

Giới thiệu Quý Thiếp - Đông Thi Nương

Thể loại: Cổ đại, báo thù, tình cảm, he

Convert: Wikidich

Chuyển ngữ: Bạch Bách Bon

Số chương: 79 chương + 1 ngoại truyện

Nhân vật chính: Sương Sương (Gia Ninh), Ô Tương Đình

Người làm phò mã của nàng nhất định phải là người có thân phận cao quý, tướng mạo càng không thể tầm thường. Còn kẻ đang đứng trước mắt nàng đây, sợ rằng rách giầy cho nàng còn không xứng.

Không ngờ đại sự xảy ra, Khương quốc lui bại, nàng uống rượu độc tuấn tiết. Chén rượu độc đó lại không lấy mạng nàng, nàng lại trở thành một nữ nhân ti tiện trong sở quán.

Sau đó nàng nhìn thấy con người hạ đẳng kia một lần nữa nhưng thân phận đã bị đảo ngược.

Nàng không nghĩ đến, một ngày kia nàng lại có thể cầu xin hắn chuộc thân cho nàng.

Chú thích:

1. Nam chính vô cùng thích nữ chính
2. Nữ chính tuy xinh đẹp nhưng hư hỏng. Tướng mạo của nam chính thì rất nữ tính, phải nhấn mạnh rằng hắn không phải người tốt. Tóm lại ở đây là chuyện tình yêu của hai con người xấu xa.

Lời của Bê Ba: Chú thích, có thể tin. Chú thích 2, tin 30% thôi

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-1: Lời nói đầu của Bê Ba

Chào mọi người.

Ngày hôm nay: Quý Thiếp - Bộ truyện thứ 5 của nhà Bê chính thức lên sàn. Trước khi các bạn nhảy hố này Bê muốn nhấn mạnh với các bạn một điều:

Đây là một bộ truyện đầu voi đuôi chuột □ Bê đảm bảo với mọi người là nội dung của nó rất thu hút và hấp dẫn. Đó là nội dung xuyên suốt 2/3 nửa đầu truyện. 1/3 còn lại, cũng chính là đoạn kết, có lẽ sẽ khiến cho các bạn chùng hứng, vì kết quá vội, quá gấp, và có quá nhiều lỗ hổng chưa được giải đáp cũng như tháo gỡ. Nhưng dù sao thì cũng là một cái kết trọn vẹn và HE cho đôi chính.

Các bạn đã đọc những lời cảnh báo phía trên của Bê, nhưng các bạn vẫn quyết định nhảy hố, nên mong là sau khi đọc xong các bạn sẽ không ném đá tác giả và truyện (cũng như Bê □)

Theo đánh giá chủ quan của Bê, nếu như tác giả chăm chút viết đoạn kết của bộ này, thì bộ này sẽ là một bộ truyện vô cùng vô cùng hoàn hảo, thậm chí còn hơn Kiều Thiếp ở những tình tiết cực kỳ cuốn hút và gay cấn, tiếc là... Đông Đông muốn đào hố mới thế nên đã xao nhãng bộ này □

Đây là đứa con ghê của mẹ đẻ Đông Đông, nhưng mẹ nuôi Bê Ba vẫn sẽ yêu thương và chăm chút cho nó. Thế nên là, mọi người cũng hãy yêu thương và ủng hộ nó nhé ♥ □

Bạch Bách Bon.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2

Tác giả: Đông Thi Nương

Thành Kim Lăng.

Lúc này đang là cuối xuân, cảnh liễu đung đưa, lùm cây đỗ quỳên thi nhau đua sắc, lại vì mưa bụi Giang Nam mà trên nụ hoa đỗ quỳên đọng lại không ít hơi nước, ngay cả mặt sông Tần Hoài cũng có một lớp sương mù, sương mù mờ mờ, trực tiếp khiến du khách đắm chìm vào trong đó.

Ba tháng trước, tân triều thành lập, Tân Đế đăng cơ, việc thay đổi triều đại này không gây ảnh hưởng quá nhiều tới thành Kim Lăng phồn hoa, Kim Lăng vẫn sung túc thái bình, nhất là vào ban đêm, thanh lâu sở quán ở hai bên bờ sông Tần Hoài vô cùng náo nhiệt, thức trắng đêm không ngủ, oanh ca yến vũ, trong đó nổi danh nhất là Thục Kim Quật.

Thục Kim Quật đồng âm với đốt tiền bạc, chính là chỉ người giàu có tới nơi này vung tiền như rác.

Mà quả thật thì Thục Kim Quật trên mặt sông Tần Hoài chính là thanh lâu sở quán đứng đầu thành Kim Lăng, bao nhiêu người vì nghe danh mà đến, nhưng lại phát hiện ngay cả tư cách lên thuyền cũng không có.

Thục Kim quật được coi như là thanh lâu sở quán số một thành Kim Lăng, toạ ở trên mặt sông, nếu như muốn đi vào bên trong thì sẽ phải ngồi thuyền hoa của Thục Kim Quật, chèo thuyền cũng không phải là thuyền phu bình thường, mà là một thiếu nữ xinh xắn.

Dưới chân thiếu nữ kia đặt một cái giỏ, khi nào ngân lượng đầy giỏ, khi ấy thiếu nữ mới bắt đầu chèo thuyền.

Dĩ nhiên cũng có nhiều kẻ vô lại muốn lên thuyền mà không muốn bỏ tiền ra, chẳng qua khi gặp trường hợp ấy, thiếu nữ không cần kêu một tiếng, người của Thục Kim Quật đã vọt từ dưới nước lên, cũng không biết tại sao người của Thục Kim Quật có thể núp ở dưới đáy nước, còn có thể ở lâu như vậy.

Đây là lần đầu tiên Trương Sinh đến thành Kim Lăng nên muốn tới Thục Kim Quật nhìn thử một chút, hần mất một khoản bạc mới khiến thiếu nữ chèo thuyền.

Thiếu nữ vừa chèo thuyền vừa mỉm cười nhìn hắn: "Đây là lần đầu tiên khách quan tới sao?"

Trương Sinh nhìn đối phương: "Sao cô nương biết?"

Tiếng cười của thiếu nữ giống như chuông bạc, vang xa trên mặt sông Tần Hoài: "Bởi vì chỉ có khách quan tới lần đầu mới đoan đoan chính chính đứng một chỗ, nếu là khách quen thì đã sớm bảo Tiểu Yêu xướng một khúc rồi."

Hoá ra là như vậy.

Đến khi cô nương tên Tiểu Yêu kia xướng một khúc, Trương Sinh mới bừng tỉnh mà hiểu ra, vì sao leo lên thuyền này cũng cần phải mất nhiều bạc đến vậy, tiếng hát của Tiểu Yêu êm tai hơn tất cả những hoa nương mà hắn đã từng nghe từ trước đến nay.

Tiếng hát của thiếu nữ hoà với tiếng nước chảy, thuyền cũng chậm rãi đậu sát cửa Thục Kim Quật.

Thục Kim Quật được xây dựng hết sức tinh xảo, rường cột chạm trổ tinh tế, cửa của Thục Kim Quật là một căn thủy tạ (*), những tấm ván gỗ trên thủy tạ kia có khắc mảng hoa thục được thật lớn.

(*) *Bê: Nhà xây trên mặt nước.*

Tiểu Yêu bước lên thủy tạ trước, sau đó đưa tay ra với Trương Sinh còn đang đứng trên thuyền.

Trương Sinh do dự chốc lát, rồi cũng đặt tay mình vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của đối phương.

Đi qua thủy tạ mới nhìn thấy bảng hiệu của Thục Kim Quật, trên tám bảng đề ba chữ "Thục Kim Quật" thật to, điều thú vị là bảng hiệu này cũng được làm thành dáng vẽ của hoa thục được, đèn lồng treo hai bên cũng không phải là đèn lồng đỏ như các thanh lâu bình thường, đèn lồng của Thục Kim Quật là ngọn đèn lưu ly mỹ nhân mười hai mặt, mỗi một mặt đều là một mỹ nhân tuyệt sắc, mà mười hai vị mỹ nhân kia chính là mười hai vị hoa khôi của Thục Kim Quật.

Trương Sinh được Tiểu Yêu dắt tay bước vào Thục Kim Quật, hắn cảm thấy dường như mình đã tới cõi tiên cảnh chốn trần gian, mũi hắn ngửi được mùi hương không phải là hương liệu chất lượng kém, mà là mùi thơm thanh nhã dịu ngọt, từng vị mỹ nhân đi ngang qua người hắn đều khiến cho hắn không tài nào rời mắt khỏi, cuối cùng hắn cũng đã hiểu vì sao Thục Kim Quật lại là thanh lâu sở quán số một thành Kim Lăng.

Một vị mỹ nhân mặc áo tím bước tới, nàng cười nhìn Tiểu Yêu, Tiểu Yêu vội vàng buông tay Trương Sinh, chạy ra ngoài.

Trương Sinh thấy Tiểu Yêu bất thành linh bỏ đi thì quay đầu nhìn theo, vị mỹ nhân kia thấy vậy bên không khỏi buồn cười: "Vị khách quan này, năm nay Tiểu Yêu mới có mười bốn tuổi, vẫn chưa có treo biển hành nghề đâu."

Trương Sinh quay đầu lại, vẻ mặt có hơi xấu hổ, mỹ nhân tiếp tục nói: "Nơi này của chúng ta còn có rất nhiều cô nương gia xinh đẹp hơn Tiểu Yêu, hay là khách quan thử đi nhìn xem sao."

Trương Sinh nghe thấy lời này, bấy giờ mới biết hoá ra vị mỹ nhân trước mắt này chính là tú bà của Thục Kim Quật, lúc này hắn mới nghiêm túc nhìn đối phương, phát hiện dù đối phương nhìn trẻ tuổi mỹ mạo, nhưng khoé mắt đã có chút nếp nhăn.

"Ta họ Đỗ, khách quan gọi ta một tiếng Đỗ Nương là được rồi, không biết tới nay khách quan tới đây, trong lòng đã chọn được ai chưa?"

Trương Sinh là người nơi khác, cũng là lần đầu tiên đến Thục Kim Quật, vì vậy liền để Đỗ Nương chọn giúp hắn.

Khi bọn họ đang nói chuyện ở đại sảnh tầng một, Trương Sinh nghe được có tiếng động vang lên từ trên tầng hai, hắn không khỏi ngẩng đầu lên, lập tức nhìn thấy một

thiếu nữ.

Thiếu nữ kia mặc một thân bạch y, so với Đỗ Nương, thậm chí so với cả Tiểu Yêu, cách ăn mặc của nàng không khỏi trang nhã quá mức, đừng nói đến đồ trang sức, ngay cả gương mặt nàng cũng không hề trang điểm. B3.

Nàng bắt gặp ánh mắt của Trương Sinh, nhưng rất nhanh sau đó liền rời đi.

Vì cái nhìn này mà Trương Sinh đã hiểu được cái gì gọi là một giây nhớ mãi cả đời không quên.

Hắn nhìn cô nương kia, bỗng nhận ra tất cả những người mà mình vừa thấy đều là dung chi tục phẩn.

Tại sao thế gian lại có thể có người xinh đẹp đến vậy?

Trương Sinh gần như không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được, nhưng nếu như thiếu nữ kia nguyện ý nói với hắn một câu, hắn đều cảm thấy dù có chết cũng không hối tiếc.

Trương Sinh ném tất cả những gương mặt mỹ nhân vừa thấy khi nãy ra đằng sau, si ngốc ngẩn người nhìn lên tầng hai.

Đỗ Nương đứng ở bên cạnh, dĩ nhiên là đã trông thấy toàn bộ cảnh này, nàng ta che miệng cười: "Khách quan, ánh mắt của ngài thật tốt, nhưng mà Sương Sương vẫn chưa treo biển hành nghề, cũng không thể chọn."

Hồ hấp của Trương Sinh có chút dồn dập, lỗ mũi cũng hơi nở to, hắn thu hồi ánh mắt nhìn về phía Đỗ Nương: "Nàng tên là Sương Sương?" "Gương mặt tựa trăng, sương đọng trên cổ tay trắng ngần", quả là một cái tên thật hay."

Nụ cười của Đỗ Nương càng sâu: "Xem ra khách quan là một người đọc sách, thật đúng là đầy bụng kinh luân."

Người vừa bị Trương Sinh nhìn một cái cả đời không quên, Sương Sương chui vào một căn phòng, bên trong phòng có một nữ nhân trẻ đẹp đang ngồi trước bàn trang điểm, nữ nhân nhìn vào gương đồng, nghe thấy động tĩnh liền ôn tồn nói: "Muội làm gì mà chạy ra bên ngoài thế, nếu bị khách nhân nhiều chuyện nhìn thấy, không cần thận lại phải ảm ỉ với Đỗ Nương một trận."

Người nói chuyện là một trong mười hai hoa khôi của Thục Kim Quật - Thiên Y.

Thiên Y là người có tính tình ôn hoà nhất trong mười hai vị hoa khôi, khách nhân cũng rất thích tính cách dịu dàng của nàng ta, nhất là khi ở trên giường, đau đến mấy cũng chỉ thấp giọng kêu đau.

Thiên Y không nghe được tiếng của Sương Sương thì nghiêng đầu nhìn thử, lúc này nàng ta mới trang điểm được một nửa, nhìn qua có mấy phần kỳ quái. B3.

"Muội sao vậy?"

Sương Sương nhìn Thiên Y, nhỏ giọng nói: "Thiên Y tỷ tỷ, tối nay cũng phải tiếp khách sao?"

Thiên Y quay đầu về: "Đúng vậy, Đỗ Nương nói có một phú thương ở vùng khác tới, cố ý chọn thê bài của ta."

Động tác kẻ lỏng mây của Thiên Y hơi ngừng lại, nàng ta liếc nhìn Sương Sương qua mặt gương đồng, nói thật, Sương Sương là nữ nhân xinh đẹp nhất mà nàng ta gặp trong cuộc đời này, không hiểu đến khi đầu giá, Sương Sương có thể lên đến được bao nhiêu tiền.

"Tối nay muội không phải học đàn thì đi ngủ sớm một chút đi." Nàng ta nói với Sương Sương, tiếp tục kẻ lỏng mây, sau này sẽ không còn được đi ngủ sớm nữa.

Sương Sương nghe được lời này thì khẽ cau mày.

Nàng đứng đó một hồi mới nói: "Ta đi đây."

Thiên Y không nhìn nàng, lúc này nàng ta đang bận bịu trang điểm, dù sao thì khách nhân tối hôm nay cũng là loại không thể tùy tiện lừa gạt, nàng ta chỉ thuận miệng đáp một tiếng, rồi nói với Sương Sương: "Lát nữa muội đừng có chạy lung tung, cứ ở nguyên tại phòng của mình thôi."

Sương Sương gật đầu, ngoan ngoãn đi về.

Thật ra thì Sương Sương không phải là Sương Sương, chắc chắn nàng không phải là Sương Sương.

Nàng là Công Chúa Gia Ninh, vị Công Chúa cuối cùng của Khương Quốc, năm tháng trước Khương Quốc mất nước, nàng uống rượu độc, lại không nghĩ mình không chết đi mà còn trọng sinh vào cơ thể một hoa nương ở thành Kim Lăng.

Nhưng đối với nàng mà nói thì đây không phải là chuyện gì tốt, ngược lại là chuyện xấu.

Khi Khương Quốc vẫn còn tồn tại, Gia Ninh là Công Chúa duy nhất của Thánh Thượng, nàng là do Hoàng Hậu thân sinh, ngoại công nàng là Bình Vũ đại tướng quân, nàng vốn nổi danh với tính tình hư hỏng, coi mọi người như con kiến hôi, thật sự nàng không bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày nàng lại trở thành một hoa nương, thân phận thấp kém đến nỗi một con kiến hôi cũng không bằng.

Mà khiến cho Gia Ninh càng kinh ngạc chính là, hoa nương tên Sương Sương này lại có gương mặt giống nàng y như đúc, nếu không phải vết bớt hồng trên ngực nàng không còn nữa, nàng đã thật sự nghĩ rằng thân thể này chính là của nàng. B3.

Có lúc Sương Sương cũng âm thầm vui mừng, bởi nếu như nàng không trọng sinh vào một tiểu nha đầu sống ở thành Kim Lăng cách xa kinh thành, sợ rằng với gương mặt này, nhất định Tần Đế sẽ không bỏ qua cho nàng.

Ở kinh thành, nhất định sẽ có người nhận ra nàng.

Gia Ninh đã mười bảy tuổi, nhưng thân thể này nhỏ hơn nàng hai tuổi, bây giờ vẫn còn đang được dạy dỗ thành thanh quan, vẫn còn chưa treo biển hành nghề.

Thục Kim Quật không giống với những thanh lâu sờ quán khác, ở những thanh lâu sờ quán khác, sợ là hoa nương mới mười ba, mười bốn tuổi đã phải đem đêm đầu tiên bán với giá cao, nhưng tú bà Đỗ Nương ở Thục Kim Quật cho rằng khai bao quá sớm sẽ làm hao tổn tuổi thọ của hoa nương, vì thế đã lùi tuổi tác lại thêm hai, ba năm.

Thục Kim Quật có thông lệ là khi hoa nương tròn mười sáu tuổi sẽ khai bao, mà thời gian Sương Sương tròn mười sáu tuổi đang đến càng lúc càng gần.

Tất nhiên là Gia Ninh muốn chạy, sau khi tỉnh lại nàng cũng đã từng chạy trốn, nhưng Thục Kim Quật toạ trên mặt sông, trừ phi nàng lấy được một chiếc thuyền, còn không thì căn bản chẳng thể rời khỏi nơi này.

Có một lần nàng thừa dịp mọi người không chú ý, lén trà trộn vào thuyền hoa đưa khách về bờ, nào biết thuyền còn chưa có rời bến nàng đã bị bắt được.

Đó cũng là lần đầu tiên nàng biết được hình phạt ở thanh lâu sờ quán còn bẩn thỉu hơn cả trong cung.

Thục Kim Quật không có người nào gọi là Công Chúa Gia Ninh cả, mà chỉ có một hoa nương ti tiện như cỏ rác tên là Sương Sương.

Sương Sương chưa bỏ cuộc, ngay cả cách cắn lưỡi tự vẫn cũng đã dùng qua, nhưng Đỗ Nương chỉ bằng một câu nói đã chế ngự được Sương Sương.

"Nếu ngươi còn tiếp tục gây chuyện, ta sẽ để cho những tên ăn mày bẩn thỉu nhất trần đời lần lượt chiếm đoạt ngươi, đến lúc đó ngươi vẫn còn muốn tự sát thì ta cũng không ngăn cản nữa, tùy ngươi chọn."

Sương Sương giận run cả người, nếu như trước đây có người dám nói với nàng như vậy, nhất định nàng sẽ tiêu diệt cả nhà người đó, thậm chí ngay cả hàng xóm láng giềng cũng sẽ không buông tha, nhưng nàng bây giờ...

Một câu nói này của Đỗ Nương đã thật sự khiến Sương Sương không dám tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ.

Hiện tại nàng đã ngoan ngoãn ở đây ba tháng, nghe nói hôm nay tân triều thành lập, còn Thái Tử ca ca của nàng đang phải làm tù binh, bị giam giữ trong kinh thành.

Nàng muốn rời khỏi Thục Kim Quật, Thiên Y nói với nàng nếu người mua đêm đầu tiên của nàng là người tốt thì sẽ có thể đưa nàng ra khỏi Thục Kim Quật.

Nói đến Thành Kim Lăng, Sương Sương cũng có quen biết một người, chẳng qua năm đó người kia đã bị nàng làm nhục đến như vậy, trở thành trò cười của cả kinh thành, cuối cùng không thể không quay về Kim Lăng, từ đó không bao giờ hồi kinh nữa.

Sợ là nếu như nàng để lộ thân phận, đối phương sẽ càng không bỏ qua cho nàng.

Hết chương 1.

Lời của Bê Ba: *Quý Thiếp khai hồ, mời chị em nhảy hồ!!!~*

NOTE: Bê rất vui vì mọi người đã nhảy hồ ủng hộ Bê và tác giả, đồng thời Bê cũng rất thích đọc những bình luận, những lời nhận xét, bày tỏ cảm xúc của các bạn ở mỗi chương. Nhưng... hy vọng các bạn không vắng tục, chửi bậy trong nhà Bê, vì đọc bình luận thì Bê vui, chứ đọc những câu chửi bậy thì Bê không vui chút nào T^T Bê chỉ có một lưu ý nhỏ thế thôi, nếu như ai vẫn vắng tục thì Bê xin phép được block và xóa bình luận. Thân >:D<

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Có lẽ là các tỷ tỷ đang nói đến Ổ gia ở thành Kim Lăng, Ổ Nhi thiếu gia

Biên tập: B3

Vì gương mặt này của Sương Sương nên Đỗ Nương đã hạ quyết tâm sẽ đem bán Sương Sương với một cái giá thật cao, ngày nào cũng để cho chương sự dạy dỗ nàng, đánh đàn xướng khúc, ngâm thơ ngâm câu đối, chẳng qua những thứ này không giống với những điều nàng học ở trong cung.

Ở đây nàng chỉ học những khúc hát mang theo chút dâm từ diễm khúc (*), mục đích là để khơi mào hứng thú của khách nhân.

(*) Bê: những từ ngữ dung tục kêu gọi.

Biểu tình, giọng điệu, cử chỉ đều phải chuẩn xác không thể kém dù chỉ một chút, thậm chí ngay cả vẽ tranh, căn bản cũng không phải là vẽ tranh theo cách thông thường, mà là để cho Sương Sương lấy thân thể mình làm bút, chân ngọc nhúng vào loại thuốc màu đặc biệt, sau đó vẽ lên trên khổ giấy Tuyên Thành rộng lớn.

Ngay cả thuốc màu bôi lên chân ngọc kia cũng được làm từ cánh hoa, không những có thể ăn được mà bên trong đó còn bỏ thêm cả thối tình được. (**)

(**) Bê: Thuốc kích dục.

Không chỉ như vậy, mỗi ngày Sương Sương còn phải ngâm mình trong một bồn nước thuốc đặc thù, nhất định phải ngâm tròn một canh giờ mới được phép đứng lên.

Nàng đã ngâm liên tục ba tháng trời, theo như chương sự nói thì được liệu trong bồn này đều là ngân vàng khó mua được, từ trước đến nay chưa từng có hoa nương nào được ngâm liên tục trong hơn ba tháng cả, cùng lắm là chỉ được ngâm trong bảy ngày mà thôi.

Nhưng Sương Sương chỉ cảm thấy nước thuốc kia rất cổ quái, mùi vị hết sức khó ngửi, quan trọng hơn chính là nàng phát hiện càng ngày mình càng trở nên yếu ớt vô lực, nhất là sau mỗi lần ngâm nước thuốc.

Thề chất của nàng vốn đang bình thường bỗng biến thành một thiếu nữ yếu ớt đến không thể yếu ớt hơn, nhảy xong một điệu múa là đã mệt mỏi không nói ra lời. Vậy nhưng chương sự lại hết sức hài lòng, còn nói Sương Sương chính là hoa nương có chất lượng tốt nhất trong số những người mà bà đã đào tạo.

Yếu điệu quyến rũ, nhất là da thịt cả người kia, không chỉ trắng làm người ta chói mắt, mà còn non mềm không khác gì làn da của trẻ sơ sinh.

Thược Kim Quật có một nguyên tắc, đó là cho chương sự nhỏ một giọt nước lên đài sau gáy ngọc của hoa nương, sau đó kiểm tra xem giọt nước kia có chảy tuột xuống đất hay không, mà giọt nước sau gáy Sương Sương chính là rơi thẳng xuống đất, hoàn toàn không ngấm vào trong áo.

Sương Sương vô cùng chán ghét tất cả những thứ này, nàng là Công Chúa một nước, dưới một người trên vạn người, vậy mà giờ đây lại phải tiếp nhận huấn luyện của một hoa nương thấp hèn nơi thanh lâu sỗ quán.

Nhưng lại nàng chẳng còn cách nào khác, căn bản bây giờ nàng không trốn thoát được, nếu như tự ý bỏ trốn, Đổ Nương này nhìn qua tưởng là người dễ nói chuyện, kỳ thực bên trong tàn nhẫn vô cùng, nàng đã từng chính mắt nhìn thấy Đổ Nương giết chết một hoa nương, chỉ vì hoa nương đó đắc tội với khách nhân ở trên giường, hình như là đánh vỡ đầu vị khách kia.

Sương Sương ngẫm nghĩ, nếu như nàng có thể rời khỏi nơi này, phục quốc thành công, nhất định nàng sẽ phải giết sạch những người đã từng làm nhục nàng ở nơi này.

Chính là bây giờ nàng còn không biết có thể rời đi hay không nữa.

Thiên Y là người duy nhất ở Thược Kim Quật mà Sương Sương còn chịu nói với mấy câu, bởi vì Thiên Y là nữ nhân xuất thân trong gia đình quan lại, do bậc cha chú phạm sai lầm, nàng ta mới phải vào Thược Kim Quật.

Thiên Y luôn khuyên nhủ nàng, nói nàng nhất định phải giữ thật chặt đêm đầu tiên của nàng.

Sương Sương nghe những lời này thì trong lòng không khỏi chán ghét.

Thiên Y thờ dãi nói: "Bây giờ muội vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện còn chưa rõ. Năm đó ta cũng giống hệt như muội vậy, không cam lòng, khi tới nơi này luôn náo loạn thật nhiều rồi tự sát, chẳng qua là không những không chết được mà còn bị người ta si nhục. Sau đó phải nguyện ý tiếp khách, vị khách nhân đầu tiên của ta là một người rất tốt."

Khi nói tới chỗ này, vẻ mặt Thiên Y có chút hoài niệm, gương mặt nàng ta chìm trong ráng chiều, vẻ đau thương giống như đoá hoa cuối thu.

"Khi đó tính tình ta ương bướng, không muốn làm thiếp của hắn, liền đuổi hắn đi."

Nói xong lời này, nàng ta nghiêng đầu nhìn Sương Sương: "Muội đừng hồ đồ như ta, đầu có nam nhân nào lại không để ý khi thấy nữ nhân của mình bị nam nhân khác ngủ qua, huống hồ chúng ta lại là hoa nương có một chút môi đỏ vạn người cùng ngắm, có thể làm thiếp cho người khác cũng đã là kết cục tốt nhất rồi."

Thiên Y thấy Sương Sương cúi đầu, dường như không muốn nghe những lời này, nàng ta chỉ có thể thờ dãi, thôi thì mỗi người đều có số mạng riêng của mình.

Ngoại trừ Thiên Y ra thì Sương Sương không thân thiết với bất kỳ hoa nương nào khác, thậm chí nàng còn mơ hồ bị bài xích.

Mười một vị hoa khôi còn lại dù ít dù nhiều cũng đều không muốn gặp Sương Sương, trong đó tỏ thái độ rõ nhất chính là Tuyết Tâm.

Tuyết Tâm là hoa khôi xinh đẹp nhất trong mười hai vị hoa khôi, mà tuổi tác cũng nhỏ nhất, mới mười bảy tuổi.

Vô số văn nhân mặc khách, phú thương cường hào nghe danh mà tới, cũng chỉ để được nhìn thấy mặt nàng ta.

Danh tiếng của Tuyết Tâm nổi nhất, và cũng là người có tính khí tệ nhất, tất nhiên là, so với Sương Sương năm đó thì tính tình của nàng ta vẫn còn kém xa.

Khi Sương Sương vẫn còn là Công Chúa, lúc gần mười tuổi đã đánh tàn phế đích nữ nhà Thừa Tướng, nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì khi đích nữ nhà Thừa Tướng làm thư đồng cho nàng đã dám mặc một bộ y phục có kiểu dáng và màu sắc gần giống với của nàng.

Nàng là một Công Chúa vì được cưng chiều mà trở nên xấu xa ác độc.

Ở trong cung, không một ai dám trái lời nàng.

Lời nói của nàng giống như thánh chỉ, khi năm tuổi nàng đã dám cưới lên con ngựa của Bình Lăng Vương uy danh hiển hách, sau khi lớn lên, nàng còn khiến cho hai con song sinh của Bình Lăng Vương đánh nhau vỡ đầu chảy máu vì nàng.

Loại tính xấu này của Tuyết Tầm còn chưa là gì khi ở trước mặt Surong Surong, nhưng quả thật là nàng ta sẽ gây phiền toái cho Surong Surong, ví dụ như khi nhìn thấy Surong Surong sẽ đều cố ý châm chọc một phen, thậm chí khi đang tiếp khách còn gọi Surong Surong vào trong phòng nàng ta.

Khi đó Surong Surong vốn không biết trong phòng nàng ta còn có khách nhân, nàng vừa bước vào phòng liền ngất ngẫn, bởi vì nàng thấy Tuyết Tầm cả người không một mảnh vải che thân đang ngồi trên người khách, nàng ta còn nói với nàng, bảo nàng mang rượu tới.

Sau khi Đỗ Nương biết chuyện này đã hung hăng trừng phạt Tuyết Tầm một trận, nhưng Surong Surong thật sự chán ghét, nàng là Công Chúa cao quý, suốt mười tám năm qua nào đã được nhìn thấy cảnh nào chán động như vậy.

Phụ Hoàng nàng đã từng nói, dù nàng muốn ở vậy cả đời không gả thì cũng không sao hết, vì thế chưa bao giờ có ma ma tới dạy nàng chuyện nam nữ.

Ngay cả khi sống lại trong thân thể này, nàng cũng mới chỉ tiếp nhận huấn luyện, cùng lắm là xem xuân cung đồ, chứ chưa từng được xem trực tiếp.

Nàng chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Tuyết Tầm cả người trắng bóc và đáng vẻ đầu mỡ của khách nhân kia là nàng liền dấy lên cơn buồn nôn, cứ thế bị bệnh liền mấy ngày.

Sau khi Surong Surong khỏi bệnh, nàng càng không muốn tiếp tục đợi ở chỗ này nữa.

Nhất định nàng phải rời khỏi Thuộc Kim Quật, nàng thật sự không dám nghĩ tới cái cảnh những nam nhân xấu xí hơn cả heo kia nằm đè lên người nàng, nhất định nàng sẽ chết mất.

Lại nói, mặc dù nàng là Công Chúa, nhưng do quen sống trong nhung lụa nên năng lực sinh tồn của nàng vô cùng thấp, càng không quen suy đoán tâm tư của người khác, bởi thế nàng luôn là người bị đoán rõ tâm tư trước.

Nếu như không phải ở đây vẫn còn Thiên Y nguyên ý phản ứng với Surong Surong, nguyên ý giúp đỡ nàng một tay, chắc chắn là cuộc sống của nàng sẽ còn thảm hơn bây giờ nhiều.

Thời gian thấm thoát, lại một tháng nữa trôi qua, cũng chỉ còn gần một tháng nữa là tới ngày sinh nhật của thân thể Surong Surong này.

Đỗ Nương đã bắt đầu phát thông báo ra ngoài, nàng ta cũng bắt Surong Surong mỗi khi ra khỏi phòng đều phải mang theo mạng che mặt, không được cho khách nhân bên ngoài nhìn thấy.

Cường độ huấn luyện của Surong Surong cũng càng ngày càng nặng, chừng sự có chút bất mãn với Surong Surong, bà cảm thấy ánh mắt của Surong Surong quá mức kiêu ngạo, nhất là khi mỉm cười nhìn người khác, giống như đang nhìn con kiến hôi vậy.

"Surong Surong, ánh mắt của ngươi không thể như thế, ngươi là một hoa nương, chúng ta thân là hoa nương, có thể quyến rũ, có thể dịu dàng, có thể đáng yêu, cũng có thể tỏ vẻ nũng nịu một chút với khách nhân, này cũng coi như tình thú. Nhưng ngươi không thể cao ngạo, khách nhân mới là ông trời của chúng ta."

Có trời mới biết Surong Surong ghét những lời này đến mức nào, nhưng nàng không thể không cố gắng khiến cho ánh mắt của mình trở nên ôn hoà hơn một chút, vậy nhưng có lẽ vẫn không có tác dụng gì.

Chương sự không còn cách nào khác, liền dặn dò Surong Surong, bảo nàng cố gắng rũ mắt xuống.

"May mắn là tướng mạo của ngươi rất tốt, nhất là gương mặt này." Chương sự nói: "Ngươi cứ chờ đến đêm đó, chắc chắn ngươi sẽ được bán với giá rất cao."

Vì Surong Surong sắp đến lúc phải chính thức tiếp khách, nên Đỗ Nương bắt đầu cho Surong Surong làm thanh quan (***), từ từ tiếp xúc với một vài vị khách nhân, đương nhiên không phải là mấy vị khách khó chiều.

(***) Bê: Bán nghệ không bán thân.

Vị khách nhân đầu tiên của Surong Surong là một thiếu gia của một gia đình có tiền, hai người bọn họ trò chuyện qua tám rèm, Surong Surong chỉ cần trò chuyện, không cần làm bất cứ chuyện gì khác.

Dường như vị thiếu gia này rất hài lòng với Surong Surong, trước khi đi còn bày tỏ rằng nhất định hẳn sẽ tới vào ngày sinh nhật của Surong Surong.

Đỗ Nương thấy lần tiếp khách đầu tiên của Surong Surong cũng coi như thuận lợi, liền bắt đầu cho Surong Surong đi đánh đàn, nàng ngồi sau tám rèm đánh đàn, còn bên ngoài rèm chính là các hoa nương cùng đùa đùa với khách nhân.

Vào một ngày, Surong Surong còn chưa có ngồi xuống thì đã nghe mấy vị hoa nương ở bên ngoài rèm trò chuyện với nhau, trong đó giọng của Tuyết Tầm là lớn nhất.

"Hôm nay hẳn sẽ đến thật sao?"

"Sẽ đến, đêm qua Vương công tử đã nói, hẳn trở lại thành Kim Lăng rồi, cho nên bọn họ mời hẳn đến đây đón gió tẩy trần."

Tuyết Tầm tựa hồ vô cùng hưng phấn, còn túm lấy người bên cạnh nói: "Ngươi nhìn xem mặt ta trang điểm như vậy đã được chưa? Có cần chỉnh trang lại chỗ nào không?"

Surong Surong không biết người mà các nàng ta đang nói tới là ai, bèn nghiêng đầu nhìn sang nha hoàn ở bên cạnh.

Nàng có một nha hoàn tên là Thủy Hương, chuyên hầu hạ cuộc sống hàng ngày cho nàng.

Thủy Hương mới mười hai tuổi, tét hai cái đuôi sam nhỏ, nhìn có chút ngốc nghếch.

"Thủy Hương, ngươi biết người mà các nàng đang nói tới là ai không?"

Thủy Hương suy nghĩ một chút, sau đó a lên: "Có lẽ là các tỷ tỷ đang nói đến Ô gia ở thành Kim Lăng, Ô Nhị thiếu gia."

Ô gia ở thành Kim Lăng.

Sương Sương vừa nghe được mấy chữ này, sắc mặt liền trở nên trắng bệch, vội vàng quay đầu đi, không tiếp tục hỏi nữa.

Ô gia thành Kim Lăng, Kim Lăng còn có mấy Ô gia ngoài gia đình có đại cơ nghiệp, phú khả địch quốc (****) Ô gia kia nữa.

(****) Bê: Giàu ngang ngửa với một nước.

Năm đó khi nàng mười ba tuổi, Phụ Hoàng của nàng đã sắc phong cho đương gia Ô gia thành Kim Lăng là Ô Minh Hoàng làm Vương gia khác họ, có ý định lôi kéo về dưới trướng của mình.

Ô Minh Hoàng tiếp nhận sắc phong, hơn nữa còn mang theo nhi tử thứ hai của mình là Ô Tương Đình vào kinh.

Khi lần đầu tiên Sương Sương nhìn thấy Ô Tương Đình, nàng chỉ cảm thấy đáng vẻ của đối phương quá mức nữ tính, căn bản là không phân nam nữ, phía dưới đuôi mắt trái của hắn còn có một nốt ruồi son đỏ rực

Lúc ấy Sương Sương đã hỏi đối phương một câu không hề khách khí: "Thật ra ngươi là nữ nhân đúng không?"

Ô Tương Đình không nói lời nào mà chỉ nhìn nàng chăm chú, Sương Sương cau mày, tức giận: "Ngươi nhìn cái gì? Cần thận không Bỏ cung móc mắt ngươi ra đó."

Nếu như thật sự là Ô Tương Đình, liệu hắn có nhận ra nàng hay không?

Dù sao thì gương mặt hiện giờ của nàng cũng giống y như đúc với gương mặt trước đây.

Nha đầu Thủy Hương này lại không thức thời, vẫn cứ tiếp tục nói bên tai Sương Sương: "Nếu là Ô Nhị thiếu gia thì tốt quá, lần nào tới đây hắn cũng rất hào phóng. Nhưng mà Tuyết Tâm tỷ tỷ thích Ô Nhị thiếu gia, từ trước đến nay đều không cho phép bất kỳ hoa nương nào khác lại gần Ô Nhị thiếu gia."

Nhịp tim của Sương Sương đập càng lúc càng nhanh, nàng gọi Thủy Hương: "Hôm nay ta có chút không thoải mái, ngươi đi hỏi Đỗ Nương xem ta có thể nghỉ ngơi một ngày hay không?"

Nàng không muốn nhìn thấy Ô Tương Đình.

Suy cho cùng thì năm đó nàng đã làm nhục đối phương như vậy, nhất định là đối phương sẽ hận nàng đến tận xương tủy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Liệu có phải là Ô Nhị không?

Biên tập: B3

Thủy Hương đi tìm Đỗ Nương, rất nhanh sau đó Đỗ Nương liền đi tới.

Vì giả bộ bị bệnh nên Sương Sương còn cố ý ôm bụng, cắn môi, làm ra vẻ vô cùng yếu ớt.

Đỗ Nương nhìn nàng, cất giọng dịu dàng, ánh mắt còn chứa mấy phần quan tâm, chẳng qua trong mắt của Sương Sương thì vẻ quan tâm này quá nửa là giả: "Đau bụng sao?"

Sương Sương gật đầu.

Đỗ Nương thở dài: "Hôm nay có mấy nhân vật lớn sẽ đến, vốn ta đang muốn cho ngươi gặp một chút, dù sao thì đêm đầu tiên của ngươi mà gặp được một trong số bọn họ thì chính là cực kỳ may mắn."

Sương Sương nghe vậy, hơi rũ mắt: "Là ta không có phúc."

Đỗ Nương lại nói: "Thôi, thân thể quan trọng, Thủy Hương, ngươi đỡ Sương Sương trở về. Lát nữa ta sẽ gọi đại phu tới khám."

Thước Kim Quật là nơi toàn nữ nhân, đại phu bình thường đều không muốn tới, vì thế Đỗ Nương phải bỏ nhiều tiền ra để mời một đại phu không chính thống tới.

Đại phu kia họ Tạ, gọi là Tạ đại phu.

Tuổi tác của Tạ đại phu chưa đến ba mươi, dáng vẻ trắng trẻo gọn gàng, quan trọng nhất là cái miệng kia của hắn hết sức ngọt ngào, khiến cho toàn bộ nữ nhân trong Thước Kim Quật đều thích hắn.

Ngay cả nha đầu Thủy Hương vẫn còn chưa lớn mà mỗi khi nhìn thấy Tạ đại phu cũng đều cười rất vui vẻ.

Nhưng theo hiểu biết của Sương Sương thì tên Tạ đại phu này chính là một tay chơi không hơn không kém, hầu như tất cả nữ nhân trong Thước Kim Quật này đều đã từng qua tay của hắn, ngay cả Đỗ Nương... Sương Sương cũng đã từng nhìn thấy Tạ đại phu đi ra từ trong phòng của Đỗ Nương, trên cổ còn có vết hôn.

Sương Sương đặt tay lên bàn, không hề nhìn mặt Tạ đại phu.

Tạ đại phu bắt mạch một chút rồi rút tay về: "Không có vấn đề gì lớn, nghỉ ngơi một chút là khoẻ thôi."

Sương Sương gạt đầu, bảo Thủy Hương đưa Tạ đại phu ra ngoài, nhưng Tạ đại phu kia lại cứ ngồi bất động tại chỗ, còn bảo Thủy Hương đi rót cho hắn ly trà, lại nói rằng trà chỗ này nguội, phải ra ngoài rót ly trà nóng về.

Thủy Hương không phải người ngốc, dù sao thì cũng là người lớn lên ở Thước Kim Quật, nàng ta tròn mắt nhìn Tạ đại phu: "Tạ đại phu, Sương Sương tỷ tỷ không phải là người mà ngài có thể đụng vào, ngài cẩn thận không Đỗ Nương giận ngài, đem ngài đuổi ra ngoài đó."

Tạ đại phu nghe vậy thì chống cằm cười, làn da hắn trắng nõn, cùng với gương mặt trẻ con, khi cười lên lại có mấy phần đáng yêu, vừa ngây thơ vừa dễ mến: "Đỗ Nương mới không nỡ làm vậy đâu, được rồi, ta sẽ không đụng. Thủy Hương muội muội, người nhanh đi rót nước đi, hôm nay ta bận rộn cả ngày còn chưa được uống nước nữa."

Thủy Hương nghe vậy mới rời đi, Sương Sương không nhịn được mà khẽ nhăn mày.

Tạ đại phu vừa thấy Thủy Hương đi khỏi thì nhìn Sương Sương cười cười: "Tại sao nàng lại giả bộ bệnh?"

"Ta không giả bộ, ta thật sự bị đau bụng." Sương Sương sợ đối phương nhìn ra biểu tình gượng gạo của mình nên hơi nghiêng mặt đi, trong lòng lại có cái nhìn khác với vị Tạ đại phu này, xem ra vị Tạ đại phu này cũng không phải là loại chỉ biết núp váy nữ nhân.

"Sương Sương nói thế nào thì chính là thế ấy." Tạ đại phu tùm tùm nhìn Sương Sương.

Nếu như là trước kia, nàng đã sớm moi hai mắt của tên nam nhân này ra rồi.

Còn bây giờ... Nàng thầm nín thở, dứt khoát quay đầu đi.

Đa phần nữ nhân ở Thước Kim Quật đều rất quyến rũ, hơn nữa các nàng trải qua huấn luyện hàng năm, dạy các nàng cách phải hầu hạ nam nhân như thế nào, nhưng Sương Sương lại không như vậy, nàng được nuôi lớn từ trong cung, có thể nói là, nàng được nuôi lớn bằng vàng, mỗi một động tác giờ tay nhấc chân của nàng đều cao quý, ngay cả quý tộc bình thường cũng không tài nào bắt chước nổi.

Cho nên dù nàng bị bắt buộc tiếp nhận huấn luyện ở nơi này, nhưng phong thái từ trong xương cốt vẫn không hề thay đổi.

Sương Sương quay đầu đi, nàng cũng không buồn che giấu nỗi chán ghét của mình.

Nhưng Sương Sương lại không biết là nam nhân có một điểm quái gở.

Bọn họ thường rất thích chinh phục nữ nhân nào nhìn qua khó chinh phục, đặc biệt là một hoa nương có thể để cho ngàn người gối vạ người thờ, thế mà từ đầu đến cuối luôn tỏ vẻ cao quý, cứ như nam nhân bọn họ đều là đất bùn bấn thiêu dưới chân vậy.

Càng như vậy, Sương Sương càng khiến cho đám nam nhân cảm thấy thấy hứng thú.

Khi nàng vẫn còn là Công Chúa, không phải là chưa từng có người tơ tưởng đến nàng, nhất là với gương mặt ấy. Nếu nàng không phải là Công Chúa thì đã sớm bị chiếm đoạt mấy chục lần rồi.

Bây giờ nàng trọng sinh trên người một hoa nương, nhưng nàng lại không ý thức được vấn đề này, hoặc nói là, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng tùy tiện mỉm cười lấy lòng một nam nhân.

Tạ đại phu thấy vậy thì cười khẽ một tiếng, hắn đưa tay ra chạm vào khuyên tai màu lục của Sương Sương, lúc ngón tay hắn lướt qua, dường như còn đụng phải lỗ tai của Sương Sương.

Nàng lập tức tránh đi, vừa sợ vừa giận trừng mắt nhìn Tạ đại phu.

"Sương Sương, ta sẽ đợi." Tạ đại phu nói không chút kiêng dè.

Tên Tạ đại phu này quả thật là một người dạ thú, ý tứ của hắn rất rõ ràng.

Sinh nhật mười sáu tuổi của Sương Sương sẽ đến rất nhanh, hắn sẽ chờ tới khi Sương Sương chính thức tiếp khách.

Nếu như bây giờ hắn động vào Sương Sương, nhất định Đỗ Nương sẽ nổi giận, nhưng khi Sương Sương tiếp khách rồi, chắc chắn khi đó hơn phân nửa là Đỗ Nương sẽ mặc kệ.

Tạ đại phu nói xong lời này thì cười ha ha, đứng dậy đi ra ngoài.

Sương Sương vừa tức giận nhưng đồng thời cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi.

Bây giờ nàng không phải là Công Chúa, không có ai che chở nàng hết, tất cả mọi người đều đang thảo luận tới đêm đầu tiên của nàng, nàng sắp bị bán đi, chẳng khác nào một con gà, con vịt bị đặt trên mặt bàn, mặc cho người ta thương thức, mặc cho người ta định đoạt, chỉ cần những người đó bỏ tiền là nàng sẽ phải tách hai chân ra.

Sương Sương cực kỳ sợ hãi, nàng đứng dậy, trốn lên giường.

Dù sao nàng cũng mới chỉ là một thiếu nữ mười mấy tuổi, nửa đời trước được bao bọc quá kỹ, nàng luôn nghĩ tại sao nàng sống lại, nếu như chết cùng Mẫu Hậu thì có phải tốt không, bây giờ ngay cả chết nàng cũng không làm được.

Còn Thái Tử ca ca của nàng thì vẫn đang phải chịu khổ.

Rốt cuộc Sương Sương không chịu nổi nữa, lần đầu tiên kể từ khi sống lại đến giờ nàng òa khóc.

Thủy Hương đi từ bên ngoài vào, nghe được tiếng khóc trong phòng thì bĩu môi rồi quay ra ngoài.

Nàng ta đụng phải một nha đầu khác, nha đầu kia nhìn thấy Thủy Hương thì cất tiếng chào.

"Thủy Hương, người đi đâu vậy?"

Thủy Hương thuận miệng đáp: "Tới phòng bếp tìm xem có gì ăn không."

"Không phải hôm nay người đến phục vụ ở Hí Tuyên Các sao?" Nha đầu kia nói: "Hôm nay ở Hí Tuyên Các đều là quý công tử, bọn họ mà tới thì sẽ nhận được không ít tiền thưởng đâu."

Thủy Hương hừ lạnh: "Ai bảo nàng ta tự nhiên đau bụng, làm hại ta cũng không thể tới đó." Thủy Hương nhìn vào trong phòng, thấp giọng nói: "Bây giờ vẫn còn đang khóc ở trong phòng kia, hừ, chắc là bị Tà đại phu sàm sỡ rồi."

"Thôi, vị này chính là người mà Đỗ Nương phải mất số tiền lớn mới mua về được, người nhớ cẩn thận cái miệng của người, chờ khi nàng lên làm hoa khôi, lúc đó người cũng lo gì mà không chiếm được chỗ tốt."

Thủy Hương nghĩ đến lời này, cuối cùng sắc mặt mới dịu đi một chút.

Sương Sương khóc ở trong phòng, nào biết nha đầu nàng vốn không thêm đũa vào mắt cũng đang coi thường nàng, gần như cả Thục Kim Quật này không có nữ nhân nào thích nàng cả, không phải chỉ vì Sương Sương quá xinh đẹp, mà bởi vì vẻ mặt nàng luôn cao ngạo, khiến cho những hoa nương này không kìm được mà chán ghét.

Rõ ràng đều là hoa nương trong thanh lâu, còn có thể cao quý hơn ai chứ? Không biết tiện nhân này có cái gì mà đòi cao ngạo.

Tất cả mọi người đều đang thầm mong đợi đêm đầu tiên của Sương Sương, thậm chí có người còn ác độc hy vọng cuối cùng Sương Sương phải bán mình cho một nam nhân vừa già vừa xấu xí, làm cho nàng mất hết kiêu ngạo, cho nàng học cách cam chịu số phận của mình.

Trước khi Thủy Hương đi tới phòng bếp vẫn còn cố tình đi ngang qua Hí Tuyên Các, nghe thấy tiếng cười nói bên trong, nàng ta lại cảm thấy không vui, hung hăng thầm lăng chửi Sương Sương một hồi mới ngừng lại.

Càng gần tới ngày sinh nhật của thân thể Sương Sương này, Đỗ Nương càng thêm khẩn trương huấn luyện nàng, ngoài những huấn luyện bình thường thì còn tăng thêm một chút trò khác.

Ví dụ như đưa cho Sương Sương một quả chuối tiêu, điều kiện đầu tiên là không được phép cắn quả chuối, mà phải làm sao nuốt nguyên quả chuối càng sâu càng tốt.

Ban đầu Sương Sương không hiểu đây là ý gì, mãi đến khi chương sự khen nàng học rất nhanh, đưa đến cho nàng một cái nam căn (*), lúc ấy Sương Sương mới biến sắc, cứ thế nôn khan.

(*) Bê: Chính là cái ấy ấy của nam nhân đó, hàng giả thôi nha. =))))

Chương sự thấy vậy thì nhú mày, đợi khi Sương Sương khó khăn lắm mới bình phục trở lại, bà bèn lấy ra hai cái nam căn lớn nhỏ khác nhau.

"Nhiệm vụ ngày hôm nay của người chính là học nuốt cái này."

Vành mắt Sương Sương đỏ ửng, nhưng vẫn nhịn không nổi giận.

Nguyên nhân chính là, cho dù nàng có nổi giận thì cũng vẫn vô ích.

Chờ đến khi nàng hoàn thành tất cả, chương sự thờ dài, động viên Sương Sương: "Hiện tại người học được càng nhiều thì về sau càng đỡ phải chịu khổ, người suy nghĩ thật kỹ đi."

Sương Sương cắn môi không nói lời nào, nhưng dù trong lòng nàng có kháng cự đến đâu thì cũng không tài nào tránh thoát được những huấn luyện này.

Trong khi Sương Sương tiếp nhận huấn luyện, Đỗ Nương cũng đã ra một chủ ý là đem Sương Sương ra giới thiệu trước với mấy vị công tử giàu có kia.

Dầu sao thì so với người bình thường thì những quý công tử có gia thế hùng hậu này sẽ cho tiền nhiều hơn, đồng thời những quý công tử này cũng rất chú trọng đến tình thú, luôn đối đãi rất dịu dàng với hoa nương lần đầu tiếp khách.

Sương Sương lại bị sắp xếp ra đánh đàn ở Hí Tuyên Các, lần này Đỗ Nương còn cố ý dận dò, không cho phép nàng lại tiếp tục xảy ra vấn đề nữa.

Sương Sương không thể giả vờ bệnh nên chỉ có thể ngoan ngoãn tới Hí Tuyên Các.

Nàng ngồi ở sau tấm rèm, trước mặt bày một cây đàn cổ, nàng đã ngẫm hỏi Thuý Hương, hình như tối nay vị Ô Nhị thiếu gia kia không tới, điều này khiến nàng hơi an tâm hơn một chút.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền tới tiếng ồn ào, sau đó cửa bị đẩy ra.

"Đỗ Nương, xem ra hôm nay phải đem rượu ngon nhất trong tiệm ra đây rồi."

"Đúng vậy, nhất định không được keo kiệt."

Giọng Đỗ Nương vang lên: "Các vị công tử cứ yên tâm, hôm nay ta sẽ mang rượu ngon nhất ra, các vị mau vào ngồi đi."

Sau đó là tiếng cười lớn của nam nhân vang lên.

Sau khi những công tử giàu có kia đi vào, Sương Sương lên nhìn ra bên ngoài rèm, có vẻ như là không có người nàng quen biết.

"Đúng rồi, Đỗ Nương, không phải gần đây có một hoa nương sắp tròn mười sáu tuổi sao, nghe nói quốc sắc thiên hương, nàng đang ở đâu? Cho chúng ta chiêm ngưỡng một chút đi."

Đỗ Nương mỉm cười: "Nào có quốc sắc thiên hương, cũng chỉ là tương mạo phổ thông mà thôi, không được coi là quá đẹp." Đỗ Nương xoay đầu nhìn ra phía sau rèm, ôn tồn nói: "Sương Sương, đi ra đi, gặp các vị công tử một chút."

Bàn tay giấu trong ống tay áo của Sương Sương khẽ nắm chặt, nàng cắn răng đứng lên, cúi đầu đi ra ngoài, chờ khi nàng đã đứng yên ở bên ngoài.

"Sương Sương, ngơoi ngẩng đầu lên." Đỗ Nương nói.

Sương Sương nghe vậy thì chỉ có thể làm theo, mà khi nàng vừa ngẩng đầu lên, liền nghe được một tiếng hít vào, cũng không biết là tiếng của ai.

Đỗ Nương thấy vậy, nụ cười trên môi càng sâu: "Có lẽ là các vị công tử nên biết, không thể nhìn thanh quan quá lâu, các vị chỉ có thể nhìn một lúc thôi, Sương Sương đàn xong một bài sẽ phải về nghỉ ngơi."

Đỗ Nương biết rõ chỉ khi làm nam nhân ăn không đủ no thì nàng ta mới có thể kiếm được nhiều hơn.

Nàng ta để cho Sương Sương gặp mấy quý công tử này trước, lý do thứ nhất đương nhiên là hy vọng một trong số những người này có thể mua Sương Sương với giá cao, lý do thứ hai chính là để nâng cao danh tiếng của Sương Sương, để cho những quý công tử đã nhìn qua vô số nữ nhân nhớ mãi không quên vị mỹ nhân này.

Quả nhiên Đỗ Nương vừa nói xong liền có người nói: "Đỗ Nương, nàng cũng thật là quá xấu rồi, muội muội xinh đẹp như vậy sao nàng còn giấu diếm."

"Nếu các vị công tử còn muốn nhìn Sương Sương, nửa tháng nữa chính là đêm Sương Sương treo biển hành nghề." Đỗ Nương nói xong thì bảo Sương Sương đi ra sau rèm đánh đàn.

Lúc Sương Sương đánh đàn, Đỗ Nương cũng gọi thêm mấy vị hoa khôi đi vào.

Lần này có tổng cộng bảy vị công tử tới đây, mặc dù bên cạnh bảy vị công tử đều có mỹ nhân bầu bạn, nhưng ánh mắt đều dù ít dù nhiều liếc ra sau tấm rèm.

Khi mấy người đối mặt với nhau, ánh mắt đều tỏ rõ ý định của mình.

Khi Sương Sương đàn sắp xong một bài, ngoài cửa lại đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, lần này tiếng ồn ào còn lớn hơn so với lúc trước, chính xác là tiếng xôn xao của nữ nhân.

Quý công tử trong phòng cũng nghe được động tĩnh ngoài cửa, một vị công tử mặc cẩm bào xanh nhạt liền nói: "Liệu có phải là Ô Nhị không? Chỉ có hán tới mới gây ra ồn ào lớn như thế."

Ô Nhị?

Sương Sương không cần thận đàn sai một nốt.

Hết chương 3.

Tác giả có lời muốn nói: Hừm, hôm nay Tiểu Đình vẫn chưa có ra sân.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nàng vừa ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt

Biên tập: B3

Thật may mắn là bây giờ mọi người đều đang bị động tĩnh bên ngoài hấp dẫn, nên không ai chú ý tới việc Surong Surong đàn sai một nốt.

Đúng lúc này, một quý công tử đã vội vàng mở cửa, cửa vừa mở ra, hân liên kêu một tiếng.

"Ồ Nhị, thật sự là huynh!"

Surong Surong nghe nói vậy thì lòng bàn tay không nhịn được mà đỏ mớ hôi lạnh.

Nếu như đặt vào lúc trước, nàng căn bản không hề sợ khi thấy đối phương, bởi vì nàng là Công Chúa cao cao tại thượng, còn đối phương chỉ là nhi tử của một lái buôn, cho dù lái buôn này có làm ăn lớn đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là loại người hạ đẳng.

Sĩ nông công thương, vốn dĩ thương nhân chính là tầng lớp hạng bét.

Cho nên, dù đến Phụ Hoàng của nàng cũng còn có chút cổ kị với Ô gia thành Kim Lăng, thì Surong Surong vẫn vô cùng coi thường đối phương như cũ.

Nhưng hôm nay, nàng trở thành một hoa nương hạ tiện, còn hèn mọn hơn cả thương nhân, thậm chí khi ở trong thành Kim Lăng này, đại gia nghiệp của đối phương còn khiến hân trở thành một nhân vật rất lợi hại.

Nếu như gương mặt bây giờ không giống với gương mặt trước đây của nàng thì đã tốt, nhưng hai gương mặt này lại giống nhau y như đúc, vạn nhất đối phương nghi ngờ thì biết làm thế nào? Liệu hân có bắt nàng tới kinh thành, giao cho Tân Đế để lĩnh thưởng hay không? Không bắt Surong Surong mà bắt giao cho Tân Đế trăm vì thói ăn cắp.

"Ồ Nhị, không phải huynh nói là không đến hay sao? Bây giờ tới rồi, phải tự phạt ba ly." Không biết ai là người nói vậy.

"Phạt thì phạt đi." Surong Surong nghe được một giọng nói.

Năm đó khi vào kinh, Ô Tương Đình mới mười lăm tuổi.

Hân vào kinh từ năm mười lăm tuổi, đến mười bảy tuổi thì rời đi, khi đó thời kỳ vỡ giọng của hân vẫn chưa kết thúc, nên giọng nói khó nghe của hân càng khiến Surong Surong chán ghét hơn.

Thời điểm đó khi ở trước mặt Surong Surong, hầu như Ô Tương Đình không hề mở miệng, chính là vì sợ Surong Surong nghe được giọng của hân liền cau mày bỏ đi.

Nhưng bây giờ, Surong Surong mới nhận ra sau khi kết thúc thời kỳ vỡ giọng, giọng nói của Ô Tương Đình lại dễ nghe đến bất ngờ, giống hệt như tiếng chuông ngọc, lại cũng giống như tiếng nước chảy róc rách qua mỏm đá, trầm thấp mang theo một chút khàn khàn, loại trầm khàn này không hề khiến người khác cảm thấy khó nghe, mà chỉ càng khiến cho giọng nói của hân thêm hấp dẫn người khác.

Surong Surong nghe thấy giọng nói này nên không dám ngẩng đầu nhìn, còn mấy vị hoa khôi ở bên ngoài thì vừa nhìn thấy Ô Tương Đình đã vui sướng không thôi, đặc biệt là Tuyết Tâm.

Surong Surong ngồi bên trong rèm cũng có thể nghe được giọng nói quyến rũ hơn hân ngày thường của nàng ta.

Đại khái là Ô Tương Đình kia tự phạt ba ly, Surong Surong lại nghe được một tràng tiếng hoan hô, việc này khiến Surong Surong không kiềm chế được tia khinh thường trong mắt, cũng chỉ là uống ba ly rượu thôi mà, có thể thôi mà những người này cũng phải như vậy.

Ồ Nhị uống rượu xong, Surong Surong cũng vừa vận đàn xong một bài.

Nếu như bình thường thì Surong Surong sẽ cứ thế mà cáo lui, nhưng bây giờ nàng không dám đi ra khỏi rèm.

Lúc nàng vẫn còn đang do dự thì bên ngoài có một nam nhân nói: "Ồ Nhị, huynh tới rất đúng lúc, Thước Kim Quạt mới có thêm một vị mỹ nhân tuyệt sắc, nhưng Đổ Nương không cho chúng ta nhìn thêm một chút, huynh khuyên Đổ Nương vài câu, để cho mỹ nhân đàn nhiều thêm mấy bài hát đi."

Sau đó là tiếng của Đổ Nương vang lên: "Chu thiếu gia nói thế sao được, Surong Surong là thanh quan nên mới phải vậy, ngài nói như vậy khác nào bảo chúng ta không nề tình." Đổ Nương nói xong lời này, liền nghiêng đầu nhìn ra phía sau rèm: "Surong Surong, mau đi ra đây hành lễ với Ô thiếu gia."

Bàn tay trong ống tay áo của Surong Surong lặng lẽ xiết chặt, nhưng không thể không tự trấn an mình.

Nàng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, chậm chậm đi ra ngoài, chờ khi đã đứng ở bên ngoài, Đổ Nương bèn đưa tay ra kéo Surong Surong.

"Lại đây, lại đây."

Đổ Nương kéo thẳng Surong Surong đến bên cạnh Ô Tương Đình.

Mấy vị công tử khác vừa nhìn một cái liền hiểu ngay, ở đây chỉ có mỗi Ô Tương Đình là giàu nhất, cũng là người có tướng mạo đẹp nhất, Đổ Nương muốn giới thiệu mỹ nhân cho Ô Tương Đình, đó cũng là điều tất nhiên.

"Ô thiếu gia, đây là Surong Surong, còn nửa tháng nữa nàng sẽ treo biển hành nghề." Đổ Nương giới thiệu.

Sương Sương cúi đầu, chỉ có thể nhìn rõ một đôi giày trước mắt.

Đôi giày kia đen tuyền, không có bất kỳ hoa văn nào ở bên trên, nhìn qua chẳng khác nào một đôi giày bình thường, nhưng Sương Sương chính là được vàng nuôi lớn, nên đối với những thứ này thì ánh mắt rất sành.

Nàng vừa liếc mắt đã nhìn ra đôi giày này được may bằng chất liệu thượng thừa, bạn học của Thái Tử ca ca đều là tầng lớp danh môn vọng tộc, vật liệu may mặc trên người bọn họ cũng không được tốt như vậy, nhưng mà nhĩ tử của một thương nhân lại có thể mặc đồ tốt đến thế.

Trái lại năm đó khi Ô Trương Đình vào kinh, y phục trên người đều được may bằng nguyên liệu cực kỳ phổ thông.

Ô Trương Đình trước mặt nàng không nói gì, Đỗ Nương liếc mắt nhìn Sương Sương, âm thầm vỗ nhẹ lên lưng nàng, tỏ ý muốn nàng nói chuyện.

Sương Sương chân chừ chốc lát, cuối cùng vẫn cúi đầu hành lễ.

"Sương Sương ra mắt Ô thiếu gia."

Đối phương tựa hồ ồ một tiếng, coi như là đáp lại nàng.

Một vị công tử ở bên cạnh không nhịn được lắc đầu: "Ô Nhị, huynh cũng thật là quá lãnh đạm với mỹ nhân."

Ô Trương Đình nhàn nhạt trả lời: "Cúi đầu như vậy, ta có thể thấy rõ cái gì?"

Đỗ Nương vừa nghe liền vội vàng báo Sương Sương ngẩng đầu lên, nhưng trong lòng Sương Sương lại đang hết sức khẩn trương, hơn nữa nàng còn rất sợ, mặc dù Ô Trương Đình đã rời khỏi kinh thành được ba năm rồi.

Đỗ Nương thấy Sương Sương mãi không chịu cử động thì bèn nắm một cái vào tay Sương Sương.

Sương Sương cau mày, không còn cách nào khác đành ngẩng đầu lên.

Nàng vừa ngẩng đầu liền đối diện với một đôi mắt.

Chủ nhân của đôi mắt kia có làn da rất trắng, một làn da trắng như toà ra hơi lạnh, đôi mắt kia của hắn lại là một đôi mắt đào hoa, ánh mắt thâm thúy hơn nhiều so với người khác, đuôi mắt hẹp dài, nhất là nốt ruồi son đỏ rực ở đuôi mắt trái đã khiến cho đôi mắt này thêm một phần phong lưu, thậm chí là quyến rũ.

Sống mũi của hắn rất cao, nhưng so với những nam tử khác thì, cánh mũi của hắn có chút quá mức xinh đẹp, thẳng tắp tinh xảo, tựa như đang ở trên gương mặt của một nữ nhân gia.

Sắc môi của hắn cũng rất đỏ, giống như là nghiền nát đoá hoa ngày hè rồi thoa lên, chỉ một chút xiu, không nhiều hơn không ít hơn.

Nếu như không phải trên cổ đối phương hiện rõ yết hầu, còn cả vóc dáng cao hơn hẳn nam nhân bình thường, sợ rằng Sương Sương sẽ coi đối phương là một nữ nhân gia.

Tướng mạo của Ô Trương Đình tuyệt đối không phải là tuấn mỹ theo như lời của người bình thường, tướng mạo của hắn càng thiên về nữ tính hơn, năm đó Sương Sương chính là chán ghét tướng mạo của đối phương, chê Ô Trương Đình tướng mạo nữ tính, bất phân nam nữ.

Hiện tại ba năm trôi qua, dường như tướng mạo của đối phương càng thiên về xinh đẹp, càng mềm mại hơn.

Ô Trương Đình vừa nhìn thấy Sương Sương thì ánh mắt liền thay đổi, ánh mắt vốn dĩ lạnh nhạt không buồn để tâm lập tức trở nên rét lạnh, sau đó không hề che giấu vẻ chán ghét trên gương mặt.

Vốn dĩ Tuyết Tâm vẫn luôn một mực đề phòng, sợ Ô Trương Đình có hứng thú với Sương Sương, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ chán ghét rõ ràng của hắn thì nàng ta vội vàng bu đến, đưa tay ra khoác lên cánh tay của Ô Trương Đình, giống như đang tuyên cáo chủ quyền: "Ô thiếu gia, chúng ta uống rượu đi."

Sương Sương không hề thấy ngạc nhiên trước phản ứng của đối phương, dù sao thì sau khi Ô Trương Đình bị nàng tàn nhẫn làm nhục, hắn đã phải chặt vật rời khỏi kinh thành.

Bây giờ đối phương nhìn thấy một gương mặt tương tự như vậy, phản ứng đầu tiên dĩ nhiên là chán ghét rồi, nhưng Sương Sương không sợ đối phương chán ghét, nàng chỉ sợ đối phương nhận ra mình.

Vì vậy, Sương Sương không thể không giả vờ khổ tâm và oan ức trước thái độ chán ghét của Ô Trương Đình.

Hình như Đỗ Nương hoàn toàn không ngờ là Ô Trương Đình sẽ chán ghét Sương Sương, nàng ta hơi sững sốt, sau đó cười lúng túng.

Nhưng nàng ta vẫn còn chưa từ bỏ ý định, bảo Sương Sương đi rót rượu cho Ô Trương Đình.

Suy nghĩ của Đỗ Nương, e là tất cả mọi người ở đây ai cũng đều biết rõ.

Dù sao thì Đỗ Nương muốn lấy lòng Ô Trương Đình, những công tử khác cho dù có muốn nói thì cũng không dám lên tiếng, chỉ dám ngồi ở bên cạnh nhìn.

Sương Sương từ từ đi tới cạnh bàn, nàng bưng bầu rượu lên, rót một ly rượu, sau đó bưng bằng hai tay, đưa về phía Ô Trương Đình: "Mời Ô thiếu gia uống rượu."

Tay nàng dừng lại giữa không trung.

Ô Trương Đình không nhúc nhích, tầm mắt của hắn vẫn dán chặt lên gương mặt của Sương Sương.

Không biết qua bao lâu, hần bật cười, đưa tay nhận lấy ly rượu kia, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, nhưng ngay giây tiếp theo, hần ném ly rượu xuống đất, vẻ mặt lạnh nhạt, cất giọng châm chọc: "Đỗ Nương, vẫn là đưa vị thanh quan này của ngươi về đi, chưa treo biển hành nghề còn đưa ra làm cái gì? Nếu ta nổi hứng lên, sùng hạnh nàng ngay tại chỗ này thì biết làm thế nào?"

Lời này chính là mìn phần làm nhục, những hoa nương khác ở bên cạnh cũng không kìm được mà cả kinh, tuy các nàng là hoa nương, nhưng dù sao cũng là nữ nhân gia, da mặt mỏng, lại vì tưởng mạo các nàng xinh đẹp nên các nam nhân đều cung chiêu, vẫn sẽ giữ lại chút mặt mũi cho các nàng.

Dù Sương Sương luôn tự nhủ phải nhẫn nhịn, nhưng khi nghe nói vậy thì nàng cũng không nhịn nổi nữa.

Chưa nói đến việc nàng là cành vàng lá ngọc, trong ba năm Ở Tương Đình ở kinh thành, khoảng thời gian đó nàng muốn gì được nấy, nếu nói khó nghe một chút thì hần giống như một con chó vậy.

Thế nhưng thiếu niên khi ấy giờ đã trưởng thành, hần lại nhìn nàng bằng ánh mắt chán ghét, thậm chí còn dùng lời hạ lưu như vậy để làm nhục nàng.

Hai mắt Sương Sương đỏ ừng, nàng quay đầu bước đi, Đỗ Nương muốn phạt thì cứ phạt, ai thèm quan tâm chứ.

Cùng lắm là giết nàng, đằng nào nàng sống thế này cũng đâu có gì tốt, một hoa nương chỉ vì muốn đêm đầu tiên của mình được bán với giá cao mà phải thấp hèn lấy lòng những người có tiền kia.

Nhưng nàng không phải là hoa nương, nàng là Công Chúa Gia Ninh.

Khi về đến phòng mình, Sương Sương đóng cửa lại.

Nàng gỡ toàn bộ trâm cài trên đầu xuống, những thứ đồ này căn bản không hề vừa mắt nàng, tại sao nàng phải đội trên đầu, còn có cả lớp trang điểm trên mặt nàng nữa.

Sương Sương dùng khăn lông lau mặt thật mạnh, đợi đến khi khiến cả mặt đỏ bừng mới chịu dừng tay.

Nàng nhìn mình trong gương, gương mặt xa lạ nhưng quen thuộc, quen thuộc là ngũ quan, xa lạ là vẻ mặt.

Từ bao giờ nàng đã có vẻ mặt như thế?

Lần đầu tiên Sương Sương ý thức được sự vô dụng của mình.

Hoá ra khi không có thân phận Công Chúa, nàng không là cái gì hết.

Nàng có thể bị nam nhân bình phẩm, cũng phải rót rượu cho nam nhân.

Bây giờ, nàng còn có thể bị nhục mạ, nhưng cũng chỉ có thể hèn nhát trốn vào đây khóc.

Sương Sương vùi mặt vào trong cánh tay, tiếng nghẹn ngào vang lên trong phòng.

Trước đây chỉ cần nàng hơi tủi thân một chút, tất cả mọi người đều sẽ an ủi nàng, Phụ Hoàng cũng sẽ không thượng triều.

Hiện tại nàng khóc ở chỗ này, nhưng chẳng còn ai tới an ủi nàng nữa.

Hết chương 4.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Đình là một mỹ nam tử có lòng trả thù rất mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: “Ngươi muốn làm gì?” Sương Sương cố gắng khiến giọng nói của mình không run rẩy

Ngày hôm sau Thiên Y đến tìm Sương Sương, hình như đêm qua nàng ta bận rộn tới rất khuya nên khi ngồi ở trong phòng Sương Sương, vẻ mặt còn mang theo chút mệt mỏi: "Chuyện đêm qua muội ngàn vạn lần chớ để trong lòng."

Đêm qua Thiên Y cũng ở Hí Tuyền Các, lúc ấy nàng ta khó mà nói được câu gì, dù sao thì cũng không đến lượt một hoa nương như nàng ta lên tiếng.

Sau khi nàng ta nói xong thì chú ý tới biểu tình của Sương Sương, ngoại trừ hai mắt có hơi sưng ra thì tất cả đều ổn.

"Ta biết." Sương Sương mỉm cười với Thiên Y: "Bây giờ cứ luẩn quẩn ở trong lòng thì chỉ càng khiến sau này thêm luẩn quẩn mà thôi."

Thiên Y nghe được lời này, không nhịn được mà nói: "Có lẽ đêm qua tâm trạng Ở thiếu gia không tốt, đương nhiên là, chúng ta làm hoa nương sẽ khó tránh khỏi việc phải chịu một chút oan ức. Nhưng muội phải nghĩ cho kỹ, chúng ta chỉ vì kiếm tiền, cảm tiền rồi cười sẽ không sao hết. Dù lời nói của Ở thiếu gia quá đáng, nhưng hôm nay đã cho người đưa tới một hộp trang sức, coi như là nhận lỗi với muội, muội mở ra nhìn xem sao?"

Sương Sương đầu thêm để ý tới những thứ trang sức đó, Thủy Hương đưa đến, nàng liền ném lên bàn trang điểm.

Thiên Y nói xong liền biết Sương Sương không muốn, nàng ta thăm thờ dài, nhưng cũng không tiện nói gì nữa.

Sau khi Thiên Y rời khỏi, Sương Sương lại phải đi huấn luyện, có lẽ chương sự cũng biết chuyện đêm qua Sương Sương không giữ mặt mũi cho khách nhân nên giọng nói lạnh nhạt hơn hẳn ngày thường, giao nhiệm vụ cũng nặng hơn trước đó.

Sương Sương không nói tiếng nào, chỉ yên lặng chịu đựng.

Cuối cùng Sương Sương cũng kết thúc một ngày huấn luyện, nàng trở về phòng, vừa mới bước vào liền nghe thấy tiếng đồ vật rơi trên mặt đất.

Nàng vừa nhìn liền phát hiện là hộp trang sức mà Ô Tương Đình đưa cho, đồ trang sức ở bên trong đều rơi hết ra ngoài, mà Thủy Hương thì đang hoảng hốt nhặt vào.

Không chỉ có vậy, trên đầu nàng ta còn có thêm một cây trâm cài tóc mà Sương Sương chưa từng nhìn thấy.

Sương Sương không cần nhìn kỹ cũng biết ngay cây trâm đó không phải là của Thủy Hương.

Xem ra nha đầu này dám ăn trộm đồ của nàng, còn cài cả trâm mà Ô Tương Đình đưa.

Sương Sương đi tới: "Nếu người thích thì cứ lấy hết đi, mau đi chuẩn bị nước, hôm nay ta rất mệt mỏi."

Nàng căn bản là coi thường đồ mà Ô Tương Đình đưa tới, cho dù đồ tốt hơn nữa thì cũng thế nào, chỉ bằng dứt khoát đưa cho nha đầu này, tránh cho nàng phải nghĩ đến.

Thủy Hương cả kinh, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ thật sự cho ta những thứ này sao?"

"Ừ."

Thủy Hương vui không kim được, vội vàng nhặt hết đồ trang sức cho vào hộp, đẩy nắp lại, nàng ta cũng không quên gỡ cây trâm trên đầu ra cất vào: "Sau này tỷ tỷ không thể hối hận, cho ta rồi thì chính là của ta."

Sương Sương mới không bao giờ thêm lấy lại đồ vật đã cho đâu.

Từ khi Thủy Hương được Sương Sương cho hộp đồ trang sức này, thái độ đối với Sương Sương lập tức tốt hơn hẳn trước đây.

Lúc trước vẫn còn âm thầm nói xấu nàng với người khác, bây giờ lại chủ động nói với Sương Sương ai là người lén lút nói xấu sau lưng nàng.

Nha đầu này thật sự là gió chiều nào xoay chiều ấy, Sương Sương cũng lười so đo.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, Đỗ Nương lại bảo Sương Sương tới Hí Tuyên Các, lần này trước khi Sương Sương đi vào nàng ta còn dặn đi dặn lại Sương Sương.

"Hôm nay ở trong phòng là Ô thiếu gia và Tổng thiếu gia, cả hai đều là nhân vật có tiếng tăm ở thành Kim Lăng, sinh nhật của người đang tới ngày một gần, người cũng không thể hờ dờ. Dù ta rất muốn đối xử tốt với các người, nhưng các người cũng phải nhớ cho kỹ, Thục Kim Quật là nơi làm ăn."

Nói xong Đỗ Nương liền mang Sương Sương tiến vào, quả nhiên trong Hí Tuyên Các chỉ có mỗi hai nam nhân, là Ô Tương Đình và một vị công tử nữa.

Tướng mạo của vị công tử kia cũng coi như anh tuấn, chẳng qua vì ngồi ở bên cạnh Ô Tương Đình nên quả thật là có chút mờ nhạt.

Hôm nay Ô Tương Đình mặc một bộ cẩm bào màu tím, mái tóc đen được buộc lên toàn bộ, khiến ngũ quan hoàn toàn lộ ra. Không biết có phải vì tóc được buộc hết lên hay không mà đôi mắt phong lưu đào hoa kia còn hút hồn hơn cả lần trước.

Có lẽ hôm nay hắn đã uống nhiều rượu nên khoé mắt hẹp dài đỏ ửng, trên người có mùi rượu mát lạnh, rất nhạt.

Sương Sương bỗng nhớ tới một vị cô cô của nàng, vị cô cô kia của nàng là một nhân vật truyền kỳ, không chỉ nạp mỗi Phò Mã mà còn lên nuôi trai lơ ở trong phủ, nghe nói những trai lơ kia người nào cũng vô cùng đẹp, có khi còn đẹp hơn cả nữ nhân gia.

Sương Sương nghĩ, nếu như vị cô cô kia của nàng vẫn còn sống, chỉ cần nhìn thấy Ô Tương Đình, chắc chắn là sẽ mang Ô Tương Đình về làm trai lơ.

Nghĩ đến đây, Sương Sương càng thêm căm ghét Ô Tương Đình.

Dáng vẻ giống nữ nhân, bắt nam bắt nữ, cho nên lòng dạ mới ác độc như vậy.

Ngoài Ô Tương Đình và vị công tử kia thì còn có cả ba vị hoa nương, một người đang gảy đàn, hai người còn lại đang ngồi ở bên cạnh Ô Tương Đình và vị Tổng công tử kia.

Vậy mà Tuyệt Tâm lại không có ở đây.

Sương Sương nghe Thủy Hương kể, Tuyệt Tâm chính là hoàn toàn si mê Ô Tương Đình, chỉ cần nhìn thấy Ô Tương Đình là gần như không thể đi nổi, nếu như có ai khác

trong Thục Kim Quật muốn lại gần Ô Tương Đình thì nàng ta sẽ nghĩ đủ mọi cách để ngăn cản.

"Ô thiếu gia, Tổng thiếu gia, đây là Surong Surong của chúng ta, Surong Surong có giọng hát rất hay, chỉ còn mấy ngày nữa là phải lên đài biểu diễn rồi, Surong Surong chưa có kinh nghiệm gì cả, sợ rằng khi biểu diễn sẽ không được tốt. Hai vị thiếu gia hiểu nhiều biết rộng, hay là thử đưa ra lời bình giúp Surong Surong một phen?"

Người thanh niên được Đỗ Nương gọi là Tổng thiếu gia kia, sau khi nhìn thấy Surong Surong thì cũng sững sốt một lúc lâu, mãi đến khi Đỗ Nương nói xong lời này thì hắn mới kịp phản ứng, về mặt còn mang theo chút ngượng ngùng.

Hắn liếc mắt nhìn Ô Tương Đình, thấy đối phương không nói lời nào liền nói: "Vậy thì xướng một khúc nghe thử xem sao."

Đỗ Nương chọn khúc hát cho Surong Surong, cười nhỏ bằng tiếng Giang Tô.

Tất cả nữ nhân ở thành Kim Lăng khi xướng khúc đều dùng tiếng Giang Tô, thanh âm mềm mại, về mặt yêu kiều, nhưng Surong Surong lại lớn lên ở kinh thành, khi học những thứ này nàng đã phải mất không ít thời gian, chương sự còn không nhận được mà nói: "Surong Surong, người có thật sự là người thành Kim Lăng không vậy?"

Mặc dù Surong Surong học tiếng Giang Tô, nhưng khi xướng khúc lại không quá giống với nữ nhân Kim Lăng, nàng vẫn còn mang theo chút khẩu âm phổ thông. Tổng thiếu gia luôn cảm thấy nữ nhân Kim Lăng xướng khúc quá ngọt ngào, quá mềm mại, nghìn bài như một, cách phát âm có chút khác biệt này của Surong Surong lập tức khiến hắn yêu thích.

Mềm mại mà không nũng nịu, ngọt ngào mà thanh thuy.

Ngược lại càng thấy hay hơn.

Khi xướng khúc Surong Surong không nhận được mà chú ý tới phản ứng của Ô Tương Đình, nhưng Ô Tương Đình căn bản không có nhìn nàng mà chỉ trò chuyện với hoa nương ở bên cạnh, hai người cũng sắp dính sát vào một chỗ rồi.

Không biết là Ô Tương Đình nói gì bên tai hoa nương đó mà mặt hoa nương đỏ lên, đưa tay ra đánh khẽ vào Ô Tương Đình, Ô Tương Đình thuận thế bắt được tay nàng ta.

Hành động ông ọ của hai người khiến Surong Surong rất là chán ghét, nàng cố nhịn xuống để xướng cho xong khúc hát. Vừa xướng xong, Tổng thiếu gia liền vỗ tay.

"Thật đúng là âm thanh của tự nhiên, Đỗ Nương, nàng đã thật sự đào được của quý rồi." Tổng thiếu gia khen ngợi ở bên này, còn Ô Tương Đình ở bên kia vẫn thăm thẳm thì to nhỏ với hoa nương.

Surong Surong không hề cảm thấy vui vẻ, chỉ cảm thấy bức mình, dù nàng cũng không biết mình đang tức giận vì điều gì, đại khái là do mình còn không có sức hấp dẫn bằng một hoa nương chẳng.

Đỗ Nương nhìn tình hình này, có lẽ cũng biết Ô Tương Đình thật sự không có hứng thú với Surong Surong, Tổng thiếu gia cũng nhìn ra tâm tư của Ô Tương Đình nên không giữ Surong Surong lại, sau khi Surong Surong xướng xong một khúc hát liền đi ra ngoài.

Lúc nàng vừa ra khỏi Hí Tuyền Các thì nghe được một tiếng cười lạnh.

"Chao ôi, dùng trăm phương ngàn kế để đưa vào thì cũng có ích gì, còn không phải là thời gian chưa đến một chung trà đã phải đi ra sao."

Tuyệt Tâm kiều căng ngạo mạn đi ngang qua mặt Surong Surong, giọng nói mang theo châm chọc.

Nàng ta vốn đã ghét Surong Surong, vậy mà Đỗ Nương cứ năm lần bảy lượt muốn giới thiệu Surong Surong cho Ô Tương Đình, điều này khiến nàng ta càng thêm chán ghét Surong Surong.

Surong Surong đang phải nén giận do bị Ô Tương Đình chọc giận, bây giờ lại bị một hoa nương hèn mọn nói ra lời bất kính, nàng càng cảm thấy tức giận hơn.

"Là Tuyệt Tâm tỷ tỷ ư, sao Tuyệt Tâm tỷ tỷ không đi vào? A, bây giờ Bạch Vi tỷ tỷ đang ở bên trong, Ô thiếu gia với Bạch Vi tỷ tỷ hai người bọn họ đang ngọt ngào tình tứ, sợ là không có thời gian dành cho Tuyệt Tâm tỷ tỷ rồi, đầu sao thì người mới cũng luôn có sức hấp dẫn hơn người cũ mà." Surong Surong hơi nhếch môi, cố ý nói.

Quả nhiên lời nói của nàng đã khiến Tuyệt Tâm phát cáu, Tuyệt Tâm nhìn Surong Surong bằng ánh mắt căm tức, dường như hai mắt có thể phun ra thuốc độc, điều này khiến Surong Surong không khỏi sững sốt, bởi khi nàng còn là Công Chúa, căn bản không có ai dám nhìn nàng như vậy.

"Người là đồ hạ tiện bại hoại, lại dám cười nhạo ta. Người cũng không tự nhìn lại chính mình xem người được mấy phân lượng?" Tuyệt Tâm nghiêng răng nghiêng lợi: "Người cứ chờ coi."

Bây giờ nàng ta vẫn chưa thể động vào đồ hạ tiện này, mấy ngày nữa đối phương phải treo biển hành nghề rồi, nếu như bây giờ nàng ta động thủ, nhất định Đỗ Nương sẽ không tha cho nàng ta.

Tuyệt Tâm mang theo lửa giận bỏ đi, Surong Surong cũng không hề có chút nào gọi là vui vẻ khi thắng lợi, nàng quay trở về phòng mình, bên tai luôn nghe được tiếng sáo trúc từ ngoài vọng vào.

Ban đêm ở Thục Kim Quật đều như vậy, đèn đuốc sáng choang, tiếng cười nói rộn ràng, hoa nương dùng phấn son che đi nỗi mệt mỏi của mình, biến mình trở thành trò vui của người khác.

Hôm sau Surong Surong thức dậy rất sớm, lúc này gần như khách nhân đều đã đi hết, cho nên sau khi rửa mặt nàng cũng có thể tùy tiện đi dạo một chút trong Thục Kim Quật.

Ban đêm nàng không dám đi, sợ gặp phải khách nhân không dễ ứng phó.

Sau khi rời giường nàng liền ra hậu viện, trong hậu viện có một tảng đá lớn, mặt trên bóng loáng, nàng rất thích ngồi ở phía trên đó.

Buổi sáng sớm ở Thục Kim Quật luôn hết sức an tĩnh, những hoa nương đã bận rộn cả đêm qua, lúc này mới chậm chạp thiếp đi, Đỗ Nương cũng đã đi ngủ bù, bây giờ trong Thục Kim Quật chỉ có hạ nhân phụ trách quét dọn cùng thủ vệ là còn thức.

Cũng chỉ có vào buổi sáng sớm này Sương Sương mới có một chút yên bình, chờ sau khi dùng xong điểm tâm, nàng lại phải tiếp tục đi huấn luyện.

Lúc Sương Sương đang ngồi trên tảng đá, nàng nghe được tiếng bước chân.

Sương Sương quay đầu lại nhìn, vừa nhìn liền ngây ngẩn.

Nàng thấy Ô Tương Đình mặc y phục đêm qua đi tới, tóc tai hần lông lều, được buộc hờ bằng một sợi dây, trên gò má trắng lạnh còn có vài lọn tóc rủ xuống, càng khiến hần tăng thêm một phần bất kham.

Sương Sương rời khỏi tảng đá, nàng cảnh giác nhìn đối phương, mà đối phương cũng đã nhìn thấy nàng.

Cần như Ô Tương Đình không hề chần chừ mà đi thẳng về phía nàng, Sương Sương sợ hết hồn, theo bản năng muốn xoay người bỏ chạy, nhưng nàng còn chưa chạy được hai bước thì đã bị đối phương bắt lấy.

Ô Tương Đình đưa tay bịt miệng nàng, kéo nàng đến dưới một tàng cây, hành động này của hắn khiến Sương Sương sợ đến nỗi không dám nhúc nhích, chỉ mở to đôi mắt hoảng sợ.

Sương Sương rất đẹp, tất cả mọi người đều phải công nhận điều đó.

Giương mặt này giống như ông trời đã dùng tâm huyết cả đời để tỉ mỉ điêu khắc ra, không có chỗ nào là không đẹp.

Ô Tương Đình nhìn chăm chăm vào Sương Sương, bàn tay bịt miệng Sương Sương khẽ cử động, ngón tay cái của hắn miết theo viền môi của Sương Sương.

Từ sau khi Sương Sương phải ngâm nước thuốc thì cơ thể đã trở nên nhạy cảm hơn hẳn với cảm giác đau đớn, động tác của đối phương có chút thô lỗ khiến nàng thực sự đau đến cứng người, nàng cố gắng nhịn đau cau mày lại.

Hiện tại nàng có chút sợ đối phương, chưa nói đến thân phận khác nhau của bọn họ, mặc dù tướng mạo của đối phương nữ tính, nhưng sức lực quả thực quá lớn, vừa rồi khi Ô Tương Đình nửa ôm nửa kéo nàng tới dưới tàng cây, nàng đã nhận ra sức lực chênh lệch rõ ràng của hai người.

"Người muốn làm gì?" Sương Sương cố gắng khiến giọng nói của mình không run rẩy.

Ô Tương Đình rũ mắt nhìn nàng, ánh mắt quét qua từng tác từng tác khuôn mặt nàng, từ đôi lông mày đen nhánh tới cái cằm nhỏ xinh, Sương Sương cảm thấy ánh mắt của đối phương giống như là muốn ăn thịt nàng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Ô Tương Đình là đồ đáng ghét chết tiệt, nàng nghĩ thầm

Biên tập: B3

Sương Sương lại không nhìn được mà run một cái, hiện tại nàng vừa hoảng vừa loạn, vất vả lắm mới lấy lại lí trí, đang muốn đẩy đối phương ra thì đột nhiên đối phương túm lấy hai tay nàng rồi ấn lên trên thân cây.

Mu bàn tay chạm vào vỏ cây sần sùi, lưng nàng cũng dán chặt vào cây.

Động tác của Ô Tương Đình vừa ngang ngược vừa nhanh gọn, Sương Sương còn chưa kịp kêu cứu thì môi đã bị đối phương lấp kín.

Hai mắt nàng tròn to, sau đó điện cuồng giãy giụa, nhưng một chút sức lực của nàng hoàn toàn không là gì trong mắt đối phương, chẳng khác nào phù du bám cây đại thụ.

Thật là khốn kiếp.

Sương Sương giận đến cả người phát run, đã bao giờ nàng bị một nam nhân khi dễ đến như vậy?

Hắn còn đưa cả đầu lưỡi vào, Sương Sương giận đến nỗi dường như thất khiếu sắp bốc khói, nhưng vì không phản kháng được, nên cuối cùng tức giận biến thành nước mắt.

Chẳng qua nàng rất hiếu thắng, nhất định không chịu thua, cho nên nước mắt chỉ dâng lên khoé mắt, run rẩy chực trào, gương mặt hồ ly cao ngạo mơn thêm tằm da hổ, chung quy là càng nhìn càng thấy đáng thương.

Chóp mũi nàng có thể ngửi được mùi rượi trên người đối phương, Ô Tương Đình cũng nhận ra nàng đang khóc, nhưng hắn chỉ nhìn chăm chăm vào nước mắt của Sương Sương, hai mắt càng trở nên sâu thẳm.

Cho đến khi hần buông Sương Sương ra, đầu lưỡi vẫn còn có mùi vị nước mắt của đối phương.

Không hiểu sao lại có chút ngọt ngào.

Sương Sương hoàn toàn bị khinh bạc, cả người nàng run rẩy, nhìn đối phương bằng ánh mắt căm tức, bao nhiêu lời ác độc đều bị nàng nén xuống, lý trí vẫn bảo nàng nhẫn nhịn.

Bây giờ nàng chỉ là một hoa nương, không thể mắng chửi.

"Không đánh ta sao?" Giọng Ô Tương Đình rất trầm, mang theo vẻ say rượu.

Sương Sương nghe vậy thì càng tức hơn, căm giận nhìn Ô Tương Đình, dường như trong mắt nàng bùng lên một ngọn lửa, hai mắt mới vừa rồi vẫn còn long lanh nước, giờ bỗng nhiên bùng cháy, chỉ là càng như vậy càng khiến cho người khác cảm thấy đẹp hơn.

Ô Tương Đình cũng cảm thấy thế, nên hần một lần nữa tiến về phía trước.

Tiếng ghen ngào vang lên từ kẽ môi Sương Sương, mùi rượu trên người đối phương như bao trùm lấy nàng, ngoại trừ mùi rượu, vẫn còn có những mùi khác, Sương Sương không hình dung ra nổi là mùi gì.

Lần thứ nhất rồi lại lần thứ hai bị đối phương khinh bạc, Sương Sương vừa tức vừa giận, chờ khi đối phương vừa thả nàng ra, nàng không buồn để ý gì nữa, nâng tay lên giáng một cái tát xuống.

Một cái tát kia đánh thẳng vào mặt Ô Tương Đình.

Nhưng mà không biết có phải do ngâm nước thuốc hay không mà một cái tát kia của Sương Sương càng giống như là khe khẽ vuốt qua mặt Ô Tương Đình, nàng đánh xong liền ý thức được vấn đề này, lập tức muốn tát thêm một cái, nhưng lần này còn chưa kịp động thủ, tay đã bị bắt được.

Ô Tương Đình không nói một lời mà chỉ nhìn nàng chăm chú.

Sương Sương vốn đang tức giận nên tròn mắt nhìn đối phương, nhưng sau đó lại dần dần xui xuống.

Thật là quá đáng ghét.

Ô Tương Đình là đồ đáng ghét chết tiệt, nàng nghĩ thầm.

Ô Tương Đình từ từ buông lỏng tay Sương Sương ra, rồi cứ thế xoay người rồi đi trong tầm mắt của Sương Sương.

Nàng nhìn đối phương đi mà không thể làm gì, cuối cùng nàng như một cơn gió quay về phòng, bắt đầu vung tay đập phá đồ đạc.

Nàng thật sự giận đến không sao chịu nổi, trong đầu vẫn còn hồi tưởng lại cái cảnh đối phương cường hôn mình.

Thủy Hương đang thu dọn trong phòng, thấy Sương Sương đi vào, nàng ta còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy Sương Sương như phát điên cầm đồ lên đập, nàng ta hoảng sợ đến mức không dám nói lời nào, mãi đến khi Sương Sương cầm bình hoa quý giá nhất trong phòng lên, nàng ta mới xông đến ngăn cản: "Sương Sương tỷ tỷ, không thể đập cái này!"

Sương Sương đang muốn giơ bình hoa lên, nghe được câu này thì dừng tay lại.

Thủy Hương vội vàng ôm lấy bình hoa: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ đây là thế nào?"

Nàng đang làm gì?

Đột nhiên Sương Sương kịp phản ứng, nơi này không phải là hoàng cung của Khương Quốc.

Nàng quay đầu nhìn căn phòng bừa bãi, không biết phải nói gì, Thủy Hương dè dặt nhìn Sương Sương, thấy có vẻ như nàng đã bình tĩnh hơn một chút, bấy giờ nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không nhịn được mà than phiền: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy chứ, Đồ Nương mà biết thì nhất định sẽ trừng phạt chúng ta."

Sương Sương nghe được lời của Thủy Hương nhưng lại hỏi sang một vấn đề khác: "Đêm qua Ô thiếu gia chọn vị tỷ tỷ nào người có biết không?"

"Ô thiếu gia? Tỷ đang nói đến Ô Tương Đình thiếu gia sao?" Thủy Hương thấy Sương Sương gật đầu thì nói: "Đêm qua Ô thiếu gia cùng Tống thiếu gia uống say, liền ở lại nơi này, chỉ là Ô thiếu gia ngủ một mình."

Khi nói tới đây, biểu tình của nàng ta có chút kỳ quái, trong ánh mắt còn có mấy phần coi thường: "Đêm qua Tuyết Tầm tỷ tỷ muốn đi vào gian nhà phòng mà Ô thiếu gia nghỉ ngơi, nào biết còn chưa kịp vào đã bị Đồ Nương đuổi đi, còn mắng nàng ta không biết tự trọng."

Vậy tức là đêm qua hần không ngủ với nữ nhân khác?

Cuối cùng nội tâm Sương Sương mới thấy thoải mái hơn một chút, nếu như đêm qua Ô Tương Đình ngủ cùng với một hoa khô, mà ngay sáng nay lại khinh bạc nàng thì hần quả thật là con người đáng ghét nhất trên đời.

Tất nhiên là Đồ Nương biết chuyện Sương Sương đập đồ, Đồ Nương vừa nhìn thấy căn phòng ngổn ngang thì lập tức giận đến mức ra lệnh cấm, không cho phép nàng ăn cơm trong một ngày.

Thực ra không ăn cơm cũng không sao hết, chẳng qua là nàng còn phải tiếp nhận huấn luyện, khi nhảy múa xong nàng gần như nằm xụi lơ trên đất, một chút sức lực cũng không có, hai mắt nõ đom đóm, đã vậy nàng còn phải tiếp tục ngâm nước thuốc kia.

Hình như loại nước thuốc đó khiến thể chất của Surong Surong càng ngày càng trở nên kỳ quái, không nói đến việc da thịt nàng mềm non như da của trẻ sơ sinh, trắng như tuyết mùa đông, mà thậm chí da nàng còn trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, lúc vừa ngâm nước thuốc xong, Thuỷ Hương mặc y phục giúp nàng, chỉ hơi cọ xát một chút vào eo thôi mà đã khiến nàng kêu đau thành tiếng.

Surong Surong sợ trong nước thuốc này có chứa thôi tinh được, ngâm nhiều sẽ biến nàng thành một người phóng đảng ở trên giường.

Vì thế Surong Surong đã cố ý đi hỏi Thiên Y, Thiên Y lại nói: "Năm đó ta chỉ ngâm bảy ngày thôi, chẳng qua là da dẻ bóng loáng hơn một chút, chứ cũng không thấy có gì khác."

Chẳng lẽ là do nàng ngâm gần bốn tháng, cho nên tác dụng không giống nhau?

Thiên Y thấy Surong Surong trầm tư thì an ủi nàng: "Muội cũng không cần phải nghĩ nhiều như vậy, nếu như nước thuốc kia làm muội có phản ứng kỳ lạ thì chắc chắn sau sinh nhật Đỗ Nương sẽ không cho muội ngâm nữa đâu. Việc muội cần nghĩ bây giờ chính là ngày sinh nhật hôm đó, muội vẫn chưa có dự định gì sao?"

"Dự định gì?" Surong Surong hỏi ngược lại.

Thiên Y lắc đầu: "Muội không thử nghĩ xem đêm đó ai sẽ là người mua muội sao? Cao hay thấp, béo hay gầy, già hay trẻ, xấu xí hay tuấn mỹ?" Nàng ta thờ dãi: "Năm đó ta cũng giống muội, không có dự định gì cả, nhưng ta cũng coi như may mắn vì đã gặp được người tốt, còn hiện tại muội không thể không tự tính toán cho mình, phải cố gắng tìm một người mà mình thích."

Thiên Y là người từng trải, cho nên hiểu được sâu sắc một điều, đó là đối với một hoa nương mà nói thì, nam nhân đầu tiên trong cuộc đời quan trọng đến nhường nào.

Surong Surong nghe thấy câu này thì sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Sớm muộn gì cũng có một ngày nàng phải tiếp khách.

Không được.

Nàng không thể làm vậy.

Nàng là Công Chúa của Khương Quốc, sao có thể để cho một đám nam nhân xấu xí đáng ghét tùy ý đùa bỡn cơ chứ?

Mặc dù Surong Surong không muốn, nhưng nàng không chạy thoát được, Thước Kim Quật cực kỳ nghiêm khắc trong việc trông coi các hoa nương, càng đừng nói tới loại hoa nương sắp treo biển hành nghề như Surong Surong bây giờ.

Đỗ Nương đang coi nàng là một cây rụng tiền, nên sẽ không bao giờ để Surong Surong chạy thoát khỏi con mắt của nàng ta.

Thước Kim Quật được xây trên mặt nước, vì thế rất sợ các hoa nương nhảy sông chạy trốn hoặc tự vẫn, đừng nói đến việc khắp nơi quanh mặt nước có hộ vệ canh gác, mà ngay cả trong nước cũng có người của Thước Kim Quật.

Lúc đầu khi Surong Surong làm loạn đòi tự sát, Đỗ Nương đã nói thẳng với nàng, còn nói là nếu như nàng nhảy sông, vậy thì hộ vệ nào bắt được nàng đầu tiên sẽ là người được hưởng lợi.

Trốn không thoát, chết không được, bây giờ Surong Surong giống như một món ăn bày sẵn trên bàn, chỉ chờ khách nhân tới thưởng thức.

Thiên Y khuyên nàng tìm người nàng thích, nhưng những nam nhân dạo chơi chốn thanh lâu này sẽ có một người tốt hay sao?

Đều là cá mè một lứa cả thôi.

Vậy nhưng đã rất lâu rồi cá mè một lứa Ở Tương Đình không xuất hiện, vốn Surong Surong còn đang nghĩ khi gặp lại đối phương thì sẽ cho hắn biết tay, nào biết hắn căn bản cũng không hề quay lại.

Chương sự càng ngày càng huấn luyện Surong Surong nghiêm khắc hơn, không được có dù chỉ một chút xiu sai lầm, bà nói Surong Surong là người đẹp nhất mà bà đã từng gặp qua, bất kể là dung mạo hay là da thịt cả người kia, bà còn khen vóc dáng Surong Surong làm tôn lên vẻ xinh đẹp của nàng, cho nên bà nói Surong Surong sẽ là tác phẩm khiến bà đắc ý nhất.

Trước đây chỉ phải huấn luyện ban ngày, bây giờ ngay cả buổi tối cũng phải huấn luyện.

Hôm nay vất vả lắm mới có dịp chương sự bận việc riêng phải lên bờ, Surong Surong liền trốn được nửa ngày huấn luyện.

Đột nhiên có thời gian rảnh nên nàng muốn đi tìm Thiên Y trò chuyện một chút, ở đây nàng không có bằng hữu, chỉ cần nói chuyện với Thuỷ Hương, vừa quay đầu đi Thuỷ Hương đã đem lời của nàng nói cho toàn bộ người trong Thước Kim Quật.

Surong Surong tới tìm Thiên Y vào buổi chiều, giờ này Thước Kim Quật vẫn chưa chính thức buôn bán, bình thường sẽ không gặp phải khách nhân, nhưng trong một vài trường hợp đặc biệt thì giờ này cũng vẫn có khách nhân lui tới.

Một vài khách nhân ở nơi xa đến thường cảm thấy một đêm là quá mức ít ỏi, thế nên sẽ thường bỏ ra một số tiền lớn để bao hoa nương trong mấy ngày liên tiếp, trong

mấy ngày này, hoa nương sẽ phải phục vụ khách nhân bất kể ngày đêm.

Sương Sương tới tìm Thiền Y thì phát hiện thấy cửa phòng nàng ta đóng kín, chắc là Thiền Y vẫn còn đang ngủ, nghĩ tới đây, Sương Sương liền chuẩn bị rời đi, lúc đi ngang qua cửa sổ nàng bỗng nghe được một tiếng động kỳ quái.

Nàng hơi sùng sốt, quay mặt nhìn về phía cửa sổ, hoá ra cửa sổ kia không đóng kín, vẫn còn lộ ra một khe hở, mà qua khe hở kia Sương Sương nhìn thấy Thiền Y.

Thiền Y đang ngồi trên bàn, một nam nhân trung niên bụng phệ đứng ở trước mặt nàng ta, còn bàn tay của nam nhân đó đang đút vào bên trong váy Thiền Y.

Nam nhân đó xấu xí như vậy, nhưng Thiền Y vẫn nhìn hấn bằng ánh mắt chan chứa nụ cười, còn chủ động hôn đôi phương.

Sương Sương che miệng rồi nghiêng đầu đi, nếu nói trước đây khi nhìn thấy Tuyết Tâm và khách nhân khiến nàng thấy chán ghét chuyện nam nữ, thì lúc này nhìn thấy Thiền Y chỉ khiến nàng cảm thấy rét lạnh.

Bất kể trước đó xuất thân ra sao, đã bước chân vào nơi này thì sẽ đều giống nhau hết.

Chỉ cần khách đưa tiền, các nàng đều phải nói nói cười cười mà nhận lấy.

Rốt cuộc thì Sương Sương đã cảm thụ được sâu sắc những lời mà Thiền Y nói với nàng, mà trong đầu nàng cũng dần mơ hồ xuất hiện một ý nghĩ, Ô Trương Đình là công tử nhà giàu có tiền nhất trong thành Kim Lăng, nếu như đôi phương nguyện ý chuộc thân cho nàng, vậy nàng liền có thể thoát khỏi bề khổ.

Nhưng nàng phải làm gì thì Ô Trương Đình mới có thể nguyện ý chuộc nàng ra ngoài?

Nàng nhớ lại năm đó Ô Trương Đình một lòng si mê nàng, cũng nhớ tới buổi sáng sớm vài ngày trước Ô Trương Đình cưỡng hôn nàng.

Liệu điều này có phải tức là, dù Ô Trương Đình ghét nàng, ghét gương mặt này của nàng, nhưng vẫn không nhịn được mà bị hấp dẫn hay không?

Nửa đời trước Sương Sương đều kêu gọi ngang bướng, chỉ cần nàng nói một câu là sẽ muốn gì được nấy, chưa bao giờ nàng phải thật sự suy tính.

Mặc dù nàng là Công Chúa của một nước, nhưng cũng chỉ biết đánh người phạt người và đùa bỡn bày trò, cho nên vào lúc này, trong đầu nàng chỉ có một phương pháp duy nhất —— mỹ nhân kế.

Nàng phải đi câu dẫn Ô Trương Đình.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Hơi thở xa lạ của nam nhân phả vào mặt

Biên tập: B3

Nàng muốn câu dẫn Ô Trương Đình, nhưng căn bản là Ô Trương Đình không hề xuất hiện.

Đây cũng là điều khiến cho Sương Sương rầu rĩ, năm đó nàng chỉ hận sao cho đôi phương ghét nàng, bây giờ nàng lại hy vọng đôi phương đối với nàng tình cũ chưa dứt, tốt nhất là sau khi nhìn thấy gương mặt cực kỳ giống nhau này của nàng thì đi cũng không nổi.

Bởi vì sắp phải lên đài nên Đỗ Nương càng ngày càng khẩn trương hơn, nàng ta may riêng cho Sương Sương mấy bộ y phục, liền mấy ngày không ngừng thử y phục và trang điểm, ngay cả loại hương để thoa lên người ngày hôm đó cũng phải thử qua từng loại một.

Điều làm Sương Sương có chút kinh ngạc đó là những đồ vật mà Đỗ Nương mang ra đều là trân phẩm, dù nàng là Công Chúa cao quý, nhưng cũng không thể không thừa nhận điều đó, thậm chí có đồ còn tốt hơn nhiều những đồ mà nàng đã từng dùng.

Xem ra thành Kim Lăng này đúng là một mỏ vàng.

Mặc dù Sương Sương càng ngày càng bận rộn, nhưng trong lòng vẫn đặt chú ý lên người Ô Trương Đình.

Tuy nàng là người ngang ngược phách lối, nhưng cũng là một người vô cùng thức thời, nếu như thật sự không còn cách nào khác thì nàng có thể sẵn sàng công khai thân phận của mình với Ô Trương Đình, biết đâu đôi phương sẽ nguyện ý giúp nàng chẳng.

Không nể mặt Tăng cũng phải nể mặt Phật, nếu như hấn giúp nàng, chờ khi Thái Tử ca ca phục quốc thành công, nhất định sẽ ban thưởng cho Ô gia nhà bọn họ.

Vất vả lắm Sương Sương mới được trông thấy Ô Trương Đình, trước ngày sinh nhật của Sương Sương đúng một ngày Ô Trương Đình mới tới.

Đỗ Nương cũng không làm cho Sương Sương thất vọng, để cho Sương Sương tới Hí Tuyền Các, nhưng khiến Sương Sương thất vọng chính là, Ô Trương Đình đi cùng rất nhiều người, mười hai hoa khôi cùng ra trận, còn nàng chỉ được núp sau tấm rèm gầy đàn giúp vui, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, sau khi đàn xong nàng cũng không nói được câu nào với Ô Trương Đình, chỉ có thể nhìn thấy gò má cùng với nốt ruồi son đỏ rực nơi khoé mắt của đôi phương.

Đúng là tức chết nàng mà.

Ngày hôm sau chính là ngày sinh nhật của Sương Sương.

Vừa sáng sớm tinh mơ nàng đã bị gọi dậy, vì nhã hứng của khách nhân nên trong ngày hoa nương khai bao, Thước Kim Quạt không cho nàng ăn ngũ cốc, nàng chỉ có thể uống một chút sương sớm, chính là để tránh cho lúc hoa nương vào hành phòng (*) sẽ thả ra khí bất nhã.

(*) Bê: Vào phòng để abcxzyz đó.

Đợi đến lúc chàng vạng tối, Sương Sương đã đói đến mức bụng kêu lên thành tiếng, tất nhiên là Đỗ Nương cũng sợ thể lực của nàng không tốt sẽ té xỉu, nên đã cho nàng uống đan dược, uống cái này vào sẽ giúp nàng chống đỡ được đến sáng sớm ngày mai, chứ không thể để mới nửa đêm hoa nương đã ngủ gục, trong khi khách nhân vẫn còn chưa tận hứng.

Tối nay Sương Sương trang điểm cực kỳ phức tạp, do ba bốn sư phó cùng nhau thực hiện.

Trang điểm xong, mấy người xung quanh đều không nhận được mà nín thở, vẫn là Đỗ Nương từng trải mở miệng trước: "Quả đúng là một mỹ nhân tuyệt thế, mau mau thay y phục thôi."

Đêm hoa nương trong Thước Kim Quạt khai bao không giống với các thanh lâu sở quán khác, những hoa nương ở các thanh lâu sở quán khác thường phải biểu diễn một chút tài nghệ, hoặc là xướng khúc hoặc là đánh đàn, Thước Kim Quạt thì không như vậy.

Đầu tiên một nữ họa sư của Thước Kim Quạt bước ra, nữ họa sư sẽ họa lên bình phong đằng sau lưng tướng mạo của hoa nương sẽ khai bao ngày hôm nay.

Thông thường khi bức họa đang được hoàn thành, các khách nhân ngồi đó đều sẽ có chút kích động, nhất là khi dung mạo của mỹ nhân trong tranh dần dần hiện ra từng chút từng chút một.

Sau khi họa xong, nữ họa sư sẽ lui ra phía sau.

Nữ họa sư lui rồi nhưng hoa nương cũng vẫn không trực tiếp xuất hiện, hoa nương sẽ ngồi chờ ở phía sau bình phong, các khách nhân chỉ có thể nhìn thấy bóng người mờ ảo, không thể thấy rõ diện mạo.

Bọn họ sẽ đấu giá dựa vào bức họa, trò tạp kỹ ngay cả nhìn cũng không thấy này, ngược lại đều khiến những người có tiền kia đổ xô vào.

Đồng thời hoa nương trong Thước Kim Quạt khi khai bao đều sẽ đội mũ phượng khăn choàng.

Nếu như có vị khách nhân nào đó mua đêm đầu của hoa nương này thì cũng sẽ có lễ phục tương xứng cho khách thay đổi.

Tối nay Sương Sương mặc một bộ giá y (**) cực kỳ phức tạp, hoàn toàn là đồ thủ công được thêu bằng tay, nguyên liệu cũng được may bằng loại tơ tằm tốt nhất, hi quan trên đầu nàng vô cùng nặng nề, ước chừng phải tầm bảy tám cân (Bê: 1 cân TQ bằng 0.5 kg), hi quan được làm bằng vàng ròng nguyên chất, dùng đá quý nạm lên, đằng trước còn có rèm châu, có tác dụng che giấu dung mạo, thật là mỹ lệ đến vô cùng.

(**) Bê: váy cưới.

Sương Sương vừa mới ngồi xuống bình phong đã không nhận được mà túm lấy tay Thuý Hương: "Thuý Hương, Ô thiếu gia tới chưa?"

Thuý Hương ra bên ngoài xem xét một chút, rất nhanh đã quay trở lại, thật ra nàng ta cảm thấy chưa chắc Ô Tương Đình đã mua Sương Sương, mặc dù quả thật là Sương Sương vô cùng xinh đẹp, nhưng Ô Tương Đình chưa bao giờ mua đêm đầu tiên của hoa nương nào cả.

"Đã tới rồi, đang ngồi ở cái bàn đầu tiên, ngồi cùng bàn còn có Tổng thiếu gia, Cố thiếu gia cùng mấy người Cừu thiếu gia."

Tới là tới rồi.

Sương Sương thăm thò phào nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế là nàng cũng không dám chắc, hiện tại chỉ có thể cầu khẩn trời xanh.

Bởi vì Sương Sương quá khắt trương nên nàng căn bản không nghe rõ người bên ngoài đang nói gì, nữ họa sư ra sân lúc nào lui vào lúc nào, Đỗ Nương nói những lời xã giao ra sao, nàng cũng không biết.

Sương Sương chỉ cảm thấy tim mình đập thành thịch, tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Đột nhiên Thuý Hương nói với Sương Sương: "Sương Sương tỷ tỷ, bắt đầu đấu giá rồi."

Sương Sương đan chặt hai bàn tay vào nhau, ngay cả lời cũng không nói ra được.

Giá càng lúc càng cao, nhưng Sương Sương vẫn không hề nghe thấy giọng của Ô Tương Đình, nha đầu Thuý Hương kia liên tục nhìn lên qua khe hở của bình phong, nhìn một hồi liền quay lại nói với Sương Sương: "Sương Sương tỷ tỷ, phú thương mà Thiên Y tỷ tỷ phục vụ trước đó vẫn đang một mực trả giá, đã có kha khá người từ bỏ rồi."

Phú thương mà Thiên Y phục vụ?

Không phải chính là cái người mà nàng nhìn thấy hôm nọ sao?

Mặt Sương Sương liền trắng bệch.

Thuý Hương lại nhìn trộm một hồi, lúc này ánh mắt của nàng ta có chút thương cảm, xinh đẹp tuyệt mỹ thì cũng có ích gì.

"Sương Sương tỷ tỷ, bây giờ chỉ còn có hai người trả giá, nghe nói vài ngày trước vị Tổng thiếu gia kia còn bị thua lỗ khi làm ăn, sợ là không địch nổi vị phú thương kia rồi."

Đường như giá đã được đẩy lên rất cao, Đỗ Nương cũng không kìm được mà bật cười, còn Sương Sương ở sau tấm bình phong lại như rơi vào trong hầm băng.

"Luu lão gia trả giá năm trăm lượng vàng, xin hỏi có còn ai trả cao hơn không?"

Năm ngoái Tuyết Tâm cũng chỉ được hai trăm lượng vàng, năm nay Sương Sương có thể bán được đến năm trăm lượng vàng đã là con số trên trời.

Đỗ Nương lại lặp lại lần nữa, mọi người ngồi bên dưới bắt đầu xì xào bàn tán, có rất nhiều khách nhân tỏ ra tiếc hận, đúng là một bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu.

Sương Sương đứng ngồi không yên, khi Đỗ Nương hỏi lại lần thứ ba, chữ "gia" trong ba chữ "Luu lão gia" còn chưa kịp nói ra miệng thì Sương Sương đã xông ra khỏi bình phong, Thuý Hương không ngờ được Sương Sương sẽ làm vậy, kéo cũng không kịp kéo.

Sương Sương vừa xuất hiện, toàn bộ khán phòng trở nên yên lặng như tờ.

Không ít người trực tiếp đứng lên, ánh mắt gắt gao dán chặt lên người Sương Sương.

Đỗ Nương cả kinh, thấy Sương Sương chạy ra thì nhú mày, thấp giọng quát: "Ra làm gì? Quay về!"

Sương Sương hoàn toàn không để ý tới Đỗ Nương, nàng chỉ nhanh chóng lướt mắt tìm Ô Tương Đình, Ô Tương Đình rất dễ tìm, hần ngồi ở ngay chiếc bàn đầu tiên, khi Sương Sương nhìn về phía hắn, Ô Tương Đình cũng đang nhìn nàng.

Sương Sương không phải là một người thông minh, nếu như thật sự thông minh thì nàng đã sớm tìm được cách rời khỏi nơi này rồi, nhưng nàng cũng không phải là người quá ngu ngốc, từ nhỏ đến lớn chuyện nàng am hiểu nhất chính là giả bộ đáng thương. Bình thường mỗi khi làm sai chuyện gì, hoặc là khi muốn một thứ gì đó, nàng sẽ đều giả bộ đáng thương.

Sương Sương nhìn vào mắt Ô Tương Đình, sau đó nước mắt nàng trào ra.

Mỹ nhân cao ngạo lại khóc đến lệ hoa đái vũ, điều này khiến khách nhân phía dưới kích động, thậm chí có khách nhân khác cũng muốn liều mạng, tiếp tục trả giá, từ năm trăm lượng vàng liền bị đẩy lên thành sáu trăm lượng vàng.

Sương Sương không hề quan tâm đến những người khác, mà từ đầu đến cuối chỉ nhìn Ô Tương Đình bằng ánh mắt tha thiết, cứ như Ô Tương Đình là tình lang của nàng vậy.

Giá tiền một lần nữa dừng ở sáu trăm lượng vàng, người trả giá cao nhất vẫn là Luu phú thương.

Luu phú thương đã lăm le chuẩn bị bước lên, lúc nước mắt Sương Sương bắt đầu chảy ra, Ô Tương Đình khẽ thay đổi tư thế ngồi, nhẹ giọng nói một câu ——

"Năm nghìn lượng vàng."

Toàn bộ mọi người xôn xao!

Năm nghìn lượng vàng có thể mua được nguyên một toà thành nhỏ.

Ô Tương Đình lại có thể hào phóng như vậy!

Đến tận cùng thì Ô gia thành Kim Lăng này giàu đến mức nào?

Sương Sương nghe được lời đối phương thì cũng hơi sững sốt, nàng chớp chớp mắt, có chút không dám tin những lời mình vừa nghe được, dẫu sao đối với một Công Chúa như nàng thì năm nghìn lượng vàng cũng là rất nhiều.

Nàng nháy nháy mắt, còn Đỗ Nương bên kia thì vui đến nỗi không khép được miệng, miệng đã kéo đến gần mang tai, gần như ngay lập tức kêu đồng ý.

Ngay lúc Sương Sương vẫn còn đang sững sờ, Ô Tương Đình đã bước lên.

Hắn vừa bước lên đài, Sương Sương mới phát hiện hôm nay đối phương mặc một bộ y phục đồ rực, y phục đồ càng tôn lên làn da trắng đến xinh đẹp của Ô Tương Đình, Sương Sương cũng không nhận được mà ngẩn người.

Mà ngay một giây kế tiếp, nàng đã bị đối phương bế ngang lên.

Sương Sương thét lên một tiếng, vì bất ngờ bị mất trọng lực nên vội đưa hai tay ra ôm lấy cổ đối phương.

Sau đó, trên đường lên thuyền, Sương Sương cũng vẫn mơ mơ màng màng.

Thước Kim Quạt cực kỳ coi trọng đêm hoa nương khai bao, vì thế cũng đặc biệt chuẩn bị một chiếc thuyền hoa, chiếc thuyền hoa kia cực kỳ rộng lớn, bên trong cái gì cũng có.

Trước khi lên thuyền Sương Sương một mực bị Ô Tương Đình ôm chặt, nàng vừa có ý định đứng xuống liền bị ôm càng chặt hơn, nên nàng không dám vùng vẫy nữa, dù sao thì đối phương vừa mới bỏ ra năm nghìn lượng vàng, cũng coi như cứu nàng một mạng, bị Ô Tương Đình ôm dù sao vẫn tốt hơn bị phú thương xấu xí kia ôm.

Sau khi lên thuyền, Sương Sương bị ôm vào trong khoang thuyền, ở chính giữa khoang thuyền là một chiếc giường lớn hình tròn, Sương Sương nhìn thấy ở đầu giường có xiềng xích dùng để trói tay thì lập tức run rẩy.

Ồ Trương Đình đặt Sương Sương xuống rồi đi ra ngoài, nghe động tĩnh tựa hồ đang nói chuyện với người bên ngoài.

Ở trong khoang thuyền, Sương Sương vô cùng sợ hãi. Dù nàng rất cảm kích vì Ổ Trương Đình đã mua nàng, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng muốn phục vụ Ổ Trương Đình.

Tuy hiện tại nàng là một Công Chúa mất nước, thân phận chỉ là một hoa nương, nhưng nàng vẫn cảm thấy Ổ Trương Đình không xứng với nàng.

Nàng muốn được gả cho Lan Tranh.

Lan Tranh là thanh mai trúc mã của nàng, thân phận cao quý, tướng mạo tuấn mỹ, hết sức xứng đôi với nàng, chẳng qua bây giờ Lan Tranh không biết nàng còn sống thôi, nếu biết nhất định sẽ tới cứu nàng.

Sương Sương vừa thấy đối phương đi vào liền lùi về sau mấy bước, dù sao nàng cũng là một nữ nhân, ở chung một chỗ với nam nhân cao lớn đương nhiên là sẽ cảm thấy sợ hãi.

Ồ Trương Đình thấy nàng lùi về phía sau thì cũng không hề dừng chân, mà cứ thế đi thẳng về phía nàng.

Sương Sương thấy vậy thì hoảng không chịu được, phản ứng đầu tiên chính là nhảy thuyền, nàng cảm thấy ánh mắt của Ổ Trương Đình thật đáng sợ, giống y như dục với về mặt khi hôn nàng lần trước.

Nàng vừa mới chạy đến bên cửa sổ, eo đã bị người giữ lấy.

Hơi thở xa lạ của nam nhân phả vào mặt.

Nàng bị xoay lại, đối diện với gương mặt của đối phương.

Gương mặt đỏ của đối phương vẫn nữ tính như cũ, khoé mắt hẹp dài mang theo vẻ quyến rũ, nốt ruồi son đỏ rực kia hết như một ngọn lửa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gương mặt này của người giống với một cô nhân mà ta từng quen biết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: B3

Sương Sương nhìn mặt đối phương liền nhớ tới chuyện cũ trước đây.

Năm đó Phụ Hoàng nàng thành lập một Thái học viện, ngoại trừ Thái Tử ca ca của nàng còn có thêm rất nhiều quý công tử trong kinh.

Dĩ nhiên là mấy công tử có tiền ở thành Kim Lăng này không thể nào so sánh nổi với các quý công tử xuất thân từ danh môn vọng tộc, nhất cử nhất động của bọn họ đều toát lên phong thái quý tộc, mà Ổ Trương Đình từ thành Kim Lăng tới cũng có may mắn được vào học trong Thái học viện, làm bạn học với Thái Tử, nhưng ở đó hẳn hết sức mờ nhạt, giống như một con vịt chui vào giữa bầy thiên nga.

Thình thoảng Sương Sương sẽ qua Thái học viện tìm Thái Tử ca ca của nàng, mỗi lần nàng xuất hiện đều hấp dẫn rất nhiều ánh mắt, khi đó Sương Sương giống như một con phượng hoàng cao ngạo, nàng không cần nói bất cứ lời nào cũng có thể dễ dàng đoạt được sự yêu mến của mọi người, nàng hưởng thụ sự yêu mến đó, nhưng đồng thời cũng có lúc cảm thấy đặc biệt phiền chán.

Bởi vì Ổ Trương Đình.

Đến sinh nhật năm mười lăm tuổi đó nàng mới biết Ổ Trương Đình thích nàng.

Ồ Trương Đình đưa cho nàng một món lễ vật mừng sinh nhật, là một khối ngọc bội, nhưng bên trên còn khắc một bức tượng nhỏ của nàng.

Ồ Trương Đình không tự mình đưa, mà đưa qua cung nhân trong cung của nàng.

Sương Sương vừa nhìn thấy lễ vật đó liền hơi sùng sốt, sau đó cười thành tiếng, trong một vài phương diện thì nàng tương đối thông minh, nàng biết Ổ Trương Đình ái mộ nàng, nhưng nàng khinh thường loại ái mộ ấy.

Nàng giờ ngọc bội lên hướng về phía đèn lồng nhìn một hồi: "Vật xấu xí như vậy, sao xứng đưa cho Bồn cung?"

Nàng bèn tiện tay đưa ngọc bội cho Đại cung nữ bên người mình.

Chẳng qua nàng chỉ tiện tay thôi, cũng không nghĩ tới nha đầu kia sẽ đeo ngọc bội ở bên hông, rồi khi đi qua chỗ Thái Tử ca ca đưa chút điểm tâm, lại bị Ổ Trương Đình nhìn thấy.

Đại cung nữ trở lại có nói với Sương Sương: "Công Chúa, hôm nay Ổ thế tử căn nô tỳ lại, hỏi tại sao ngọc bội này lại ở trên người nô tỳ?"

Sương Sương cau mày: "Bỏn cung muốn thương ai, liên quan gì đến hấn?"

Chỉ là lá gan của Ô Trương Đình thật lớn, lại dám len lén xuất hiện trước mặt nàng, ngay trước mặt bao nhiêu cung nhân hỏi thẳng nàng về chuyện ngọc bội, điều đó khiến Sương Sương vừa tức vừa xấu hổ: "Ngọc bội gì? Bỏn cung không biết."

Ô Trương Đình mười bảy tuổi âm trăm mà xinh đẹp, bởi vì đang trong thời kỳ vỡ giọng nên số lần nói chuyện đều rất ít.

Đây là lần đầu tiên hấn chủ động tới tìm Sương Sương, chính là hết sức mạo phạm.

"Ngọc bội đó là do tự tay ta khắc." Ô Trương Đình nhẹ giọng nói, nhưng giọng nói của hấn có chút khó nghe.

Sương Sương nhướn mày, tròn mắt nhìn hấn: "Liên quan gì đến Bỏn cung, người còn dám chắn đường Bỏn cung một lần nữa thì đừng trách Bỏn cung trị tội người."

Đó cũng là lần đầu tiên bọn họ chính thức trò chuyện, Sương Sương cũng không ngờ là sau đó Ô Trương Đình còn bám nàng giống như một con chó vậy, đến Phụ Hoàng cũng biết chuyện, còn trêu chọc nàng.

"Trương Đình chỉ lớn hơn con hai tuổi, đứa bé kia hiểu chuyện, quan trọng nhất là có thể chịu được tính xấu của con, Gia Ninh, con thấy thế nào?"

Sương Sương nhìn Phụ Hoàng mình chăm chú: "Phụ Hoàng, tính tình nữ nhi xấu khi nào?"

"Lại còn không xấu? May ra chỉ có mình Trương Đình là có thể nhịn con, ngay đến trăm còn có lúc giận đến mức muốn phạt con nữa đó."

Sương Sương nghe được lời này thì trong lòng càng thêm chán ghét Ô Trương Đình hơn, nàng nghĩ thầm nhất định nàng phải tìm cách nào khiến cho Ô Trương hoàn toàn chết tâm.

"Bây giờ vẫn còn ngăn người?"

Một giọng nam trầm thấp kéo dòng suy nghĩ của Sương Sương quay trở lại.

Nàng đang bị Ô Trương Đình ôm trọn vào trong ngực, eo bị bàn tay đối phương giữ lấy, tư thế này vô cùng xấu hổ.

Sương Sương cắn môi, đang lúc rối rắm không biết có nên thẳng thắn thừa nhận thân phận của mình hay không thì đột nhiên cảm nàng bị nắm lấy.

Ô Trương Đình rũ mắt nhìn nàng, trong đôi mắt hẹp dài là một mảnh sâu thẳm, giống như mặt biển dưới ánh trăng, sắc môi hấn đỏ thắm, giống hệt như thoa son.

"Gương mặt này của người giống với một cổ nhân mà ta từng quen biết." Hấn cất giọng buồn bã.

Nội tâm Sương Sương lộp bộp, khi nghe được nửa câu sau của đối phương, sắc mặt nàng liền trở nên trắng bệch.

"Thật tốt vì nàng đã chết, nếu như nàng không chết, ta sợ mình sẽ hoài nghi người là nàng."

Ô Trương Đình dùng chính là hai từ "Thật tốt".

Hấn vẫn còn rất hận nàng.

Sau khi ý thức được điều này, Sương Sương không dám thẳng thắn thừa nhận thân phận nữa, nàng cảm thấy nếu như vào giờ khắc này nàng nói ra thân phận thật sự của mình, chắc chắn chỉ một khắc sau thì thể của nàng sẽ xuất hiện trên sông Tần Hoài.

Khi nói ra câu kia, trong mắt Ô Trương Đình hiện lên hận ý, Sương Sương có thể nhìn ra được.

Ô Trương Đình nói xong thì dắt Sương Sương đi tới mép giường, Sương Sương vừa nhìn thấy giường liền muốn trốn, nhưng nàng căn bản không trốn thoát.

Ánh mắt Sương Sương dần dần hiện lên nỗi sợ hãi, chờ tới khi một cánh tay bị Ô Trương Đình trói lại bằng xiềng xích ở đầu giường, nàng đã sợ đến mức trào nước mắt.

Ô Trương Đình nhìn thấy nước mắt của nàng, thế nhưng lại nhếch miệng cười, đây là lần đầu tiên kể từ khi Sương Sương gặp lại Ô Trương Đình, đối phương mới cười với nàng.

Hình như hấn bị đáng vè của Sương Sương chọc cười.

Ô Trương Đình đưa tay gỡ hi quan trên đầu Sương Sương xuống, ném lên mặt bàn, chờ khi hấn quay lại giường, Sương Sương vừa sợ hãi vừa cảnh giác nhìn đối phương.

Dường như Ô Trương Đình không nhìn thấy ánh mắt của Sương Sương, hấn cúi người xuống đè sát vào nàng, Sương Sương lập tức sợ đến mức cả người dính chặt vào thành giường, miệng nói không nên lời.

"Người... Người không thể..."

Ô Trương Đình nhìn nàng chăm chú: "Không thể cái gì?"

Hấn đưa tay cởi vạt áo của Sương Sương ra: "Là không thể cởi y phục của người? Hay là không thể..."

Sau khi Ô Trương Đình cởi vạt áo của Sương Sương, môi của hấn tiến sát lại gần môi của Sương Sương.

"Không thể hôn người sao?"

Giọng nói lạnh lùng trầm thấp của hắn rơi vào trong lỗ tai Sương Sương.

"Đều... Đều..."

Sương Sương muốn nói đều không thể, nhưng ánh mắt Ô Tương Đình bất chợt trở nên lạnh lẽo, nàng sợ đến mức không nói ra được câu tiếp theo.

Ánh mắt hắn lạnh như băng, giống như đang nhìn một vật chết, lúc hắn nhìn những hoa nương khác, ánh mắt luôn dịu dàng hơn hẳn so với lúc nhìn Sương Sương, hắn còn có thể cười với những hoa nương kia, nhưng với nàng thì không.

Ô Tương Đình vén áo ngoài của mình lên, giọng nói lạnh lùng: "Dùng miệng hay cái khác, tự quyết định đi."

Nếu đặt vào lúc Sương Sương vẫn còn là Công Chúa, nhất định nàng sẽ không hiểu những lời này, nhưng ở Thục Kim Quật ngày người bốn tháng, sao nàng có thể không hiểu.

Thế nhưng việc này quả thực là quá sỉ nhục người khác, sắc mặt Sương Sương thoát cái tái nhợt, miệng nàng run rẩy nhìn đối phương, bởi vì đối phương đã từng thích nàng, cho nên nàng đã từng ảo tưởng, ảo tưởng rằng dù nhìn qua đối phương tỏ vẻ chán ghét mình, nhưng hắn là cũng sẽ đối xử với mình không tệ đi.

Có lẽ trước đây đã được đối phương nâng lên tận trời, nên bây giờ bị đập xuống đất, mới đột nhiên bừng tỉnh, nhớ tới thân phận hiện giờ của mình.

Nàng là hoa nương Sương Sương, là hoa nương mà Ô Tương Đình bỏ ra năm nghìn lượng vàng để mua cả đêm, nàng không còn là Gia Ninh nữa.

Công Chúa vứt bỏ đi kiêu ngạo, bị người ta dẫm vào bùn đất thì có thể coi là Công Chúa nữa sao?

Nàng nhắm hai mắt, cúi đầu cam chịu.

Ô Nhị thiếu gia thành Kim Lăng bỏ ra năm nghìn lượng vàng mua một hoa nương mỹ miều, chuyện này đã trở thành đề tài nóng hổi của toàn thành Kim Lăng trong suốt mấy ngày qua. Nói Ô Nhị thiếu gia thật đúng là một công tử phong lưu, cũng nói rất cuộc thì hoa nương kia đẹp đến mức nào mới có thể khiến Ô Nhị thiếu gia bỏ ra năm nghìn lượng vàng như vậy.

Bên ngoài bàn luận sôi nổi, nhưng người ở bên trong Thục Kim Quật lại âm thầm chăm chọc mĩa mai.

"Năm nghìn lượng vàng mua một đêm, còn tưởng là thích nàng ta đến mức nào cơ chứ? Cuối cùng chẳng phải đến bảy ngày rồi cũng không thèm quay lại nhìn sao." Tuyết Tâm cười lạnh, phe phẩy quạt tròn trong tay: "Bây giờ ngày ngày rúc trong phòng, thật đúng là trò cười, hơn nữa nghe nói ngày hôm sau Ô thiếu gia còn không cả thường tiền."

Cùng ngồi nói chuyện chung một chỗ với Tuyết Tâm còn có mấy vị hoa nương khác, một vị hoa nương nghe nói vậy cũng cười: "Tuyết Tâm mười mười, người cũng không thể nói như vậy, không chừng Ô thiếu gia bận việc thôi, hơn nữa Ô thiếu gia cũng đâu có tới Thục Kim Quật."

Tuyết Tâm nghe thế nhưng lại cười càng sâu: "Uyển Đồng tỷ tỷ, người nói vậy cũng không đúng rồi, vị ân khách đầu tiên có ai mà không tới liền một tháng, nếu không thì hoa nương chúng ta cũng đâu có lệ phải ngừng tiếp khách khác trong vòng một tháng chứ."

Thục Kim Quật có một thông lệ.

Trong suốt một tháng kể từ khi khai bao hoa nương sẽ chỉ tiếp duy nhất vị ân khách đầu tiên của mình, không tiếp bất kỳ khách nhân nào khác, dù lai lịch có lớn đến đâu thì cũng phải chờ tới tháng thứ hai.

Sương Sương là người được mua với mức giá cao nhất từ trước đến nay ở Thục Kim Quật, nhưng đồng thời cũng là hoa nương đầu tiên mà suốt bảy ngày vị ân khách không quay trở lại.

Có người nói đêm đó Sương Sương đắc tội Ô Nhị thiếu gia.

Thủy Hương bưng nước từ ngoài cửa vào, nàng ta đi rón rén, thấy người trên giường vẫn còn nằm thì không nhìn được mà nói: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ vẫn còn chưa dậy sao?"

Từ sau đêm hôm đó, Sương Sương cứ luôn ưỡ oải không có tinh thần, hơn nữa cũng không ăn được cái gì, thường xuyên buồn nôn lại nôn ỏi.

Thủy Hương không rõ bị làm sao, nàng ta muốn đi mời Tà đại phu, nhưng Sương Sương cự tuyệt.

"Không cần mời, ta chỉ buồn nôn mà thôi."

Tâm bệnh trong lòng, Sương Sương tự rõ nhất.

Thủy Hương đặt nước lên trên bàn, đi tới mép giường.

Trong phòng chỉ thấp một ngọn đèn, ánh nến yếu ớt chiếu sáng lên giường.

Sương Sương mặc y phục trắng nằm trên giường, nàng nằm yên không nhúc nhích, ánh mắt cứ luôn nhìn chăm chăm lên tường.

Chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi, Thủy Hương cảm thấy như Sương Sương đã gầy đi một vòng.

Nàng ta ở nơi này cũng đã được mười mấy năm, nhưng chưa từng thấy ai như Sương Sương, không phải chỉ là tiếp một vị khách thôi sao, có cần phải kiêu cách thành như vậy không?

Hơn nữa vị khách nhân kia lại là người mà người khác mong cũng không với tới Ô Thiếu gia.

"Sương Sương tỷ tỷ, hay là tỷ ngồi đây ăn chút gì đi." Thủy Hương nói.

Sương Sương nghe vậy nhưng cũng chỉ lắc đầu: "Ta không có khẩu vị."

Thủy Hương đang muốn tiếp tục khuyên nhủ thì cửa bị người ta gõ, sau đó có người đẩy cửa đi vào.

"Sương Sương, sao giờ này người vẫn ngủ chứ? Ô thiếu gia tới, người mau dậy mặc y phục trang điểm đi."

Người tới là Đỗ Nương.

Đỗ Nương đi tới bên mép giường Sương Sương, giọng nói có chứa mấy phần vui vẻ: "Rót cuộc thì cũng tới."

Sương Sương nghe được tên Ô Tương Đình thì xoay người nhìn Đỗ Nương, giọng nói còn có mấy phần run rẩy: "Hắn tới? Hắn tới làm gì?"

Nàng vừa nghe được tên của đối phương liền nhớ tới ác mộng đêm hôm đó, Ô Tương Đình đã hoàn toàn phá hủy lòng kiêu ngạo của nàng.

Đỗ Nương trợn mắt nhìn Sương Sương: "Hắn có thể tới làm gì? Tất nhiên là để gặp người rồi, về mặt này của người không có lấy một chút huyết sắc, lát nữa nhớ đánh phấn vào." Nói tới đây, Đỗ Nương quay sang bảo Thủy Hương: "Thủy Hương, người đi tìm Tà đại phu lấy đan dược về đây."

Sau khi Thủy Hương rời khỏi, Đỗ Nương mới thấp giọng nói: "Sương Sương, bây giờ ta không ngại nói thẳng với người, người cũng chỉ có thể ngồi đây tự ái tự tủi thân được một tháng này thôi, nếu như người có bản lĩnh thì trong vòng một tháng này phải dụ dỗ được Ô thiếu gia, kể từ bây giờ luôn bao người, không để người tiếp những khách nhân khác. Nếu làm được như vậy thì Đỗ Nương ta cũng bội phục người, nhưng nếu như người không dỗ được, còn chọc cho Ô thiếu gia nổi giận, vậy thì tháng sau hãy chuẩn bị tinh thần mà tiếp những khách nhân khác đi, đừng có tiếp tục bày ra dáng vẻ này nữa. Lưu phú thương đã nói hy vọng người khách tiếp theo sẽ là ông ta, chỉ bao nhiêu tiền cũng đều được."

Thủy Hương quay lại liền phục vụ Sương Sương trang điểm, thay y phục.

Thủy Hương nhớ lại dáng vẻ của Sương Sương khi trở về sau đêm hôm đó, hốc mắt đỏ bừng, lệ nóng vòng quanh, sắc mặt trắng bệch, điều khiến Thủy Hương chú ý nhất là môi Sương Sương đỏ mọng, hình như còn có chút sưng phồng.

Sau khi quay về nàng cũng không để Thủy Hương hầu hạ nàng tắm rửa, nhưng lúc Thủy Hương vào đưa y phục có nhìn thấy.

Cả người Sương Sương vẫn trắng nõn sạch sẽ.

Trước khi Sương Sương vào cửa, nàng nhìn sang Thủy Hương ở bên cạnh: "Người không cần vào, đi uống trà đi."

Vốn dĩ Thủy Hương còn đang muốn nhìn Ô Tương Đình ở khoảng cách gần một chút, dù nàng ta vẫn còn nhỏ, nhưng cũng muốn gần quan được ban lộc. Sau này nàng ta cũng phải treo biển hành nghề, nếu như Ô thiếu gia có thể mua nàng ta thì tốt quá.

Nhưng không ngờ là Sương Sương lại không cho nàng ta vào theo, Thủy Hương không thể làm gì hơn ngoài từ bỏ, trong lòng cũng không nhịn được mà lẩm bẩm.

Nhất định là Sương Sương sợ Ô thiếu gia thích mình đây mà.

Sương Sương bước vào cửa liền thấy Ô Tương Đình ngồi bên cạnh bàn.

Hắn đang uống rượu, nghe thấy động tĩnh ở cửa nhưng ánh mắt cũng không nhìn sang Sương Sương bên này.

Nàng cắn răng, chậm rãi đi tới bên cạnh đối phương: "Ô thiếu gia."

Nàng nhẹ giọng gọi.

Lúc này Ô Tương Đình mới chịu nhìn nàng một cái, sau đó lại thu hồi tầm mắt.

Thủy Hương đi qua phòng bếp lượn một vòng, khi quay trở lại thì nhìn thấy có người đang muốn đưa rượu vào phòng Ô Tương Đình, nàng ta vội vàng ngăn lại: "Tỷ tỷ, để ta giúp người đưa."

"Sao tự nhiên người lại chăm chỉ vậy? Thế nào? Muốn nhìn cảnh tỷ tỷ người và Ô thiếu gia ân ái sao?"

Thủy Hương cười cười: "Không có, không phải là Sương Sương tỷ tỷ chưa ăn gì sao, ta vào xem thử xem nàng có đói bụng hay không, nếu đói ta sẽ mang chút đồ ăn vào. Kính nhờ tỷ tỷ, để ta đưa giùm đi mà."

Nàng ta gỡ một hạt ngọc trai ở trên đầu xuống đưa cho đối phương, dù sao nàng ta vẫn còn đồ trang sức của Ô thiếu gia, tốt hơn cái này nhiều, chờ lát nữa thay là ổn.

Quả nhiên một hạt ngọc trai này đã mua chuộc được đối phương, trước khi đi vào Thủy Hương còn cố ý chỉnh trang lại một phen, đeo đồ trang sức Ô Tương Đình cho Sương Sương lần trước, xong xuôi mới bung rượu tiến vào.

Vừa đi vào nàng ta liền sững sốt, sau đó thẳm khinh thường Sương Sương.

Vì lúc này Sương Sương đang ngồi trên đùi Ô Tương Đình, dường như còn uống một chút rượu, sắc mặt hơi ửng đỏ, chóng mặt dựa vào trong ngực Ô Tương Đình, hai mắt gần như không thể mở ra.

Thủy Hương đi tới, giọng nói nhu hoà hơn ngày thường gấp nhiều lần: "Ô thiếu gia, Thủy Hương châm rượu cho ngài."

Ô Tương Đình vốn đang cúi đầu nhìn người trong ngực, nghe vậy cũng chỉ tùy tiện gật đầu.

Thủy Hương không cam lòng, nàng ta cố ý ăn mặc như vậy, nhưng ngay cả một ánh mắt của đối phương cũng không nhận được, lúc rót rượu bèn cố ý gây ra tiếng động thật lớn, bộ điều trên đầu lay động thành tiếng.

Thanh âm này vừa vang lên, cuối cùng cũng khiến Ô Tương Đình nhìn nàng ta một cái.

Khi Thủy Hương vẫn còn đang kích động thì nghe được giọng nói ôn tồn của đối phương: "Bộ điều trên đầu ngươi nhìn có chút quen mắt."

Thủy Hương cúi đầu: "Là Sương Sương tỷ tỷ cho Thủy Hương."

Ô Tương Đình nghe vậy thì cười khê: "Đúng là ngươi mang cái này đẹp hơn nàng."

Thủy Hương đang muốn đáp lời thì bỗng nghe được tiếng kêu của Sương Sương vốn đang say rượu, hình như nàng tỉnh lại, đầu tiên là mơ màng nhìn xung quanh, sau đó liền nhìn về nơi khiến mình đau đớn.

Ô Tương Đình đang nắm cổ tay nàng.

"Ngươi buông ra!"

Giọng Sương Sương rất hung dữ, nhưng lại vì đang say rượu nên giọng nói mềm nhũn.

Ô Tương Đình nhìn Thủy Hương: "Phiền vị muội muội này đi ra ngoài, tốt nhất đừng để cho ai khác tiến vào."

Thủy Hương đối diện với ánh mắt của đối phương, lập tức cả người rét run, không dám thốt ra bất cứ lời nào, trực tiếp lui ra ngoài.

Chẳng qua trước khi ra cửa còn nghe được giọng Sương Sương.

"Ô Tương Đình!"

Sương Sương lại dám gọi thẳng tên của Ô thiếu gia.

Hết chương 8.

Tác giả có lời muốn nói:

Tác giả vô lương tâm nào đó: Đồng chí Tiểu Đình, hãy cố kiềm chế.

Tiểu Đình cười nhạt: Ta đã kiềm chế hết mức rồi.

Tác giả vô lương tâm nào đó: Cậ nhìn Tiểu Phương bên cách vách kia, sùng thê đến điên cuồng, cậ chó làm loạn.

Tiểu Đình tiếp tục cười nhạt.

Lời của Bê Ba: Tiểu Đình không quá đáng, do Sương Sương gieo gió gặt bão thôi, ai bảo ngày xưa ác với anh =)))))))) Công Túa được làm cameo đó, làm tám gương sùng vợ =))))))

Đây là bộ điều:

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: A Ninh, hình như ta đang nằm mơ

Biên tập: B3

Sương Sương cảm thấy Ô Tương Đình rất quá đáng.

Gọi nàng tới, lại bắt nàng bồi hấn uống rượu, nàng vốn không muốn uống, nhưng đối diện với ánh mắt của đối phương, nàng chỉ có thể yên lặng uống vào.

Hắn một ly, nàng một ly, mới có mấy ly mà Sương Sương đã choáng váng hết cả đầu óc, không biết mình đang ở đâu, ngay cả ngồi vào ngực đối phương từ lúc nào cũng không hay biết.

Hình như nàng nghe thấy tiếng của Thủy Hương, sau đó nàng liền bị đau mà tỉnh lại.

"Ô Tương Đình!"

Sương Sương thật sự tức giận, nàng đã rất khó chịu rồi, vậy mà Ô Tương Đình còn cố ý bóp tay nàng, sức lực lớn đến mức như muốn bóp vỡ cổ tay nàng ra vậy.

"Ngươi buông ra!" Sương Sương giẫy giụa.

Ánh mắt Ô Tương Đình âm trầm, dường như trong đáy mắt hắn có một con dã thú đang ẩn nấp, con dã thú kia đang nhòm ngó con mồi trước mặt, cũng đang cố gắng kiềm chế sự hung bạo của mình.

"Tại sao?"

Sương Sương nghe được câu hỏi của đối phương thì càng thêm căm tức: "Đau chết luôn, ngươi còn hỏi tại sao?" Nàng giật giật cổ tay mình, lúc giẫy giụa nàng đã nhìn thấy cổ tay mình đỏ rực, nhưng sức lực của nàng hoàn toàn không là gì trong mắt đối phương, nàng ra sức giẫy giụa vài cái khiến tay vừa thêm đau mà lại vừa không thoát ra được, vì say rượu nên Sương Sương càng tủi thân, giọng nói cũng mang theo mấy phần nức nở: "Ngươi chỉ biết bắt nạt ta."

Ô Tương Đình nghe được câu này, ánh mắt lập tức thay đổi.

Hắn chậm rãi buông tay Sương Sương ra, nhìn thấy cổ tay trắng như tuyết bị hấn xiết đỏ, không nhịn được mà xoa xoa giúp Sương Sương, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều: "Đau không? Ta đi lấy thuốc mỡ cho nàng bôi có được không?"

Trong mắt Sương Sương đang say rượu thì việc hắn đột nhiên thay đổi thái độ cũng chẳng có gì là lạ lùng, nàng không chú ý đến lời nói của đối phương, chỉ rút tay mình ra khỏi tay đối phương, sau khi nhìn thấy cổ tay đỏ rực thì hai mắt rung rung.

Dù nàng không còn là Công Chúa nữa, nhưng vẫn cảm thấy tủi thân, tại sao đối với bất kỳ hoa nương nào Ô Tương Đình cũng đều dịu dàng, nhưng lại hung dữ với nàng như vậy? Không phải là hắn thích nàng sao? Không đúng, hắn không thích nàng mà còn hận nàng nữa.

Ô Tương Đình thấy Sương Sương đáng thương ôm cổ tay, môi khẽ mấp máy: "Rất đau sao?"

Sương Sương nâng mắt nhìn hân, đôi mắt cực kỳ giống với ánh trắng trên mặt sông Tần Hoài, lẳng lặng trôi theo dòng nước, hấp dẫn trái tim du khách.

Làn da nàng trắng như tuyết, đôi môi xinh xắn đỏ mọng như hồng mai, đẹp đến mức như có thể ép ra một hoa.

Không thể không nói, Sương Sương khi say rượu đáng yêu hơn nhiều so với ngày thường, vẻ cao ngạo trên gương mặt nàng đã bị quét sạch, lúc này chẳng khác nào một cô nương gia bình thường, chẳng qua cô nương gia này giống như được làm bằng nước, chỉ cần người ta hơi không chú ý, nàng sẽ chạy trốn.

"Người nhìn đi? Đò hết lên rồi." Dù Sương Sương đang trách móc Ô Tương Đình, nhưng vì uống say, giọng nàng rất nhỏ, nghe qua có chút nũng nịu, dĩ nhiên là chính nàng không hề nhận ra.

Nhưng gần như sau đó chỉ một cái chớp mắt, cảm nàng đã bị nắm lấy, hơi thở ấm áp phủ lên mặt nàng.

Sương Sương hơi tránh né, nhưng nàng không tránh được, nàng cảm thấy như mình bị một con rắn quấn lấy, nàng trốn kiểu gì cũng không thoát được.

Hôm sau, khi Sương Sương tỉnh dậy còn ngây ngốc một lúc, bởi nàng chỉ nhớ nàng uống rượu, còn làm thế nào để nằm lên trên giường thì nàng hoàn toàn không biết.

Vì uống rượu nên cả người Sương Sương vô lực, nhất là đầu, đặc biệt đau.

Nàng gắng sức bò dậy, việc đầu tiên là kiểm tra thân thể mình, khi thấy giữa hai chân không có gì khác thường thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Sương Sương ngồi trên giường một hồi thì có người gõ cửa.

"Sương Sương tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh chưa?"

Là một giọng nói xa lạ.

Sương Sương ngờ vực đáp một tiếng, liền thấy một tiểu cô nương còn nhỏ hơn cả Thuý Hương tiến vào, cô bé bụng chầu nước, nhìn thấy Sương Sương thì mỉm cười.

"Sương Sương tỷ tỷ, muội là Liên Đại, quê Thuý Hương có chuyện nên phải tạm thời rời đi, từ bây giờ sẽ do muội tới hầu hạ Sương Sương tỷ tỷ."

Quê quán Thuý Hương có chuyện?

Không đúng, sau này Thuý Hương cũng sẽ làm hoa nương, Đổ Nương cứ như vậy mà cho Thuý Hương rời khỏi Thục Kim Quật sao?

Dù Sương Sương cảm thấy kỳ quái, nhưng một Thuý Hương cũng không khiến nàng chú ý quá nhiều, nàng chỉ tự hỏi một chút rồi cứ thể ném chuyện này ra sau đầu, huống chi nàng lại thích Liên Đại hơn.

Liên Đại còn nhỏ tuổi, nghe lời, so với Thuý Hương lấm mồm thì tốt hơn nhiều.

Lúc xế chiều Thiên Y tới, nàng ta nhìn thấy Sương Sương uể oải không buồn cử động, dáng vẻ cả người như đoá hoa sau cơn mưa thì cười khẽ, lại trêu chọc Sương Sương: "Đêm qua không sao chứ?"

Chuyện đêm qua nàng đã quên gần hết, thấy Thiên Y nhắc lại nàng bèn trốn mắt nhìn Thiên Y.

"Còn trùng ta nữa, bây giờ muội có Ô thiếu gia chống lưng rồi, giới lắm." Thiên Y thấy gò má trắng phấn của Sương Sương, không nhịn được đưa tay ra bóp một cái, nàng ta chỉ tiện tay bóp mà thôi, nhưng sau khi bóp xong thì vô cùng kinh ngạc.

"Sương Sương, mặt muội quá non mềm, để cho ta bóp thêm cái nữa nhé."

Sương Sương nghe nói vậy liền tránh đi.

Sợ đối phương bóp tiếp, nàng còn đưa tay ra che mặt mình lại, nhưng cũng không quên hỏi: "Lời tỷ vừa nói là thế nào? Cái gì gọi là ta có Ô thiếu gia chống lưng?"

Ô Tương Đình hành hạ nàng còn chưa kịp, sao có chuyện chống lưng cho nàng?

Thiên Y lại nói: "Muội còn giả bộ hồ đồ nữa, đêm qua Ô thiếu gia bế muội về phòng, còn cố ý nói người khác không được phép đánh thức muội, để cho muội ngủ thật ngon."

Sương Sương nghe xong nhưng cũng chẳng hề cảm thấy vui vẻ.

Thiên Y nói tiếp: "Sương Sương, nhất định muội phải đồ Ô thiếu gia thật tốt, bây giờ hân chưa có hôn phối, nếu như muội có thể khiến hân chuộc thân cho muội, trở thành một tiểu thiếp của hân, vậy thì cuộc sống sau này của muội sẽ tốt hơn nhiều."

Sương Sương nghe nói vậy thì thầm nín thở, trước đây Ô Tương Đình không đủ tư cách để làm Phò Mã của nàng, vậy mà hiện tại nàng còn phải nỗ lực để trở thành tiểu thiếp của hân.

Thôi, Phụng Hoàng gặp nạn còn không bằng gả.

"Ta biết rồi." Sương Sương nói.

Thiên Y thấy vẻ bất đắc dĩ của nàng thì ý cười càng sâu, nàng ta lớn hơn Sương Sương mấy tuổi, người khác cảm thấy Sương Sương kiêu căng, nhưng nàng ta chỉ cảm

thấy đôi phương thật ngây thơ, giống như muội muội của mình, cho nên có mấy phần dung túng với Sương Sương: "Đừng rầu rĩ không vui nữa, ở phương diện kia Ô thiếu gia có dịu dàng với muội không? Nếu như chỗ đó của muội không thoải mái thì chỗ ta có thuốc."

Ban đầu Sương Sương hơi sừng sốt, sau đó gò má trắng nõn lập tức đỏ bừng.

"Dù sao thì da mặt muội cũng mỏng, hồi đó khi ta mới tiếp khách lần đầu tiên, nguyên một ngày cũng không xuống nổi giường, giữa hai chân thực sự rất đau, cuối cùng phải bôi thuốc mới đỡ hơn, muội có muốn bôi một chút không?"

Sương Sương lắc đầu, Ô Tương Đình căn bản không hề chạm vào nàng, nàng cần gì phải bôi thuốc.

"Không cần, ta không đau."

Sương Sương do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói ra chuyện Ô Tương Đình không chạm vào nàng.

Thiên Y cả kinh, sau đó miệng thốt lên một câu: "Chẳng lẽ muội trời sinh không xương?"

Nghe lời nói càng lúc càng thái quá, Sương Sương liền đuổi Thiên Y ra ngoài, nữ nhân thanh lâu nói chuyện không ý tứ chút nào cả.

Sau khi Thiên Y rời khỏi, Sương Sương ngồi nghĩ đến tương lai của mình, nàng muốn đi tìm Lan Tranh, nhưng hiện giờ Lan Tranh đang ở Tây Nam, không biết nàng ở đây.

Nàng muốn cứu Thái Tử ca ca, còn muốn phục quốc, bước đầu tiên ít nhất là phải rời khỏi nơi này.

Nàng đã hỏi Thiên Y, hoa nương muốn rời khỏi Thục Kim Quật sẽ có ba cách, cách thứ nhất là hoa nương lâu năm, nhan sắc suy tàn, không tiếp khách được nữa thì có thể rời đi. Cách thứ hai là hoa nương được chuộc thân, chuộc thân cũng có hai loại: Một loại là khách nhân giúp hoa nương chuộc thân, một loại khác là do hoa nương tự chuộc thân cho mình.

Nghĩ tới đây, Sương Sương bỗng có chút hối hận vì đã tiện tay đưa hộp trang sức mà Ô Tương Đình tặng cho Thủy Hương, không chừng Thủy Hương đã cảm chính hộp trang sức kia để tự chuộc thân cho mình.

Hoa nương tiếp khách chỉ được nhận những đồ mà khách nhân thưởng thêm, còn tiền bạc của khách nhân, toàn bộ đều rơi vào trong túi của Đỗ Nương, hoa nương không được nhận dù chỉ một chút.

Sương Sương muốn tự chuộc thân, chỉ có thể moi bạc từ khách nhân nơi đó, mà bây giờ vị khách duy nhất của nàng chính là Ô Tương Đình.

Nhưng xem ra lấy tiền của Ô Tương Đình không dễ lắm.

Ô Tương Đình tới lần nữa là vào ba ngày sau.

Ngày hôm đó hắn mặc một bộ xiêm áo bằng tơ lụa màu khói, từng đường thêu không chỗ nào là không tinh xảo, trên đầu đội ngọc quan cùng màu, đem cả khuôn mặt đều lộ ra, khoe mắt đào hoa không nhuộm mà hồng, tựa như được rắng chiều bao phủ, lông mày dày rậm, mà nốt ruồi son phía dưới đuôi mắt kia giống như là dùng mực đỏ vẽ lên.

Sương Sương chuẩn bị moi bạc từ chỗ của Ô Tương Đình, mặc dù luôn cảm thấy làm như vậy sẽ ném đi thân phận Công Chúa của nàng, nhưng người ở dưới mái hiên, không cúi đầu không được, dù sao Ô Tương Đình cũng không biết thân phận thật của nàng, một hoa nương tham tiền, đó là chuyện rất bình thường.

Cho nên Sương Sương liền cố đè nén tính tình để dịu dàng với Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình rũ mắt nhìn Sương Sương rót rượu, ánh mắt càng ngày càng sâu, chỉ là lúc Sương Sương ngẩng đầu lên, hân hoi hơi chuyển tầm mắt sang nơi khác.

"Ô thiếu gia, mời uống rượu."

Sương Sương nhẹ giọng nói, nàng cố ý khiến giọng mình thật mềm mại.

Ô Tương Đình ngửa cổ uống cạn.

Sương Sương lại rót thêm bảy tám ly, Ô Tương Đình đều uống hết.

Bầu rượu trong nhanh chóng cạn đáy, Sương Sương liền đứng dậy chuẩn bị bảo người đưa thêm rượu vào, mục đích của nàng rất rõ ràng, chuốc Ô Tương Đình uống say rồi sẽ lừa gạt moi bạc của hắn.

Chẳng qua nàng vừa mới đứng lên, eo đã bị người kéo lấy, sau đó nàng liền ngã ngồi lên đùi của Ô Tương Đình.

Dường như Ô Tương Đình thực sự có chút say, ánh mắt giống như mặt nước gợn sóng lăn tăn.

Hắn ôm Sương Sương vào trong ngực, đầu hơi cúi thấp, giọng rất trầm: "Sao hôm nay nàng lại ngoan như vậy?"

Sương Sương vẫn chưa quen thân mật với nam nhân như thế, sau lưng nàng rét lạnh.

Ô Tương Đình thấy nàng không nói lời nào, đầu lại cúi thấp thêm một chút, chớp mũi có thể ngửi được mùi thơm của người trong ngực, hắn yên lặng hít một hơi thật dài, dùng giọng mũi nói.

"Hửm?"

Lúc này Sương Sương vừa sợ lại vừa giận, chính xác mà nói thì phải có đến bảy phần sợ, vì nếu như Ô Tương Đình thật sự muốn làm gì đó với nàng, nàng có trốn cũng không thoát.

Khi Sương Sương vẫn còn chưa biết phải phản ứng ra sao thì Ô Tương Đình lại nói tiếp.

"A Ninh, hình như ta đang nằm mơ, mơ thấy nàng ngoan ngoãn ngồi trong ngực ta thế này."

Sương Sương khẽ chớp mắt, hần uống say sao? Còn nói ra nhũ danh của nàng? Khoan đã, lời kia của hần nghĩa là hần đối với mình tình cũ khó quên sao?

Sương Sương vừa mới nghĩ hay là nói rõ ra thân phận của mình, sau đó ra lệnh cho Ô Tương Đình cứu nàng ra ngoài thì Ô Tương Đình đã chốt hạ một câu.

"Nếu như không phải mơ, ta sẽ khoá nàng ở trên giường, để cho nàng không thể đi bất cứ đâu."

Đôi mắt hần âm trầm, giống hệt như dã thú.

Hết chương 9.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tìm Ô Tương Đình xin tiền đúng là quá ư nhục nhã!

Biên tập: B3

Sương Sương nghe được lời này của Ô Tương Đình thì thân thể không nhịn được mà run lên một cái.

Hần nói muốn khoá nàng ở trên giường?

Thế thì Sương Sương nào còn dám thẳng thắn thân phận của mình nữa, nếu như Ô Tương Đình phát hiện ra thân phận thật của nàng, chắc là sẽ thật sự giam nàng lại mất, nhưng hần giam nàng làm gì cơ chứ?

Sương Sương sợ tới mức không dám cử động, nhưng vừa sợ lại vừa không kìm được tức giận, Ô Tương Đình lại dám gọi nhũ danh của nàng, ai cho hần cái lá gan này.

Ô Tương Đình nói xong câu kia rồi cụng trán mình vào trán Sương Sương, mặt hần cách Sương Sương gần đến vậy, lông mi Sương Sương khẽ run, cổ găng nặn ra một câu từ trong cổ họng.

"Ô thiếu gia, người uống say rồi." Bởi vì căng thẳng nên giọng Sương Sương có chút lí nhí: "Đề ta đi lấy canh giải rượu cho người."

Nói xong, nàng liền muốn chạy khỏi ngực đối phương, nhưng vừa mới nhô mồm dậy thì lại bị đối phương ấn xuống.

Sương Sương cảm nhận được bàn tay đối phương trượt từ bả vai nàng xuống đến hông, giống như một con linh xà, những chỗ bàn tay lướt qua làm toàn bộ lông tơ trên người Sương Sương dựng đứng.

Lúc này tinh thần nàng hoàn toàn bị kéo căng thành một đường thẳng, chẳng biết tại sao, Sương Sương cảm thấy khi Ô Tương Đình say rượu còn kinh khủng hơn nhiều so với bình thường.

"Canh giải rượu?" Đầu lưỡi Ô Tương Đình phun ra ba chữ, mặc dù tướng mạo của hần nữ tính, nhưng giọng nói trầm thấp, giống như âm thanh được phát ra từ một loại nhạc cụ, lại bởi vì uống say mà giọng nói của hần còn mang theo tia say nồng, nhiều thêm một phần mờ ám.

Sương Sương gật đầu: "Đúng, canh giải rượu."

Ô Tương Đình có chút chậm chạp chớp chớp mắt, dường như trong mắt đầy sao trời, vừa sáng vừa sâu thẳm.

Một lát sau, hần buông lỏng Sương Sương, giọng nói cũng dần trở nên lạnh lùng: "Không cần, tối nay cũng đã muộn rồi, người đi nghỉ đi."

Sương Sương nghe được lời này thì vội vàng đứng lên, chẳng qua là trước khi đi nàng có chút do dự, mình cũng coi như đã bị đối phương hết ôm lại sờ, mặc dù không có vào hành phòng, nhưng Ô Tương Đình cũng nên thưởng nàng một chút chứ.

Nghĩ vậy nên Sương Sương không trực tiếp rời đi, mà đứng bên cạnh bàn, khi đã chắc chắn rằng ở khoảng cách an toàn này Ô Tương Đình không thể nào đưa tay ra kéo nàng vào lòng được nữa, bấy giờ nàng mới nhỏ giọng nói: "Ô thiếu gia, cái đó..."

Từ trước tới nay nàng chưa từng xin tiền của ai, trước đây đều là nàng khen thưởng người khác.

Ô Tương Đình quay đầu nhìn nàng.

Sương Sương suy nghĩ thật lâu, mãi sau mới đỏ mặt nói: "Ô thiếu gia có thể thưởng bạc cho ta không?"

Ồ Trương Đình thay đổi tư thế, đưa tay trái lên chống cằm, dáng vẻ lười biếng, đôi môi đỏ mọng của hắn hé mở: "Không được."

Quá ư nhục nhả!

TìmỒ Trương Đình xin tiền đúng là quá ư nhục nhả!

Ồ Trương Đình đúng là cái đồ vắt cổ chà ra nước, vậy mà hắn lại nói không được, thật là quá đáng, mình đẹp như vậy, còn dịu dàng như vậy, thế nhưng một chút tiền thường cũng không lấy được?

Chẳng lẽỒ Trương Đình giàu có đến mức ấy là vì keo kiệt sao?

Sương Sương giận đến nỗi không ngủ được, nằm trên giường lăn qua lộn lại, cuối cùng phải đi xuống giường uống đầy một bụng nước lạnh!

Uống đầy một bụng nước lạnh xong, kết quả là ngày hôm sau Sương Sương bị đau bụng, còn đau đến mức không xuống nổi giường.

Thợ Kim Quạt có một vị Tà đại phu, nhưng Sương Sương không muốn để cho Tà đại phu khám bệnh.

Nàng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, nhưng lời nói hết sức kiên quyết: "Ta không sao, không cần Tà đại phu khám, Liên Đại, người đưa Tà đại phu ra ngoài."

Tà đại phu vẫn là đáng vẻ trắng trẻo sạch sẽ như cũ, bê theo hòm thuốc đứng ở cửa mà không đi vào, tất nhiên là hắn có thể nghe được tiếng của Sương Sương, hắn cười một tiếng: "Vậy nàng định đau nguyên một ngày sao?"

Đau một ngày cũng còn hơn là bị cái đồ vô liêm sỉ này lợi dụng.

Tà đại phu là một tên quý đốn háo sắc, ngay cả thái giám trong cung của nàng mà người này cũng còn không sánh bằng, vậy mà còn dám mơ tưởng tới nàng, thật đúng là mơ mộng hão huyền.

Sương Sương nhin đau nói: "Ta hết đau rồi."

Tà đại phu lắc đầu: "Nếu nàng cứ như vậy, người bị đau chính là nàng thôi."

"Không sao hết." Sương Sương vệt chết vẫn còn mạnh mẽ.

Vì Sương Sương cự tuyệt, không muốn Tà đại phu khám bệnh cho nàng nên đến tối tinh thần nàng uể oải vô cùng, dù bụng không còn quá đau nữa, nhưng lại không muốn ăn bất cứ thứ gì.

Sương Sương vốn tưởng tối hôm quaỒ Trương Đình vừa đến rồi thì tối nay sẽ không tới nữa, nào ngờ hắn lại tới.

Lúc Đỗ Nương tới gọi Sương Sương dậy chuẩn bị, nàng không nhìn được mà mắng thầmỒ Trương Đình, thích tới kỹ viện như vậy, đúng là không phải loại người tốt, chắc chắn là Lan Tranh không bao giờ tới kỹ viện.

"Đỗ Nương, ta khó chịu trong người."

Sương Sương không muốn gặpỒ Trương Đình, bởi quả thực là nàng không có sức mà đứng dậy nổi.

Đỗ Nương từng mắt nhìn nàng: "Người định làm gì? Đuổi khách về sao? Đây làỒ thiếu gia đó."

Ai thêm quan tâm hắn làỒ thiếu gia hay Bạch thiếu gia, nàng đang mệt thế này mà còn phải bò dậy tiếp khách sao?

Sương Sương không nói lời nào, cũng không chịu cử động, Đỗ Nương thở dài, cuối cùng đành nói với Sương Sương: "Người thật là, thôi vậy, để ta đi nói vớiỒ thiếu gia, thân thể người không thoải mái thì nghỉ ngơi đi."

Sương Sương nghe xong thì gật đầu.

Đỗ Nương đi rồi, Liên Đại mới thò đầu vào: "Sương Sương tý tý, tý có đói bụng không? Để muội đi phòng bếp bung cháo về cho tý nhé?"

Sương Sương lắc đầu: "Ta không đói."

Liên Đại đi tới bên cạnh: "Sương Sương tý tý, vậy tý có muốn uống nước không?"

Sương Sương uể oải nhìn Liên Đại: "Người đi nghỉ đi, ta không sao hết."

Thật ra Sương Sương đang nghĩ liệuỒ Trương Đình biết nàng bị bệnh thì có đi mời đại phu cho nàng hay không, kết quả làỒ Trương Đình nghe nói nàng bị bệnh liền cử thể rồi đi.

Ngày hôm sau Tà đại phu bảo Liên Đại cầm một chai thuốc tới, nói nếu Sương Sương còn đau nữa thì nhớ uống.

Sương Sương không tin Tà đại phu, chỉ sợ đối phương cho mình uống thứ gì kỳ quái, vì thế liền bảo Liên Đại mang đi vứt.

"Vứt sao?" Liên Đại có chút kinh ngạc: "Hình như Tạ đại phu mắt cả đêm để chế ra cái này đó, hôm nay muối thấy trong mắt Tạ đại phu nổi đầy tia máu."

Sương Sương lắc đầu, cảm thấy nha đầu Liên Đại này quả nhiên là vẫn còn bé, chính là dễ bị lừa.

Mặc dù nhìn qua thấy Tạ đại phu kia mặt non tâm thiện, thực ra không phải thế, một nam nhân như hắn lại sống như cá gặp nước giữa đám nữ nhân, đây thực sự là một bản lĩnh.

Hơn nữa nữ nhân cùng hắn mập mờ lại không hề ganh ghét tranh đoạt với nhau, ngược lại ở chung rất hoà thuận, không thể không nói trong chuyện nam nữ Tạ đại phu rất thông minh.

Nhưng hắn gặp nàng thì nhất định phải què chân rồi, loại chuyện thức cả đêm chế được này, ở trong mắt Sương Sương, căn bản không đủ để nàng nhìn.

"Người cứ mang vứt đi, không cần nói nhiều." Sương Sương là tầng lớp trên, sẽ không đi giải thích với một nha hoàn.

Liên Đại vâng lời đi ra ngoài, chờ khi quay trở lại, cô bé lại đưa tay bưng mặt.

Sương Sương vừa nhìn liền cảm thấy kỳ quái: "Liên Đại, mặt người sao vậy?"

Mắt Liên Đại hoe đỏ, nghe vậy chỉ lắc đầu, chẳng qua là vừa lắc đầu nước mắt liền rơi xuống.

Ánh mắt Sương Sương khẽ thay đổi, đi tới gỡ bàn tay đang bưng mặt của Liên Đại ra, vừa nhìn liền cau mày.

Tiểu nha đầu này bị người ta tát, gương mặt gần như sưng lên.

"Ai đánh người?"

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Nàng lớn bằng này rồi mà còn chưa bị ai tát như vậy đâu

Biên tập: B3

Liên Đại chỉ khóc mà không nói lời nào, sắc mặt Sương Sương lạnh dần: "Rốt cuộc là ai đánh?"

Giọng nàng trở nên hung dữ.

Liên Đại bị giọng nói của Sương Sương hù dọa, dù sao cô bé cũng mới có mười một tuổi, chần chừ chốc lát rồi cũng nói ra tên người đánh mình.

"Là Tuyết Tâm tỷ."

Tuyết Tâm?

"Tại sao nàng ta lại đánh người?"

Liên Đại lau nước mắt: "Muội vừa ra ngoài vứt thuốc, bị Tuyết Tâm tỷ tỷ thấy được, tỷ ấy hỏi muội làm gì, muội nghĩ nếu như nói thật với tỷ ấy thì Tuyết Tâm tỷ tỷ sẽ nói ra ngoài, nên muội không nói, tỷ ấy liền đánh muội."

Sương Sương nghe xong thì lửa giận trong lòng bùng lên, nàng cũng coi như là chủ tử, Liên Đại là nha hoàn của nàng, đến nàng còn chưa từng đánh Liên Đại, dựa vào đâu mà Tuyết Tâm dám ra tay, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ.

Sắc mặt Sương Sương liên tục thay đổi, cuối cùng nói với Liên Đại: "Người đi tìm Tạ đại phu khám mắt đi." Nàng hơi ngừng lại: "Nhưng đừng để cho Tạ đại phu bôi thuốc hộ, phải tự mình bôi."

Đợi khi Liên Đại rời đi, Sương Sương mới ra khỏi phòng, nàng đi thẳng tới phòng của Tuyết Tâm.

Vừa mới đi tới cửa phòng, nàng đã nghe được tiếng cười của nữ nhân vọng ra từ bên trong.

Sương Sương giận sôi máu, cứ thế đẩy cửa đi vào.

Trong phòng, Tuyết Tâm cùng hai hoa nương khác đang ngồi quanh bàn cắn hạt dưa, nghe thấy tiếng động ở cửa thì quay đầu lại.

Tuyết Tâm nhìn thấy là Sương Sương, gương mặt vốn đang tươi cười lập tức sa sầm: "Sao người lại tới đây?"

Sương Sương đi vào, giơ tay đóng cửa, lạnh mắt nhìn Tuyết Tâm: "Người đánh Liên Đại đúng không?"

Tuyết Tâm nghe vậy thì cười nhạo, quay mặt đi: "Đúng, là ta đánh, chẳng lẽ người tới đòi công bằng cho nó sao?"

"Không cần phải đòi công bằng, nhưng ngươi đừng có tiếp tục làm những việc bẩn thỉu như thế này ở sau lưng nữa." Vốn dĩ Surong Surong muốn tới để đánh Tuyết Tâm, nhưng đối phương có ba người, nàng chỉ có một mình, cứ thế rơi xuống thế hạ phong, nàng liền chuyển sang sử dụng công phu mềm mại: "Thảo nào Ô thiếu gia coi thường ngươi, xấu người xấu cả nết."

Nàng vừa dứt lời, Tuyết Tâm liền quay mặt lại.

Một lát sau, Tuyết Tâm đứng lên, lộ ra hàm răng trắng: "Đúng rồi, Surong Surong muội muội xinh đẹp như vậy, không thì sao có thể được Ô thiếu gia coi trọng."

Tuyết Tâm vừa nói vừa tiến lại gần Surong Surong, Surong Surong nhìn đối phương, vừa mới chớp mắt, còn chưa kịp nói gì, đối phương đã giáng một cái tát lên mặt nàng.

Trong nháy mắt kia Surong Surong hoàn toàn ngây ngẩn, nàng lớn bằng này rồi mà còn chưa bị ai tát như vậy đâu.

"Cái đồ tiểu tiện nhân nhà ngươi, cùng lắm mới treo biển hành nghề được chưa tới một tháng, vậy mà đã dám đắc ý với ta, ngươi cũng không thử nhìn một chút xem ta là ai?" Tuyết Tâm không chỉ cho Surong Surong một cái tát mà còn giơ tay ra túm tóc Surong Surong.

Đau đớn trên da đầu buộc Surong Surong phải ngẩng đầu lên.

Tuyết Tâm nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt, một bàn tay vỗ vỗ lên nơi vừa bị đánh trên mặt Surong Surong: "Hôm nay ta chỉ thường cho ngươi một cái tát, để cho ngươi hiểu chút quy củ, nếu như vẫn còn lần sau thì ta liền xé rách cái miệng này của ngươi."

"Tuyết Tâm, sao muội lại dọa sợ Surong Surong muội muội như thế?" Một hoa nương đi tới, bảo Tuyết Tâm buông Surong Surong ra, lại sửa sang mái tóc giúp Surong Surong, nhẹ giọng nói: "Surong Surong muội muội, hôm nay tâm tình của Tuyết Tâm không tốt, ngươi đừng để trong lòng, tốt nhất là đừng để Đỗ Nương biết chuyện này, bằng không tâm tình Tuyết Tâm tỷ tỷ của ngươi sẽ càng không tốt đâu đó."

Surong Surong giận quá hoá cười.

Tuyết Tâm lạnh mắt nhìn Surong Surong: "Nha đầu này nghe không vào đâu, để ta dứt khoát phá huỷ gương mặt này của nàng ta đi."

Lời này của nàng ta đương nhiên chỉ là hù dọa Surong Surong, bây giờ Surong Surong là cây rặng tiền của Đỗ Nương, nàng ta nào dám huỷ dung Surong Surong.

Surong Surong giận cũng sắp phát điên lên rồi, Tuyết Tâm lại dám đánh nàng.

Nàng đẩy hoa nương bên cạnh ra, muốn giơ tay đánh lại, nhưng không biết là do đôi thân thể hay là do ngâm quá nhiều nước thuốc, mà khi nàng muốn đánh Tuyết Tâm thì chút sức lực của nàng chẳng là gì so với Tuyết Tâm cả.

Tuyết Tâm thấy vậy bèn mỉa mai Surong Surong: "Ngươi còn muốn đánh lại? Đúng là ta đã coi thường ngươi rồi, hôm nay tỷ tỷ ta đây sẽ dạy ngươi một chút quy củ."

Tuyết Tâm nhìn xung quanh, cầm lấy ly trà trên bàn, nước đã nguội, không thể làm bỏng Surong Surong, nhưng mục đích của nàng ta là làm nhục.

Nàng ta nhìn vô hạt dưa ở trên bàn, cười lạnh, nắm một nắm vô hạt dưa bỏ vào trong ly trà, lại rót thêm nước trà, đi tới trước mặt Surong Surong.

Tuyết Tâm kéo cổ áo Surong Surong ra, đổ toàn bộ nước trà và vô hạt dưa vào trong.

Khi nàng ta làm việc này, ánh mắt vẫn còn chăm chú nhìn vẻ mặt của Surong Surong, thấy đối phương không giãy dụa được, chỉ có thể đỏ mắt nhìn mình, gương mặt xinh đẹp của Tuyết Tâm nở một nụ cười thoả mãn.

"Tiểu Tiện Nhân, ngươi ngàn vạn lần phải nhớ cho kỹ ngày hôm nay." Nàng ta đưa tay bóp cằm Surong Surong, sau đó bảo hai hoa nương kia đưa Surong Surong về phòng.

Surong Surong thật sự tức giận đến mức thất khiếu như muốn bốc khói, nàng vốn đang muốn trả thù cho Liên Đại, kết quả nàng cũng bị hung hăng làm nhục.

Surong Surong về phòng liền nhìn thấy Liên Đại, Liên Đại thấy dáng vẻ của Surong Surong thì kinh ngạc: "Surong Surong tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?"

Surong Surong ghét nhất để người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của nàng, càng cảm thấy đứng trước mặt tiểu nha đầu như Liên Đại sẽ càng mất mặt hơn.

Thật ra Tuyết Tâm đánh không hề nặng, bởi vì sợ nếu làm mặt Surong Surong bị thương thì Đỗ Nương sẽ trừng phạt nàng ta, nhưng do da mặt Surong Surong quá mềm mại nên vẫn hơi đỏ một chút.

Nàng nhìn mình trong gương, suy nghĩ một chút, rồi tự tát thật mạnh vào mặt mình, một cái tát giáng xuống, đau đến mức khiến nàng phải hít vào một ngụm khí lạnh.

Một cái tát chưa đủ, nàng còn cố gắng đánh mình thêm mấy bàn tay.

Mặt Surong Surong lập tức sưng vù, nàng nhìn mà vẫn chưa thấy hài lòng lắm.

Vừa rồi nàng bị hai hoa nương kia đưa trở về, dọc đường cũng không hề gặp ai khác, hai hoa nương kia còn một mực khuyên Surong Surong, kêu nàng chóe đôi đầu với Tuyết Tâm, đầu sao thì bây giờ Tuyết Tâm chính là hoa nương đứng đầu bang ở Thục Kim Quật.

Nhưng Surong Surong căn bản không nhịn được cơn giận này, từ nhỏ đến lớn nàng nào đã bị người ta làm nhục như thế?

Tuyết Tâm là cái thá gì? Xách gậy cho nàng còn không đủ tư cách, vậy mà lại dám động thủ đánh nàng, còn dùng nước trà uống thừa đổ vào người nàng.

Surong Surong do dự một lát, liền dùng móng tay cào mấy đường máu lên gương mặt đã hơi sưng vù của mình, hiện tại mặt nàng nhìn qua thật sự là hết sức kinh người.

Sân khấu đã dựng xong, giờ chỉ chờ người xem kịch tới.

Buổi tối Đỗ Nương vừa tới liền giật mình: "Sương Sương, mặt người đây là bị làm sao?"

Sương Sương rũ mắt, chỉ khẽ lắc đầu, Đỗ Nương thật sự đau lòng. Đỗ Nương đâu có biết gương mặt Sương Sương chính là do nàng tự tay huỷ, tất nhiên là nhìn qua thì thấy vết thương trên mặt nàng rất đáng sợ, nhưng trên thực tế cũng không có gì nghiêm trọng, những vết máu kia không thể để lại sẹo.

Mặc dù Sương Sương là Công Chúa cao quý, nhưng nàng cũng bản tính cười ngửa cực giỏi, cũng đã từng bị thương, chỉ là chưa từng bị sẹo, cho nên nàng mới có tình cào mặt mình, để khiến nó dọa người như vậy.

Đỗ Nương bảo Sương Sương ngừng đầu lên cho nàng ta nhìn thật kỹ, vừa nhìn Đỗ Nương liền nổi giận: "Sương Sương, hôm nay ai bắt nạt người?"

Rõ ràng trên mặt nàng là bị người đánh, còn có cả dấu tay.

Sương Sương hơi nghiêng mặt đi, mắt cũng có chút đỏ, Đỗ Nương liền chuyển mắt nhìn sang Liên Đại ở bên cạnh, kết quả vừa nhìn, cũng phát hiện mặt Liên Đại sưng phồng, nàng ta càng tức giận hơn: "Liên Đại, mặt người bị làm sao? Người mau nói toàn bộ ra, nếu không ta không tha cho người."

Trước đó Liên Đại đã bị Sương Sương uy hiếp, muốn cô bé khai rằng mặt Sương Sương bị như vậy từ sau khi ra khỏi phòng Tuyết Tâm, nhưng Liên Đại không biết nói dối, nên đành lấp ba lấp bắp: "Thưa... Là Tuyết... Tâm tý tý."

"Tuyết Tâm?" Đỗ Nương nhíu mày: "Nàng ta đánh các người? Tại sao?"

Liên Đại cúi đầu nói, căn bản không dám nhìn vào mắt Đỗ Nương: "Hôm nay nô tỳ... đụng phải Tuyết... Tâm tý tý, hình như... tâm tình Tuyết Tâm tý tý không tốt, liền giơ tay... đánh nô tỳ. Sau đó Sương Sương... nhìn thấy, liền nói muốn đi tìm.. Tuyết Tâm tý tý hỏi cho ra lẽ, nhưng mà... nhưng mà..." Cô bé khẽ cắn răng, nói ra câu cuối cùng: "Đây là Tuyết Tâm tý tý dạy cho Sương Sương tý tý biết thế nào là quy củ."

Đỗ Nương giận quá hoá cười: "Ta thật không biết trong Thục Kim Quật chúng ta còn có một nhân vật lợi hại đến vậy, chỉ vì tâm tình không tốt liền đánh người."

Nói xong nàng ta liền thở dài, Đỗ Nương tới tìm Sương Sương là vì Ô Tương Đình tới, mà ngày hôm nay Ô Tương Đình không đi một mình, còn có cả mấy vị công tử khác nữa.

"Sương Sương, bây giờ mặt người như vậy thì cũng không ra gặp Ô thiếu gia được, ta sẽ qua nói với hắn." Đỗ Nương an ủi Sương Sương: "Yên tâm, Đỗ Nương sẽ làm chủ chuyện này cho người, nhất định không để người phải chịu oan ức."

Sương Sương sợ đến lúc đó Đỗ Nương sẽ mềm lòng với Tuyết Tâm nên cố ý khóc sụt sướt: "Đỗ Nương, liệu mặt ta... có để lại sẹo không? Sẽ không biến thành một gương mặt mèo chứ?"

Đỗ Nương vội dỗ dành: "Không đâu, không đâu, ta sẽ bảo Tà đại phu dùng thuốc tốt nhất cho người, Sương Sương của chúng ta đừng khóc, nước mắt đụng phải vết thương sẽ càng đau hơn đó."

Sương Sương diễn xong trò này, cuối cùng tâm trạng cũng thoải mái hơn, vậy nhưng Liên Đại vẫn lo lắng bất an.

"Sương Sương tý tý, liệu Đỗ Nương có phát hiện ra sự thật không?"

"Sự thật?" Sương Sương nhìn Liên Đại: "Có phải Tuyết Tâm chủ động đánh chúng ta hay không?"

Liên Đại gật đầu.

"Đó chính là sự thật." Sương Sương lạnh giọng nói.

Chỉ cần đối phương đánh, vậy thì nhất định sẽ phải trả giá thật đắt, nàng chỉ muốn để đối phương phải trả giá cao hơn một chút mà thôi.

Nhưng Sương Sương còn chưa thoải mái được bao lâu thì đã có người trực tiếp xông vào.

Giọng Đỗ Nương vẫn còn ở đằng sau.

"Ô thiếu gia, hôm nay quả thực là Sương Sương không thoải mái, không thể..."

Nàng ta còn chưa nói hết câu, Ô Tương Đình đã đi tới trước mặt Sương Sương.

Sương Sương bất ngờ nhìn thấy Ô Tương Đình thì cũng sợ hết hồn, việc đầu tiên là muốn giấu mặt mình đi, nhưng nàng còn chưa kịp lấy đồ che mặt thì Ô Tương Đình đã sai bước chân, dứt khoát nắm được cằm Sương Sương, cưỡng ép nàng ngừng mặt lên.

Ô Tương Đình vừa nhìn thấy mặt Sương Sương thì lông mày cau chặt, đôi mắt đào hoa thâm thúy kia tối sầm lại, giống như là chứa đựng cả cơn bão.

"Mặt bị làm sao?" Hắn nhẹ giọng hỏi, nhưng giọng nói hết sức lạnh lẽo.

Đỗ Nương vội vàng đi tới, cười xoa nói: "Một chút rắc rối nhỏ thôi, không có gì đáng ngại, mặt sẽ không bị lưu lại sẹo đâu."

Bỗng Ô Tương Đình quay đầu lại nhìn Đỗ Nương, Đỗ Nương lập tức nín bật, thậm chí cơ thể còn run lên một cái, cuối cùng lui về phía sau hai bước.

Ô Trương Đình lại quay đầu lại, tiếp tục tỉ mỉ kiểm tra mặt Sương Sương, hẩn cẩn thận nhìn, nhìn từng tắc từng tắc, bởi vì nhìn quá lâu mà khiến Sương Sương vốn đang chột dạ càng thêm khẩn trương.

Nàng hơi do dự, sau đó vẫn quyết định diễn đến cùng.

Cho nên Sương Sương một lần nữa đỏ mặt, kết hợp với gương mặt thảm thương của nàng, thật sự là vừa đáng thương vừa yếu ớt.

Nhưng Ô Trương Đình nhìn Liên Đại ở bên cạnh, sau khi quan sát vết thương trên mặt Liên Đại, hẩn đột nhiên cầm bàn tay trái của Sương Sương lên, hẩn nắm bàn tay Sương Sương đặt lên chỗ bị thương trên má trái của nàng, hành động này khiến Sương Sương sợ đến mức không dám cử động.

Một lát sau, Ô Trương Đình cười thành tiếng.

"Quả đúng là bản lĩnh." Hẩn nói từng chữ một, sau đó nói với những người khác: "Toàn bộ các người đi ra ngoài."

Cả người Sương Sương liền run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tại sao lúc Ô Trương Đình không uống rượu còn đáng sợ hơn cả lúc hẩn uống rượu?

Biên tập: B3

Trong phòng chỉ còn lại Ô Trương Đình và Sương Sương.

Sương Sương dè dặt nhìn đối phương, lúc này tay nàng vẫn còn đang ở trong tay Ô Trương Đình. Có thể dễ dàng nhìn thấy nỗi sợ hãi và khẩn trương trong mắt nàng, nàng sợ đối phương nhìn thấu trò lừa bịp của mình.

"Mặt bị người ta đánh?" Bàn tay còn lại của Ô Trương Đình đưa lên sờ đầu Sương Sương, mái tóc Sương Sương đen mềm như lụa, suôn mượt còn sáng bóng, hẩn vuốt ve đầu Sương Sương chẳng khác nào đang sờ đầu một con vật nhỏ.

Hành động này thường thể hiện tính chiếm hữu cùng xâm phạm, dường như Ô Trương Đình là chủ nhân, mà người làm chủ nhân như hẩn đang dạy dỗ sùng vật không nghe lời của mình.

Người đang bị dạy dỗ —— Sương Sương, thật ra thì nàng không quá thích hành động này, hành động này của Ô Trương Đình khiến nàng cảm thấy không thoải mái, nhưng bây giờ nàng không còn cách nào khác.

"Ừm." Sương Sương nhỏ giọng đáp một tiếng.

"Ai đánh?" Ô Trương Đình tiếp tục hỏi.

Sương Sương hơi chần chừ, cuối cùng vẫn kiên định nói là do Tuyết Tâm động thủ.

Lời nàng vừa nói ra, Ô Trương Đình liền cười một tiếng, tiếng cười kia không hề vui vẻ.

Trong lòng Sương Sương lộ bộ, Ô Trương Đình phát hiện ra rồi sao? Nhưng tại sao hẩn lại phát hiện được?

Ô Trương Đình một lần nữa nắm lấy cằm Sương Sương, ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo: "Nàng ta dùng tay nào đánh người?"

"Tay phải." Thực sự là Tuyết Tâm đã dùng tay phải.

"Nhưng vết thương trên mặt người lại không phải do tay phải gây ra." Ngón tay Ô Trương Đình khẽ cọ lên cái cằm trắng nõn của Sương Sương, giọng nói ung dung thông thả: "Có phải nhớ nhầm rồi hay không?"

Trong nháy mắt kia Sương Sương liền cảm thấy mình xong rồi.

Khi ấy nàng tự đánh mình, bởi vì thuận tay nên đã dùng tay trái đánh lên má trái của mình, mà Tuyết Tâm lại dùng tay phải đánh má trái của nàng.

"Tại sao không nói gì?" Ô Trương Đình rũ mắt nhìn Sương Sương, động tác càng thêm dịu dàng, nhưng giọng nói lạnh lẽo như băng.

Sương Sương biết mình đã hoàn toàn lộ tẩy, dứt khoát không nói gì cả, nàng ghét Ô Trương Đình vạch trần nàng, càng ghét hơn khi Ô Trương Đình dùng giọng điệu đó để nói chuyện với nàng.

Nàng tự đánh mình, liên quan gì đến hẩn? Vậy mà hẩn lại lòi cái dáng vẻ tra hỏi ra, hừ.

Sương Sương nghĩ như vậy, chỉ nhìn vẻ mặt nàng cũng có thể đoán ra được mấy phần.

Ô Trương Đình nhìn thấy biểu tình của Sương Sương thì ánh mắt càng thêm lạnh lùng, hẩn thả cằm Sương Sương ra, không nói thêm lời nào trực tiếp rời đi.

Sương Sương thấy hán bất ngờ bỏ đi, ban đầu thì hơi sững sốt, sau đó liền hừ lạnh một tiếng.

Nếu như Ô Trương Đình không đến, Đỗ Nương sẽ tin lời nàng, nhất định sẽ trừng phạt Tuyết Tâm, bây giờ biến thành nàng tự bày trò, chắc chắn Đỗ Nương sẽ phạt nàng.

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Sương Sương lập tức xấu đi, càng cảm thấy Ô Trương Đình chính là trời sinh xung khắc với nàng.

Nhưng khiến cho Sương Sương kinh ngạc chính là, Tuyết Tâm vẫn bị phạt, nàng ta bị tước vị trí đầu bảng trong mười hai hoa khôi, phải xuống làm hoa nương bình thường.

Đèn lồng treo bức họa mười hai vị hoa khôi ở cửa vào Thước Kim Quạt cũng được đổi, bổ sung thêm một vị hoa khôi vừa treo biển hành nghề năm nay.

Ở Thước Kim Quạt thì việc từ hoa khôi biến thành hoa nương bình thường, đó không phải là chuyện nhỏ, đãi ngộ chính là khác nhau một trời một vực.

Trước đây là Tuyết Tâm chọn khách nhân, bây giờ nàng ta trở thành hoa nương bình thường, liền biến thành khách nhân chọn nàng ta, nói cách khác khi giá trị bản thân nàng ta bị kéo thấp, những khách nhân trước đây không được gặp nàng ta, hiện giờ đã có thể gặp được.

Ngoài điều này ra thì mọi thứ ăn ở của Tuyết Tâm đều kém hơn, chưa nói tới việc nàng ta phải đổi phòng, trước kia một tháng nàng ta có thể ngồi thuyền hoa đi dạo rất nhiều lần, bây giờ căn bản không được phép nữa.

Đối với việc này, Liên Đại đặc biệt vui vẻ: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ thật quá thông minh, Đỗ Nương mặc kệ Tuyết Tâm tỷ tỷ cầu xin ra sao cũng đều không hề để ý." Sau đó cô bé thấp giọng nói: "Muội nghe nói, Đỗ Nương bảo chừng sự xử phạt, trên mặt Tuyết Tâm tỷ tỷ ít nhất phải lãnh hai mươi cái tát, bây giờ vẫn còn phải ở trong từ đường chịu phạt."

Sương Sương nghe xong thì cả kinh, rõ ràng trò lừa bịp của nàng đã bị nhìn thấu từ ngày hôm qua, tại sao Tuyết Tâm vẫn còn bị phạt? Hơn nữa Đỗ Nương luôn coi Tuyết Tâm là cây hái ra tiền, sao có thể hạ thủ ác như vậy, còn vả mặt nữa.

Nhưng Sương Sương cũng chỉ thấy hơi kỳ lạ thôi chứ không có tâm trạng nào mà quan tâm đến chuyện của Tuyết Tâm, bởi vì nàng cũng bị phạt.

Đỗ Nương nói hai người nàng và Tuyết Tâm chỉ vì chút chuyện nhỏ mà gây chuyện, Tuyết Tâm bị phạt, nàng cũng trốn không thoát.

Hình phạt của nàng chính là ngâm nước thuốc.

Vất vả lắm mới được ngừng ngâm thuốc giờ lại phải ngâm lại, Sương Sương vô cùng bất mãn, mà chừng sự lại cười nhạo Sương Sương: "Đỗ Nương đối xử với Sương Sương của chúng ta thật tốt, trên mặt có vài vết máu thôi đã phải đi ngâm nước thuốc, haizz."

Sương Sương nghe nói vậy thì không nhịn được hỏi: "Tắm thuốc này có thể khiến vết thương lành lại sao?"

"Tất nhiên." Chừng sự nói: "Đừng nói đến mấy vết máu của người, ngay cả những vết sẹo cũ từ trước đó, chỉ cần tắm mấy ngày thôi là cũng sẽ khá hơn, nếu không tại sao trên người mấy cô nương ở đây đều không ai có dù chỉ một vết sẹo chứ."

Nhưng thực sự là ngâm nước thuốc rất khổ sở.

Khi ngâm xong càng khó chịu hơn, vì khi vừa ngâm xong, thân thể sẽ đặc biệt nhạy cảm, không những nhạy cảm mà còn không có chút sức lực nào, mỗi lần ngâm xong đều phải cần Liên Đại đỡ nàng về phòng.

Thế nhưng đúng là ngâm nước thuốc rất có tác dụng, Sương Sương mới chỉ ngâm một ngày mà tất cả dấu vết trên mặt nàng đều đã biến mất, nhưng Đỗ Nương đã ra lệnh, Sương Sương phải ngâm tròn bảy ngày mới được.

Ngày hôm đó sau khi ngâm nước thuốc xong, Sương Sương khoác một tấm áo choàng ra ngoài kiện áo trong, Liên Đại đỡ nàng về phòng, chẳng qua là khi vừa tới cửa, Liên Đại bỗng a một tiếng.

"Sương Sương tỷ tỷ, muội... muội nhớ ra quên chưa cầm hoa tai của Sương Sương tỷ tỷ về, bây giờ muội... đi lấy ngay lập tức." Liên Đại cười khan với Sương Sương: "Sương Sương tỷ tỷ tự đi vào một mình nhé."

"Mau đi đi." Sương Sương thuận miệng nói.

Nàng đi vào phòng, vừa mới vào phòng, nàng liền cởi áo choàng ra.

Lúc này Sương Sương chỉ muốn nằm lên giường ngủ một giấc, nàng cởi áo choàng rồi đi vào gian trong, vừa vào liền dừng bước, bởi nàng nhìn thấy Ô Trương Đình.

Ô Trương Đình cũng nhìn thấy Sương Sương, gương mặt xinh đẹp không hề có biểu tình dư thừa nào khác, chỉ là khi nhìn thấy Sương Sương, ánh mắt lạnh lẽo sầm lại.

"Lại đây." Hán nhẹ giọng nói.

Sương Sương nghe lời này thì vội lui về phía sau một bước, nàng vừa lui liền khựng lại, sau đó có chút ảo não cắn môi.

Dĩ nhiên là Ô Trương Đình đã chú ý tới hành động này của Sương Sương, ngón tay khẽ gõ hai cái lên mặt bàn, tỏ vẻ rằng hán không kiên nhẫn được nữa.

Sương Sương chỉ có thể ngoan ngoãn đi tới, vừa mới đến gần Ô Trương Đình, nàng liền bị đối phương bế ngang lên, Sương Sương sợ đến tái mặt.

Thấy Ô Trương Đình muốn bế nàng lên giường thì lại sợ đến mức không chịu nổi, nàng vội vàng đấu tranh: "Không, không được, ta không muốn lên giường."

Ô Trương Đình hơi dừng bước chân, hần nhìn Sương Sương, giọng nói trầm thấp: "Không muốn lên giường?"

Sương Sương gật đầu lia lịa, nàng không phải người ngu, Ô Trương Đình muốn bế nàng lên giường, trên giường rất nguy hiểm!

Sương Sương vừa mới gật đầu xong thì chợt nghe thấy một tiếng cười khê vang lên ở phía trên đỉnh đầu.

"Không lên giường cũng được."

Sương Sương còn chưa hiểu tại sao Ô Trương Đình lại cười thì đã bị hần bế tới chỗ cửa sổ. Sương Sương được đặt xuống, nhưng vừa mới ngồi xuống, nàng liền nghe thấy hai tiếng "rắc rắc", một cánh tay của nàng bị khoá lên đỉnh đầu.

Nàng khiếp sợ nhìn sang, mới phát hiện nơi đó có một cơ quan, cơ quan lộ ra, liền xuất hiện một cái gông xích.

"KHÔNG!" Sương Sương sợ tới mức biến sắc, nhưng nàng căn bản không thoát ra khỏi cái gông kia, thậm chí vì nàng vừa mới ngâm nước thuốc nên cả người như nhũn ra.

Sương Sương giãy giụa không thoát được, không thể làm gì khác là nhìn về phía Ô Trương Đình.

Hôm nay Ô Trương Đình không buộc hết tóc lên mà chỉ buộc một nửa, hơn phân nửa mái tóc còn lại xoã rối tung ở sau lưng, còn có cả mấy lọn tóc nghịch ngợm bay lên đàng trước.

Xiêm áo lụa xanh càng tôn lên làn da trắng nõn của hần, Ô Trương Đình thật sự quá đẹp, nhất là đôi mắt đào hoa quyến rũ kia, đuôi mắt vênh lên, không nhiễm mà hồng, nốt ruồi son nơi khoé mắt giống như là giọt máu nhỏ, gương mặt này của hần quá âm u yêu dị, mà lúc này đôi mắt kia lại giống hệt như mắt rắn, do nhìn thấy con mồi nên lẳng lẳng sầm lại.

Hần từ từ tiến lại gần con mồi của mình, dùng cái đuôi quần lấy đối phương, cuối cùng chậm rãi, từng chút từng chút một ăn đối phương.

Sương Sương sợ muốn chết, mấy lần trước Ô Trương Đình chỉ ôm nàng, cùng lắm là hôn nàng, nhưng hôm nay... nàng nghĩ được hơi thở không giống với bình thường.

"Ồ thiếu gia, vì sao lại trói ta?" Giọng nói của Sương Sương cũng lộ rõ sự khản trương của nàng, do vừa mới tắm xong nên tóc nàng xoã tung, cũng chỉ mặc mỗi áo trong màu trắng, gương mặt vì ngâm nước thuốc nên hơi ửng đỏ. Hiện tại nhìn Sương Sương không giống với khi nàng ăn mặc lộng lẫy, nếu như nói khi trang điểm ăn mặc lộng lẫy là khôi giáp của Sương Sương, thì lúc này nàng chính là binh lính bị buộc phải cởi bỏ khôi giáp. Cũng giống như con trai bị cưỡng ép cạy mở ra lớp vỏ cứng, để lộ ra phần bên trong mềm mại.

Không giống với ngày thường, bây giờ gương mặt nàng còn đau về cao ngạo, nàng yếu ớt không chịu nổi một kích, nhưng cũng chính vì đáng vẻ hiện tại của nàng không giống với trước đây mà càng khiến cho người ta không sao rời mắt khỏi.

Ngày thường nàng luôn nhìn người khác bằng ánh mắt ngạo mạn, cho dù có cố đè nén tính tình để tỏ vẻ dịu dàng, nhưng cũng có thể khiến người ta nhìn thấu sơ hở giấu bên trong.

Nàng đang rất sợ.

Sương Sương cảm thấy lần này còn đáng sợ hơn nhiều cái đêm mà nàng ở chung với Ô Trương Đình, đêm hôm đó nàng có thể cảm nhận rõ ràng rằng Ô Trương Đình không có hứng thú với nàng, nhưng hôm nay, nàng thấy ánh mắt của đối phương trở nên đáng sợ vô cùng, đáng sợ hơn tất cả những lần trước.

Tại sao lúc Ô Trương Đình không uống rượu còn đáng sợ hơn cả lúc hần uống rượu?

Ô Trương Đình đưa tay lên sờ sờ má trái của Sương Sương, từ khoé mắt trượt xuống dưới cổ, da thịt những nơi được chạm vào trơn mềm đến mức làm người ta kinh ngạc.

Sương Sương không nhìn được mà khẽ run, muốn tránh khỏi bàn tay của đối phương, nhưng Ô Trương Đình đã nhanh hơn một bước, cẳng chân dài của hần trực tiếp tách hai chân Sương Sương ra.

Hần đẩy Sương Sương lên tường.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Ta ghét nhất người nào nói dối

Biên tập: B3

Sương Sương bị hành động này làm cho sợ đến mức người, nàng dùng bàn tay không bị khoá đẩy đối phương ra, nhưng lại dễ dàng bị Ô Trương Đình bắt được. Hần nắm tay Sương Sương, cơ hồ là nắm bóp chơi đùa.

Sương Sương chưa từng bị ai khinh bạc như vậy, tuy đối phương không có ý phục của nàng, nhưng Sương Sương vẫn cảm thấy như bị đối phương hoàn toàn xâm phạm.

Nàng không biết đây là cảm giác gì, ngay cả tức giận nàng cũng không hề nghĩ đến, mà trong đầu nàng chỉ ngập tràn nỗi sợ hãi cùng với một nỗi xấu hổ không tên.

Nửa nén hương sau.

Gồng xích chỗ cửa sổ đã sớm được mở ra, chỉ còn lại áo trong của Sương Sương rơi trên đất, còn chiếc yếm đỏ của nàng thì rơi ở trên mép giường.

Sương Sương xấu hổ chảy nước mắt, gất gao cắn gối, nàng không muốn để thanh âm phát ra khỏi cổ họng, không biết qua bao lâu, rốt cuộc nàng không nhịn được nữa, nước mắt lưng tròng mang theo nước nỡ nói: "Người đã đủ chưa?"

Ô Trương Đình ngẩng đầu lên, sắc môi đỏ bừng lạ lùng. Hắn hơi nhồm đậy, tiến sát mặt lại gần mặt Sương Sương, ngón tay vuốt ve cần cổ thon thả trắng nõn của nàng, trên cổ nàng có nhiều dấu vết rải rác, hắn lại dùng tay cời dải lụa đang trôi hai tay Sương Sương ra.

"Không chịu nổi sao?" Giọng hắn mang theo vẻ lười biếng, lại mang theo mấy phần thoải mái.

Một tay Sương Sương được tự do, liền đưa lên lau nước mắt, thực sự là uất ức không chịu được, lúc này khi còn ở cạnh cửa sổ, Ô Trương Đình bỗng hỏi nàng, hôn trên mặt hay là hôn phía dưới, nhất định phải chọn một.

Sương Sương nghe xong thì ngây ngẩn, rồi rấm một hồi, dưới ánh mắt của đôi phương nàng đã chọn cái trước, nhưng mà...

Nàng nghĩ đến lời mà Ô Trương Đình nói với nàng, không kìm được mà giàn giụa nước mắt, nếu như nói đêm hôm đó Ô Trương Đình để Sương Sương hạ hạ hắn là đánh nát kiêu ngạo của một Công Chúa, thì hôm nay Ô Trương Đình càng giống như là ức hiếp nàng từ thể xác cho tới tinh thần, buộc nàng để lộ ra mặt yếu ớt nhất của nữ nhân.

Sương Sương căn bản không chịu nổi chuyện này, lần trước nàng không khóc, nhưng lần này nước mắt giống như nước vậy, cứ ào ạt chảy ra, chỉ mới một lúc thôi mà hai mắt nàng đã đỏ ửng.

Càng nghĩ càng đau lòng, nước mắt không ngừng lại được, nhất là khi Sương Sương thấy Ô Trương Đình vẫn áo mũ chỉnh tề, cùng lắm thì vạt áo chỉ hơi nhăn, còn nàng thì chật vật không chịu nổi... Nước mắt nàng lại cứ thế tuôn rơi.

Dường như Ô Trương Đình cũng có chút kinh sợ khi nhìn thấy nước mắt của Sương Sương, hắn cũng sờ một hồi mới thấp giọng nói: "Còn khóc nữa thì sẽ không thưởng bạc."

Sương Sương rung rung nhìn hắn, tròng mắt lên, bấy giờ mới hơi ngừng khóc.

Ô Trương Đình xuống giường, một lát sau, hắn cảm thấy phục đến cho Sương Sương, để Sương Sương mặc vào.

"Đưa tay đây."

Sương Sương ngồi quỳ trên giường thút thít, đưa ra một bàn tay.

Ô Trương Đình nhìn nhìn: "Cả hai tay."

Sương Sương yên lặng đưa nốt bàn tay còn lại ra, hai bàn tay trắng trắng mềm mềm xếp song song, lòng bàn tay hướng lên trên.

Ô Trương Đình gỡ ngọc bội đeo bên hông xuống, thả vào trong lòng bàn tay Sương Sương.

Sương Sương vốn đang chảy nước mắt, vừa nhìn thấy ngọc bội, nước mắt liền ngừng lại.

Ngọc bội này là trân phẩm, ít nhất cũng có thể bán được mấy trăm lượng vàng.

Sương Sương chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Sương Sương hoàn toàn nín khóc, hai mắt nhìn chăm chăm vào ngọc bội. Gương mặt trắng ngần của nàng vẫn còn vương nước mắt, mí mắt giống như được bôi nước nghiền từ cánh hoa đào lên, lỗ tai cơ hồ trắng hơn cả tuyết bị tóc đen che lại một nửa, trắng đen đan xen, càng tăng thêm mấy phần mỹ lệ.

Sương Sương ngẩng đầu nhìn Ô Trương Đình, vì vừa khóc xong nên giọng nói có chút khàn khàn, nghe càng tăng thêm vài phần khác biệt.

"Còn nữa không?" Sương Sương hỏi.

Ô Trương Đình đưa tay nhéo nhéo lỗ tai xinh xắn của Sương Sương, nói: "Lần sau."

Hắn hơi ngừng lại, đột nhiên nói một câu hoàn toàn không liên quan gì: "Ta ghét nhất người nào nói dối." Hắn nắm vành tai Sương Sương, chậm rãi di chuyển đến mặt nàng.

Sau đó Ô Trương Đình khẽ cúi đầu, đặt lên khoé môi Sương Sương một nụ hôn.

Khi đôi phương tiến lại gần, thân thể Sương Sương hơi cứng lại vì sợ hãi, lúc Ô Trương Đình hôn nàng, nàng cũng không dám cử động.

Sau khi Ô Trương Đình rời đi, Sương Sương liền ngủ mất, thật ra thì nàng ngâm nước thuốc xong đã quá mệt mỏi rồi, lúc trước đều là miễn cưỡng chống đỡ, đôi phương vừa đi, đến sức lực đứng dậy nàng cũng không có, cứ thế ngủ thật say, vừa nằm đã sang ngày hôm sau.

Hôm sau, việc đầu tiên Sương Sương làm sau khi tỉnh dậy chính là kiểm tra thân thể mình, liền phát hiện những chỗ bị đụng vào ngày hôm qua trở nên hồng hồng tím tím, đặc biệt là chỗ kia... còn có chút trầy da.

Đến yếm nàng cũng không mặc được, vì chỗ thêu trên yếm cọ vào rất đau.

Khi ngâm nước thuốc nàng còn tránh né, không cho Liên Đại giúp nàng cởi y phục, mặc y phục.

Sương Sương thầm mắng Ô Tương Đình nhiều lần, nội tâm còn có chút bi thương, mình đường đường là một Công Chúa, vậy mà phải lấy sắc dụ người, hơn nữa... còn phải dùng cách này để đòi bạc.

Sương Sương suy nghĩ một lát, không kim được mà chảy nước mắt, nhưng nàng là Công Chúa mất nước, không còn quốc gia, Phụ Hoàng và Mẫu Hậu cũng về với cõi tiên, nàng có thể sống đã là tốt lắm rồi, nàng còn phải cứu Thái Tử ca ca nữa.

Nghĩ đến đây, cuối cùng Sương Sương cũng thấy dễ chịu hơn, bây giờ nàng cũng coi như nhún nhục để mang trọng trách, chờ khi phục quốc thành công, sử sách Khương Quốc sẽ phải khen ngợi nàng.

Lần này Sương Sương không đem ngọc bội mà Ô Tương Đình tặng nàng cho người khác nữa, nàng quyết định tạm thời giữ lấy, đợi khi nào tìm được cơ hội thích hợp sẽ đem bán đi, nhưng nàng cứ tích cóp như vậy thì đến bao giờ mới có thể tự chuộc thân cho mình? Chẳng lẽ đi cầu xin Ô Tương Đình giúp nàng chuộc thân?

Khi Sương Sương nghĩ tới điều này, trong lòng nàng vẫn không chắc chắn liệu Ô Tương Đình có muốn chuộc thân cho nàng hay không, thật ra thì nàng có chút sợ hãi khi phải ở chung với đối phương, chung quy chính là vì sợ đối phương phát hiện ra thân phận thật của nàng. Nhưng một tháng sắp trôi qua, nếu như Ô Tương Đình không chuộc thân cho nàng, nàng sẽ phải tiếp những khách nhân khác.

Sương Sương nghĩ tới Lưu phú thương đó, trong thâm tâm liền trào lên một nỗi chán ghét.

Phải mất mấy ngày những dấu vết trên người Sương Sương mới mờ dần, đúng lúc này trong Thước Kim Quật lại xảy ra chuyện.

Hôm đó Sương Sương vốn đang uống canh ở trong phòng, bỗng nhiên bên ngoài trở nên ồn ào, Sương Sương tới đây lâu như vậy nhưng chưa từng thấy ồn ào như thế, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Nàng đặt thìa canh xuống, lấy nước súc miệng, lại dùng khăn lau miệng rồi mới đứng lên, đi ra phía cửa.

Liên Đại cũng có chút hiếu kỳ nên bèn đi theo sau Sương Sương.

Sương Sương vừa ra ngoài, liền thấy mấy hộ vệ trong Thước Kim Quật khiêng một hoa nương đi qua hành lang dài, mà sắc mặt hoa nương kia trắng xanh, y phục không đủ che thân, toàn bộ nửa thân người dưới đều là máu.

Sương Sương vừa nhìn thì lập tức thấy buồn nôn, nàng vội vàng xoay người, lại thấy Liên Đại đang muốn rướn cổ lên xem, nàng đưa tay ra trực tiếp bịt kín mắt Liên Đại.

Ở đầu hành lang có người đang tranh cãi.

Một nam nhân hét oang oang.

"Thước Kim Quật của các ngươi mang tiếng là thanh lâu số một thành Kim Lăng, thế nhưng hoa nương của các ngươi lại không chơi đùa được, nàng ta chết mà còn dám trách ta sao? Tôi chơi lại đụng phải kẻ xui xẻo, đúng là xúi quẩy."

Sau đó là giọng Đỗ Nương vang lên, từ trước đến giờ Sương Sương chưa từng thấy Đỗ Nương tức giận như vậy: "Vị khách quan này, chúng ta mở cửa làm ăn, luôn hoan nghênh khách đến vui chơi, nhưng hôm nay ngài thực sự quá đáng."

Mà lúc này, từ đầu kia hành lang có một người vội vàng vàng đi tới, Sương Sương nhìn theo, phát hiện là Tạ đại phu.

Tạ đại phu chạy đến, hẩn nhìn thấy hoa nương mà hộ vệ đang khiêng thì vội vàng bước lại thật nhanh, hẩn cởi áo ngoài của mình ra, đắp lên nửa thân dưới của hoa nương đó, rồi nói với hộ vệ: "Nhanh nhanh mang tới phòng ta."

Tạ đại phu ngừng đầu lên, liếc thấy Sương Sương đang đứng ở cửa, hiện giờ trên gương mặt luôn tươi cười của hẩn không có lấy một chút ý cười, hẩn nháy mắt ra hiệu với Sương Sương, ý bảo nàng quay trở về phòng.

Sương Sương liền kéo Liên Đại về phòng, Liên Đại không nhìn thấy gì, nhưng nghe cuộc đối thoại, gương mặt nhỏ nhắn của cô bé cũng đã bị dọa đến tái nhợt: "Sương Sương tỷ tỷ, thật là đáng sợ."

Vừa rồi Sương Sương đã tận mắt nhìn thấy tình trạng bi thảm của hoa nương kia, thật ra thì bây giờ nàng còn sợ hơn Liên Đại nhiều, dạ dày trào lên từng cơn ghê tởm, tất cả phần da thịt lộ ra bên ngoài của hoa nương kia đều có màu tím thẫm, dường như bên trên còn có dấu vết bị trói.

"Đừng sợ." Sương Sương suy nghĩ một chút, lại nói: "Có gì đáng sợ chứ."

Kỳ thực nàng nói vậy chỉ để an ủi Liên Đại mà thôi, trước đây số người chết ở trong cung nhiều hơn trong Thước Kim Quật này không biết bao nhiêu lần, hơn nữa cách chết còn kinh khủng hơn nhiều, nhưng khi đó Sương Sương là Công Chúa, nàng nào có phải tiếp xúc qua những chuyện này. Những người và việc khiến nàng không vui, đều sẽ có người thay nàng giải quyết hết, hoàn toàn không làm bẩn mắt nàng. Đây là lần đầu tiên nàng chính mắt nhìn thấy cảnh tượng kiểu này.

Sau đó Sương Sương biết rằng hoa nương kia vẫn phải chết, lúc nàng ra khỏi phòng đã không còn hơi thở nữa.

Nàng không biết rốt cuộc thì Đỗ Nương giải quyết chuyện này như thế nào, nàng đi tìm Thiên Y, dĩ nhiên là Thiên Y cũng biết chuyện, nhưng thái độ của nàng ta lại hết

sức bình tình.

"Sương Sương, đây là số mệnh."

Sương Sương không hiểu ý của Thiên Y, không khỏi cau mày.

Thiên Y lắc đầu cười: "Nếu như ta có thể chống đỡ được đến lúc già rồi được thả ra ngoài, đó chính là tốt nhất, còn nếu như không thể, quá nửa chính là gặp phải kết cục giống như Đông Nhi."

Đông Nhi là tên hoa nương kia.

"Sương Sương, đây đều là số mệnh của chúng ta, số mệnh đều đã sớm viết hết thấy những chuyện này." Ánh mắt Thiên Y mang theo nỗi bi thương vô hạn, Sương Sương nhìn thấy, không nhìn được mà lui về sau một bước.

Nàng không tin vào số mệnh, nếu như tin vào số mệnh thì ngay từ khi nàng vừa sinh ra, quốc sư đã tính mệnh cho nàng, nói cả đời nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý.

Thiên Y nhìn Sương Sương: "Sương Sương, muội không giống ta, muội vẫn còn có cơ hội, muội thật sự không nên bỏ qua cơ hội trước mắt, chúng ta còn có tư cách lựa chọn sao? Tìm được một người giúp chúng ta thoát khỏi nơi này, đây đã là chuyện may mắn nhất rồi."

Tìm một người?

Người duy nhất mà Sương Sương có thể nghĩ tới chính là Ô Tương Đình.

Nếu không muốn phải hiến thân cho người khác, nàng chỉ có thể chọn Ô Tương Đình.

Những nam nhân khác trong thành Kim Lăng càng khiến nàng chướng mắt hơn, không một ai có thể so sánh với nam nhân ở kinh thành.

Cái chết của một hoa nương, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi đã hoàn toàn lắng xuống, nhưng tâm trạng của Sương Sương lại không thể nhanh chóng hồi phục như vậy, chỉ là nàng vẫn còn chưa khôi phục tâm trạng thì Đỗ Nương đã cười rạng rỡ đi vào phòng nàng.

"Sương Sương xinh đẹp của ta, ngày lành của người đã tới rồi."

Sương Sương thấy vẻ mặt tươi cười này của Đỗ Nương thì chỉ cảm thấy không có chuyện gì tốt, mỗi lần nàng ta tới đây, hơn phân nửa lý do đều là Ô Tương Đình tới, chẳng qua hôm nay nhìn nụ cười của nàng ta có chút thái quá.

"Ô thiếu gia phải rời khỏi thành Kim Lăng, ngồi thuyền lên phương Bắc bàn chuyện làm ăn, nhưng ngài ấy không bỏ được người, cho nên..." Đỗ Nương có ý ngừng lại.

Sương Sương nghe được lời này, hai mắt cũng tròn to.

Ô Tương Đình chuộc thân cho nàng sao?

"Ô thiếu gia bỏ một số tiền lớn để bao người, mang người cùng lên phương Bắc với ngài ấy, ước chừng sẽ bao khoảng một tháng." Đỗ Nương không nhanh không chậm nói ra câu sau.

Hôm sau, Sương Sương liền bị đóng gói nhét vào trong một chiếc thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mặt Sương Sương hơi ửng đỏ

Biên tập: B3

Sương Sương có chút không vui lắc lắc chân trái, trước khi lên thuyền, chừng sự đeo một chiếc clac chân màu đen lên cổ chân trái của nàng, lắc chân có hình dáng năm đoá hoa thực được xâu vào nhau.

Sương Sương là một người lên thuyền, Liên Đại cũng không có đi theo nàng cùng nhau, Sương Sương lên thuyền hôm đó bối rối một chút, bởi vì nàng lần đầu tiên thấy như vậy nhiều nam nhân xa lạ, Đỗ Nương cố ý để cho nàng đeo duy mạo, toàn thân cao thấp che nghiêm nghiêm thật thật, dùng hay là màu đen. Ô Tương Đình từ Đỗ Nương trong tay đem Sương Sương nhận lấy, Đỗ Nương đối với Ô Tương Đình cười nói: "Ô thiếu gia, giá tương lai một tháng liền làm phiền ngài nhiều trông nom trông nom Sương Sương liễu, Sương Sương tuổi còn nhỏ có lúc không hiểu chuyện, người nhiều thông cảm."

Ô Tương Đình khẽ vuốt cằm, ra thuyền ngày hôm đó là một mặt trời rực rỡ ngày, hắc lãnh trắng màu da ở dưới ánh mặt trời cơ hồ ở phát ra quang, "Phiền toái."

Sương Sương đích tay bị Ô Tương Đình nắm, cái này làm cho nàng có chút không được tự nhiên, Sương Sương liền nghiêng mặt qua một bên, mới vừa nỡ qua một bên, ngã chống với mặt của một người tình.

Đó là một thiếu niên mười mấy tuổi, mũi đỏ răng trắng, nếu là mọc lại lớn hơn vài tuổi, nhất định sẽ trở thành một mỹ nam tử, mà lúc này cái này tương lai mỹ nam tử đang tò mò nhìn chăm chăm Sương Sương nhìn. Hắn thấy Sương Sương nhìn tới, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó đối với Sương Sương lộ ra một nụ cười.

Lại là một kẻ ngu.

Sương Sương nở nụ cười rạng rỡ.

Nàng mới vừa nở nụ cười, thì phát hiện mình đích tay bị cầm thật chắc, nàng không khỏi nhìn về phía những người bên cạnh, Ô Tương Đình cũng nhìn nàng, cặp kia tự mang nụ ý đích cặp mắt đào hoa hơi híp một chút, tựa hồ chương hiển chủ nhân thời khắc này không vui.

Sương Sương không nhịn được kiêu hạ mình tay, dĩ nhiên là làm không công, mà để cho Sương Sương cảm tức hơn chính là Ô Tương Đình lại không có cho nàng đơn độc chuẩn bị phòng.

“Ta không có căn phòng đơn độc sao?” Sương Sương đứng trong phòng, biểu tình trên mặt tiết lộ chủ nhân không vui.

Ô Tương Đình đứng ở nàng phía sau, “Cùng ta một gian.”

Sương Sương xoay người nhìn hắn, “Nhưng là ta không có thói quen cùng người cùng phòng ngủ.”

Ô Tương Đình nhìn nàng ánh mắt rất lãnh đạm, “Tổng hội thói quen.”

Cho nên Sương Sương chỉ như vậy cùng Ô Tương Đình một gian phòng, bởi vì không có biện pháp đơn độc một gian phòng, rất tức giận đích Sương Sương liền cố ý đem mình để hành lý đích hai đại mở rương ra, nàng chuẩn bị ngay trước Ô Tương Đình đích mặt, đem nàng quần áo toàn bộ nhét vào Ô Tương Đình đích trong tủ treo quần áo, nếu như không bỏ được, nàng liền nhân cơ hội gây chuyện, nhưng Sương Sương không nghĩ tới, trong phòng ba cá tủ áo khoác, nàng mở ra trong đó hai cá, bên trong toàn là đàn bà đích quần áo, hơn nữa xem ra toàn là mới.

Sương Sương cầm ra một món ở trên người mình so một chút, thật giống như thật thích hợp. Nàng còn thấy tủ quần áo bên cạnh còn có một cái rương lớn, không có lên khóa, liền mở ra, vừa mở ra phát hiện bên trong toàn là đàn bà đích giày thêu, mỗi một đôi cũng là bắt đồng màu, phía trên thêu công cũng không một không tinh đúng dịp, thậm chí có thể cùng nàng đã từng ở trong cung mặc giày thêu như nhau.

Những thứ này chẳng lẽ đều là cho nàng?

Sương Sương phía sau lại ở trong phòng đích sơ trang trên bàn mặt phát hiện rất nhiều son phấn cùng đồ trang sức, những thứ kia đồ trang sức mỗi một cá cũng so với Đồ Nương cho nàng chuẩn bị muốn tinh xảo.

Cứ như vậy, Sương Sương căn bản cũng không không biết xấu hổ đem mình trong rương đồ lấy ra, lấy ra chỉ tỏ ra nàng bây giờ nghèo kiệt.

Ô Tương Đình mặc dù cùng Sương Sương một gian phòng, nhưng hắn tựa hồ bề bộn nhiều việc, chỉ dặn dò Sương Sương không nên tùy ý ra cửa, hắn liền đi, cho đến màn đêm buông xuống, Sương Sương đói bụng không được, hắn mới từ ngoài cửa đi vào.

Hắn phía sau còn đi theo hai người, kia hai người trong bụng cái mầm, phía trên là đồ ăn.

Hai người kia đi xong thức ăn liền rời đi, Sương Sương nhìn chăm chăm trên bàn thức ăn, ngược lại đều nàng thích ăn, thật là kỳ quái, chẳng lẽ Ô Tương Đình cùng nàng sở thích đều giống nhau?

Nàng ngẩng đầu nhìn Ô Tương Đình một cái, cảm thấy lên, chẳng qua là nàng chưa kịp món ăn gấp lên, mu bàn tay đều bị gõ một cái, đau đến Sương Sương đầu cũng rút.

Nàng trong mắt bốc lửa nhìn Ô Tương Đình, nhưng là Ô Tương Đình lúc này ánh mắt thật là hàn lãnh tới cực điểm, trực tiếp đem Sương Sương dọa sợ. Nàng do dự một chút, căn bản đem rơi ở trên bàn đĩa dọn xong. Hồi lâu sau, Ô Tương Đình cảm thấy lên, hắn kẹp một miếng thịt bỏ vào Sương Sương đích trong chén, thanh âm trầm thấp dễ nghe, “Ăn đi.”

Lúc này mới cho phép Sương Sương động đũa, hơn nữa Sương Sương còn chỉ có thể ăn Ô Tương Đình kẹp cho nàng, cái này làm cho Sương Sương hết sức không vui, thậm chí cảm thấy ủy khuất, rõ ràng đều là nàng thích ăn thức ăn, nàng nhưng cảm thấy mình là vị cùng nhai đèn cây.

Dùng xong thiện, Ô Tương Đình để cho người món ăn rút lui, liền cầm một quyển sách ngồi ở trước cửa sổ mỹ nhân tháp thượng nhìn, Sương Sương ban ngày thời điểm liền đem Ô Tương Đình trong phòng sách lật một lần, không có nàng muốn xem. Đã buồn bực một ngày Sương Sương lúc này thật là vô trò chuyện tới cực điểm, hơn nữa nàng muốn tắm. Sương Sương ngồi ở bên cạnh bàn, ánh mắt đi Ô Tương Đình bên kia nhìn mấy mắt, nhưng đối phương giống như là không nhìn thấy vậy, Sương Sương do dự một chút, lại cố ý ở Ô Tương Đình trước mặt lúc ăn lúc hiện, cuối cùng không pháp, dứt khoát trực tiếp ngăn trở Ô Tương Đình đọc sách quang.

Ô Tương Đình lúc này mới khó khăn lắm ngược mắt lên nhìn Sương Sương một cái, ánh mắt hơi có chút không nhịn được, “Thế nào?”

Sương Sương thanh âm nhẹ vào có chút đáng thương, “Ô thiếu gia, ta muốn tắm.”

Ô Tương Đình đem sách khép lại, xuống thấp, hắn đi ra ngoài, một lát sau, có mấy người mang một cá đại thùng nước tắm tiến vào, bọn họ đem thùng nước tắm đặt ở sau tắm bình phong, liền rời đi. Ô Tương Đình nhìn Sương Sương một cái, “Đi tắm đi.”

Nói xong liền cầm sách tiếp tục ngồi ở mỹ nhân tháp thượng nhìn.

Sương Sương liếc mắt nhìn Ô Tương Đình, nữa nhìn một cái bình phong, nàng cảm thấy cái đó bình phong tựa hồ có chút quái, nhưng là nàng để cho Ô Tương Đình đi ra ngoài chờ nàng tắm xong, căn bản không có thể. Ô Tương Đình đối với nàng hư như vậy, mới sẽ không đồng ý.

Nghĩ tới đây, Sương Sương cố ý trốn mắt nhìn Ô Tương Đình một cái, nhưng chỉ có thể đành lòng cầm quần áo, đành lòng đi sau tắm bình phong tắm liễu. Bởi vì Ô Tương Đình liền ngồi ở trước cửa sổ đọc sách, nơi đó là thẳng ngay bình phong, cho nên Sương Sương ít nhiều có chút sợ, cũng sợ đối phương trực tiếp đi tới, cho nên nàng lúc rửa lo lắng để phòng, hết lần này tới lần khác Sương Sương lại là một yêu nghiệt đích, để cho nàng hòa theo tắm, nàng lại tuyệt đối không dám được. Cho nên

Sương Sương không thể làm gì khác hơn là một vừa chú ý động tĩnh bên ngoài, một bên tỉ mỉ cho mình tắm.

Tắm thời điểm nàng còn không nhận được hoài niệm nguyên lai ở trong cung đích cuộc sống, tắm cá cung nữ cùng nhau phục vụ nàng, bây giờ chỉ có thể tự tắm.

Sương Sương tắm xong còn tỉ mỉ cho mình bôi dưỡng da đích hương chi, mới mặc quần áo vào, ngày thường nàng tắm xong chỉ cần xuyên đồ lót, nhưng là Ô Tương Đình ở, Sương Sương do dự một chút, vẫn là đem áo khoác cũng mặc vào, mới từ sau tắm bình phong đi ra.

Ô Tương Đình còn đang nhìn sách, Sương Sương đi ra, hắn cũng không có chú ý tới, hay là Sương Sương cố ý ho khan một tiếng, hắn mới ngẩng đầu lên.

Để cho Sương Sương kinh ngạc chính là Ô Tương Đình lại dùng nàng tắm qua thủy mặc tắm, mặc dù nàng rất thơm cũng rất sạch sẽ, nhưng là Sương Sương hay là không tiếp thụ nổi, càng làm cho nàng kinh ngạc chính là bình phong lại có thể hoàn toàn nhìn thấy thân hình, nàng đều có thể thấy Ô Tương Đình cởi quần áo động tác, chờ thấy Ô Tương Đình cởi quần đích thời điểm, Sương Sương ngay cả vội vàng che mắt nữa mở ra mắt.

Cảm giác thật kỳ quái, nàng cảm thấy mình giống như là một trộm. Khuy cuồng.

Đây cũng là đầu một lần một người đàn ông ở nàng trước mặt tắm, Sương Sương mặt có chút đỏ, nàng không nói được bây giờ là cảm giác gì, chỉ cảm thấy tim đập phải có chút mau.

Không được.

Nàng cũng không thể bị một người đàn ông tắm liền dao động lòng.

Sương Sương cảm lên Ô Tương Đình phượng mới nhìn sách, cường bách tự xem đứng lên, chẳng qua là lỡ tai không nhận được nghe lên sau tắm bình phong truyền tới tiếng nước chảy.

Nhìn hồi lâu, nàng một trang cũng không nhìn thấy, chờ Ô Tương Đình mặc quần áo vào đi ra, nàng mới làm bộ vội vàng lật vài tờ. Ô Tương Đình tắm xong, cũng không có xuyên áo khoác, hắn chỉ mặc một món trắng như tuyết đồ lót, một con tóc xanh toàn bộ tán ở sau lưng, nửa hợp với hắn gương mặt đó, thật có mấy phần thư hùng chớ biện, nếu không phải hắn thân hình cao lớn, sợ là thật sẽ bị người tưởng làm là một cá cô gái xinh đẹp.

Ô Tương Đình bôi vôi tắm xong, trên mặt còn có một chút giọt nước, hắn khước mắt hạ viên kia lệ chí tựa hồ đẹp hơn lệ liễu. Hắn đi tới Sương Sương đích bên người, rút ra đi Sương Sương sách trong tay.

Sương Sương không khỏi ngẩng đầu lên nhìn hắn, chờ đối phương cúi người lúc, Sương Sương vẫn là không nhận được hướng bên cạnh tránh, nhưng là nàng sao có thể tránh thoát, bị người bắt được chân dễ dàng kéo trở lại. Sương Sương khẽ hô một tiếng, Ô Tương Đình lúc này là nửa ôm trụ nàng, mà hắn đích tay nắm nàng chân ngọc.

Sương Sương kia một đôi chân ngọc sống vô cùng mỹ, giống như một đóa tuyết liên, hơn nữa chân lên da thịt non giống như là dưa bẻ sơ sinh chân.

Nhất là Sương Sương chân trái nơi mắt cá chân còn đeo cái đồ huyền sắc xích chân, xích chân đích đen cùng nàng da thịt bạch hình thành so sánh rõ ràng.

Sương Sương lần đầu tiên bị đàn ông bắt được chân, mặt lập tức liền đỏ, không nhận được đấu tranh, bởi vì xấu hổ, thanh âm so với bình thời càng thấp nhu, “Người... Người buông ra.”

Ô Tương Đình nhìn nàng, màu sắc lặng lẽ chuyển thâm.

Hắn đích tay từ Sương Sương đích chân ngọc thượng sờ lên trên mắt cá chân đích xích chân, ngay tại Sương Sương khẩn trương đến không được thời điểm, hắn nhưng buông lỏng Sương Sương, “Ngủ đi.”

Sương Sương đột nhiên được tự do, vội vàng xuống thấp, bởi vì sợ Ô Tương Đình đối với nàng làm gì nữa, nàng giấy cũng không có thật tốt xuyên, liền vội vàng tránh giường đi lên, mà nàng vừa lên giường, liền phát hiện trên giường chỉ có một giường chăn thời điểm.

Nàng tối nay trừ muốn cùng Ô Tương Đình ngủ một cái giường, còn phải ngủ một giường chăn sao?

Sương Sương nghiêng đầu nhìn xuống Ô Tương Đình, nhưng phát hiện Ô Tương Đình lại đang mỹ nhân tháp thượng ngồi xuống, hắn lại nhìn lên quyển sách kia.

Sương Sương suy nghĩ một chút, hay là cởi áo khoác, nằm vào trong chăn, bởi vì khăn trang, nàng chậm chạp không có thể ngủ, nhưng là Ô Tương Đình cũng không có lên giường tới, cây nến quang cũng yếu đi rất nhiều, Sương Sương mới mơ mơ màng màng đã ngủ.

Mà nửa đêm, Sương Sương đau tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đây là lần đầu tiên Ô Tương Đình dụ dỗ nàng như vậy

Biên tập: B3

Nàng bị đau bụng dưới đến mức tỉnh ngủ, sau khi tỉnh lại nàng mơ mơ màng màng nhìn trái nhìn phải, phát hiện thấy Ô Tương Đình đang nằm bên cạnh nàng, gần như là Sương Sương vừa cử động một cái, hắn liền mở mắt ra.

Trong mắt Ô Tương Đình vẫn còn vẻ ngái ngủ, thấy Sương Sương tỉnh lại, hắn chậm rãi chớp chớp mắt, sau đó nghiêng người sang: "Sao vậy?"

Sương Sương đưa tay ấn chặt vào bụng mình, khó chịu ở nửa người dưới khiến nàng biết chuyện gì xảy ra, bây giờ nàng thật sự vừa đau vừa xấu hổ, đối mặt với câu hỏi của Ô Trương Đình, nàng cần bản không biết phải trả lời thế nào.

Ô Trương Đình đưa mắt nhìn theo bàn tay Sương Sương, hần nhủu mày: "Đau bụng sao?"

Mặt Sương Sương hơi đỏ lên, không lên tiếng.

Khi Ô Trương Đình muốn rời giường đi gọi đại phu trên thuyền, lúc này Sương Sương mới vội vàng gọi hắn lại: "Ta đến tháng."

Ô Trương Đình vốn đang ngồi mang giày, nghe được câu này của Sương Sương thì cả người cứng ngắc.

Lần đầu tiên Sương Sương nói một chuyện riêng tư như vậy với nam nhân, nàng lẳng lặng kéo chăn che kín mặt, nhưng cũng không lâu sau, chăn bị kéo xuống, gương mặt Ô Trương Đình xuất hiện.

Đây không phải là lần đầu tiên Sương Sương nhìn thấy Ô Trương Đình đỏ mặt, trước đây khi hắn vào kinh, lần đầu nhìn thấy nàng mặt hần liền đỏ bừng, chẳng qua là càng về sau số lần đỏ mặt của hắn càng ít đi.

Thời kỳ thiếu niên, mỗi lần Ô Trương Đình đỏ mặt đều giống như một thiếu nữ chưa lấy chồng, gương mặt vốn đã giống cô nương, đỏ mặt liền nhìn càng giống hơn, nhất là đôi mắt đào hoa kia, mỗi lần nhìn Sương Sương đều ngập nước.

Sương Sương vừa nhìn liền không thích, nàng còn cố tình hỏi Mẫu Hậu của nàng rằng, thật ra Ô Trương Đình là nữ nhân gia đi, là một nữ giả nam.

Mẫu Hậu nàng bị câu hỏi của nàng chọc cười, hồi lâu sau mới nhéo mũi nàng một cái: "A Ninh, con nói bậy bạ cái gì vậy chứ? Trương Đình Thế Từ là một nam nhân đích thực, chẳng qua là vẫn còn nhỏ tuổi, con không được phép đoán lung tung như vậy."

Sương Sương vẫn cứ cảm thấy Mẫu Hậu đang lừa nàng, nhưng giọng vịt đực kia của Ô Trương Đình quả thật không phải là giọng mà một nữ nhân gia có thể nói ra, nàng đành miễn cưỡng tin Ô Trương Đình không phải nữ nhân.

Thế nhưng nàng vẫn vô cùng không thích, thậm chí còn chán ghét tướng mạo của Ô Trương Đình, nàng thích nam nhân có khí phách, nên không thích loại tướng mạo nữ tính này của Ô Trương Đình, thậm chí còn vụng trộm nói với Thái Từ ca ca.

"Thái Từ ca ca, muội cảm thấy Ô Trương Đình làm thái giám là thích hợp nhất, giống như Cừu công công ấy, Thái Từ ca ca, huynh thấy có đúng không?"

Thái Từ ca ca đưa tay lau sạch vụn điểm tâm trên khoé miệng Sương Sương, cất giọng cung chiêu: "Đúng đúng đúng, tiểu Công Chúa của ca nói cái gì cũng phải."

Khi nàng nói ra những lời này, ngoại trừ việc không thích tướng mạo của đối phương ra thì nguyên nhân lớn nhất chính là bởi ánh mắt của đối phương khi nhìn nàng, ánh mắt ấy khiến nàng mơ hồ cảm thấy sợ hãi, nhưng nổi kiêu ngạo trong lòng Sương Sương không nguyên ý thừa nhận mình sợ nhĩ tử của một thương nhân. Hắn được sắc phong cũng chỉ vì Phụ Hoàng nàng nhân từ thôi, nàng đường đường là Công Chúa một nước, sao có thể sợ một người tới từ địa phương nhỏ chứ, nói ra chẳng phải sẽ ném mặt mũi của nàng đi sao?

Bởi vì còn nhỏ nên nàng giấu nỗi sợ hãi này ở trong lòng, càng cố tình chê bai cùng làm nhục Ô Trương Đình nhiều hơn, mãi cho đến khi thiếu niên có nốt ruồi son nơi khoé mắt ấy rời khỏi kinh thành.

Sau khi trưởng thành, lúc Ô Trương Đình đỏ mặt thì ánh mắt không còn ướt sũng nữa, chỉ là gò má ửng đỏ, so với ngày thường càng thêm mấy phần điểm lệ.

"Nên làm như thế nào?" Lúc hắn nói ra lời này, biểu tình có chút do dự, nhìn ánh mắt tựa hồ như đã đấu tranh tâm lý một hồi.

Hơn nửa đêm, Sương Sương một lần nữa tắm rửa thay y phục. Trước khi nàng lên thuyền, Đỗ Nương đã chuẩn bị đủ vải xô để nàng dùng khi tới tháng, chẳng qua chu kỳ của Sương Sương không đều, lần này xem như tới sớm.

Điều khiến Sương Sương cảm thấy trùng hợp chính là, chu kỳ của thân thể hiện tại này giống hệt với thân thể cũ của nàng, phản ứng cũng giống nhau như đúc, đều là chu kỳ không đều, mỗi lần đến tháng thường rất dài ngày, còn đau bụng từ ngày đầu tiên đến ngày cuối cùng. Chẳng lẽ dù nàng đổi thân thể, nhưng do nguyên nhân cùng linh hồn nên kéo theo cả chuyện này cũng giống nhau?

Trước đây khi Sương Sương đến tháng đều sẽ đi tìm Mẫu Hậu của nàng, để Mẫu Hậu ôm nàng ngủ, như vậy thì cơn đau đớn sẽ giảm đi một chút. Sau khi đến Thước Kim Quật thì không còn ai ôm nàng nữa, lúc Sương Sương đau đến không chịu nổi thì Đỗ Nương sẽ bảo Tà đại phu kê thuốc cho nàng, vì trong lâu cũng có hoa nương bị giống như nàng vậy.

Chăn nệm trên giường cũng được đổi lại toàn bộ, may mắn là Sương Sương không có làm bản người Ô Trương Đình.

Làm xong tất cả những việc này, mặc dù Sương Sương rất mệt, nhưng nàng càng đau hơn, nhất là ngày đầu của nàng thường đặc biệt đau, cơn đau ở bụng dưới khiến nàng gần như không có tâm trạng suy nghĩ đến những việc khác, nàng chỉ có thể nằm co rúm ở trên giường.

Ô Trương Đình ngồi bên cạnh nàng, thấy gương mặt Sương Sương vốn đang hồng hào trở nên trắng bệch không chút huyết sắc, hắn bèn đưa tay ra sờ lên trán Sương Sương, bây giờ mới phát hiện người nàng lạnh như băng, rõ ràng đang là mùa hè nhưng đôi phương cứ như vừa chui ra khỏi hầm băng vậy.

"Rất đau sao?"

Sương Sương nghe thấy giọng của Ô Trương Đình, nhưng nàng không có sức nói chuyện. Cũng không biết trả lời làm sao, bởi từ trước đến nay nàng chưa từng nói với một nam nhân chuyện tới tháng của mình, dù sao thì đây cũng là điều quá riêng tư.

Một lát sau, Sương Sương phát hiện trên bụng mình có thêm một bàn tay, là của Ô Trương Đình, ban đầu nàng cả kinh, sau đó liền gầy gĩa muốn thoát khỏi, nhưng có lẽ

là vì đau, lực độ của nàng rất nhỏ, không trốn được khỏi tay đối phương, nàng liền cảm thấy rất tủi thân: "Người đừng vậy."

Vì đau mà giọng nói của Sương Sương càng nhỏ nhẹ hơn ngày thường, gần như có thể dùng hai chữ êm ái để hình dung, bây giờ hoàn toàn là thời điểm yếu ớt nhất của nàng, bất kể là thân thể hay là nội tâm.

Nàng cảm thấy Ô Tương Đình thật xấu, lúc này rồi mà vẫn còn không quên khi dễ nàng.

"Ngoan, đừng cử động." Giọng Ô Tương Đình cũng rất thấp, giống như là đang dỗ dành Sương Sương vậy. Gần như đồng thời, Sương Sương cũng cảm giác được bụng nàng bắt đầu nóng lên, nói đúng hơn là hơi ấm từ tay Ô Tương Đình truyền tới.

"Có đỡ hơn chút nào không?" Hắn thấp giọng hỏi Sương Sương.

Sương Sương ngược mắt lên nhìn Ô Tương Đình, ở góc độ này của nàng vừa hay có thể nhìn thấy cảm đối phương, nàng phát hiện Ô Tương Đình thậm chí đến râu cũng không có.

Đây là lần đầu tiên Ô Tương Đình dịu dàng với nàng như vậy, Sương Sương chớp chớp mắt.

Nha đầu Sương Sương này là người ưa ngọt không ưa đắng, trong mấy ngày đến tháng này, Ô Tương Đình đối xử với nàng cơ hồ là muốn gì được đó, muốn ăn cái gì muốn có cái gì, chỉ cần nói một tiếng là ngay lập tức đồ sẽ xuất hiện trước mắt nàng.

Sương Sương am hiểu nhất chính là khổ nhục kế, hơn nữa một khi thân thể không thoải mái, nàng chỉ thích làm nũng thôi, bởi vì làm nũng lúc thân thể đang đau đớn, chuyện gì cũng có khả năng thành công rất cao. Trước đây nàng dùng chiêu này trước mặt Phụ Hoàng mình không biết bao nhiêu lần, đem vị vua của một nước xoay vòng vòng, không thể không chiều theo ý nàng.

Sương Sương được Ô Tương Đình cưng chiều, lập tức muốn dò xét ranh giới cuối cùng của Ô Tương Đình với nàng.

"Ồ thiếu gia, ta cảm thấy ở trên thuyền thật là bí bách." Sương Sương ngồi trên giường mỹ nhân, chân đắp tấm chăn mà Ô Tương Đình đưa cho nàng. Hôm nay nàng không búi tóc, toàn bộ mái tóc đen xoả ra, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như hoa sen, kiều diễm ướt át, nàng đưa tay chống cằm, ngón tay nhỏ nhắn trắng nõn, mà gương mặt trắng ngọc thì mịn màng, thật không biết cái nào hấp dẫn người ta hơn.

Ô Tương Đình nhìn nàng: "Muốn lên bờ đi dạo sao?"

Sương Sương gật đầu, nàng ngồi ở trên thuyền suốt bảy tám ngày, rất bức bối khó chịu, hơn nữa là từ khi nàng sống lại tới nay cũng chưa có được đi dạo phố lần nào, trước đây khi ở trong cung, nàng còn được Thái Tử ca ca len lén đưa ra ngoài chơi.

"Không đau bụng nữa?"

"Còn một chút thôi, nhưng không có gì đáng ngại." Sương Sương đáp.

Ngày hôm sau thuyền đã cập bờ, nghe nói thuyền phu phải cực khổ suốt cả đêm, chính là để sáng sớm ngày hôm sau Sương Sương vừa mở mắt ra liền có thể xuống thuyền.

Sương Sương thấy Ô Tương Đình thật sự chuẩn bị dẫn nàng lên bờ đi dạo thì trong lòng hưng phấn không thôi, Ô Tương Đình muốn nàng mặc áo choàng, đeo mạng che mặt, nàng cũng ngoan ngoãn đồng ý.

Lúc xuống thuyền, Ô Tương Đình dắt tay Sương Sương, Sương Sương cúi đầu nhìn một chút, rồi tránh ra.

Ô Tương Đình nhìn nàng, nhưng cũng không nói gì.

Đây là một thị trấn nhỏ gần biển.

Ban đầu chỉ là một thôn chài lưới, sau này vì xây bến tàu liền dần dần phát triển.

Sương Sương đi bên cạnh Ô Tương Đình, nhìn cái gì cũng cảm thấy thú vị, nơi này không quá giống với kinh thành, chợ ở kinh thành được phân chia vô cùng tuần tự, các cửa hàng đều được phân loại rõ ràng, còn nơi này thì không như vậy, hàng hoá bày la liệt, nhà này là cửa hàng hương liệu, nhà khác lại là cửa hàng gạo.

Bởi vì là thị trấn gần biển, nên đồ trang sức ở nơi này chủ yếu được làm bằng ngọc trai, thú vị nhất là đồ trang sức cũng được chế tạo thành hình dáng của các loài cá.

Sương Sương dừng lại trước một cửa tiệm nhỏ bán đồ trang sức, nhìn mấy lần, liền cảm lên một chiếc trâm làm thành hình xương cá, Ô Tương Đình đứng ở bên cạnh nàng.

Nàng vốn định cầm cây trâm đó cài thử lên đầu mình, nhưng bây giờ toàn thân nàng đều bị bọc kín, tóc cũng bị che. Nàng do dự chốc lát, nghiêng đầu nhìn về phía Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình nhìn nàng, dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Sương Sương, hắn nghiêng đầu nhìn về người đứng sau lưng hắn.

Lúc xuống thuyền Ô Tương Đình có dẫn theo mấy người nữa, một người trong số đó chính là thiếu niên mà Sương Sương đã gặp hôm lên thuyền, lúc thiếu niên lại gần Sương Sương vẫn còn hơi khó hiểu.

Ô Tương Đình bình thản nói: "Cài thử cho hắn đi."

Thiếu niên cười khỏ, vì hắn cao hơn Sương Sương, cho nên dứt khoát khụy gối xuống. Sương Sương gần như đem toàn bộ đồ trang sức trong quán đều cài thử lên đầu thiếu niên, trong lòng không nhịn được mà nghĩ thầm, nếu như Ô Tương Đình mà cài, có khi còn đẹp hơn nhiều.

Cuối cùng Sương Sương chỉ chọn hai món, nàng mua đồ trang sức ở quán này chỉ vì nó mới mẻ mà thôi, chẳng qua hình dáng lạ lùng độc đáo một chút, chứ thực ra không tính là đồ tốt.

Sau đó nàng đi tới cửa hàng sơn phấn, lần này đến cười thiếu niên cũng không cười nổi nữa, nhắm mắt lại để mặc cho Sương Sương vẽ mặt hấn thành mặt hoa, Ô Tương Đình đứng bên cạnh nhìn cũng không nhịn được cười.

Thiếu niên thấy Ô Tương Đình cười, đau khổ nói: "Ca ca, huynh thật là quá đáng."

Sương Sương bị tiếng "Ca ca" trong miệng thiếu niên làm cho kinh ngạc.

Thiếu niên này là đệ đệ của Ô Tương Đình sao?

Nhưng Ô Tương Đình chỉ có một ca ca, không có đệ đệ mà.

"Trở về đệ phải nói cho bá mẫu, nói huynh bắt nạt đệ." Thiếu niên hừ lạnh.

Hoá ra là biểu đệ.

Giọng Ô Tương Đình rất thân thiện: "Chính đệ muốn đi cùng, giờ còn đòi trách ta?"

"Vậy tại sao không phải là vẽ lên mặt huynh?" Thiếu niên nói tiếp.

Thiếu niên vừa nói xong, trong lòng Sương Sương liền lộ bộ, nàng cố nhịn không dám nhìn biểu tình của Ô Tương Đình.

Bởi vì, năm đó Ô Tương Đình đã từng vẽ qua rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đột nhiên có một bàn tay bịt kín miệng nàng

Biên tập: B3

Năm đó trước mặt Sương Sương, Ô Tương Đình giống như một con chó.

Sương Sương chà đạp trái tim của Ô Tương Đình mà nào có thể ngờ rằng, sẽ có một ngày mình lưu lạc thành một hoa nương, biến thành nàng mới phải vẫy đuôi lấy lòng.

Sương Sương không dám quay đầu, nàng lại cố ý cầm thêm một hộp phấn tót, cười một tiếng với thiếu niên: "Ta thử một loại cuối cùng này thôi."

Thiếu niên tên là Hứa Tinh Hấn, hấn và Ô Tương Đình là biểu huynh đệ, mẫu thân của hấn và mẫu thân của Ô Tương Đình là tỷ muội, lần này ra ngoài làm ăn, là do hấn năn nỉ mẫu thân của Ô Tương Đình mới có được cơ hội.

Không hiểu sao Hứa Tinh Hấn lại cười một tiếng, im lặng cúi người xuống.

Quả nhiên Sương Sương nói được làm được, thử xong hộp phấn trong tay liền quyết định mua mấy hộp.

Nàng sợ làm cho Ô Tương Đình nhớ lại nên vội vàng đi ra khỏi cửa hàng sơn phấn, lúc này thời gian vừa đúng giữa trưa.

Ô Tương Đình bao nguyên tầng hai của một quán rượu, trong đó Ô Tương Đình và Sương Sương ngồi trong phòng bao.

Bởi vì gần biển, nên thức ăn trong quán đều là cá, đủ các loại cá, cá chum, cá rán, cá xào, cá nấu, cá miếng, cháo cá, tất cả đều có liên quan tới cá.

Lúc Sương Sương thấy một bàn ăn toàn cá là cá được dọn lên thì ngẩn người, thật ra thì mấy ngày nay ở trên thuyền nàng đã ăn quá nhiều cá rồi, không ngờ là lên bờ rồi mà vẫn còn phải ăn cá, mặt liền lập tức xụ xuống.

Ô Tương Đình đặt một bát cháo cá ở trước mặt Sương Sương: "Cơ thể nàng không tốt, uống cái này đi."

Sương Sương cầm cái thìa khuấy khuấy cháo, nhìn Ô Tương Đình: "Ta có thể không uống không?"

Ô Tương Đình dùng ánh mắt trả lời nàng.

Sương Sương không còn cách nào khác đành cúi đầu uống cháo, chẳng qua là uống được một nửa liền không thể uống tiếp được nữa, nàng nhìn Ô Tương Đình bằng ánh mắt đáng thương, lại liếc mắt nhìn bát mình, vẫn còn hơn nửa bát cháo nữa.

"Uống không hết cũng không sao cả."

Nghe được những lời này của Ô Tương Đình, Sương Sương lập tức mỉm cười, nàng nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ta ra cửa sổ ngồi một chút, nguội tiếp tục dùng bữa đi."

Sương Sương cố tình ngồi cạnh cửa sổ, thực ra là đang muốn tìm đường chạy trốn, nàng không thể cứ mãi đi theo Ô Tương Đình như vậy được, nếu như đi theo Ô

Tương Đình thì nàng sẽ phải quay lại Thuộc Kim Quật, tiếp tục làm hoa nương, hoặc kết cục tốt nhất cùng lắm cũng chỉ trở thành một tiểu thiếp của Ô Tương Đình, sau đó chờ khi Ô Tương Đình có chính thê, chính thê còn không giết nàng ngay lập tức sao, về điều này thì nàng vẫn còn tự biết mình biết ta lắm.

Trước khi lên bờ nàng đã cố ý lấy vài món đồ trang sức trong phòng Ô Tương Đình, nếu như nàng chạy trốn thành công thì sẽ có thể mang những thứ đồ trang sức đó đổi thành tiền làm lộ phí, nàng cũng có thể tới Tây Nam tìm Lan Tranh.

Sương Sương rất nghiêm túc suy nghĩ tìm đường chạy trốn, hoàn toàn bỏ quên mất người sau lưng. Ô Tương Đình ngồi bên cạnh bàn, ngược mắt lên nhìn Sương Sương, hai mắt lạnh lẽo thâm lại, sau đó im lặng che giấu, lại tiếp tục cúi đầu xuống.

Hắn nhìn bát cháo mà Sương Sương để lại trên bàn, đưa tay ra bưng lấy, nếu như lúc này Sương Sương quay đầu lại, sẽ phát hiện thấy Ô Tương Đình dùng cái thìa mà nàng đã dùng qua để uống toàn bộ chỗ cháo còn lại.

Nhưng mà, Sương Sương vẫn không hề quay đầu.

Mãi đến khi Ô Tương Đình ho khẽ hai tiếng, Sương Sương mới lưu luyến không rời mà thu hồi tầm mắt, quay trở lại bên cạnh Ô Tương Đình.

Nàng một lần nữa mặc áo choàng, đeo mạng che mặt, đi theo Ô Tương Đình ra khỏi phòng bao, lúc xuống lầu, Sương Sương đột nhiên ôm chặt bụng.

Ô Tương Đình dừng bước chân, nhìn nàng: "Sao vậy?"

Sương Sương cắn môi, sau đó nhỏ giọng nói: "Ta phải đi thay y phục."

Ô Tương Đình vẫn nhìn nàng, ánh mắt vô cùng phức tạp, nhưng hắn vẫn gật đầu.

Trước khi Sương Sương đi nhà xí, hắn còn hỏi Sương Sương một câu, là có cần người đi cùng không.

Sương Sương giả vờ xấu hổ, liên tục lắc đầu.

"Vậy ta ngồi đây chờ nàng." Ô Tương Đình nhẹ giọng nói.

Sương Sương tùy tiện gật đầu rồi vội vã xoay người rời đi, dĩ nhiên là nàng không hề đi nhà xí. Sương Sương chạy ra ngoài bằng cửa sau của quán rượu, rồi dựa vào nghiên cứu trước đó của nàng mà chạy theo con đường gần nhất.

Nàng sợ Ô Tương Đình bắt được nàng nên gần như là chạy bằng toàn bộ sức lực, chạy được một nửa đường nàng liền đi vào một cửa hàng y phục, chi chốc lát sau nàng đã thay một bộ khác bước ra ngoài.

Lúc xuất phát Sương Sương luôn vội vã, không ngừng nhìn trước ngó sau, bây giờ hắn là Ô Tương Đình đã phát hiện ra không thấy nàng đâu, Sương Sương biết nàng không thể ra khỏi thành chỉ trong thời gian ngắn, nhưng Ô Tương Đình không có cách nào đậu thuyền ở bến tàu lâu, trước khi xuống thuyền nàng đã nghe nói, thuyền của Ô Tương Đình chỉ được đậu đến giờ Dậu (Bê: 5 đến 7 giờ chiều) là nhất định phải rời đi, nàng chỉ cần cố gắng chống đỡ đến lúc ấy là được.

Sương Sương nghĩ, nơi đầu tiên nàng có thể đi chính là khách điểm, nhưng nàng có thể nghĩ đến, chắc chắn là Ô Tương Đình cũng có thể nghĩ, cho nên nàng không thể đến đó, vậy nàng có thể đi đâu?

"Trêu ong ghẹo bướm, ba đời rục rờ cũng chẳng phải ảo mộng." (*)

(*) Bê: Trích trong "Du Viên Kinh Mộng" – một bộ tranh thơ cổ của Trung Quốc.

Gánh hát bên cạnh truyền tới một khúc hát, tiếng hát bay vào trong lỗ tai Sương Sương, đầu tiên nàng hơi sững sốt, sau đó xoay người nhìn sang. Một lát sau, nàng nhắc chân đi vào trong gánh hát.

Sương Sương dùng một món đồ trang sức mình mang theo để đổi lấy cơ hội ẩn nấp trong gánh hát, nàng nấp ở phía sau sân khấu. Vì sợ Ô Tương Đình phát hiện ra mình, Sương Sương còn dứt khoát đổi sang y phục của đào kép, nàng ngồi ở tận trong cùng, không dám nhìn ra ngoài cửa.

Ông chủ gánh hát chào hỏi với những đào kép kia, cho nên những người đó chỉ dùng ánh mắt tò mò đánh giá Sương Sương chứ không có tiến lên hỏi chuyện.

Tìm Sương Sương đập rất nhanh, nàng ngồi đây vẫn còn có thể nghe loáng thoáng được tiếng xướng khúc ở sân khấu trước mặt truyền tới. Gánh hát này làm ăn không quá tốt, bình thường cũng không có nhiều khách tới xem, vừa rồi nàng nghe mấy người nói, biểu diễn xong lần này sẽ lại tiếp tục đổi sang nơi khác, nếu cứ tiếp tục diễn ở chỗ này thì ngày cả bản thân mình cũng không nuôi sống nổi.

Nàng cúi thấp đầu, vì căng thẳng mà nàng tự nghịch ngón tay mình, quấn ngón tay vào nhau rồi lại tách ra. Không biết lặp đi lặp lại bao nhiêu lần, Sương Sương có chút mệt mỏi, nàng từ từ thế ngồi chuyển thành nằm bò, tiếng xướng khúc mơ hồ truyền vào trong lỗ tai nàng, ngược lại thành một khúc ca thối miên.

Nàng nhắm mắt lại, như mơ màng trở về ngày sinh nhật mười sáu tuổi năm đó của mình.

Hôm đó nàng mặc một thân cẩm bào trắng sen hồng, bên hông là đai lưng màu khói, khuỷu tay choàng đai lụa mỏng. Trên đầu là bộ điệu mà Thái Tử ca ca cố ý mang về từ phương Nam cho nàng.

Ngày đó, nàng là thiên chi kiều nữ, tất cả quý nữ đều nhìn nàng bằng ánh mắt hâm mộ.

Nàng là Công Chúa Gia Ninh, là nữ nhân tôn quý nhất trên đời này.

Đột nhiên Sương Sương choàng tỉnh, nàng lập tức ngồi dậy, không biết tại sao, nàng bỗng cảm nhận được một cổ lạnh lẽo, con rét lạnh kia như xâm nhập vào trong xương cốt nàng, nhanh chóng đông lạnh cả cơ thể.

Buổi biểu diễn bên ngoài đã ngừng lại từ bao giờ, Sương Sương đứng dậy khỏi chỗ ngồi, tim nàng lại tiếp tục đập rất nhanh, thậm chí nàng còn có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập của mình.

"Thích ——"

"Thích ——"

"Thích ——"

Từng tiếng từng tiếng thật mạnh.

Tiếng này dồn dập hơn tiếng sau.

Sương Sương nhìn ra cửa, nàng hơi chần chừ, hay là đi ra ngoài nhỉ? Nếu như Ô Tương Đình không tìm tới, hay là nàng cứ rời khỏi nơi này trước đi?

Càng ngày nàng càng sợ, sợ rằng chỉ một khắc sau Ô Tương Đình sẽ xuất hiện trước mắt nàng.

Sương Sương từ từ di chuyển đến gần cửa, dè dặt thò đầu ra nhìn xung quanh, thấy không có bóng dáng của Ô Tương Đình, cũng không thấy thủ hạ của hắn đâu, bấy giờ mới hơi yên lòng.

Nàng nhắc chân bước ra cửa, đang muốn rời khỏi khán đài thì đột nhiên có một bàn tay bịt kín miệng nàng.

Sương Sương dùng sức giãy giụa, nhưng người sau lưng nàng có sức lực quá lớn, cứ thế một lần nữa kéo ngược nàng trở về.

"Âm ——"

Cửa lập tức đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: “Ta nhớ Ô thiếu gia.” Sương Sương trầm tĩnh nói

Biên tập: B3

Hứa Tĩnh Hân ngồi trong quán trà đối diện gánh hát, trà trước mặt hắn đã đổi qua hai bình. Hắn thờ dài, thật không hiểu nổi tại sao biểu ca biết rất rõ là đối phương sẽ bỏ trốn, vậy mà còn để mặc cho đối phương trốn, đã vậy, tìm được rồi tại sao không đưa ngay về?

Thôi, tâm tư biểu ca sao hắn có thể đoán được.

Sương Sương ở sau sân khấu đã sợ đến mềm nhũn cả hai chân, nàng nghẹn ngào một tiếng, liền bị đặt lên bàn trang điểm của đào kép, hình như lúc nàng giãy giụa đã làm đổ những hộp phấn màu dùng để hoá trang kia.

Giương mặt của Ô Tương Đình xuất hiện trước mắt nàng, bóng tối cuối ngày dần dần bao phủ, ánh sáng sau sân khấu rất yếu, ánh nắng hoàng hôn cuối cùng chỉ chiếu sáng một ô cửa sổ nhỏ nhỏ.

Thật ra thì diện tích sau sân khấu không lớn, bên trong chất đầy y phục cùng đồ dùng biểu diễn của đào kép, trong không gian chật hẹp bí bách, nàng nằm bên dưới Ô Tương Đình, run rẩy như chim sợ nỏ.

"Ta..." Hồi lâu sau Sương Sương mới tìm lại được giọng nói của mình: "Ta không trốn."

Một bàn tay lạnh như băng vuốt từ mặt xuống cổ nàng, tiếp tục trượt theo y phục, dừng lại ở chỗ đai lưng.

Một lát sau, Sương Sương gần như sắp khóc: "Không muốn, không muốn, thân thể ta không tốt."

Nàng nằm trên bàn trang điểm lạnh lẽo, giọng nói Ô Tương Đình lạnh nhạt như băng giá, từ đỉnh đầu nàng truyền tới: "Không quan trọng, ta sẽ không chạm vào nàng ở chỗ này."

Hắn hơi cúi người, ung dung nói một câu bên tai Sương Sương.

"Chẳng qua chỉ dạy dỗ nàng một chút thôi."

"Xoẹt ——"

Tiếng vải vóc bị xé ra.

Sương Sương thấy Ô Tương Đình lấy ra một cái rương gỗ thì có chút sững sốt, đến khi nhìn thấy đồ vật ở bên trong, nàng gần như kêu thét lên thành tiếng: "Ô Tương

Đình, người không thể đối xử với ta như vậy."

Nàng biết đó là cái gì.

Trong cung có những cung nhân phạm lỗi, những cung nhân kia chưa đến mức phải lĩnh tội chết, nhưng để trừng phạt bọn họ, liền biến bọn họ từ cung nhân bình thường thành một nô lệ mà ngay cả người ti tiện nhất cũng không bằng, trên người những nô lệ kia đều sẽ có một hình xăm.

Trong cung của Surong Surong cũng có nô lệ, chữ trên người đều là tên nàng.

Trên người nô lệ đều sẽ khắc một chữ trong tên của chủ nhân, như vậy thì nếu như nô lệ bỏ trốn, người khác nhìn thấy hình xăm đó, cũng có thể biết kẻ đó là nô lệ đào tẩu.

"Tại sao?" Ô Tương Đình lạnh lùng hỏi ngược lại nàng.

Tại sao không thể như vậy với nàng?

Cả người Surong Surong run rẩy, nàng nhìn vào mắt đối phương, cứ có cảm giác như đối phương đã sớm nhìn thấu nàng, nhìn thấu những gì nàng nghĩ, nhìn thấu nàng là ai.

Surong Surong cắn chặt răng, đến lúc này rồi làm sao nàng dám nói thật rằng nàng là Gia Ninh, cao ngạo của nàng đã sớm bị đối phương đánh vỡ nát không còn chút gì, nàng giống như một kỹ nữ hầu hạ hần, nịnh nọt hần, lấy lòng hần.

Nàng không cần gì cả, nhưng lòng tự trọng là lớp che đầy cuối cùng của nàng.

Nàng không có quốc gia, không có phụ mẫu, không có ngôi vị Công Chúa, cái gì cũng không có, bất kỳ ai cũng đều có thể khi dễ nàng, một hoa nương nho nhỏ có thể đánh nàng, trước kia nam nhân này đứng trước mặt nàng giống như một con chó, nay có thể cỡi y phục của nàng, tùy ý đè nàng lên bàn trang điểm mà ức hiếp.

Làm sao nàng dám nói mình là Công Chúa Gia Ninh, người Hoàng Thất thà làm ngọc vỡ cũng không làm ngôi lạnh.

Ngày mất nước, nàng cùng Mẫu Hậu ngồi giữa đại điện trống không, trong mắt Mẫu Hậu không có dù chỉ một giọt nước mắt, bà chỉ sờ đầu nàng: "A Ninh, cùng đi với Mẫu Hậu thôi."

Hai người đều biết nếu như hai người bị quân phản loạn bắt được thì sẽ có kết quả gì, Phụ Hoàng nàng đã bị bệnh từ trần, Thái Tử ca ca của nàng còn đang mang theo đám thân binh cuối cùng đi ngăn chặn quân phản loạn, thật ra thì chỉ đang cố tranh thủ cho nàng và Mẫu Hậu thêm chút thời gian để tự vẫn.

Khi đó nàng căn bản không dám nói với Mẫu Hậu, thật ra thì nàng không muốn chết, nàng sợ.

Nàng sợ đau, cũng cảm thấy mình chưa có sống đủ.

Nhưng nàng thân là một Công Chúa, nước mất rồi sao có thể sống qua ngày?

Bây giờ sao nàng dám để cho Ô Tương Đình biết rằng, thật ra một hoa nương Surong Surong hèn mọn nhất gan lại chính là Công Chúa Gia Ninh thiên chi kiêu nữ.

Nàng muốn cho tất cả đều biết Công Chúa Gia Ninh cao quý, không ai bị nỗi ấy đã tuần táng cùng với quốc gia, mà không phải mượn tạm thân xác của một hoa nương để sống.

Thật lâu sau Surong Surong mới rặn từ kẽ răng ra một câu: "Ta... Vì ta là hoa nương của Thục Kim Quật, Ô thiếu gia không thể xăm lên người ta."

Ô Tương Đình nhích môi, dường như đang giễu cợt nàng: "Nàng là đang cầu xin ta mua nàng sao?"

Surong Surong liên tục lắc đầu.

Hàng mi dài của Ô Tương Đình rũ xuống như một bóng ma, gương mặt đó của hần ẩn trong bóng tối càng trở nên đẹp lạnh lùng, da tuyết mi đen, môi đỏ hơi mím. Một lát sau, hần cất giọng châm chọc: "Ta đây mua nàng."

Hần vừa dứt lời, nước mắt Surong Surong vừa vụn chảy ra, nhỏ xuống mặt bàn, rồi dần dần trở nên khô khốc.

Nàng mở mắt nhìn bộ hí phục màu đỏ cách đó không xa, hoa văn thêu trên bộ hí phục đó trùng hợp lại là hoa sen.

Bàn tay lạnh như băng chậm rãi phác họa lên làn da tuyết trắng một chữ.

"Đình."

Đằng trước sân khấu lại bắt đầu xướng khúc.

"Ta cứ ngỡ cuộc đời giàu sang cứng như thép, nào ai ngờ vận mệnh bỗng biến đổi khôn lường. Nhớ năm xưa ta những nhèu bước bình, ngày hôm nay ta còn không bằng hạt bụi. Đây cũng là do Ông Trời dạy dỗ, dạy ta biết thu lại hận thù, ngưng hờn dỗi, biết ăn năn, đổi tính tình, ngừng luyến tiếc nước đã chảy xuôi, rời xa bể khổ, sớm ngày giác ngộ." (Bê: Đây là trích đoạn trong bài kinh kịch "Túi Kỳ Lân")

Surong Surong cắn rách cả môi, có thể nếm được cả mùi máu tanh.

Không biết bao lâu trôi qua, nàng một lần nữa được mặc áo vào, Ô Tương Đình đưa tay lau vết máu bên khoeo miệng nàng, sau đó bế nàng ra ngoài.

Rốt cuộc Hứa Tinh Hán cũng thấy Ô Trương Đình đi ra, vội vàng tiến lên nghênh đón, chẳng qua vừa nhìn đã hơi sững sốt, bởi vì lúc này sắc mặt biểu ca hần tái xanh, ánh mắt không kìm được lờn giận, mà người trong ngực hần bị bọc kín mít, ngay cả một sợi tóc cũng không có lộ ra.

Hứa Tinh Hán cân nhắc lời nói, mới dè dặt hỏi: "Ca ca, bây giờ chúng ta về chứ?"

Ô Trương Đình gật đầu nói: "Giải quyết chỗ này đi."

Hứa Tinh Hán gật đầu: "Vâng."

Hình xăm của Sương Sương nằm ở sau hông, là một hình xăm màu xanh nhạt. Nàng nằm trên giường bảy ngày, chỗ bị xăm không thể bị dính nước, nên đều là Ô Trương Đình lau người cho nàng.

Khi lau người Sương Sương vẫn không nhận được mà tránh né, lại bị đối phương bắt lấy, cuối cùng phải ngoan ngoãn nằm sấp trên đùi đối phương, mái tóc dài của nàng xoã tung, giống như những cành cây vươn nhánh trên làn da tuyết trắng.

Sau đó lại bị đối phương bế đi mặc y phục, Sương Sương rử mắt, nhìn ngón tay thon dài của đối phương thắt chặt đai lưng cho mình.

"Chúng ta sắp tới Vĩnh Thành, ngày mai là có thể cập bờ, đến lúc đó ta sẽ để Hứa Tinh Hán bồi nàng đi dạo."

Giọng nói Ô Trương Đình lạnh lùng mà trầm thấp.

Sương Sương ngoan ngoãn gật đầu, lại bị đối phương bóp cằm, buộc nàng ngẩng mặt lên.

Vết thương trên môi bị nàng cắn bảy ngày trước đã sớm khỏi, ngón tay Ô Trương Đình miết lên bờ môi nàng, rồi bàn tay lại dịch chuyển đến sau gáy Sương Sương, hần cúi thấp đầu, một nụ hôn vô cùng nhẹ được đặt lên môi Sương Sương, giống như lông chim.

Hôm sau, Ô Trương Đình đi bàn chuyện làm ăn, Hứa Tinh Hán liền dẫn Sương Sương đi dạo trong thành, hần còn mang theo mấy hạ nhân.

Vĩnh Thành nằm ở phương Bắc, nếu như cưỡi ngựa thì cùng lắm chỉ mất ba ngày là đến được kinh thành.

Sương Sương đi quanh thành, Hứa Tinh Hán đi theo phía sau nàng, hần cùng biểu ca Ô Trương Đình của hần có chút không giống nhau, nếu như là Ô Trương Đình bồi nàng đi dạo thì cũng chỉ đứng ở bên cạnh, khi nào muốn tính tiền hần mới mở miệng. Còn Hứa Tinh Hán nói rất nhiều, nhất là khi Ô Trương Đình không có đây.

Lúc Sương Sương đi vào cửa hàng hương liệu, Hứa Tinh Hán ngồi kế gần như hết một loạt những loại hương liệu mà hần biết, sau đó cảm thấy hần thích nhất đưa đến trước mặt Sương Sương: "Sương Sương cô nương, ta cảm thấy mấy loại này không tệ đâu."

Sương Sương nhìn Hứa Tinh Hán: "Ta không thích."

Nói xong, liền quay người đi chọn loại mình thích.

Hứa Tinh Hán hơi sững sờ, rồi không hiểu sao lại bật cười, hần lắc đầu dựa vào trên quầy, tỏ vẻ không chấp nhận: "Cũng đúng, ta là một nam nhân thô lỗ, sao có thể hiểu về hương liệu chứ."

Một lát sau, Hứa Tinh Hán lại lên tiếng: "Sương Sương cô nương, sao cô nương lại quen biết với biểu ca của ta?"

Sương Sương cúi đầu ngời hộp hương liệu trong tay, hương liệu của cửa hàng này rất khác biệt, hoa văn trên nắp hộp cũng khác nhau: "Hần tới thanh lâu nên quen biết."

Hứa Tinh Hán nhìn Sương Sương, không khỏi thừa nhận cô nương trước mặt quả là một mỹ nhân hiếm thấy trên thế gian, những mỹ nhân khác hơn phân nửa chỉ là có bề ngoài xinh đẹp, vóc dáng cũng đẹp thì không có mấy ai, mà người trước mặt này lại chính là một người như thế. Nàng cầm hộp hương liệu màu trắng, nhưng không biết là tay nàng trắng hơn, hay là hộp hương liệu trắng hơn.

Sương Sương quay đầu, nàng đưa tay ra với Hứa Tinh Hán: "Người tới ngửi thử mùi hương liệu này xem."

Hứa Tinh Hán hơi bất ngờ, một lát sau, hần mỉm cười đi tới, cúi đầu xuống ngửi hộp hương liệu trong tay Sương Sương, hần ngẩng đầu lên: "Rất hợp với cô nương."

Sương Sương thu tay về: "Vậy trừ cái này ra, cả những loại người vừa mới chọn nữa, còn đâu tất cả những loại còn lại ta đều muốn, trả tiền đi."

Nàng nói xong thì đặt hộp hương liệu lên quầy rồi đi ra ngoài, Hứa Tinh Hán dùng ánh mắt ra hiệu với người bên cạnh, sau đó vội vàng đuổi theo.

Lần này không giống lần trước, lần này Sương Sương mua rất nhiều đồ, Hứa Tinh Hán dứt khoát biến thành cây chi tiền, để cho ông chủ của những cửa hàng kia bảo tiểu nhị trực tiếp chuyển đồ đặc lên thuyền.

Chỉ trong một thời gian ngắn, tất cả các thương hộ lớn nhỏ trong Vĩnh Thành đều biết rằng có một vị khách cực kỳ giàu có, không phải đi mua hàng mà là đi quét hàng.

Có một số cửa hàng cảm thấy rất đáng tiếc, bởi vì bọn họ bán những đồ mà nữ nhân không thể sử dụng.

Ngay cả quạt tròn Sương Sương cũng mua đến mấy chục cái, Hứa Tinh Hán cũng không hề ngăn cản, Sương Sương muốn mua, hần liền trả tiền, dù sao hần cũng không thấy đau lòng, vì chi ra đều là tiền của biểu ca hần.

Biểu ca hần chẳng có cái gì, chỉ có mỗi tiền.

Nhưng dù sao thì Hứa Tinh Hán cũng không thể không bội phục biểu ca hán, trước khi xuống thuyền biểu ca hán đã cố ý dặn hán mang theo thật nhiều tiền, hoá ra là đã sớm đoán được.

Sương Sương mua suốt cả buổi chiều, cuối cùng cũng mệt mỏi, đi không nổi nữa.

Hứa Tinh Hán bèn nhanh chóng đưa Sương Sương tới quán cơm dùng bữa.

Lúc dùng bữa Sương Sương cũng vô cùng vui vẻ, nàng bảo tiểu nhị mang lên tất cả những món ăn nổi tiếng của tiệm.

Tiểu nhị nhìn Sương Sương, lại nhìn sang Hứa Tinh Hán ở bên cạnh: "Khách quan, có lẽ là hai vị không ăn hết được đâu."

Sương Sương còn chưa kịp mở miệng thì Hứa Tinh Hán đã nói trước: "Không ăn hết thì sao, tiền bạc không quan trọng."

Hán nói xong thì nhìn Sương Sương cười một cái.

Mỹ thiếu niên môi đỏ răng trắng khi cười lên vẫn là có mấy phần mê người.

Sương Sương vừa nhìn liền quay mặt đi.

Trước khi đồ ăn được mang lên, Sương Sương đột nhiên nói: "Ô thiếu gia đi bàn chuyện làm ăn ở nơi nào?"

Hứa Tinh Hán nghe được câu hỏi này, trong lòng thầm than không ổn, biểu ca hán đã ra từ lệnh cho hán, Sương Sương muốn làm gì cũng được, nhưng tuyệt đối không thể đưa nàng tới quán rượu mà biểu ca hán bàn chuyện làm ăn.

"Cái này... ở một quán rượu rất xa." Hứa Tinh Hán lại tiếp tục nói: "Lát nữa chúng ta còn có thể đi xem chút vải vóc, vải ở Vinh Thành không giống với vải ở Kim Lăng đâu."

"Ta nhớ Ô thiếu gia." Sương Sương trầm tĩnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Phải xăm tên nàng lên hán mặt hán, để cho tất cả mọi người đều biết Ô Tương Đình là nô lệ của nàng

Biên tập: B3

Hứa Tinh Hán cười khan: "Sương Sương cô nương, chỉ bằng chúng ta dùng bữa trước đi, nếu như dùng bữa xong mà vẫn còn thời gian thì chúng ta sẽ đến đó."

Sương Sương nghe nói vậy thì gật đầu, coi như đồng ý.

Thức ăn được mang lên, Hứa Tinh Hán cố tình dặn tiểu nhị, không cần đi vào châm trà rót nước, nguyên nhân là lúc Sương Sương dùng bữa sẽ phải vén mạng che mặt lên, mà gương mặt đỏ của nàng, Hứa Tinh Hán cho rằng càng ít người nhìn thấy càng tốt.

Dùng bữa xong, Hứa Tinh Hán cứ ngỡ là Sương Sương sẽ bỏ qua ý định đi tìm Ô Tương Đình, nhưng không ngờ nàng rất kiên quyết.

Hứa Tinh Hán không còn cách nào khách đành phải đưa Sương Sương đi về hướng quán rượu mà Ô Tương Đình bàn chuyện làm ăn.

Sương Sương đưa ra yêu cầu này, đương nhiên là không có ý tốt.

Mặc dù nàng đã bị xăm hơn bảy ngày, nhưng nỗi tức giận vẫn bị nén ở trong lòng, tuy hôm nay đã tiêu rất nhiều tiền của Ô Tương Đình, nhưng nàng vẫn còn chưa hả dạ. Ô Tương Đình xăm lên người nàng, coi nàng là nô lệ của hán sao?

Dù Sương Sương không dám trực tiếp đối nghịch với Ô Tương Đình, nhưng nàng muốn khiến cho đối phương không thoải mái, không phải hán rất coi trọng chuyện làm ăn này sao? Mất nửa tháng đi thuyền ra Bắc, vất vả như thế, nếu như nàng phá hỏng chuyện làm ăn của hán thì sẽ thế nào?

Dọc đường đi Hứa Tinh Hán cũng dùng nhiều cách để Sương Sương bỏ qua ý định này, nhưng Sương Sương nhịn suốt bảy ngày chính là vì ngày hôm nay, sao nàng có thể bỏ qua?

Sắp tới cửa quán rượu, Hứa Tinh Hán vẫn còn chưa chịu từ bỏ: "Sương Sương cô nương, nơi này có một cửa hàng phân son, khẳng định là không giống với chỗ khác, chúng ta tới xem thử xem sao?"

Sương Sương đến nhìn cũng không nhìn Hứa Tinh Hán: "Không đi."

Đúng lúc này, từ trong cửa quán rượu có một đám người đi ra, Sương Sương vốn chỉ vô tình nhìn qua, kết quả vừa nhìn liền cứng đờ cả người.

Đi giữa nhóm người kia có một nam nhân, bóng lưng của hắn vô cùng giống Lan Tranh, Lan Tranh thích mặc y phục xanh, mà nam nhân kia cũng mặc một bộ y phục màu xanh.

Sương Sương nhất thời kích động, nàng chuẩn bị chạy tới xác nhận xem rốt cuộc đối phương có phải Lan Tranh hay không.

Nhưng nàng vừa mới cử động, Hứa Tinh Hán lại đột nhiên kéo Sương Sương vào góc tối, trong nháy mắt kia Sương Sương gần đến không chịu nổi: "Người mau buông ta ra!"

Hứa Tinh Hán kéo Sương Sương, không để nàng đi ra ngoài, ôn tồn nhẹ giọng khuyên nàng: "Sương Sương cô nương, chúng ta chờ thêm lát nữa rồi sẽ đi ra."

Hắn vừa mới nhìn rõ, người đi ra ngoài chính là đối tượng mà bọn họ muốn hợp tác lần này, đối phương đã ra khỏi quán rượu, đoán chừng rất nhanh sẽ rời khỏi, hắn chỉ cần giữ Sương Sương thêm một lúc nữa, có lẽ biểu ca cũng sẽ không trách hắn.

Sương Sương một lòng đặt tâm trí lên người Lan Tranh, nào chịu ở đây mất thời gian, nàng giẫy giụa muốn đi, nhưng Hứa Tinh Hán không thả, kiên quyết nắm chặt cổ tay Sương Sương.

Sương Sương nhanh chóng nổi tung, nàng giờ bàn tay còn được tự do giáng thẳng một cái tát lên mặt Hứa Tinh Hán.

"Ta ra lệnh cho người, buông ta ra!"

Nói thật, sức lực của Sương Sương không lớn, cho nên đối với Hứa Tinh Hán mà nói thì một cái tát kia chẳng hề đau chút nào, hắn chỉ hơi sừng sốt, rồi lại không nhịn được mà nghĩ, tay của vị Sương Sương cô nương này thật là mềm, đã vậy lại còn thơm, lúc nàng đánh hắn, hắn còn ngửi được mùi hương thoang thoảng.

Hứa Tinh Hán ngăn người chốc lát liền lập tức phản ứng lại, hắn dứt khoát giữ chặt cả hai tay Sương Sương, có chút vô lại nói: "Không buông."

Sương Sương gần đến đỏ cả mắt, hai mắt tròn trũng lên nhìn Hứa Tinh Hán, nàng phát hiện ra, chỉ cần là người có liên quan đến Ô Tương Đình, đều không có lấy một người nào tốt.

Thật ra thì Hứa Tinh Hán cũng cảm thấy kỳ quái, trước đó Sương Sương còn không có kích động như vậy, chẳng hiểu sao bỗng nhiên lại không giữ được bình tĩnh. Hắn không chế đối phương, ngược lại vẫn còn thời gian rảnh để tâm chuyện: "Sương Sương cô nương, cô nương không nên kích động, chờ lát nữa ta sẽ mang cô nương đi gặp biểu ca, yên tâm, ta chắc chắn bên cạnh huynh ấy không có các cô nương khác."

Phi!

Ai thêm quan tâm bên người Ô Tương Đình có cô nương khác hay không chứ.

Sương Sương cùng hắn giằng co một hồi, gần đến phát khóc, chờ khi rốt cuộc Hứa Tinh Hán chịu buông nàng ta, Sương Sương mới vội vàng đi về phía quán rượu, dĩ nhiên là người giống với Lan Tranh vừa rồi đã rời đi, một chút bóng dáng cũng không còn.

Sương Sương vừa gặp được hy vọng, ngay lập tức hy vọng lại tan biến, nỗi hụt hẫng trong lòng khiến nàng không nói ra thành lời. Mà lúc này, lại có người đụng vào Sương Sương, Sương Sương bị đụng phải, còn cảm giác được hông của mình bị sờ soạng.

Nàng lão đạo, bên cạnh vang lên giọng nói của một nam nhân xa lạ: "Cô nương có sao không? Ta không đụng bị thương nàng chứ?"

Dù hôm nay cả người Sương Sương vẫn che chắn kín mít, nhưng có lẽ là vì thân thể đó của nàng, cộng thêm cả cử chỉ và dáng vẻ đó, người ngoài vừa nhìn liền biết đây là một mỹ nhân, thu hút kẻ háo sắc mờ mịt.

Sương Sương ngẩng đầu liền nhìn thấy một gương mặt xấu xí, nàng vội vàng tránh né, tên nam nhân kia thấy Sương Sương tránh hắn thì càng nảy sinh hứng thú: "Cô nương, sao nàng phải tránh ta?"

Người kia vừa nói, vừa muốn đưa tay ra chạm vào Sương Sương, chẳng qua còn chưa có chạm được thì đã bị người ta ngăn cản.

Người kia thấy có một thiếu niên đột nhiên ra ngăn hắn lại thì nổi giận: "Người là ai?"

Hứa Tinh Hán nhếch môi cười, giọng chân đá một cước: "Gia gia người." (*)

(*) Ông nội.

Vừa rồi hắn đã nhìn thấy rõ, kẻ này cố tình đụng vào Sương Sương, còn nhân cơ hội sờ soạng eo Sương Sương, đúng là tự tìm cái chết.

Buổi tối, Hứa Tinh Hán đứng cúi đầu ngoan ngoãn trước mặt Ô Tương Đình, giọng nói thành khẩn.

"Ca ca, đệ sai rồi, đệ không biết hắn là nhi tử của Thái Thú Vĩnh Thành."

Ô Tương Đình đặt ly trà trong tay xuống, ung dung bình thản nói: "Thực ra cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là bồi thường ít tiền thôi."

Hứa Tinh Hán cúi đầu càng thấp hơn, quả thật là hôm nay hắn có chút quá khích, hắn nào biết tên kia không chịu được đòn, mới đánh cho hai cái đã ngất xỉu, còn tiểu tiện ra đây quần.

Lúc Ô Tương Đình đứng dậy chuẩn bị rời đi, Hứa Tinh Hán bỗng lên tiếng: "Ca ca, chuyện hôm nay tất cả đều là do đệ quá xúc động, không liên quan gì đến Sương Sương cô nương, huynh đừng phạt nàng."

Bước chân Ô Tương Đình hơi ngừng lại, sau đó nghiêng đầu nhìn Hứa Tinh Hán, trong đôi mắt đào hoa kia hiện lên một cảm xúc khiến người ta không tài nào đoán ra nổi, Hứa Tinh Hán vừa đối diện với ánh mắt kia, lập tức ngậm miệng, một lần nữa cúi đầu xuống.

Ô Tương Đình trở về phòng, Sương Sương ở trong phòng lập tức đứng lên, nàng có chút bất an.

Dường như Ô Tương Đình không hề nhìn thấy nỗi bất an trong mắt nàng, chỉ nói: "Hôm nay có thể tắm rửa rồi."

Sương Sương thở phào nhẹ nhõm, thật ra nàng rất sợ Ô Tương Đình phạt nàng.

Lúc tắm rửa, Sương Sương luôn không nhìn được mà sờ vào hình xăm sau hông, thậm chí còn muốn nghiêng đầu lại nhìn, nhưng cũng chỉ có thể nhìn được một chút màu xanh, rốt cuộc hình xăm đó có đáng về thế nào, nàng không thấy rõ.

Sương Sương sờ hình xăm đó, trong lòng thầm mắng Ô Tương Đình, nghĩ rằng nếu như nàng phục quốc thành công, nhất định sẽ xăm đầy tên nàng lên người Ô Tương Đình, mà không, phải xăm tên nàng lên hán mặt hán, để cho tất cả mọi người đều biết Ô Tương Đình là nô lệ của nàng.

Sương Sương lại tiếp tục nghiêng đầu nhìn, không biết tay nghề của Ô Tương Đình có tốt hay không, nếu như quá xấu thì làm phải làm sao?

Tắm xong, Sương Sương ra khỏi bình phong.

Trong lòng nàng vẫn còn đang suy nghĩ đến chuyện của Lan Tranh, nàng sợ người mà nàng bỏ lỡ ngày hôm nay chính là Lan Tranh. Ô Tương Đình cũng biết Lan Tranh, nếu như hôm nay bọn họ đều ở cùng một quán rượu, khả năng rất lớn là Ô Tương Đình có thể nhận ra Lan Tranh.

Nhưng Lan Tranh vốn ở Tây Nam, không có khả năng xuất hiện ở Vĩnh Thành.

Sương Sương muốn nghe tin từ Ô Tương Đình, nhưng nàng lại không biết phải nói thế nào. Nghe thấy tiếng Ô Tương Đình tắm rửa, nàng không biết phải mở miệng ra sao, chờ khi Ô Tương Đình tắm xong, nàng cũng đã ngủ mất.

Ô Tương Đình đứng bên mép giường nhìn Sương Sương thật lâu, rồi mới thôi tắt nến.

Một lát sau, Ô Tương Đình nhẹ nhàng gỡ bỏ căng chân đang gác lên người hán xuống, lại thêm một lát, hán nhẹ nhàng gỡ bàn tay đang đặt lên ngang hông mình ra. Chỉ là vừa mới gỡ ra, đối phương liền phát ra tiếng hừ nhẹ bất mãn, tay Ô Tương Đình hơi khựng lại, cuối cùng đành để mặc cho đối phương ôm mình.

Lúc ngủ Sương Sương luôn thích ôm người khác, nàng không hề biết chuyện này.

Sương Sương rúc đầu vào cổ Ô Tương Đình, khoác cả tay lẫn chân lên người đối phương, bấy giờ mới chịu ngoan ngoãn nằm yên.

Qua lớp y phục, Ô Tương Đình dễ dàng tìm được đúng vị trí của hình xăm trên hông Sương Sương, hán dùng ngón tay vuốt ve một cái.

Chỉ mất khoảng bảy, tám ngày thuyền đã quay trở về. Xế chiều ngày thứ chín thuyền dừng lại ở bến tàu thành Kim Lăng.

Sương Sương theo Ô Tương Đình xuống thuyền, chẳng qua là xuống thuyền xong, nàng không biết mình phải đi đâu.

Ở bến tàu không thấy có người của Thục Kim Quật.

Hứa Tinh Hán từ phía sau đi tới bên cạnh Sương Sương, cười nói: "Sương Sương cô nương, cô nương phải về rồi sao?"

Hán vừa nói xong, Ô Tương Đình ở đằng trước đã gọi hán.

"Hứa Tinh Hán."

Hứa Tinh Hán liền vội vàng đi tới: "Ca ca, sao vậy?"

Ô Tương Đình nhìn hán: "Đệ về Ô gia một chuyến, nói với mẫu thân ta, bảo rằng ta sẽ về hơi muộn, để bọn họ không cần chờ ta dùng bữa tối."

Hứa Tinh Hán đáp ứng: "Ca ca, không phải xong việc rồi sao? Huynh còn muốn đi đâu nữa?"

Ô Tương Đình lại không có trả lời, mà tiến về phía Sương Sương.

Chờ khi Hứa Tinh Hán nhìn thấy Ô Tương Đình bế Sương Sương lên ngựa, hán mới thờ dài, biểu ca chói lọi ôm Sương Sương cô nương vào thành, sợ là cô nương cả thành đều tan nát hết cả cõi lòng mất thôi.

Sương Sương không ngờ là Ô Tương Đình lại bế nàng lên ngựa, thực ra kỹ thuật cưỡi ngựa của Sương Sương rất tốt, không cần Ô Tương Đình giúp, nàng cũng có thể tự lên ngựa.

"Ô thiếu gia, đây là đang trở về Thục Kim Quật sao?" Sương Sương do dự chốc lát rồi mới hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19: Hôm nay là ngày vui của Phu nhân và Ô thiếu gia

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: B3

Điều khiến Sương Sương không ngờ chính là, Ô Tương Đình lại đưa nàng đến một biệt viện ở bên ngoài.

Hôm đó sau khi cười ngửa, Ô Tương Đình đưa nàng đến một căn nhà, cổng của căn nhà kia không treo bảng hiệu, Sương Sương ở lại đó, trong nhà có mấy hạ nhân, một người trong số đó là người mà Sương Sương biết.

Liên Đại cầm giỏ hoa đẩy cửa bước vào, thấy hương liệu đốt trong lư hương đã cháy hết, cô bé vội vàng đi tới, đặt giỏ hoa xuống, một lần nữa thay hương liệu. Lại lấy hoa tươi vừa hái ra cắm vào trong bình hoa, rồi mở cửa sổ cho gió lùa vào phòng.

Làm xong tất cả mọi chuyện, Liên Đại mới đi đến bên mép giường, vén màn giường lên.

Người ở sau màn vẫn còn đang ngủ, mái tóc dài che mắt hơn nửa gương mặt, mà chỉ một chút gương mặt lộ ra ngoài kia, cũng có thể thấy đây là một dung mạo sắc nước hương trời.

"Sương Sương tý tý, nên thức dậy rồi." Liên Đại đẩy đẩy Sương Sương ở trên giường, thấy nàng không có phản ứng, lại đẩy thêm mấy lần.

Sương Sương mơ mơ màng màng mở mắt ra, đưa tay gạt tóc ở trên mặt, gương mặt vẫn còn hơi ửng đỏ: "Liên Đại, bây giờ là canh giờ nào rồi?"

"Đã là giờ Thìn." (*) Liên Đại đáp.

(*) Giờ Thìn: từ 7 đến 9 giờ sáng.

Sương Sương nhắm mắt lại: "Vẫn còn sớm."

Dù sao cả ngày lẫn đêm nàng đều buồn bực ở trong căn nhà này, chẳng có việc gì để làm.

Mở mắt ra thì đều đã là lúc trời tối.

Ô Tương Đình đưa nàng đến đây xong thì không để ý gì tới nàng nữa, cũng không tới đây, nàng cũng chẳng thể rời khỏi nơi này. Từ trước tới nay Sương Sương chưa từng trải qua cuộc sống nhàm chán như vậy.

Liên Đại nghe nàng nói xong, không còn cách nào khác đành phải đi ra ngoài.

Sương Sương lại tiếp tục ngủ, có lẽ là do thức dậy rồi lại ngủ tiếp nên nàng còn ngủ mơ, một giấc mơ kỳ quái. Trong mơ nàng đi trên một con đường, nhưng đi kiểu gì cũng không tới được điểm cuối. Đột nhiên, nàng nghe được một giọng nói, giọng nói kia gọi tên nàng..

Sương Sương mở mắt ra, nàng vừa nhìn thấy người trước mặt thì chớp chớp mắt, lại đưa tay dụi mắt, đến khi phát hiện người trước mặt không phải là do nàng tưởng tượng ra, nàng liền lập tức ngồi dậy.

Hôm nay Ô Tương Đình mặc một bộ cẩm bào màu tím, ngọc quan cùng màu buộc gọn tóc hất lên, lúc này đôi mắt đào hoa kia đang nhìn Sương Sương chăm chú.

Sương Sương nhìn đối phương, chớp mắt mấy cái. Ô Tương Đình đưa tay chỉnh lại mái tóc dài của nàng: "Muộn thế này rồi mà vẫn còn chưa dậy sao?"

Sương Sương cố đề xuống cái cảm giác muốn tránh đi, giọng nói có mấy phần không vui: "Dù sao ta cũng chẳng có chuyện gì làm, thức dậy cũng để làm gì đâu."

Chẳng hiểu tại sao, sau khi nghe nàng nói những lời này, Ô Tương Đình lại khẽ nhếch môi, giống như vừa nghe được điều gì đó rất thú vị.

Sương Sương cho rằng hôm nay Ô Tương Đình tới là để dẫn nàng ra ngoài, kết quả là hắn chỉ cùng Sương Sương dùng bữa, rồi ngồi câu cá trong hồ nhân tạo cạnh nhà. Cá kia đều là do Ô Tương Đình tự mình nuôi.

Sương Sương thực sự không hiểu trò câu cá này có gì vui nữa, nàng ngồi bên cạnh Ô Tương Đình, cảm thấy bực bội đến dãi cả người.

Nàng nhìn mặt hồ, lại nhìn sang Ô Tương Đình đang nhàn nhã bên cạnh, Sương Sương càng thấy bực bội không chịu được, nàng kéo ống tay áo Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình đẩy tay nàng ra: "Suyt, cá sắp cắn câu rồi."

Sương Sương hơi sững sốt, lại nhìn sang một xô cá mà Ô Tương Đình đã câu, cá Ô Tương Đình nuôi đều là cá Cẩm Lý (**), không thể ăn được, có lẽ lát nữa lại phải thả vào trong hồ.

(**) Tên gọi khác là cá Koi, cá chép Nhật.

"Ồ thiếu gia." Sương Sương không nhận được mà gọi Ô Tương Đình.

Bấy giờ Ô Tương Đình mới liếc nhìn Sương Sương, thật ra lúc này nhìn Sương Sương có mấy phần đáng thương, vì nàng ở chỗ này buồn chán đến hông cả người rồi.

Không biết Ô Tương Đình nghĩ đến chuyện gì, đột nhiên đưa tay ra ôm Sương Sương vào trong ngực mình, sau đó đưa cằm câu trong tay cho Sương Sương: "Nàng câu được một con thì ta sẽ đưa nàng ra ngoài."

Sương Sương nghe thấy câu này, nhất thời trở nên hưng phấn, nàng nghiêng đầu nhìn Ô Tương Đình: "Có thật không?"

Ô Tương Đình rũ mắt nhìn nàng: "Thật." Nói xong thì khép mắt lại, thế nhưng bàn tay vẫn đặt trên thất lưng Sương Sương không buông. Sương Sương giãy giụa thì lại càng bị ôm chặt hơn, nàng liền không cử động nữa, toàn tâm toàn ý nhìn chăm chăm vào cằm câu.

Vừa rồi nàng thấy chỉ trong nửa canh giờ mà Ô Tương Đình đã câu được mấy con, nàng cũng sẽ không chịu thua kém, không phải chỉ là câu cá thôi sao.

Nhưng mà chờ mãi đến khi tay Sương Sương đã tê rần, cằm câu của nàng cũng không hề động đậy dù chỉ một chút, lúc mới bắt đầu tinh thần chiến đấu của nàng rất cao, càng về sau càng không nhận được mà lờ mờ, buổi chiều mùa hè thường dễ dàng buồn ngủ, mí mắt Sương Sương ngày càng nặng, cằm câu trong tay nàng rơi mất từ lúc nào nàng cũng không biết, hoàn toàn vùi mặt vào trong lòng Ô Tương Đình mà ngủ ngon lành.

Lúc này Ô Tương Đình mới mở mắt ra, cúi đầu nhìn người trong ngực, bé nàng quay trở về phòng.

Ngoại trừ khi ngủ thích ôm người ra thì Sương Sương còn có tật là đã ngủ sẽ thường không dễ dàng tỉnh lại.

Khi Sương Sương tỉnh lại, màn đêm đã buông xuống, mà Ô Tương Đình thì đã sớm biến mất, Sương Sương giận đến không nói nổi thành lời.

Nàng nhìn Liên Đại: "Tại sao buổi chiều người không đánh thức ta dậy?"

Liên Đại cười trộm: "Thiếu gia không cho gọi."

Từ sau khi được Ô Tương Đình mua lại, nha đầu này đã hoàn toàn trở thành người của Ô Tương Đình, luôn miệng thiếu gia thế này thiếu gia thế kia, Ô Tương Đình không xuất hiện, Liên Đại vẫn nhắc đến tên của Ô Tương Đình nhiều lần. Còn nói Sương Sương có thể đi theo Ô Tương Đình đúng là cực kỳ may mắn, từ trước đến nay chưa ai có vận số tốt như vậy.

Khi Ô Tương Đình xuất hiện lần nữa đã là mấy ngày sau, chỉ là lần này hẳn không đưa ra yêu cầu gì với Sương Sương, mà trực tiếp đưa Sương Sương ra ngoài, còn cho cả Liên Đại theo cùng.

Sương Sương vẫn che kín toàn thân, nàng hăm mộ liếc nhìn Liên Đại đi đằng sau, vì Liên Đại vẫn còn nhỏ, búi tóc con ốc (***), khi ở Thục Kim Quật cô bé vẫn còn có chút đáng yêu của thiếu nữ, thế nhưng từ sau khi được Ô Tương Đình mua lại, cân nặng tăng hơn một chút, hiện giờ đáng yêu của thiếu nữ không còn, ngược lại biến thành đáng yêu trẻ con.

Tuổi còn nhỏ, cho nên không cần phải che kín dung mạo, lần đầu tiên Sương Sương cảm thấy thật hăm mộ người khác.

Đây là lần đầu tiên Sương Sương được đi dạo trong thành Kim Lăng, nàng không khỏi thừa nhận thành Kim Lăng còn phồn hoa hơn cả kinh thành, đường phố nhộn nhịp, vô cùng náo nhiệt.

Ô Tương Đình dẫn Sương Sương đến một trà quán, hẳn ngồi trong phòng bao một lát thì đi ra ngoài, để lại người trông nom ngoài cửa.

Từ trong phòng bao có thể nghe được tiếng người nói ở bên ngoài, vốn đang có người kể về những câu chuyện dân gian, nhưng đột nhiên lại chuyển chủ đề sang chuyện khác.

"Các người có còn nhớ vị Công Chúa Gia Ninh xinh đẹp tuyệt thế thiên hạ của tiền triều không?"

Sương Sương bỗng nghe thấy tên mình, nhất thời lỗ tai vểnh lên.

"Vị Công Chúa Gia Ninh này là Công Chúa duy nhất của Hoàng Đế tiền triều, nghe nói là được ôm trong lòng mà chiều chuộng, Công Chúa Gia Ninh này không chỉ nổi danh bởi vẻ ngoài xinh đẹp mà còn bởi tính tình ngang bướng của nàng. Sứ thần tới tiến cống, vậy mà Công Chúa Gia Ninh lại trực tiếp nhục mạ tướng mạo của sứ thần ở ngay trước đại điện, trước mặt bao nhiêu văn võ bá quan, sứ thần giận đến mức cứ thế phất tay áo bỏ đi."

Sương Sương khẽ hừ một tiếng, rõ ràng là tên sứ thần háo sắc kia cứ nhìn nàng chăm chăm, còn không biết ngượng mà muốn Phụ Hoàng nàng hạ mình gả nàng cho Quốc Vương của bọn họ.

"Nhưng nhân vật chính mà chúng ta nói đến ngày hôm nay không phải là Công Chúa Gia Ninh, mà là thanh mai trúc mã của Công Chúa, trưởng tử Lan Tranh của Lan tộc, Khương Quốc lại bại, tuy từ trước đến nay Lan tộc không tham dự vào tranh đấu của quốc gia, nhưng trưởng tử Lan Tranh là thanh mai trúc mã với Công Chúa Gia Ninh, cùng nhau lớn lên, tình cảm của hai người là không thể kinh thường, nghe nói ngày Khương Quốc mất, Gia Ninh tuần táng Lan Tranh..."

Đột nhiên người kể chuyện nói đến đây thì ngừng lại, Sương Sương hơi sững sờ, vừa muốn đứng lên thì Ô Tương Đình lại đi từ bên ngoài vào.

Sương Sương đành ngồi trở xuống.

Nàng không thể tỏ vẻ quá hứng thú trước nội dung câu chuyện của người kể chuyện được.

Từ sau khi Ô Tương Đình đi vào, giọng người kể chuyện liền không vang lên nữa, mà đổi thành tiếng đàn.

Sau khi rời khỏi trà quán, Ông Trương Đình dẫn Sương Sương trở về, hẳn không ngủ lại, thậm chí còn không cả cùng dùng bữa mà cứ thế rời đi.

Ban đêm Sương Sương nằm suy nghĩ về những lời mà người kể chuyện còn chưa kịp nói ra, mãi sau nàng mới mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Sương Sương bị Liên Đại đánh thức.

Liên Đại vừa đánh thức Sương Sương vừa lo lắng nói: "Sương Sương tỷ tỷ, mau tỉnh dậy đi, có rất nhiều người tới đây."

Sương Sương không tài nào mở mắt ra nổi, cất giọng ngái ngủ: "Người nào?"

Liên Đại nhanh chóng giúp Sương Sương mặc y phục: "Sáng sớm tỉnh mơ, bên ngoài có rất nhiều người tiến vào, nói là tới giúp Sương Sương tỷ tỷ trang điểm ăn mặc, không thể để lỡ giờ lành."

Sương Sương bị hai chữ giờ lành trong miệng Liên Đại làm cho kinh ngạc, lập tức hoàn toàn tỉnh ngủ: "Cái gì? Giờ lành?"

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền tới giọng nữ nhân.

"Phu nhân vẫn còn chưa dậy sao? Ôi chao, chuyện này không thể để lỡ thì giờ, để lỡ sẽ rất xui xẻo, Ông Nhị thiếu gia đã phân phó, không thể chậm trễ dù chỉ một khắc."

Sương Sương nghe nói vậy thì trực tiếp xuống giường, ngay cả giày cũng không xỏ, cứ thế vọt ra cửa, nàng vừa mở cửa ra thì phát hiện bên ngoài có hơn mười nữ nhân đang đứng.

"Các người đang nói chuyện gì? Giờ lành là sao?"

Một nữ nhân trong số đó cười nói: "Phu nhân cao hứng đến nỗi quên mất cả chuyện này rồi ư, hôm nay chính là ngày vui của Phu nhân và Ông thiếu gia mà."

Có người phụ họa theo: "Đúng, qua hôm nay, Phu nhân chính là tiểu thiếp của Ông Nhị thiếu gia rồi."

Sương Sương "Àm" một tiếng đóng cửa lại.

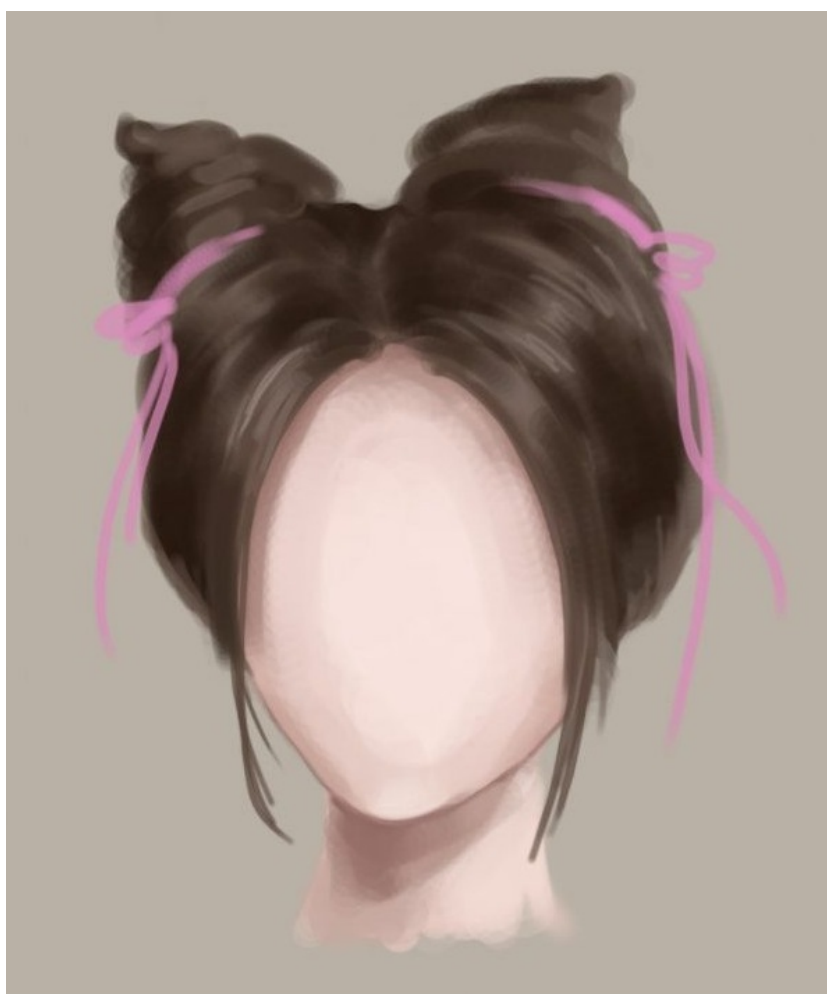
(*) Cá Koi:

(*) Cá Koi:

(***) Búi tóc con ốc:

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Tôi nay Ô Nhị không cần ngủ, một khắc ngày xuân đáng giá ngàn vàng nha

Biên tập: B3

Sương Sương dùng lưng chặn cửa, lại nhìn thoáng qua Liên Đại ở bên cạnh, vẻ mặt nàng có chút hoảng hốt: “Liên Đại, có phải ta đang nằm mơ hay không?”

Liên Đại lắc đầu: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ không có nằm mơ! Thiếu gia thật sự muốn nạp tỷ làm thiếp!”

Sương Sương vội vàng lắc đầu, miệng liên tục lẩm bẩm: “Ta không thể làm thiếp của hắn.”

Nàng chạy đến bên cửa sổ, kết quả phát hiện căn bản không tài nào đẩy được cửa sổ ra, Liên Đại thấy Sương Sương đẩy cửa sổ thì không nhịn được mà nói: “Sương Sương tỷ tỷ, đừng đẩy nữa, hôm qua chúng ta vừa về thì cửa sổ đã bị bịt kín lại rồi.”

Chẳng qua cô bé không nói với Sương Sương mà thôi.

“Bịt kín?” Sương Sương bối rối: “Bịt từ bao giờ?”

Ồ Trương Đình thật là hèn hạ!

Thế này thì sao Sương Sương có thể chạy trốn được, mà mấy nữ nhân bên ngoài kia cũng đã không đợi được nữa, không còn sự ngăn cản của Sương Sương, bọn họ liền cứ thế đẩy cửa tiến vào.

“Phu nhân, chúng ta phải nhanh lên một chút, ngàn vạn lần chớ để lỡ thì giờ.”

Sương Sương còn chưa kịp nói được một câu thì đã bị hai nữ nhân kéo xuống ngồi trước bàn trang điểm.

Một nữ nhân trong đó thấy dung mạo của Sương Sương thì xuýt xoa khen ngợi: “Ban đầu Nguyên Nương ta còn không hiểu dạng nữ nhân thế nào mới có thể thu phục được Ô Nhị thiếu gia, hôm nay thấy dung mạo của Phu nhân thì mới tâm phục khẩu phục. Tướng mạo này của Phu nhân, sợ là tất cả nam nhân trên đời này khi nhìn thấy đều không thể dời mắt.”

Sương Sương vẫn còn phản kháng lại: “Có phải các người hiểu lầm không? Ô thiếu gia không nói với ta chuyện này.”

“Không sai được, Phu nhân, Ô thiếu gia đã phân phó từ nửa tháng trước rồi.”

Nguyên Nương vừa nói xong thì có mấy nữ nhân mang theo một cái rương đồ đi vào, bà lập tức mở cái rương ra, sau đó lấy hi quan ra khỏi rương, mà hi quan (*) kia còn hoa lệ hơn hẳn so với hi quan mà Sương Sương đã từng đội ở Thục Kim Quật, bên trên gắn tổng cộng mười tám viên đá quý. Đa phần đá quý đều không ít thì nhiều còn dính chút tạp sắc, ngay cả đá quý gắn trên Phụng Quan (**) của Mẫu Hậu Sương Sương cũng còn không hoàn toàn thuần sắc, vậy mà từng viên đá quý gắn trên hi quan này đều thuần một màu, không có lấy dù chỉ một tí chút tạp sắc.

() Mũ cưới.*

(**) Mũ Phụng.

Một nữ nhân khác thân hình hơi mập mạp vừa lấy bộ đồ cưới từ trong rương ra vừa nói với Sương Sương: “Phu nhân, hi quan này thật sự rất đáng quý, chiếc hi quan này ước chừng phải mất ba năm ba tháng mới hoàn thành, còn bộ đồ cưới này là do hơn mười vị nghệ nhân cùng làm. Mười tám viên đá quý trên hi quan kia được thu gom từ khắp thiên hạ, thợ thủ công đều chế tạo cẩn thận từng viên một, bởi vì mỗi một viên đá quý trên hi quan này có thể mua được cả một toà thành.”

Nữ nhân kia đưa tay sờ sờ lên bộ đồ cưới: “Ngoại trừ hi quan, đồ cưới này cũng không phải đồ thường, loại vải này không những đắt tiền mà còn vô cùng quý hiếm, đã vậy trước khi dùng để may thành đồ cưới còn ngâm trong nước nghiền dạ minh châu, cho nên bộ đồ cưới này sẽ mờ mờ phát sáng trong bóng đêm.”

Liên Đại đứng bên cạnh, hai mắt đã sớm lộ ra vẻ hâm mộ không thể che giấu.

Nguyên Nương mỉm cười: “Phu nhân mặc bộ đồ cưới, đầu đội hi quan này, lại bước chân vào cửa Ô gia, nữ nhân trong thiên hạ này không có ai là không hâm mộ, người đời đều biết đến Ô gia thành Kim Lăng chính là phú khả địch quốc.”

Dĩ nhiên là biết, nếu không thì Phụ Hoàng của nàng cũng sẽ không cố ý phong cho cha Ô Trương Đình làm Vương gia khác họ, thậm chí còn mơ hồ có ý định để Ô Trương Đình làm Phò Mã, làm vậy còn không phải là đang nhắm đến sản nghiệp của Ô gia hay sao.

Ô gia có bao nhiêu tiền? Có tiền đến mức dù cho đất nước đã đổi sang một vị Hoàng Đế khác, nhưng cũng không có ai dám động đến thành Kim Lăng, bởi vì Kim Lăng có Ô gia.

Sương Sương đứng dậy: “Bụng ta không thoải mái, ta đi ra ngoài một chút.”

Nàng còn chưa bước được một bước thì đã bị hai nữ nhân ấn trở về, Nguyên Nương cười nói: “Ô Nhị thiếu gia đã dặn dò qua, nói rằng Phu nhân rất hay xấu hổ, hôm nay vừa gặp đã thấy quả nhiên là như vậy.”

Sương Sương nghe xong lời này thì hoàn toàn chết tâm.

Trốn cũng không thoát, tránh cũng không tránh khỏi, Sương Sương cười khổ.

Một canh giờ sau, Sương Sương bị đưa tới kiệu hoa.

Bởi vì là nạp thiếp, nên không có đón dâu, mà Sương Sương cũng chỉ được kiệu hoa nhấc từ cửa hông mang vào Ô gia.

Từ đầu đến cuối Sương Sương đều vui mình trong kiệu hoa, ngay cả cử động cũng lười, ngày vui mà nàng tưởng tượng vốn không phải như vậy, nhưng nàng lại tự an ủi mình, thôi, ít nhất thì cũng được ra khỏi Thục Kim Quật.

Sương Sương hít mũi, lại nghĩ đến ngày vui không thể khóc, nàng nghe người ta nói, nếu như khóc trong ngày vui thì tương lai sẽ phải khóc cả ngày lẫn đêm.

Sương Sương lại nghĩ đến Ô Tương Đình, nàng vốn chỉ muốn rời khỏi Kim Lăng, đi tìm Lan Tranh, bây giờ trở thành tiểu thiếp của Ô Tương Đình, tìm Lan Tranh càng thêm khó khăn.

Bây giờ nàng không có tiền bạc, mặc dù Ô Tương Đình hào phóng chuyện ăn mặc của nàng, nhưng một xu tiền cũng không cho, hơn nữa do lần trước nàng chạy trốn có mang theo đồ trang sức, nên Ô Tương Đình đã ra lệnh cho thợ thủ công khắc gia huy của Ô gia lên tất cả đồ trang sức của nàng, chỉ cần Sương Sương mang đồ trang sức đi cầm, chỉ trong chớp mắt là có thể bắt trở về.

Nghĩ đến việc bị bắt trở về, Sương Sương cũng không hiểu tại sao lần trước mình lại bị tìm được, mà chiếc lắc chân trên cổ chân nàng vẫn một mực không được gỡ ra, nàng nghi ngờ nguyên nhân chính là từ chiếc lắc chân này.

Nàng đã từng lên dùng chủy thủ chặt đứt lắc chân, nhưng đều không thành công, tựa hồ như chỉ có thể lấy được chìa khoá mới mở ra được, mà chìa khoá kia, hơn phân nửa là đang ở chỗ của Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình mua nàng, nhất định Đỗ Nương sẽ chuyển giao chìa khoá sang cho hắn.

Kiệu hoa vào Ô phủ, vẫn còn phải đi thêm rất lâu.

Không biết bao lâu sau, kiệu hoa mới dừng lại.

Sương Sương thấy kiệu hoa dừng lại thì trong lòng bắt đầu khẩn trương, nếu như trước đây khi nàng còn là hoa nương của Thục Kim Quật, Ô Tương Đình không thể làm gì nàng, bởi vì nàng không phải là người của Ô Tương Đình. Còn bây giờ nàng trở thành tiểu thiếp của Ô Tương Đình, Ô Tương Đình sẽ hoàn toàn nắm trong tay quyền sinh sát với nàng.

Tầm mắt Sương Sương bị khăn trùm đầu che kín, không nhìn thấy người bên ngoài, chỉ có thể nghe thấy tiếng động.

Dường như có gió thổi vào, đây là có người vén rèm sao?

Lúc Sương Sương vẫn còn đang hoài nghi thì có một giọng nữ vang lên: “Nô tỳ Thanh Khi thỉnh an Phu nhân, nhất định Phu nhân đã cực khổ một đường rồi, để nô tỳ đỡ Phu nhân về phòng.”

Dứt lời, có một đôi tay đưa tới.

Sương Sương để mặc nha hoàn Thanh Khi đỡ nàng xuống kiệu, chẳng qua là xuống kiệu xong, nàng vẫn không nhận được mà hỏi một câu.

“Ô thiếu gia đâu rồi?”

Thanh Khi cười khê: “Phu nhân, bây giờ ngài phải đổi cách xưng hô rồi.”

Sương Sương hơi sững sốt, sau đó giọng hơi nhỏ lại: “Hắn không có ở đây sao?”

“Thiếu gia, ngài nói gì đi.” Thanh Khi vừa cười vừa nói: “Ngài đứng bên cạnh nhìn Phu nhân không rời mắt, vậy mà Phu nhân vẫn còn tưởng rằng ngài không có ở đây đấy.”

Sương Sương nhất thời cứng đờ, sau đó nàng liền nghe được giọng nói lạnh nhạt của Ô Tương Đình.

“Nếu như còn lăm miệng thì tự mình đi nhận phạt đi.”

“Vâng.” Dù Thanh Khi nói như vậy, nhưng giọng nói vẫn hàm chứa nụ cười: “Thiếu gia, ngài vẫn nên đi ra đằng trước đi thôi, ngài nạp tiểu thiếp, người trong cả thành Kim Lăng này như đều phát điên hết cả rồi.”

Thanh Khi lại nói mấy câu với nha hoàn nào đó: “Thước Chi, người chăm sóc thiếu gia, để Mạc Thái Đa giúp thiếu gia rửa rượu.”

Sương Sương lại nghe thấy một đoàn tiếng bước chân hỗn loạn, tựa như có rất nhiều người rời đi, mà Thanh Khi thì vẫn còn đỡ Sương Sương.

“Phu nhân, nô tỳ đỡ người về phòng, tuy hôm nay thiếu gia nạp tiểu thiếp, nhưng ngoại trừ việc không thể tự mình đi đón dâu, không thể bái đường ra thì tất cả những tiêu chuẩn còn lại đều làm giống như rước chính thể, hơn nữa thiếu gia còn thương Phu nhân, không nỡ để Phu nhân phải ra ngoài tiếp tân khách, nếu không cũng không biết là sẽ phải uống bao nhiêu rượu.” Thanh Khi vừa đỡ Sương Sương vừa nói chậm rãi: “Chờ lát nữa Phu nhân có thể ăn trước chút gì đó lót dạ, thiếu gia đã cố ý dặn dò, những việc này không cần phải theo quy củ. (***) Và lại, tối nay hơn phân nửa là thiếu gia sẽ phải uống đến say khướt mới có thể trở về phòng, Phu nhân cũng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

(***) Bê: hình như theo quy củ là cô dâu vào phòng phải ngồi nguyên tại chỗ đợi đến khi nào phu quân vào mới được bỏ khăn trùm đầu và ăn uống.

Sương Sương nghe một tràng câu nói này xong thì chớp chớp mắt.

Sương Sương vào hi phòng, rốt cuộc mới thấy nhẹ nhõm hơn một chút, nàng tự mình vén khăn trùm đầu lên, lúc này mới thấy rõ dáng vẻ của Thanh Khi, Thanh Khi đại khái khoảng mười mấy tuổi, mặt mũi thanh tú, nhưng hành vi và cư xử đều lão luyện, hẳn đây chính là Đại nha hoàn thiếp thân ở bên người Ô Tương Đình.

Thanh Khi bưng cho Sương Sương một bát canh hạt sen: “Mời Phu nhân ăn cái này lót dạ trước.”

Từ sáng đến giờ Sương Sương còn chưa được ăn gì, những nữ nhân kia không cho nàng ăn, nói rằng ăn vào sẽ xui xẻo, vì thế nàng đã sớm đói bụng.

Sương Sương dùng xong canh hạt sen mới chính thức để ý tới hi phòng nàng đang ngồi.

Tất cả mọi nơi đều là màu đỏ, bao gồm cả người Sương Sương.

Nàng sắp bị màu đỏ làm cho nhức hết mắt rồi.

Thanh Khi thấy vẻ mặt của Sương Sương, có lẽ cũng đoán ra suy nghĩ trong lòng Sương Sương, nàng ta mỉm cười: “Phu nhân, đồ đạc trong phòng này đều do thiếu gia phân phó hạ nhân bày biện, nếu Phu nhân cảm thấy màu đỏ quá nhức mắt thì cũng không cần lo lắng, cùng lắm cũng chỉ phải chịu đựng màu đỏ chói này trong bảy ngày thôi, qua bảy ngày sẽ lại khôi phục dáng vẻ như ban đầu.”

Căn hi phòng này rất lớn, tất cả đồ trong phòng đều là trân phẩm, chẳng qua thoạt nhìn không hề giống như căn phòng từng có người ở.

“Đây là phòng của hấn sao?” Sương Sương hỏi.

“Người nói thiếu gia?” Thanh Khi lắc đầu: “Không phải vậy, trước đây căn phòng này vốn không có ai ở, sau này sẽ là phòng của Phu nhân.”

Điều này có nghĩa là nàng không phải ở cùng một phòng với Ô Tương Đình?

Sương Sương hơi thả lỏng một chút.

Sương Sương ở trong phòng không có việc gì làm, đợi từ chiều đến tận đêm khuya cũng không thấy Ô Tương Đình quay lại. Thật ra nàng hy vọng tốt nhất là Ô Tương Đình cứ say đến bất tỉnh nhân sự đi, như vậy thì tối nay nàng mới được an toàn.

Nhưng nàng vừa mới nghĩ xong, ngoài cửa liền truyền tới tiếng ồn ào.

“Ô Nhị, huynh cho chúng ta nhìn mỹ thiếp của huynh một lần đi, đừng dễ nổi giận như thế mà.”

“Đúng vậy, trước đó ngay cả ánh mắt lộ mũi chúng ta cũng chưa kịp nhìn thấy, huynh đã đưa mỹ nhân tới Vinh Thành, chúng ta chờ mỹ nhân trở lại, kết quả thì huynh giới rồi, dùng một cái nạp nàng làm tiểu thiếp. Sợ là đêm nay tất cả nữ nhân thành Kim Lăng đều mất ngủ mất thôi.”

“Không ngủ được? Không sao cả, tối nay Ô Nhị cũng sẽ không ngủ.”

Không biết lời này của kẻ nào nói ra, vừa dứt lời, bên ngoài liền cười rộ lên.

Ngay cả Sương Sương ở trong phòng cũng không nhịn được mà đỏ mặt xấu hổ.

“Ngủ cái gì mà ngủ? Tối nay Ô Nhị không cần ngủ, một khắc ngày xuân đáng giá ngàn vàng nha.”

Giọng nói của Ô Tương Đình vang lên, hình như hấn đã bị chuốc rất nhiều rượu, lời nói cũng có mấy phần mơ hồ: “Huynh... Các huynh bớt ở chỗ này nói nhảm đi, cút.”

“Ái chà, Ô Nhị tức giận, không cho nhìn mỹ nhân kia.”

Sương Sương hơi sợ rằng những người đó sẽ đi vào, mặc dù nàng chưa từng nháo động phòng bao giờ, nhưng ngày Thái Tử ca ca thành hôn, nàng vẫn có nghe được một chút. Nghe nói Thái Tử ca ca bị coi cả quân, cho dù có là Thái Tử của một nước thì khi gặp bằng hữu tới nháo động phòng, vẫn không có cách nào ngăn cản.

“Thanh Khi, bọn họ sẽ không vào chứ?”

Sương Sương vừa dứt lời, cửa liền bị gõ.

“Tẩu tẩu, tẩu mở cửa ra đi, Ô Nhị uống say, chúng ta muốn đưa huynh ấy vào.”

Có người ở bên ngoài háng giọng kêu.

Hết chương 20.

Tác giả có lời muốn nói:

Bằng hữu của Tiểu Đình: Tẩu tẩu, mở cửa, đón Tiểu Đình.

Sương Sương: Không nhận!

Lời của Bê Ba: Sương Sương chính thức trở thành Quý Thiếp của Ô Nhị thiếu.3 Đây thì không thêm Tiểu Đình làm Phò Mã này, không thêm ảnh làm Phò Mã

thì ảnh cho chị làm “hắn” thiệp của ảnh luôn nhá =))))))

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: “Không cho phép người hôn ta.”

Biên tập: B3

Sương Sương nghe được câu này thì trong lòng càng thêm khẩn trương.

Thanh Khi nhỏ giọng an ủi Sương Sương: “Phu nhân yên tâm, thiếu gia sẽ không để bọn họ tiến vào đâu.”

Quả nhiên đúng như lời Thanh Khi nói, những người đó náo loạn ngoài cửa trong khoảng thời gian uống nửa chung trà, nhưng cũng chỉ là ở ngoài cửa, không hề xông vào. Mà sau thời gian nửa chung trà, bên ngoài dần dần trở nên yên tĩnh.

Thanh Khi đỡ Sương Sương ngồi về giường, cũng một lần nữa đem khăn trùm đầu của Sương Sương đội lên.

“Phu nhân, nô tỳ thử ra bên ngoài nhìn một chút, Phu nhân đừng tự mình vén khăn trùm đầu lên nhé.”

Thanh Khi vừa rời đi, trong phòng liền chỉ còn lại có một mình Sương Sương, Sương Sương cúi đầu, có thể nhìn thấy y phục trên người, những nữ nhân kia nói bộ y phục này sẽ sáng lên trong đêm tối, không biết là thật hay giả, dù sao thì bây giờ nàng cũng không nhìn ra.

Thực ra thì bây giờ tâm trạng của Sương Sương hết sức phức tạp, nàng vốn không hề cam tâm tình nguyện trở thành tiểu thiếp của Ô Tương Đình, nhưng bây giờ nàng lại không có năng lực, không thể trốn thoát, lắc chân cũng không lấy ra được, trên người không có tiền, đã vậy sau hồng còn bị xâm hình, nên chỉ có thể tạm thời làm thiếp cho Ô Tương Đình.

Nàng sẽ chờ tới khi thời cơ chín muồi, sự phòng bị của Ô Tương Đình với nàng giảm xuống, đến khi ấy, nàng liền có thể rời khỏi nơi này.

Dù sao trở thành thiếp thất của Ô Tương Đình chính là hoa nương Sương Sương chứ không phải là Công Chúa Gia Ninh, nàng sẽ tạm thời lá mặt lá trái, sống hoà bình với Ô Tương Đình.

Nhưng vấn đề lớn nhất chính là, nếu như Ô Tương Đình muốn đụng vào người nàng thì làm thế nào?

Sương Sương nghĩ đến vị cô cô có danh tiếng còn thúi hơn cả mình kia, vị cô cô đó nuôi rất nhiều trai lơ, thoả thích phóng túng trong chuyện nam nữ, thậm chí cô cô đó còn chọn cả thái giám xinh đẹp trong cung.

Tình cảm của Sương Sương với vị cô cô này vô cùng phức tạp, bởi vì đối phương là người thân của mình, Sương Sương không thể nào ghét được đối phương, nhưng nàng lại cảm thấy vị cô cô đó quá to gan lớn mật, mà đồng thời nàng cũng bị thu hút bởi những hành động to gan ấy của đối phương. Vị cô cô đó của nàng không giống với bất kỳ nữ nhân nào trên thế gian này.

Có một lần Sương Sương không nhịn được mà hỏi cô cô nàng: “Cô cô, người làm như vậy, không sợ người trong thiên hạ bàn tán về người sao?”

Cô cô nàng cười một tiếng: “A Ninh, nếu như con sống bằng sự đánh giá của người khác, vậy thì con sẽ không sao vui vẻ được, hơn nữa ai bảo là nữ nhân sẽ không thể có được nhiều nam nhân, chẳng lẽ chỉ có mỗi nam nhân được như vậy?” Bà bóp mặt Sương Sương: “Bây giờ con vẫn còn nhỏ, nhưng khi con trưởng thành rồi sẽ biết, mỗi một nam nhân sẽ có một ưu điểm khác nhau, con chỉ chọn một mình Lan Tranh, vậy thì con sẽ không sao lĩnh hội được những ưu điểm của nam nhân khác.”

Sương Sương thấy Lan Tranh bỗng nhiên bị nhắc tên thì tròn mắt với cô cô mình: “Cô cô!”

“Được, không lấy Lan Tranh của con ra làm trò đùa nữa, nhưng cô cô nghĩ, A Ninh nhà ta đẹp như vậy, tại sao không để cho mấy nam nhân tới phục vụ mình?”

Sương Sương chợt lắc lắc đầu, nàng không thể nhớ đến những lời cô cô nàng đã nói, cô cô nàng quá dám dăng. Không được, nàng không thể như vậy. Nàng không thể để Ô Tương Đình đụng vào nàng, phải nghĩ cách mới được.

Sương Sương vừa mới nghĩ như vậy thì cửa đã bị đẩy ra.

Sương Sương nghe được tiếng động này thì thân thể cứng đờ, lập tức bất động.

Sương Sương nghe được tiếng bước chân, tiếng bước chân kia rất nhẹ, như đang đi về phía nàng.

Thật ra Sương Sương đang rất muốn vén khăn trùm đầu lên nhìn thử xem rốt cuộc là ai đi vào, nhưng rất nhanh sau đó, nàng liền thấy một đôi giày xuất hiện phía dưới khăn trùm đầu, là một đôi giày ống của nam nhân, mà mũi nàng cũng ngửi thấy mùi rượu.

Người tới là Ô Tương Đình.

Một bàn tay đưa ra vén khăn trùm đầu của nàng lên, trong nháy mắt thân thể Sương Sương càng thêm căng cứng.

Ngay cả mắt nàng cũng không dám nâng lên.

Ồ Tương Đình đưa tay nâng mặt Sương Sương, cho nên nàng mới nhìn rõỒ Tương Đình.

Hôm nayỒ Tương Đình mặc đồ cưới màu đỏ, làn da trắng lạnh càng trở nên trắng hơn trên nền đỏ, hân giống như một khối ngọc lạnh lạnh, mà tựa hồ tối nay khối ngọc lạnh này đã uống say, vì say mà đôi mắt đào hoa trở nên gọn sóng, khoé mắt hân ứng đỏ, giống như bị hơi rượu xông vào.

Vóc dáng cao như ngọc thạch củaỒ Tương Đình đứng ở trước mặt Sương Sương, một bàn tay vuốt ve từ khoé mắt tới cằm Sương Sương.

Hôm nay Sương Sương ăn mặc trang điểm cực kỳ xinh đẹp, hi quan trên đầu nàng hoa mỹ mà sang trọng, mười tám viên đá quý lấp lánh, mà bên dưới hi quan là gương mặt giống như hoa mẫu đơn, một vẻ đẹp lấn át hết các loại hoa thơm cỏ lạ khác, đoá hoa nơi mi tâm của nàng càng khiến nàng tăng thêm một phần điểm sắc, tóc đen y phục đỏ, da trắng môi son, nàng giống như một yêu nữ bước ra từ trong bức hoạ. Nhưng vẻ cao ngạo của nàng lại làm giảm đi một nửa yêu khí trên người nàng, khiến nàng vừa yêu mị vừa đoan trang, hai loại khí chất hoà chung với nhau, càng làm cho người ta không sao rời mắt khỏi.

Sương Sương bị đối phương vuốt ve thì cả người mất tự nhiên, không nhìn được mà khẽ giãy giụa.

Nàng vừa giãy,Ồ Tương Đình liền bỏ tay ra, vậy nhưng hân cũng không hề rời đi, mà đưa tay đỡ hi quan quý giá trên đầu Sương Sương xuống.

Hi quan vừa được lấy xuống, Sương Sương mới có thể cử động được cổ, hi quan kia đặc biệt nặng, ít cũng phải mười cân trở lên (*Bê: 5kg*), nguyên một ngày nay nàng phải đội hi quan trên đầu, cổ nàng đã đau đến mức ê ẩm không còn cảm giác.

Ồ Tương Đình đặt hi quan lên trên bàn, lại quay trở về.

Sương Sương thấy hân quay lại, vội vàng đứng dậy khỏi giường: “Người có muốn uống canh giải rượu không?”

Ồ Tương Đình không trả lời Sương Sương, mà cứ thế đi thẳng về phía nàng.

Dưới tình thế cấp bách, Sương Sương liền tránh sang bên cạnh, nhưng nàng sao có thể tránh thoát?

Chưa bước được hai bước đã bị đối phương bắt được.

Ồ Tương Đình ấn Sương Sương lên thành giường, hân rũ mắt nhìn Sương Sương, trong mắt là sự dịu dàng hiếm thấy, lúc này bên trong đôi mắt luôn mang theo vẻ mị hoặc kia của hân lại chứa đựng sự dịu dàng như dòng nước mùa xuân.

Nhưng Sương Sương ở trong ngực hân lại sợ không chịu nổi, nàng gắng sức giãy giụa, tuy nhiên cũng chỉ như uốn qua éo lại trong ngực đối phương mà thôi: “Người buông ta ra.”

Nàng nghĩ đến việcỒ Tương Đình căn bản không thông qua sự đồng ý của nàng mà cứ thế tự ý nạp nàng làm thiếp, dưới tình thế cấp bách liền nói: “Ta không đồng ý làm thiếp thất của người, hành vi này của người là cưỡng đạo.”

Nàng vừa dứt lời, liền nghe thấy một tiếng cười khẽ.

Dường nhưỒ Tương Đình thật sự say rượu, hân cong môi cười, nghe nàng nói như vậy không những không tức giận mà vẫn còn đặt một nụ hôn lên mặt Sương Sương, thân nhiên thừa nhận: “Ừ.”

Sương Sương vừa sợ vừa thẹn, đưa tay lau mặt mình: “Không cho phép người hôn ta.”

Cả người hân toàn mùi rượu, lại còn hôn nàng, đáng ghét chết đi được.

Ồ Tương Đình nhìn Sương Sương, chớp chớp mắt, đáng vẻ lại có chút đáng thương.

“Tại sao?”

Sương Sương tròn mắt nhìn hân: “Trên người người toàn là mùi rượu, khó ngửi muốn chết, không cho phép hôn!”

Ồ Tương Đình nghe được câu này thì chậm rãi buông lỏng Sương Sương ra, lúc Sương Sương còn đang kinh ngạc thì đã nghe thấyỒ Tương Đình nói: “Vậy ta đi tắm rửa thay y phục.”

Hân nói xong liền đi ra ngoài, chẳng qua là lúc hân đi ra ngoài, suýt chút nữa đã đâm phải cây cột.

Lúc này Sương Sương mới tin làỒ Tương Đình thật sự uống say, bình thường nào có dễ đuổi như vậy.

Nàng thấyỒ Tương Đình đi ra ngoài, bèn dứt khoát khoá trái cửa lại.

Sương Sương không chỉ khoá cửa mà còn dùng hết sức đẩy bàn ra chặn cửa, dùng bàn chặn cửa còn chưa đủ, nàng còn đẩy cả bàn trang điểm tới.

Chuyển hai vật nặng tới chặn cửa xong, Sương Sương đã mệt đến mức nói không ra hơi, nhưng cuối cùng trong lòng cũng thấy an tâm hơn một chút.

Nàng ngã ra giường, nhưng lập tức bật dậy.

Cái gì làm cộm hết lưng của nàng vậy?

Sương Sương vén hết chăn nệm lên, liền phát hiện được một giường đậu phộng long nhãn, nàng cau mày, nhặt lấy hai hạt, dứt khoát dùng đậu phộng và long nhãn lót dạ.

Tại sao phải để đậu phộng và long nhãn ở trên giường? Sương Sương giữ toàn bộ đậu phộng và long nhãn ra khỏi giường, lại kiểm tra xem trong gối có gì không, sau khi thấy không có gì nàng mới nằm xuống.

Hôm nay nàng thật sự mệt mỏi, Surong Surong vốn chỉ định nằm xuống nghỉ ngơi, nhưng bất tri bất giác liền ngủ mất.

Trước khi hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, nàng vẫn còn suy nghĩ, cửa bị nàng khoá, còn lấy đồ ra chặn, hẳn là Ô Trương Đình sẽ không vào được đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Bây giờ hẳn đối xử tốt với nàng cũng chỉ vì gương mặt này mà thôi

Biên tập: B3

Surong Surong bị đánh thức bởi cảm giác khác thường trên mặt, trong giấc mơ, nàng mơ hồ cảm thấy như có ai đó đang chạm vào mặt nàng. Nàng cả kinh choàng tỉnh, suýt chút nữa là hét lên.

“Sao người lại vào được?” Surong Surong tròn mắt nhìn Ô Trương Đình ở trước mặt.

Ô Trương Đình đã thay bộ y phục khác, mùi rượu trên người đã nhạt hơn rất nhiều, nhưng nếu như người kỹ thì vẫn có thể ngửi được mùi rượu mát lạnh trên người hắn. So với vừa nãy, dường như men say của hắn cũng không còn rõ ràng như trước.

“Vào đằng cửa sổ.” Ô Trương Đình nhếch môi, hắn dùng một ngón tay thon dài gạt mấy sợi tóc dính trên gò má Surong Surong: “Sao nàng không chặn cửa sổ lại?”

Surong Surong quên mất là người cũng có thể vào đằng cửa sổ!

Nàng hồi hận không thôi, thậm chí còn muốn giả bộ đáng thương để dụ dỗ Ô Trương Đình đi ra ngoài: “Vậy người đi ra ngoài đi, để ta lấy đồ chặn cửa sổ, rồi người thử xem người có thể vào được nữa hay không?”

“Nàng coi ta là đồ ngọc sao?” Ô Trương Đình lạnh lùng phá vỡ hy vọng của Surong Surong.

Surong Surong cảm thấy bây giờ mình chính là cá nằm trên thớt, là con mồi rơi vào trong bẫy, nhất định là Ô Trương Đình sẽ bắt nạt nàng.

Lúc này ánh mắt Ô Trương Đình đang nhìn chăm chăm vào nàng, giống như muốn nuốt chửng nàng vậy, trong lòng Surong Surong vừa sợ hãi vừa tủi thân, nàng muốn nói gì đó, nhưng nàng còn chưa kịp lên tiếng thì Ô Trương Đình đã giơ tay lên, ngón nền trong phòng lập tức tắt rụi, chỉ còn lại đôi nến long phượng là còn sáng.

Surong Surong thẫn thờ hoảng, rất sợ đối phương sẽ nhân dịp tranh tối tranh sáng mà làm gì nàng.

Nhưng Ô Trương Đình chỉ nhìn bộ đồ cười trên người nàng, Surong Surong cũng không nhìn được mà nhìn theo tầm mắt của hắn, bấy giờ mới phát hiện quả thật là bộ đồ cười của nàng đang mơ hồ phát sáng, nhất là chiếc váy, tản ra ánh sáng lam êm dịu.

Surong Surong chưa bao giờ thấy bộ y phục nào sẽ phát sáng, nên không khỏi ngẩn người.

Ô Trương Đình đưa tay sờ bộ đồ cười, rồi nhìn Surong Surong: “Có đẹp không?”

Surong Surong đối diện với ánh mắt của Ô Trương Đình, nội tâm cảm thấy rối rắm, cuối cùng xoay mặt đi: “Xấu muốn chết.”

Nàng vốn tưởng rằng nói như vậy sẽ khiến Ô Trương Đình mất hứng, nào ngờ lại thành chọc cười đối phương.

Ý cười đọng đầy trong mắt Ô Trương Đình: “Đúng là khó coi, vậy thì phải nhanh coi ra mới được.”

Surong Surong sững sốt, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị đối phương bế lên.

Nàng liền lập tức luống cuống, nhất là khi thấy Ô Trương Đình muốn bế nàng xuống giường: “Đi đâu vậy?”

“Y phục khó coi, thì phải coi.”

Ô Trương Đình vừa nói vừa bế Surong Surong ra đằng sau tấm bình phong, ra đến sau bình phong, Surong Surong mới thấy hoá ra sau bình phong có đặt một thùng nước tắm.

Mắt nàng lập tức tròn tròn, gắt gao túm lấy Ô Trương Đình: “Ta không tắm! Không tắm!”

Mặc dù tướng mạo của Ô Trương Đình nữ tính, nhưng sức lực lại lớn kinh người, Surong Surong vô cùng kinh ngạc khi thấy hắn lại có thể bế mình bằng một tay, bàn tay còn lại thì thò vào trong nước để thử độ ấm.

Hiện tại Surong Surong cực kỳ sợ hãi, vừa cầu khẩn vừa làm nũng với Ô Trương Đình: “Không tắm! Ta không muốn tắm! Y phục rất đẹp mắt, vừa rồi là ta nói dối thôi! Thật là đẹp! Ta không muốn coi! Đây là bộ y phục đẹp nhất mà ta từng mặc!”

Khoé môi Ô Trương Đình không nhìn được mà cong lên, giọng hắn trầm thấp: “Đẹp mắt sao?”

Sương Sương gật đầu lia lịa, cố gắng bày ra dáng vẻ chân thành nhất.

“Không muốn còi?” Giọng Ô Tương Đình càng thấp hơn.

Sương Sương lại tiếp tục gật đầu, túi thân muốn chết: “Không muốn còi.”

Ô Tương Đình nhìn Sương Sương, không biết đang nghĩ tới điều gì mà cuối cùng vẫn bế Sương Sương ra khỏi bình phong.

Hắn bế Sương Sương về giường, đặt Sương Sương ngồi yên trên giường.

Trước khi ra cửa hắn còn cố ý nói với Sương Sương một câu: “Nếu còn tiếp tục chặn cửa nữa thì sẽ bế nàng đi tắm.”

Sương Sương nghe vậy thì cắn cắn môi, ngoan ngoãn ngồi yên ở trên giường.

Mười tám năm qua Sương Sương chưa bao giờ phải nhượng bộ ai, cho dù có nhượng bộ thì cũng để nâng đạt được một mục đích nào đó, vậy mà bây giờ lại bị câu nói của Ô Tương Đình hù dọa, thành thật ngồi im, hơn nữa vừa rồi còn hết sức mất mặt mà ôm chặt lấy cổ đối phương nũng nịu cầu xin.

Sương Sương oa một tiếng rồi đưa tay bịt kín mặt.

Gia Ninh, người đứng là người quá mất mặt!

Lúc Sương Sương vẫn còn đang cảm thấy xấu hổ vì sự vô dụng của mình thì Ô Tương Đình đã quay lại, chẳng qua là lần này hắn còn cầm theo giấy bút.

Sương Sương thấy Ô Tương Đình bày giấy bút trên mặt bàn thì còn chưa kịp phản ứng, mãi đến khi đối phương cầm bút lên, nâng mắt nhìn nàng, nàng mới ý thức được chuyện mà đối phương đang muốn làm.

Ô Tương Đình muốn vẽ nàng.

Bản chất của Sương Sương là một người vô cùng đom đóm, nàng thấy Ô Tương Đình muốn vẽ nàng thì lập tức ngồi lại cho ngay ngắn, thẳng lưng, đồng thời còn không quên đưa tay ra vuốt vuốt làn váy của mình. Nàng liếc mắt, nhìn thấy hi quan kia thì hơi chần chừ: “Không cần phải đội cái đó sao?”

Ô Tương Đình lắc đầu.

Sương Sương ồ một tiếng, lúc nhìn Ô Tương Đình còn không quên nở một nụ cười vô cùng ngọt ngào, nàng không thể mặt mày ủ dột được, nếu không thì tranh kia sẽ rất khó coi.

Hiếm khi nàng mới cười như vậy với người khác, với Ô Tương Đình thì lại càng không. Ô Tương Đình đối diện với nụ cười của Sương Sương, không kim được mà ngăn ra, sau đó hắn cúi đầu xuống, nhanh chóng hạ bút vẽ lên giấy.

Chỉ một lát sau, Sương Sương đã thấy hơi mệt, nàng không khỏi giật giật cổ: “Lúc nào thì xong vậy?”

Ô Tương Đình ngẩng đầu lên nhìn nàng, rồi lại cúi đầu xuống: “Sắp rồi.”

“Ủm” Sương Sương đáp một tiếng, lại tiếp tục tạo dáng, chờ khi Ô Tương Đình buông bút, nàng bèn chạy xuống giường, chuẩn bị qua nhìn thử.

Chỉ là nàng còn chưa kịp nhìn thấy thì đã bị Ô Tương Đình ngăn cản.

Ô Tương Đình chặn đường nàng, suýt chút nữa thì Sương Sương đã đụng vào người Ô Tương Đình, nàng ngẩng đầu nhìn đối phương: “Người vẽ xong chưa? Ta muốn nhìn thử một chút.”

“Để sau này hãy nhìn.” Ô Tương Đình từ chối yêu cầu của Sương Sương.

Sương Sương lập tức không vui, người Ô Tương Đình vẽ là nàng, vậy mà nàng lại không thể liếc mắt nhìn, không vui một chút nào.

Nổi giận với Ô Tương Đình thì nàng lại không dám, nên chỉ có thể nuốt giận vào trong bụng, càng nuốt càng muốn cắn Ô Tương Đình một cái, để cho mọi người đều nhìn thấy vẻ mất mặt kia của hắn.

Nghĩ đến đây, Sương Sương liền không ngừng cười trộm. Nào biết dáng vẻ cười trộm của nàng liền bị Ô Tương Đình bắt được.

Ô Tương Đình lại một lần nữa bế ngang hông Sương Sương lên.

Sương Sương thấy Ô Tương Đình lại bế nàng ra phía sau bình phong thì vội vàng cuống quýt: “Không phải đã hứa rồi sao?”

Ô Tương Đình chỉ cười khẽ một tiếng, coi như là đáp lại câu hỏi của Sương Sương. Sương Sương liền nhận ra mình căn bản đã bị đối phương lừa.

Bị bế tới bên cạnh thùng nước tắm, Sương Sương vẫn còn chưa từ bỏ ý định chạy trốn, nhưng nàng không chạy trốn được, vì đai lưng trên người đã bị ngón tay Ô Tương Đình giữ lấy.

Giọng nói có chút khàn khàn của đối phương vang lên đằng sau tai nàng.

“Đồ cười này có một chỗ khác với y phục bình thường.”

Ngón tay Ô Tương Đình kéo một phát, tự mình cởi ra cho Sương Sương.

Y phục rơi xuống đất, Sương Sương còn chưa kịp thét lên thì đã bị đối phương bế vào trong thùng nước tắm.

Ánh sáng đằng sau tấm bình phong rất mờ ảo, Sương Sương vừa vào trong nước liền hô khoan một tiếng, mặt đã hoàn toàn đỏ rực.

Dưới ánh sáng mờ ảo, gương mặt nàng càng có vẻ diễm lệ hơn, một cái nhãn mày, một chút giãn dữ, đều chứa đựng phong tình. Nàng căng mọng như trái đào, kiều diễm như hoa hồng, cả người tuyết trắng và bóng tối hoà vào nhau, yếu dị mà mỹ lệ.

Dĩ nhiên là Sương Sương không thể thấy được vẻ phong tình của mình, nàng đã sớm xấu hổ chết đi được, mặc dù không phải là chưa từng bị đối phương nhìn qua, nhưng có lẽ hôm nay là ngày nàng và đối phương thành thân, cho nên nàng cũng không kim được mà bất giác thay đổi tâm trạng.

Nàng co rúm ở trong nước, giọng nói cũng có chút run rẩy: “Không... Không cho phép nhìn!”

Nàng nói xong mà vẫn thấy Ô Tương Đình nhìn nàng chằm chằm, đúng là vừa tức vừa giận, cảm thấy Ô Tương Đình đúng là người xấu nhất trên đời, đồ xấu xa!

Không biết Sương Sương lấy dũng khí ở đâu ra mà nàng soạt một tiếng đứng vọt dậy, đưa hai bàn tay ra bịt kín mắt Ô Tương Đình.

Sau khi bịt xong Sương Sương mới phát hiện ra mình thật là ngu ngốc, nàng che như thế này, hoàn toàn đã sà vào trong ngực đối phương.

Tay Ô Tương Đình thuận thế ôm lấy eo Sương Sương, miệng còn cười khê một tiếng.

Sương Sương liền đỏ bừng từ mắt cá chân đến tận trên mặt, bây giờ nàng đúng là cười hổ khó xuống, rút tay lại không được, mà không rút cũng không xong.

Ô Tương Đình lại không phải là một người tốt, cứ thế ôm nàng không hề nhúc nhích.

“Nàng ăn đậu phộng và long nhãn ở trên giường sao?” Ô Tương Đình đột nhiên hỏi.

Sương Sương nghe nói vậy thì chớp chớp mắt, chẳng lẽ không thể ăn?

“Không thể ăn sao?”

Khoé miệng Ô Tương Đình hơi cong lên: “Có thể ăn.”

Nghe vậy Sương Sương mới hơi yên tâm, nhưng lúc này nàng và Ô Tương Đình đang rơi vào thế giằng co, mà tay nàng cứ giờ lên mãi, cũng đã bắt đầu có chút tê mõi.

Bởi vì đứng sát nhau, nên mùi rượu trên người đối phương càng trở nên rõ ràng hơn.

Thật ra Sương Sương cảm thấy có chút kỳ quái, Phụ Hoàng và Thái Từ ca của Sương Sương cũng thích uống rượu, đáng vẻ sau khi uống rượu say khướt của họ khiến nàng vô cùng không thích, bởi vì mùi rượu trên người bọn họ quá khó ngửi, nàng chỉ cảm thấy xộc lên nồng nặc, vậy mà dường như Ô Tương Đình lại không giống thế.

Mùi rượu trên người hần mát lạnh, còn phảng phất mang theo mùi thơm.

Tối nay Ô Tương Đình vẫn còn có chút say, Sương Sương không nhịn được mà nghĩ.

Nếu như hần không say, tối nay cũng sẽ không cười với mình nhiều như vậy.

Nội tâm nàng lại bắt đầu dao động.

Trong lòng nàng thì Ô Tương Đình là một người vừa xấu vừa tốt, tốt vì hần đã đưa nàng từ Thục Kim Quật ra ngoài, nàng không cần phải đi hầu hạ những tên nam nhân khác. Còn xấu ở chỗ trên thực tế Ô Tương Đình đã biến nàng thành vật sở hữu của hần, thậm chí là nô lệ, tất cả những việc mà hần làm này đều chỉ vì gương mặt của nàng.

Gương mặt hiện tại và gương mặt trước đây của nàng giống nhau như đúc.

Bây giờ hần đối xử tốt với nàng cũng chỉ vì gương mặt này mà thôi.

Sương Sương còn đang buồn phiền thì bỗng nhận ra hình xăm sau hông mình bị sờ hai cái, eo nàng cứ thế mềm nhũn, vội vàng cố gắng nuốt tiếng rên rỉ vào trong bụng.

Đều tại thứ nước thuốc đáng chết kia. Sương Sương cắn môi, trong mắt nổi lên một tầng hơi nước.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Cả đời này cũng không cho đụng!

Biên tập: B3

Tiếng cười khê vang lên bên tai Sương Sương, Ô Tương Đình bị che mắt nên chỉ lộ ra sống mũi thật cao và đôi môi đỏ thắm. Tuy thiếu đi đôi mắt đào hoa kia nhưng gương mặt Ô Tương Đình vẫn tinh xảo như cũ.

Đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Tiếng gõ cửa vừa vang lên, chỉ trong nháy mắt sau Ô Trương Đình đã cởi áo ngoài của mình ra, khoác lên trên người Sương Sương.

Sương Sương hơi sững sốt, còn Ô Trương Đình đã tránh ra khỏi tay nàng, đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

“Thiếu gia, đã xảy ra chuyện rồi.”

Bên ngoài vang lên giọng của một nam nhân.

Ô Trương Đình nhíu mày: “Biết rồi, ta sẽ tới ngay.”

Sương Sương nhìn Ô Trương Đình, người ngoài cửa là ai? Tại sao lại nói đã xảy ra chuyện? Xảy ra chuyện gì?

Đầu óc nàng mơ hồ, mà khi Ô Trương Đình quay đầu lại nhìn nàng, dường như men say trong mắt hắn đã hoàn toàn biến mất.

Hiện giờ Sương Sương đang khoác áo của hắn, mái tóc ướt sũng dính vào lưng, gương mặt trắng nõn yếu kiều cũng bị nước làm ướt, nàng giống hệt như một thủy yêu bước ra từ trong nước.

Hai mắt Ô Trương Đình nhắm lại, nhưng hắn vẫn dứt khoát xoay người rời đi.

Sương Sương nghe được tiếng cửa mở ra rồi đóng lại thì sững sốt một lúc lâu.

Chờ khi nàng thật sự ý thức được rằng Ô Trương Đình cứ như vậy mà rời đi, phản ứng đầu tiên lại không phải vui mừng, mà là tức giận. Một đại mỹ nhân hoạt sắc sinh hương (*) như nàng vẫn còn đang ở đây, thế mà Ô Trương Đình lại dễ dàng bỏ đi như vậy? Đã vậy trước khi đi hắn còn không làm bất cứ cái gì?

() Hoạt sắc sinh hương: Đẹp đến nỗi tỏa ra hương thơm.*

Lần đầu tiên trong đời Sương Sương bắt đầu hoài nghi về sắc đẹp của mình, từ trước đến giờ nàng luôn tự tin vào nhan sắc bản thân, nhưng hôm nay, chỉ vì một nam nhân mà Ô Trương Đình đã bỏ nàng lại?

Sương Sương bước ra khỏi thềm tấm, nhìn một thân ướt sũng của mình thì càng thêm tức giận.

Rõ ràng nàng đã đi ngủ rồi, vậy mà Ô Trương Đình lại đánh thức nàng dậy, sàm sỡ nàng chán chê xong cứ thế phui mông bỏ đi, thật sự là quá đáng!

Lần sau hắn đừng hòng đụng vào nàng nữa, cả đời này cũng không cho đụng!

Sương Sương mở tủ ra lấy y phục khác để thay, sau đó cố ý vứt áo của Ô Trương Đình xuống đất, hung hăng giẫm mấy cái rồi mới bò lên giường ngủ.

Hôm sau, Sương Sương ngồi trên giường, có chút hoài nghi không biết có phải vừa rồi mình đã nghe nhầm hay không, nàng không dám tin nên hỏi lại lần nữa: “Ta phải đi gặp Lão phu nhân sao?”

Thanh Khi gật đầu.

Hai năm trước cha của Ô Trương Đình đã qua đời, bây giờ gia chủ của Ô gia là tổ mẫu (**) Ô Trương Đình. Sương Sương nào nghĩ tới một tiểu thiếp như mình mà còn phải tới gặp tổ mẫu của Ô Trương Đình, hơn nữa mới sáng sớm ra nha đầu Thanh Khi này đã tới, căn bản không để cho nàng được ngủ nướng.

(**) Tổ mẫu: bà nội.

Thật là phiền phức.

Sương Sương xuống giường, mình đã phải đơn độc ở lại khuê phòng, vậy mà giờ còn bị buộc phải dậy sớm đi gặp tổ mẫu Ô Trương Đình nữa, món nợ này phải tính hết lên người Ô Trương Đình mới được: “Ô Trương Đình đâu rồi?”

Nàng đã giận đến mức cứ thế gọi thẳng tên hắn ra.

Thanh Khi thấy Sương Sương gọi thẳng tên Ô Trương Đình mà sắc mặt cũng không hề thay đổi: “Đêm hôm qua khu mô tại Lâm Thành bị sạt lở, thiếu gia phải túc trực ở đó suốt đêm, xin phu nhân đừng nóng giận.”

Sương Sương không ngờ là lại xảy ra sạt lở, vẻ mặt nàng khẽ thay đổi, cuối cùng ồ lên một tiếng.

Thanh Khi hầu hạ nàng trang điểm thay y phục, lúc ngồi trang điểm trước gương, Sương Sương không nhận được mà hỏi Thanh Khi: “Tiểu nha đầu kia của ta đã tới chưa?”

Hôm qua mấy nữ nhân đó không cho Liên Đại đi theo, nói là sau đây sẽ có người tới đón cô bé.

Thanh Khi cảm lược chải đầu cho Sương Sương: “Đã tới, nhưng trước đó còn cần phải học qua một ít quy củ rồi mới qua hầu hạ phu nhân được. Chờ lát nữa, sau khi phu nhân thỉnh an Lão phu nhân xong, phu nhân có thể tự mình chọn thêm mấy nha đầu tới hầu hạ, đều là những người hiểu quy củ.”

Tuy Sương Sương cũng coi như là một tân nương, nhưng dù sao thì cũng chỉ là một thiếp thất, hôm nay không thể tiếp tục mặc y phục màu đỏ nữa.

Thanh Khi tìm cho nàng một bộ hồng y, cũng chải tóc cho nàng từ kiểu thiếu nữ thành kiểu phụ nhân. Cách ăn mặc của tân nương này khiến cho Sương Sương càng thêm xinh đẹp đảm thắm hơn mấy phần.

Lão phu nhân Lý thị để tang phu quân từ tuổi trung niên, sau đó liền phân chia Ô gia, Ô Trương Đình thuộc nhất phòng, còn nhị phòng, tam phòng và tứ phòng là ba vị thúc thúc của Ô Trương Đình, ba vị thúc thúc này là con thứ, cũng không phải là hài tử của Lý thị.

Sau khi phân chia xong lão phu nhân liền sống cùng với nhi tử và con dâu, mà từ hai năm trước, sau khi cha Ô Trương Đình qua đời, hầu như chuyện làm ăn trong nhà đều do một tay Ô Trương Đình lo liệu, còn ca ca Ô Thái Hà của hắn thì nghe nói chỉ là một con một sách, cả ngày lẫn đêm đều chỉ biết đến học.

Cả quãng đường, Sương Sương lắng nghe Thanh Khi giới thiệu về nhân khẩu của Ô gia, nàng nghe đến choáng váng cả đầu óc. Bởi Phụ Hoàng nàng phi thường sủng ái Mẫu Hậu, những phi tần khác đều chỉ là đùa vui, ngay cả hài tử cũng không có. Phụ Hoàng nàng chỉ có mỗi hai hài tử là nàng và Thái Tử ca ca, mà Sương Sương cũng chỉ có một vị Hoàng Thúc và một vị Hoàng Cô thôi.

Khi nàng nghe nói Ô Trương Đình còn có hai vị đường huynh, một vị đường đệ và ba vị đường muội nữa thì nàng càng không thể hình dung nổi cảm xúc trong lòng nàng lúc này là gì. Bởi nàng chỉ là một thiếp thất, không phải chính thể của Ô Trương Đình, hẳn là sẽ không phải trông coi chuyện tề gia đâu.

Dù Phụ Hoàng nàng vô cùng sủng ái Mẫu Hậu nàng, nhưng Mẫu Hậu nàng vẫn là Hoàng Hậu cao quý, vẫn sẽ phải trông coi tam cung lục viện, mỗi ngày bà đều vô cùng bận rộn. Sương Sương thấy Mẫu Hậu nàng khổ cực như vậy thì càng ghét chuyện tề gia hơn.

Nàng chỉ muốn ăn uống vui đùa mà thôi.

Lần này Sương Sương đi theo Thanh Khi mới phát hiện thấy đất đai của Ô gia cực kỳ rộng lớn, mặc dù không so được với Hoàng Cung nhưng lại có thể sánh ngang với phủ đệ của Hoàng Thúc nàng.

Thanh Khi đưa Sương Sương tới một cánh cửa, đứng ngoài cửa là hai nha hoàn mặc xiêm áo vàng nhạt, vừa nhìn thấy các nàng thì vội vàng hành lễ: “Nô tỳ thỉnh an Như phu nhân.”

Sương Sương nghe thấy ba chữ “Như phu nhân” thì không nhận được mà cau mày, nàng biết mình chẳng qua chỉ là thiếp thất của Ô Trương Đình, nhưng khi bị người ta gọi thẳng ra như vậy, trong lòng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái. Vẫn là nha đầu Thanh Khi hiểu chuyện hơn.

Sương Sương gật đầu, một trong hai nha hoàn liền nói: “Lão phu nhân đã ngồi đợi bên trong rồi, Như phu nhân mau vào đi thôi.”

Thanh Khi ở bên cạnh nói: “Lão phu nhân đã đến lâu chưa? Ngài không phải chờ lâu chứ?”

“Vừa mới đến thôi, Như phu nhân không hề muộn giờ.”

Thanh Khi nhìn Sương Sương: “Phu nhân, chúng ta vào thôi.”

Sương Sương đi theo Thanh Khi vào trong, bấy giờ mới phát hiện căn nhà này không lớn lắm, xuyên qua hành lang, không bao lâu đã đến nơi. Thanh Khi giới thiệu với Sương Sương: “Lão phu nhân muốn ở đây, nơi này là chỗ ở của lão gia khi còn nhỏ, sau khi lão gia qua đời, Lão phu nhân liền chuyển tới đây.”

Lúc Sương Sương đi đến cửa phòng, không hiểu sao bỗng thấy khăn trang, nhưng nàng lại nghĩ mình là một Công Chúa, vậy mà còn phải sợ một lão phu nhân sao?

Nghĩ tới đây, nàng liền bước vào.

Vừa bước vào liền nghe được giọng nói trẻ tuổi của một nữ tử.

“Tổ mẫu, người đã tới rồi.”

Sương Sương không khỏi nhìn về nơi phát ra giọng nói, lập tức nhìn thấy một phụ nhân cao tuổi đang ngồi ở ghế chủ vị, tóc phụ nhân kia đã bạc trắng, nhưng đôi mắt rất có thần, gương mặt hoà ái nở nụ cười hiền từ. Bà cụ thấy Sương Sương nhìn mình thì còn vẫy tay gọi Sương Sương.

“Là Sương Sương đúng không? Mau lại gần tổ mẫu.”

Sương Sương hơi sững sờ, bởi tình cảnh này hoàn toàn không giống với những gì mà nàng đã tưởng tượng trước đó, thân phận hiện tại của nàng chỉ là một hoa nương, một hoa nương trở thành thiếp thất của Ô gia, chỉ nghe thôi cũng đã thấy mất mặt rồi, đáng lẽ ra đối phương sẽ phải rất chán ghét nàng mới đúng, tại sao lại không hề tỏ thái độ gì với nàng, ngược lại còn vô cùng hoà ái?

Ngồi bên cạnh Lão phu nhân là một phụ nhân trung tuổi, mái tóc bà đen nhánh, mặt mũi trắng nõn, gương mặt của Ô Trương Đình phải giống bà đến bảy tám phần, còn đôi mắt đào hoa thì giống y như đức.

“Nương, người chớ làm nàng sợ.” Phụ nhân kia cười dịu dàng: “Tiểu Đình không có ở đây, nàng lại vừa mới tiến phủ ngày hôm qua, cái gì cũng không biết, hôm nay thấy mấy người chúng ta, nhất định nàng sẽ rất hoảng hốt.”

Sương Sương có thể nhìn ra vị phụ nhân này chính là mẫu thân của Ô Trương Đình.

Lão phu nhân ôi chao một tiếng: “Khi nào Tiểu Đình trở lại ta phải giáo huấn nó một trận, nửa đêm hôm qua lại đi đột xuất như vậy, bỏ mặc đứa bé Sương Sương này ở lại đây một mình, đây chẳng phải là bơ vơ không nơi nương tựa sao.”

Nữ tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Lão phu nhân bật cười thành tiếng: “Tổ mẫu, người nói như vậy thì có khác nào đang tự ví mấy người chúng ta là hồng thủy và mãnh thú chứ.” Nàng ấy nâng mắt lên nhìn Sương Sương, rồi đi tới nắm tay Sương Sương: “Sương Sương, ta là đại tẩu của muội, muội mau tới đây thỉnh an tổ mẫu và mẫu thân đi.”

Bây giờ Sương Sương đã hoàn toàn biết rõ bọn họ là ai, nàng thấy dưới đất có đặt một tấm nệm mềm, liền biết ngay đây là để cho nàng quỳ. Nàng do dự chốc lát, cuối cùng vẫn quỳ xuống, thôi, cứ coi như là kính lão đi.

“Sương Sương thỉnh an Lão phu nhân.” Sương Sương nhận lấy ly trà mà Thanh Khi đưa tới, bung đến cho Lão phu nhân.

Lão phu nhân nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm rồi đặt lên bàn, sau đó cầm một cái hộp từ nha hoàn đứng cạnh, đưa cho Sương Sương: “Cháu à, đây là món quà gặp mặt của tổ mẫu, sau này không cho phép khách khí như vậy nữa, gọi tổ mẫu là được rồi. Nếu vẫn còn tiếp tục gọi Lão phu nhân thì tổ mẫu sẽ phạt Tiểu Đình, phạt nó... phạt nó nhịn ăn ba ngày ba đêm.”

Không tệ lắm nhì.

Suýt chút nữa là Sương Sương đã cười ra tiếng.

Sương Sương lại bung một ly trà tới cho mẫu thân của Ô Tương Đình, đối phương cũng trực tiếp nhận lấy, chỉ là sau khi uống xong, bà lại gỡ chiếc vòng ngọc đang đeo trên tay mình xuống, rồi đeo vào cho Sương Sương.

“Đây là thứ mà mẫu thân ta đeo cho ta khi ta xuất giá, ta không có nữ nhi, hôm nay con vào cửa Ô gia thì chính là nữ nhi của ta, ta trao vòng ngọc này lại cho con.”

Sương Sương sững sốt, nhưng vẫn trả lời: “Tạ ơn mẫu thân.”

Đại tẩu đỡ Sương Sương đứng lên: “Muội không cần sợ hãi, tổ mẫu và mẫu thân là người tốt nhất trên đời này, vòng ngọc trên tay muội vốn có một đôi, chiếc còn lại đang ở trên tay ta, cho nên muội cứ an tâm mà đeo.”

Lão phu nhân nhìn Sương Sương chăm chú, nhìn một hồi thì quay sang mỉm cười với Thịnh phu nhân – mẫu thân của Ô Tương Đình đang ngồi cạnh. Thịnh phu nhân cũng cười: “Người đã đến đông đủ rồi, dùng bữa thôi. Tiểu Hà và Tiểu Đình không có ở đây, quả đúng là càng thêm yên tĩnh.”

Từ trước đến giờ Sương Sương chưa bao giờ nói chuyện trong khi ăn, nhưng bữa cơm hôm nay lại không phải như vậy, Lão phu nhân và Thịnh phu nhân liên tục nhỏ giọng trò chuyện với nhau, vừa trò chuyện vừa đưa mắt nhìn về phía Sương Sương.

Sương Sương bị nhìn đến nổi lông mống trên người dựng đứng cả lên, đại tẩu bên cạnh bèn ghé đầu qua: “Sương Sương, chỉ là tổ mẫu và mẫu thân cảm thấy muội rất đẹp, nên mới không nhìn được mà nhìn nhiều thêm mấy lần, muội đừng sợ nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Nửa tháng sau Ô Tương Đình mới trở về, mà khi về hấn còn mang theo một nữ nhân

Biên tập: B3

Sương Sương nghe nói vậy thì liếc nhìn đại tẩu, ánh mắt có chút ngờ vực.

Tướng mạo của đại tẩu vô cùng thanh tú, Thanh Khi đã giới thiệu qua với Sương Sương, đại tẩu là người thuộc dòng dõi thư hương, năm đó đại ca Ô Thái Hà của Ô Tương Đình vừa nhìn thấy nàng ấy đã yêu, nghe nói là đề cưới được đại tẩu mà đã gây ra một trận ồn ào không nhỏ.

Đại tẩu thấy Sương Sương nhìn mình thì mỉm cười: “Thật ra đừng nói đến tổ mẫu và mẫu thân, ngay cả ta khi thấy muội cũng không nhìn được mà muốn nhìn thêm mấy lần.”

Sương Sương thấy người một nhà này ai cũng kỳ lạ.

Lúc dùng bữa, Lão phu nhân còn dặn Sương Sương nên ăn thêm cái này cái kia, bà bảo Sương Sương quá gầy, gió thổi là bay, cứ như thế thì sau này sẽ bị Ô Tương Đình bắt nạt cho coi.

Thịnh phu nhân nghe vậy thì cười nói: “Nương, mấy chục năm nay người vẫn chỉ có mỗi một cách khuyên người khác ăn cơm như thế.” Rồi bà nhìn về phía Sương Sương: “Hồi còn bé Tiểu Đình cũng không thích ăn cơm, khi đó nương hù dọa nó, nói nếu nó không ăn cơm thì sẽ gầy như con khỉ, vừa xấu vừa gầy, sau này đến nàng dâu của mình cũng không đánh lại.”

Lão phu nhân ngồi bên cạnh cười hai mắt cong cong: “Khi còn nhỏ nó giống hệt con khỉ, chính là một con khỉ nhỏ thanh tú, hồi đó Tiểu Hà còn hỏi ta, tổ mẫu, Tiểu Đình thật sự không phải là muội muội sao? Sau đó Tiểu Hà liền bị đệ đệ mình đánh cho khóc hu hu.” Bà bỗng thở dài: “Thời gian trôi qua thật là nhanh, chớp mắt một cái mà đứa nhỏ Tiểu Đình này cũng đã trưởng thành. Trước đó nó một mực kiên quyết không chịu thành hôn, ta còn đang lo nó đoạn tụ.”

Thịnh phu nhân nghe xong thì cười bất đắc dĩ.

Sương Sương không ngờ là mình có thể được nghe mấy chuyện xấu của Ô Tương Đình, bèn chớp chớp mắt đầy hứng thú.

Lão phu nhân thấy Sương Sương nhìn mình bằng ánh mắt lấp lánh thì cũng thấy hứng thú theo, bà kéo con dâu mình: “Con có nhớ không, khi ấy còn có một đứa nhỏ đặc biệt thích Tiểu Đình, nói muốn Tiểu Đình làm nàng dâu của nó.”

Thịnh phu nhân càng bất đắc dĩ hơn: “Nương, không có chuyện này đâu, người nhớ nhầm rồi.”

“Không nhớ nhầm, có chuyện này mà, lúc đấy Tiểu Đình còn đánh bay cả răng cửa của người ta, ta còn phải đích thân đưa nó đi xin lỗi nữa.”

Sau khi nghe Lão phu nhân kể chuyện thì mọi người cũng đã dùng bữa xong, Sương Sương vừa đi ra đến cửa trước thì Lão phu nhân đã gọi nàng lại, nắm lấy tay nàng: “Cháu à, sau này ngày nào cũng đến dùng bữa với tổ mẫu nhé, cháu xem cháu gầy quá.”

Sương Sương gật đầu, trên thực tế đã bắt đầu thấy sợ lòng nhiệt tình của vị Lão phu nhân này.

Lão phu nhân hí hóp mắt nhìn Sương Sương, còn đưa tay ra bóp má Sương Sương: “Thật mềm, thôi đi đi, Tú Oánh, cháu đưa Sương Sương đi dạo quanh một vòng nhé.”

Tú Oánh là khuê danh (*) của đại tẩu.

(*) Tên thời con gái.

Sương Sương ra đến sân mới thở phào nhẹ nhõm, đại tẩu thấy vẻ mặt của nàng thì không nhịn được cười: “Thật ra ban đầu ta cũng giống muội vậy, ngày đầu tiên không hiểu gì hết, vì thực sự chưa thấy qua chuyện này bao giờ. Tổ mẫu nhà mẹ đẻ ta luôn nghiêm túc răn dạy quy củ, nhưng đến đây rồi mới biết hoá ra tổ mẫu cũng có thể giống như một đứa trẻ lớn.”

Thực ra điều khiến Sương Sương cảm thấy kỳ quái chính là, nàng chỉ là một thiếp thất, vậy mà mẫu thân Ô Tương Đình là Thịnh phu nhân lại đưa vòng ngọc cho nàng, đưa cho đại tẩu của nàng thì không nói, nhưng cho nàng thì rất là kỳ quái, không phải chiếc vòng ngọc này nên để dành cho chính thể của Ô Tương Đình sao?

Tuy nghĩ vậy nhưng Sương Sương cũng không tiện hỏi thẳng chuyện này.

Đại tẩu đưa Sương Sương đi tản bộ quanh Ô gia, vừa tản bộ vừa cùng Sương Sương nói chuyện về Ô gia. Có nhiều điều Thanh Khi là nô tỳ không thể nói, nhưng nàng ấy có thể.

“Ô gia có tổng cộng bốn phòng, chúng ta là phòng lớn, còn Nhị thúc, Tam thúc và Tứ thúc đều có việc buôn bán làm ăn riêng, không chung gì với chúng ta cả. Chỉ là đến cuối năm mọi người sẽ cùng nhau họp mặt, tổng kết lại việc làm ăn trong năm tốt xấu ra sao, thảo luận về kế hoạch của năm tiếp theo. Để tránh cho phải cạnh tranh trong nội bộ gia tộc, chúng ta đều phân chia rõ ngành nghề buôn bán, ví dụ như nhà chúng ta làm chủ yếu về hầm mỏ và buôn muối. Nhị thúc làm chủ yếu về y phục và lương thực. Nói tóm lại là việc làm ăn của Ô gia được phân bố ở đủ loại ngành nghề. Tuy bốn phòng đã tách ra, nhưng nếu như một trong số đó gặp khó khăn thì những phòng khác sẽ cùng tới hỗ trợ.”

“Sau khi cha qua đời, việc làm ăn trong nhà đều do Tiểu Đình xử lý, vì Thái Hà không biết buôn bán. Còn thân thể của tổ mẫu và mẫu thân thì cũng không được tốt, nên bây giờ chuyện trong nhà cũng đa phần do ta quán xuyến. Hiện giờ có muội tới, ta cũng được đỡ đần phần nào.”

Sương Sương nghe đại tẩu nói vậy thì hai mắt tròn tròn.

Đại tẩu cười dịu dàng: “Trước đây việc chi tiêu và quản lý nô tài trong viện của Tiểu Đình là do ta giúp đỡ, bây giờ nên giao cho muội rồi, buổi chiều ta sẽ phái người đưa sổ sách đến cho muội, muội cứ xem trước, nếu như có chỗ nào không hiểu.” Nàng ấy hỏi ngừng lại: “Vậy thì cứ hỏi phu quân của muội là được.”

Sương Sương cứ có cảm giác như mình vừa bị vị đại tẩu nhìn qua thủy mị hiền lành này gài bẫy thì phải.

Buổi chiều, nô tỳ bên người đại tẩu thật sự mang sang một đồng sổ sách.

Nha hoàn kia nói với Sương Sương: “Như phu nhân, đây là sổ sách của Tư Thận viện trong mấy tháng nay.”

Tư Thận viện chính là viện của Ô Tương Đình.

Sổ sách mấy tháng qua nhanh chóng được xếp thành một ngọn núi, Sương Sương tiện tay cầm một quyển lên xem, phát hiện bên trên viết chữ “Sổ sách trà nước của hạ nhân”, nàng lật qua loa: “Đây là gì vậy?”

Nha hoàn kia trả lời: “Đây là chi phí trà nước của hạ nhân trong Tư Thận viện.”

Sương Sương đau hết cả đầu, vội vàng gấp quyển sổ lại.

Toàn bộ sổ sách được đặt trong thư phòng của Ô Tương Đình, Sương Sương ngồi trên ghế, nhưng hoàn toàn không muốn nhìn mấy thứ sổ sách kia.

Trước đó Thanh Khi đã mang mấy hạ nhân đến cho nàng chọn, nàng chọn được hai nha hoàn để hầu hạ bên người. Hai nha hoàn kia tên lần lượt là Vãn Mai và Đan Thu.

Sương Sương thấy tên Vãn Mai quê mùa, liền đổi thành Bích Lăng.

Bích Lăng bung trà vào phòng, nhìn thấy Sương Sương đang ngồi chống cằm, đáng vẻ uể oải chán chường thì rót trà xong cũng không dám quấy rầy.

Sương Sương liếc nhìn nước trà, trước đây khi ở Thục Kim Quật nàng có hai nha hoàn hầu hạ, bất kể là Thủy Hương hay sau này là Liên Đại, tuổi của cả hai đều còn quá nhỏ, Sương Sương vẫn thích người lớn tuổi hơn một chút, cả Bích Lăng và Đan Thu đều đã mười sáu tuổi.

Lớn tuổi hơn thì sẽ biết nhìn sắc mặt chủ nhân, khi sai bảo cũng không cảm thấy như mình đang ngược đãi trẻ nhỏ.

Bích Lăng thấy Sương Sương liếc nhìn ly trà bèn nói: “Đây là trà Long Tĩnh của Tây Hồ.” (**)

(**) Trà Long Tĩnh thuộc loại trà xanh, là một loại trà truyền thống nổi tiếng của Trung Quốc. Trà Long Tĩnh xuất xứ từ khu vực Tây Hồ, thuộc thành phố Hàng Châu, Tỉnh Chiết Giang, có 1.200 năm lịch sử. Đặc điểm nổi bật của trà Long Tĩnh đó là có màu xanh biếc, hương thơm đậm đà, uống vào có cảm giác êm ngọt trong miệng, hình dáng như lưỡi chim sẻ, được ví von là loại trà có 4 điểm tứ tuyệt “sắc xanh, hương thơm ngào ngạt, vị ngọt và hình dáng đẹp”

Sương Sương lắc đầu: “Long Tinh quá đáng, nguoi đòi thành nước đường đi.”

Bích Lăng đáp vâng, rồi bưng trà xuống.

Sau khi Bích Lăng rời đi, Sương Sương vẫn xem không hiểu mấy thứ sổ sách này, trước đó đại tẩu đã nói rõ ràng, nếu như nàng không hiểu thì cứ đi hỏi Ô Tương Đình, nhưng Ô Tương Đình đâu có ở đây.

Vừa nghĩ đến Ô Tương Đình nàng lại có chút tức giận, sao mình phải quản chuyện nhà cho Ô Tương Đình chứ, nàng mới không cần phải xem sổ sách đâu.

Sương Sương ném sổ sách đi, bởi không còn việc gì làm nữa nên nàng muốn nhìn thử xem trong thư phòng của Ô Tương Đình có đồ gì tốt không, nàng sờ soạng khắp bàn, sờ Đông một chút, sờ Tây một chút, mãi cho đến khi tay nàng sờ đến một ngăn bí mật.

Nàng hơi sùng sốt, không nhịn được cười một tiếng, liệu có phải Ô Tương Đình đã bị nàng phát hiện ra bí mật động trời nào hay không?

Ngăn bí mật kia nằm ở bên dưới bàn đọc sách, Sương Sương cúi người xuống, cố móc vật ở bên trong ra, lại phát hiện là một bức họa cuộn.

Hả?

Chẳng lẽ là bức tranh Ô Tương Đình vẽ nàng đêm qua?

Đêm qua, trước khi đi hán cũng không quên mang bức vẽ theo.

Sương Sương gạt sổ sách sang một bên, đặt bức họa lên bàn, vừa mở ra thì ngay lập tức thu vào, cả gương mặt đỏ rực như hải đường.

Ô Tương Đình này thật là xấu.

Hắn lại vẽ lúc nàng... nàng đang tắm, còn đề tên hắn lên trên.

Sương Sương bỗng ngừng lại, một lần nữa mở bức họa ra, bên trên ngoại trừ tên của Ô Tương Đình và con dấu thì còn có đề cả năm tháng, nàng nhìn thấy thời gian trên tranh, gương mặt vừa bớt đỏ lại lập tức đỏ bừng.

Vậy mà lại từ ba năm trước.

Ô Tương Đình lại vẽ nàng khi nàng vẫn còn là Công Chúa.

Khi đó Ô Tương Đình sao có thể được nhìn cảnh nàng tắm, nên bức họa này là do hắn tự tưởng tượng rồi vẽ ra.

Sương Sương cuộn bức họa lại, gọi Đan Thu vào: “Nguoi đi chuẩn bị chậu lửa, ta muốn đốt một ít đồ.”

Đan Thu vâng lời làm theo, Sương Sương dứt khoát ném thẳng bức họa vào trong chậu lửa, thấy nó bị đốt thành than thì rốt cuộc nỗi khác thường trong lòng mới giảm bớt.

Tên Ô Tương Đình xấu xa này, hàng ngày trong đầu chứa những gì không biết?

Đã vậy còn đặt thứ này ở trong thư phòng, Sương Sương càng nghĩ càng thấy xấu hổ chết đi được, chỉ hận mình không còn là Công Chúa, nếu không sẽ dùng roi hung hăng quất cho Ô Tương Đình một trận, xem ra trận roi năm đó vẫn còn chưa đủ ác đây mà.

Sương Sương đốt bức họa xong thì càng không còn tâm trạng xem sổ sách nữa, nàng thờ phỉ phỉ đi ngủ trưa. Có lẽ là do quá tức giận, trong mơ nàng thấy Ô Tương Đình, chẳng qua trong giấc mơ nàng lại chủ động bảo Ô Tương Đình vẽ khi nàng tắm.

Nửa tháng sau Ô Tương Đình mới trở về, mà khi về hắn còn mang theo một nữ nhân.

Sương Sương vốn đang đứng sau lưng Thịnh phu nhân, lúc vừa nhìn thấy nữ nhân kia, sắc mặt nàng lập tức thay đổi.

Đại tẩu đứng bên cạnh ôi chao một tiếng rồi nhìn sang Sương Sương: “Người này, sao lại có thể giống muội đến thế?”

Hết chương 24.

Tác giả có lời muốn nói:

Sương Sương: “Đêm tân hôn đã bỏ ta ở lại, bây giờ còn mang một nữ nhân hoang dã về cùng, Ô Tương Đình, nguoi chết chắc rồi!”

Tiểu Đình: “Nương tử tha mạng!”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Ta thích đánh nàng ta đấy

Biên tập: B3

Ngày hôm đó khi Ô Trương Đình trở lại, từ sáng sớm Ô gia đã nhận được tin tức, Lão phu nhân mang người một nhà ra cổng đứng chờ Ô Trương Đình về.

Vì lần này Ô Trương Đình đến hầm mỏ lại gặp phải hai lần sạt lở, hẳn không may bị thương. Lão phu nhân nghe được tin này thì lo lắng không thôi, dù trong thư nói chỉ là vết thương nhỏ nhưng bà vẫn muốn phải tận mắt nhìn thấy cháu mình.

Lão phu nhân đứng chờ ở cổng, mọi người liền ra theo.

Đây là lần đầu tiên Sương Sương nhìn thấy ca ca Ô Thái Hà của Ô Trương Đình, so với Ô Trương Đình thì tướng mạo của Ô Thái Hà có vẻ hơi bình thường, mặt to mày rậm, ngũ quan cân đối, chẳng qua làn da của hắn cũng giống với Ô Trương Đình, đều là màu trắng lạnh.

Vóc dáng Ô Thái Hà cao gầy, nhìn qua lại có mấy phần yếu ớt.

Sương Sương đứng sau lưng Thịnh phu nhân, đại tẩu đứng cạnh nàng, còn nói với nàng: “Lát nữa muối cũng đừng quá đau lòng nhé.”

Sương Sương đảo mắt, nàng mới không thêm đau lòng đâu.

Nàng còn chưa có tính sổ với Ô Trương Đình đây.

Lúc này từ xa bỗng trở nên ồn ào, nàng vừa ngẩng đầu nhìn thì phát hiện có một đội ngũ dừng ở cổng Ô gia. Lần này Ô Trương Đình không cưỡi ngựa trở về mà ngồi trên kiệu. Sương Sương thấy cánh tay Ô Trương Đình bị băng lại, lúc xuống kiệu hắn không xuống ngay mà vẫn còn đứng ở cạnh, mặt hướng vào bên trong kiệu như đang muốn nói gì đó.

Sương Sương cảm thấy có chút kỳ quái, chẳng lẽ trong kiệu vẫn còn có người?

Một giây tiếp theo, có một bàn tay khác đưa ra vén màn che.

Từ trên kiệu bước xuống một người, nhưng người kia vừa xuất hiện, sắc mặt Sương Sương lập tức thay đổi.

Đại tẩu đứng bên cạnh thấy được người đó thì quay lại nhìn Sương Sương, không khỏi ôi chao một tiếng: “Người này, sao lại có thể giống muối đến thế?”

Khi nàng vẫn còn là Gia Ninh, những người của Ô gia từng ra mắt nàng chỉ có Ô Trương Đình và người cha đã qua đời của hắn.

Sương Sương không có cách nào điều khiển được biểu tình của mình nữa, nàng gần như kinh hoàng nhìn người đang đứng bên cạnh Ô Trương Đình.

Nữ nhân kia có gương mặt giống y hệt Sương Sương.

Lúc này nàng ta đang trò chuyện với Ô Trương Đình, vẻ mặt dịu dàng thủy mị.

Ô Trương Đình lại nói thêm câu gì đó rồi mới xoay người đi về phía Lão phu nhân, hắn thỉnh an Lão phu nhân và Thịnh phu nhân: “Tổ mẫu, nương, con về rồi.” Lại nhìn sang Ô Thái Hà ở bên cạnh: “Đại ca, thời gian vừa rồi gia đình vẫn ổn chứ?”

Ô Thái Hà thấy đệ đệ mình về thì trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng: “Đĩ nhiên là gia đình không có chuyện gì, trái lại vết thương của đệ là do đâu mà có?”

Lão phu nhân đau lòng nhìn Ô Trương Đình: “Đúng vậy, Tiểu Đình, có phải vết thương trên tay cháu là do bị hầm mỏ đổ vào không?” Lão phu nhân hỏi xong câu này thì nhìn về phía nữ nhân đứng cách đó không xa: “Còn cô nương kia là ai? Sao lại giống hệt Sương Sương như vậy?”

Giọng điệu của Ô Trương Đình khi trò chuyện với Lão phu nhân dịu dàng hơn khi nói chuyện với Sương Sương không biết bao nhiêu lần, hắn dùng cánh tay không bị thương đỡ Lão phu nhân: “Tay cháu không có gì đáng ngại đâu, tổ mẫu, chúng ta đi vào trong rồi nói chuyện, đừng đứng ở ngoài này nữa.”

Thịnh phu nhân cũng khuyên: “Đừng, nương vào đi thôi, lát nữa Tiểu Đình sẽ từ từ nói chuyện với người.”

Sương Sương liếc nhìn Ô Trương Đình, lại nhìn nữ nhân giống nàng y như đúc kia, trong lòng đã nổi sóng ầm ầm. Tại sao trên đời lại có người giống nàng y hệt như vậy?

Chẳng lẽ nàng trọng sinh trên thân thể này, còn thân thể vốn có của nàng cũng bị một hồn phách nào đó chiếm mất, chết đi rồi sống lại?

Suy đoán này khiến cho cả người Sương Sương rét lạnh, rõ ràng đang là mùa hè, nhưng nàng cảm giác như mình đang đứng giữa hầm băng.

Đại tẩu ở bên cạnh nhìn Sương Sương, vội vàng đưa tay ra đỡ nàng, thấp giọng hỏi: “Sương Sương, muối sao vậy?”

Sương Sương lắc đầu, vẻ mặt có chút hoảng hốt: “Ta... ta không sao.”

Mặc dù miệng nói không sao nhưng sau đó thần trí của nàng gần như không còn ở trong thân thể nữa, ngay cả lúc Thịnh phu nhân gọi nàng mấy tiếng, nàng cũng không nghe thấy. Mãi đến khi đại tẩu khẽ đẩy nàng một cái, nàng mới hoàn hồn.

Vừa lấy lại tinh thần liền thấy Thịnh phu nhân nhìn nàng lo lắng.

“Sương Sương, có phải con thấy mệt hay không? Hay là về phòng nghỉ ngơi trước đi?”

Sương Sương nghe Thịnh phu nhân nói vậy thì theo bản năng liếc nhìn Ô Trương Đình, nhưng Ô Trương Đình vẫn đang ngồi cạnh trò chuyện với Lão phu nhân, không hề để ý gì đến nàng.

Nàng cần môi, nhanh chóng gặt đầu.

Nàng dẫn Đan Thu rời khỏi viện của Lão phu nhân, lúc quay về phòng mình, nàng gọi Liên Đại vào.

Liên Đại đã trải qua sự huấn luyện của Ô gia, bây giờ làm việc đã trầm ổn hơn trước đây, nhưng do vẫn còn nhỏ tuổi nên cô bé hoạt bát hơn Bích Lăng và Đan Thu nhiều, đã thế bây giờ cô bé vẫn gọi Surong Surong là Surong Surong tỷ tỷ, dù bị người ngoài khiển trách nhưng Surong Surong cảm thấy Liên Đại gọi nàng như vậy cũng không có vấn đề gì cả, cho nên Liên Đại vẫn tiếp tục gọi Surong Surong là Surong Surong tỷ tỷ.

“Liên Đại, người đi hỏi thăm xem nữ nhân mà thiếu gia mang về hôm nay đang ở đâu?”

Mặc dù Liên Đại làm việc không giỏi như những nha hoàn khác của Ô gia, nhưng cô bé lớn lên ở Thục Kim Quật, bản lĩnh dò hỏi tình báo mạnh hơn bất cứ ai. Cô bé lớn lên ở thanh lâu sờ quán, giỏi nhất là nhìn sắc mặt người khác, cái miệng nhỏ còn rất ngọt.

Liên Đại nghe xong lời phân phó này thì lập tức gặt đầu, rồi đi ra ngoài.

Trong thời gian đợi Liên Đại trở về, ngay cả nước Surong Surong cũng không buồn uống, nàng chỉ nóng lòng muốn biết nữ nhân kia là ai, tại sao đáng vẻ lại giống nàng y hệt?

Một lát sau, Liên Đại trở về, có lẽ vì nhìn thấy đáng vẻ của nữ nhân kia nên khi quay lại về mặt cô bé có chút kỳ quái.

Liên Đại tiến đến trước mặt Surong Surong: “Surong Surong tỷ tỷ, cô nương kia đang ở tại Tương Tư Các.”

“Tương Tư Các? Đó là nơi nào?” Surong Surong chưa từng nghe thấy cái tên này.

Liên Đại trả lời: “Tương Tư Các cách Tư Thận Viện không xa, ở ngay sát phía sau.”

Khoảng cách gần như vậy.

Surong Surong càng nhanh muốn biết thân phận của đối phương.

“Liên Đại, người có hỏi được thân phận của nàng ta không?”

Liên Đại gặt đầu: “Muội đã hỏi rồi, cô nương kia là người kinh thành, do triều đại thay đổi mà gia cảnh sa sút, trên đường đi ngẫu nhiên gặp được Ô thiếu gia, thiếu gia thấy nàng ấy đáng thương nên mới đưa trở về.”

Surong Surong nghe nói thế thì có chút dờ khóc dờ cười.

“Nàng ta tên gì, người biết không?”

“Chỉ biết người khác gọi nàng ấy là Tương cô nương.”

Tương? Khương? (*)

(*) *Bê: Tương trong tiếng trung đọc là jiāng, gần giống với cách phát âm của từ Khương – jiāng. Khương trong Khương Quốc.*

Hình như Surong Surong đã hiểu ra được điều gì, có lẽ nữ nhân kia đã thực sự chiếm thân xác của nàng, chẳng qua không hiểu tại sao nàng ta lại có thể thoát khỏi kinh thành, còn trùng hợp gặp trúng Ô Tương Đình.

Surong Surong liền thấy trong lòng không thoải mái, bất kể nữ nhân kia có thật sự sống trong thân xác của nàng hay không, nhưng chắc chắn một điều là nàng ta đang giả mạo nàng, điều này khiến Surong Surong cực kỳ khó chịu.

Đồng thời nàng cũng thầm khinh bỉ Ô Tương Đình, chẳng lẽ Ô Tương Đình tin lời nữ nhân kia? Từ lúc về đến giờ hẳn còn không buồn liếc nàng lấy một cái, nếu như hẳn thật sự coi nữ nhân kia là nàng, vậy thì nàng xin thề là cả đời này sẽ không bao giờ thêm nói chuyện với Ô Tương Đình nữa.

Surong Surong ở đây tức giận nhưng Ô Tương Đình cũng không hề tới tìm nàng, đến tối thì có nha hoàn bên người Lão phu nhân qua mời.

“Như phu nhân, Lão phu nhân mời người qua dùng bữa.”

Surong Surong chỉnh trang lại rồi mới đi qua, sắc mặt vừa rồi của nàng thật sự là quá tệ.

Khi đến nơi nàng còn phải nhìn quanh một vòng, phát hiện không có vị Tương cô nương kia thì tâm trạng mới thoải mái hơn một chút.

Đại tẩu nhìn thấy Surong Surong thì gọi nàng tới ngồi, chẳng qua chỗ ngồi lại cứ nhất định phải ở bên cạnh Ô Tương Đình cơ. Vị trí nàng ngồi còn ở đúng bên cạnh cánh tay bị thương kia của Ô Tương Đình.

Surong Surong có chút bất đắc dĩ ngồi xuống, càng khiến nàng tức giận hơn đó là Ô Tương Đình vẫn không hề nhìn nàng, bởi hẳn còn đang bận trò chuyện với Ô Thái Hà.

Hình như bọn họ đang nói về chuyện hầm mỏ.

Lão phu nhân thấy người đã đến đủ thì cười nói: “Cuối cùng cũng đã đông đủ rồi, dùng bữa thôi.”

Trong lòng Surong Surong không vui nên ăn cái gì cũng không được ngon, nàng nhìn chăm chăm vào món ăn ở trước mặt, đột nhiên đại tẩu ở bên cạnh khẽ đẩy tay nàng.

Surong Surong nhìn sang, đại tẩu nhỏ giọng nói: “Surong Surong, muối mức canh cho Tiểu Đình đi.”

Surong Surong không muốn giúp Ô Tương Đình, tuy tay hần không tiện nhưng chẳng phải vẫn có nha hoàn đó sao?

Nhưng quả thật là Surong Surong không thể trực tiếp từ chối, dầu sao thì đây vẫn là Ô gia.

Nàng đưa tay cầm bát Ô Tương Đình, đứng lên giả bộ múc một chén canh.

Trong món canh này có thịt viên, Surong Surong suy nghĩ một chút, cố tình tránh thịt viên ra, múc một bát canh không có thịt, sau đó đặt bát vào trong tay Ô Tương Đình.

Vì đề tỏ ra hiền huệ, Surong Surong còn ngoài cười nhưng trong không cười nói một câu: “Tướng công, uống canh đi.”

Ô Tương Đình ngừng đùa, lúc này ánh mắt mới nhìn sang Surong Surong.

Surong Surong bị đối phương nhìn bằng ánh mắt kinh ngạc thì mới nhận ra mình vừa gọi đối phương là gì, nàng vội vàng quay mặt đi, nhưng vành tai không kìm được mà đỏ lên.

Hành động của hai người bị mọi người nhìn thấy rõ ràng, người cười đầu tiên chính là Lão phu nhân, Lão phu nhân hoà ái cười một tiếng: “Hai đứa bé này thật thú vị.”

Thịnh phu nhân phụ họa: “Đúng vậy, lại làm con nhớ tới hồi Tiểu Hà và Tú Oánh mới thành thân, khi đó hai đứa nó động một chút là đỏ mặt, để cho chúng ta cười nhạo suốt ngày.”

Bỗng nhiên bị nhắc đến nên biểu tình của Ô Thái Hà có chút lúng túng, đại tẩu thì ngược lại, vẻ mặt vẫn thản nhiên như thường, còn đáp lời: “Cũng may là bọn con vẫn còn có thể cười nhạo người khác.”

Surong Surong bị nói khiến mặt càng đỏ hơn, nàng lại yên lặng ngắm thăm Ô Tương Đình thêm mấy lần.

Vắt vả lăm mới dùng xong bữa, Ô Tương Đình và Surong Surong cùng ra khỏi viện của Lão phu nhân.

Khi vừa trở lại Tư Thận Viện, Surong Surong liền không nhịn được mà mở miệng trước.

“Cô nương mà người mang về kia là ai?”

Về mặt Ô Tương Đình lạnh nhạt: “Nàng nói đến Tường cô nương? Là một nữ cô nhi mà thôi.”

Surong Surong vô cùng bất mãn với câu trả lời của Ô Tương Đình, nàng cố tỏ vẻ như rất kinh ngạc: “Vị Tường cô nương kia có dáng vẻ thật giống ta, nếu không phải ta vốn không có tý muối ruột thì ta còn tưởng nàng là tý muối song sinh của ta nữa.”

Ô Tương Đình nghe vậy nhưng lại liếc nhìn Surong Surong, vẻ mặt như có chút châm chọc: “Nàng ấy không giống với nàng.”

Surong Surong không nghĩ tới Ô Tương Đình lại nói như vậy, nàng ta không giống nàng? Ý của hần là nàng không xứng để so với nàng ta sao?

Dường như hai mắt Surong Surong sắp bốc hỏa đến nơi, nhưng nàng vẫn cố nhịn xuống.

Nếu như Ô Tương Đình thật sự cho rằng nữ nhân kia là nàng, từ bây giờ bắt đầu lạnh lùng với nàng, thậm chí còn đuổi nàng ra khỏi Ô gia, đối với nàng thì điều đó chẳng có vấn đề gì hết, thậm chí còn hận không thể khua chiêng gõ trống ăn mừng ấy chứ, chẳng qua nàng không thể chấp nhận được khi có kẻ dùng thân phận của nàng để thực hiện mưu đồ nào đó.

Surong Surong mỉm cười: “Ta đi nghỉ trước đây.”

Nàng nói xong liền bỏ đi, Bích Lăng hơi sùng sốt, sau đó cũng vội vàng đuổi theo. Lúc nàng ta đuổi sắp tới nơi thì Surong Surong dừng lại, bất chợt xoay người, phát hiện Ô Tương Đình không hề đi theo thì cắn răng.

Bích Lăng nhìn sắc mặt Surong Surong, biểu tình có mấy phần dè dặt, nàng ta khẽ gọi Surong Surong: “Phu nhân.”

Surong Surong nhìn Bích Lăng: “Đi, chúng ta tới Tương Tư Các.”

Surong Surong định tới nhìn thử vị Tường cô nương kia một chút, nhìn xem liệu có phải nàng ta đang thật sự giả mạo mình hay không, nếu đúng như vậy thì nhất định nàng phải lột lớp da giả của nàng ta ra, cho dù có không lột ra được thì cũng phải khiến cho đồ hàng giả kia chịu chút đau khổ.

Surong Surong nghĩ vậy liền dẫn Bích Lăng đến Tương Tư Các.

Bích Lăng là người nhất gan, đi theo phía sau Surong Surong mà cứ một mực lo lắng bất an, còn hỏi Surong Surong: “Phu nhân, hình như chúng ta tới đây không được tốt cho lắm thì phải?”

Surong Surong vẫn thản nhiên như thường: “Có gì mà không tốt, thiếu gia nói là ta không được phép tới sao? Hần không nói, vậy tất nhiên là ta có thể tới.”

Bích Lăng còn đang muốn nói thêm gì nữa nhưng đã bị Surong Surong trừng mắt nhìn, nàng ta lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn đi theo sau lưng Surong Surong.

Nàng đi không bao lâu đã đến Trương Tư Các, lúc đứng ở trước cửa Trương Tư Các, Sương Sương không nhìn được mà hừ lạnh một tiếng, Trương Tư Các này quả thật là rất gần Tư Thận Viện, đúng là một nơi tốt để kim ốc tàng kiều (**), còn tên là Trương Tư nữa. Hừ, nếu như nàng ái mộ Ô Trương Đình thì lần này chẳng khác nào đang đến đây đánh nữ nhân vô liêm sỉ dụ dỗ tướng công mình, chỉ là nàng không hề quan tâm tới Ô Trương Đình, Ô Trương Đình thích nàng, nàng không chấp nhận là một chuyện, còn hán chuyển tình yêu của hán sang người một kẻ giả mạo lại là chuyện khác. Dù nàng không quan tâm đến cả hai chuyện đó, nhưng hàng giả này lại muốn mạo nhận là nàng, nàng không thể nhìn được.

(**) Kim ốc tàng kiều: thực ra câu này mọi người cũng khá quen rồi nên Bê không dịch hoa mỹ nữa, mà chỉ dịch thô ra là nhà vàng giấu mỹ nhân =))) kiểu như có người đẹp thì muốn giấu đi ấy.

Trương Tư Các có ba tầng, sau khi Sương Sương tiến vào, nàng bước lên cầu thang gỗ, lúc đi lên khúc quanh tầng hai thì nghe được tiếng đàn từ tầng ba vọng xuống, nàng vội vàng kéo Bích Lăng lại để Bích Lăng không đi tiếp nữa.

Tiếng đàn ở tầng ba du dương dễ nghe, Sương Sương quen thuộc với giai điệu này đến mức không thể nào quen thuộc hơn, bởi bài hát này chính là bài “Liễu Xanh”, bài hát mà nàng thích nhất khi còn ở trong cung, bài hát này do thầy dạy đàn của nàng phổ nhạc.

Cũng bởi vì nàng thích khúc “Liễu Xanh” nên sau đó đoàn vũ nữ trong cung còn dựa theo bài “Liễu Xanh” mà soạn ra một điệu múa, được đặt tên là “Eo Liễu”.

Sương Sương nghe được bài hát này thì nhất thời không biết làm gì cho phải, từ trước đến nay nàng luôn là người ngang ngược, nếu không đã không đánh người vì người khác mặc y phục cùng màu với mình, mặc dù sau chuyện đó nàng cũng đã bị phạt.

Tuy bây giờ tính tình nàng đã thu liễm bớt, nhưng khi thấy có người đàn lại bài hát của mình, nàng thật sự là giận muốn phát điên lên.

Thật ra thì khúc “Liễu Xanh” đã được truyền ra ngoài cung, dù Sương Sương hy vọng mọi người có thể cùng được thưởng thức bài hát hay này, nhưng nàng không cho phép kẻ nào đàn bài này trước mặt nàng, khi đó trong kinh thành, có ai mà không biết bài “Liễu Xanh” này là bài hát của Công Chúa Gia Ninh.

Tiếng đàn ngừng lại, Sương Sương liền bước tiếp, lúc sắp lên đến tầng ba, nàng đột nhiên nghe thấy một giọng nữ.

“Lâu rồi ta không đàn bài này nên bây giờ có chút không quen tay, có khó nghe lắm không?”

Sương Sương không cần đoán cũng biết nàng ta đang nói chuyện với ai, bởi người kia đã lên tiếng, chính là giọng của Ô Trương Đình.

“Không có.”

Bích Lăng cũng nghe thấy, bèn dè dặt liếc nhìn Sương Sương.

Sương Sương phát tay với Bích Lăng, ý bảo nàng ta đi xuống. Sương Sương không muốn để Bích Lăng nghe thấy, bởi nàng sợ hàng giả kia sẽ nói ra chuyện gì có liên quan tới nàng, dù sao thì hàng giả đó còn dám đàn cả “Liễu Xanh” cơ mà, không thể không nói hàng giả này đã có chuẩn bị từ trước khi giả mạo nàng.

Bích Lăng cũng không muốn biết bí mật của chủ tử nên vội vàng đi xuống, còn Sương Sương thì tiếp tục đứng ở đó, nàng muốn thử nghe xem rốt cuộc thì hàng giả đó muốn nói gì với Ô Trương Đình.

“Không có là tốt rồi, Trương Đình ca ca, cảm ơn huynh đã sẵn sàng cho ta một nơi để ở lại, trước đây ta tùy hứng buông thả, không hiểu chuyện, may mà huynh không để bụng, nhưng nếu như huynh vẫn còn giận thì hãy phạt ta đi.”

Lông mày Sương Sương cũng sắp nhíu chặt vào nhau, nữ nhân này đang nói chuyện hoang đường gì vậy, Gia Ninh nàng đây sẽ không bao giờ nói lời xin lỗi.

“Ta đã quên hết những chuyện trước kia rồi.” Giọng Ô Trương Đình rất bình tĩnh, dường như không hề có gì khác thường khi thấy đối phương nhắc lại chuyện cũ.

“Trương Đình ca ca, ta...”

Nàng ta còn chưa dứt lời thì Ô Trương Đình đã lên tiếng trước: “Đi ra!”

Sương Sương cả kinh, trong nháy mắt nàng cứng đờ, nàng lại nghe Ô Trương Đình nói tiếp: “Đừng để ta phải bắt người ra.”

Lời đã đến nước này thì Sương Sương không thể tiếp tục ần núp được nữa, nàng dứt khoát bước lên tầng ba, vừa lên đến nơi liền nhìn thấy nữ nhân có gương mặt giống hệt nàng đang tỏ vẻ kinh sợ, sau đó vội trốn ra sau lưng Ô Trương Đình, còn đưa tay lên túm lấy áo hán.

“Trương Đình ca ca, người này là ai? Tại sao lại có gương mặt giống hệt ta như vậy?”

Đây đúng là điều nàng đang muốn hỏi.

Sương Sương thấy nữ nhân kia giả bộ yếu đuối trốn ở sau lưng Ô Trương Đình thì nổi xem thường đã dâng cao lên tận trời, chỉ hận không thể kéo nàng ta ra đánh cho một trận.

Ô Trương Đình nhìn Sương Sương, cau mày: “Sao nàng lại tới đây?”

Sương Sương tỏ vẻ vô tội, thậm chí còn tiến lên phía trước, chủ động kéo ống tay áo Ô Trương Đình: “Tướng công, thiếp thấy chàng mãi không về liền đi tới tìm chàng.” Nàng lại nhìn nữ nhân đang núp sau lưng Ô Trương Đình, vờ như kinh ngạc: “Tướng công, sao vị cô nương này lại có gương mặt giống ta như đúc vậy?”

Tướng cô nương nghe thấy thế thì liếc nhìn Ô Trương Đình, ánh mắt ngập tràn thương tâm: “Trương Đình ca ca, huynh đã thành thân rồi sao?”

Sương Sương còn tưởng rằng Ô Trương Đình sẽ bác bỏ, nhưng Ô Trương Đình lại không nói gì.

Tướng cô nương thấy thế thì vẻ mặt càng thêm bi ai, nàng ta buông ống tay áo Ô Trương Đình ra, lùi về phía sau mấy bước: “Là ta tới trễ.”

Sương Sương nhìn Tường cô nương như thế thì lại càng tím chặt Ô Trương Đình hơn, cất giọng yếu ớt: “Trưởng công, tại sao người này lại gọi chàng là Trương Đình ca ca?”

Trước đây nàng còn chưa từng gọi như vậy, hàng giả này không thể giả mạo cho giống một chút hay sao?

Hừ.

Có vẻ như Ô Trương Đình không thể nhận được nữa, hần hất tay Sương Sương ra, giọng nói cực kỳ lạnh nhạt: “Nàng về phòng đi, ở đây không có việc của nàng.”

Tường cô nương thút thít: “Không, Trương Đình ca ca, người nên đi phải là ta mới đúng, huynh đã thành thân, tuy huynh cưới một người giống hệt ta, nhưng ta không thể phá hồng giả thất của huynh được.”

Sương Sương hơi sững sốt, đây là đang nói nàng mới là thể thân sao?

Nàng thực sự không nhận nổi nữa, xông lên túm tóc nữ nhân đó: “Người nói ai là thể thân?”

Từ khi sống lại đến nay, đây là lần đầu tiên Sương Sương gặp người còn yếu ớt hơn cả nàng, nàng ta bị nàng túm tóc mà ngay cả sức phản kháng lại cũng không có, chỉ biết đứng đó kêu khóc.

Sương Sương vội vàng đánh cho đối phương thêm mấy cái, nàng cố tình không đánh vào mặt, bởi vì nàng không thể hạ thủ vào gương mặt này được, hơn nữa nếu như thân xác mà nữ nhân này đang dùng thật sự là của nàng, vậy thì nàng càng không thể đánh hồng.

Sương Sương đánh được mấy cái, Ô Trương Đình liền túm lấy tay Sương Sương, lúc này giọng nói đã có chút tức giận: “Sương Sương, buông tay!”

Hần kéo Sương Sương ra, Tường cô nương không còn bị Sương Sương túm tóc nữa liền cứ thế mềm nhũn ngã xuống đất, bụm mặt khóc thất thanh.

Sương Sương bị Ô Trương Đình nắm tay, nàng giãy hai lần không thoát được, mà Ô Trương Đình thì sa sầm mặt nhìn nàng, tựa hồ đã thật sự nổi giận.

Nàng đối diện với ánh mắt của Ô Trương Đình nhưng cũng không cảm thấy sợ, thậm chí nàng còn muốn lớn tiếng mắng Ô Trương Đình là đồ có mắt không trông, nếu như Ô Trương Đình thật sự tin rằng kẻ nhu nhược ngã xuống đất rồi chỉ biết khóc kia là Gia Ninh, thì ngay cả tư cách xách giày cho nàng hẳn cũng không đủ.

“Ai dạy nàng đánh người?” Ô Trương Đình trầm giọng nói.

Sương Sương nhếch miệng cười, nàng liếc mắt nhìn nữ nhân đang nằm trên đất kia, ánh mắt trào phúng, thật giống như nàng đã trở lại là vị Công Chúa cao cao tại thượng.

Nàng đứng từ trên cao nhìn xuống người nằm trên đất, vẻ mặt châm chọc: “Ta thích đánh nàng ta đấy.”

Ô Trương Đình nghe vậy thì kéo Sương Sương đi xuống, trước khi đi Sương Sương còn quay lại nhìn nữ nhân nằm trên đất kia, phát hiện thấy nữ nhân đó vẫn còn đang bụm mặt khóc, nàng thật sự không nhận được nữa mà cười thành tiếng.

Tiếng cười kia như càng khiến Ô Trương Đình giận hơn, hần kéo Sương Sương ra khỏi Trương Tư Các, sắc mặt không vui.

Sương Sương bị Ô Trương Đình lôi ra khỏi Trương Tư Các, lại nhìn thấy vẻ mặt của đối phương thì khí thế vừa rồi lập tức yếu đi.

“Chờ lát nữa ta sẽ trừng phạt nàng.” Giọng Ô Trương Đình lạnh như băng: “Còn bây giờ nàng về đi.”

Sương Sương hừ lạnh, xoay người bước đi.

Đến lúc trở về phòng, Sương Sương mới chậm rãi ý thức được việc mình đã làm, nàng đánh người trước mặt Ô Trương Đình, còn mạnh miệng xằng bậy, đã vậy còn hừ lạnh với Ô Trương Đình nữa.

Nhất thời Sương Sương cảm thấy tình hình không ổn, Ô Trương Đình chính là một tiểu nhân có thù tất báo, thích nhất là thể diện, vậy mà ngay trước mặt nữ nhân kia, nàng lại làm mất hết mặt mũi của hần. Chắc hẳn bây giờ hần đang tức giận lắm? Nhất là khi hần còn đang tưởng nữ nhân kia là Gia Ninh thật sự.

Làm mất thể diện của hần trước mặt người mà hần ái mộ, nhất định khi trở về loại tiểu nhân Ô Trương Đình này sẽ dạy dỗ nàng một trận.

Sương Sương suy nghĩ một chút, cúi đầu nhìn cổ tay mình vừa bị Ô Trương Đình cầm, trong đầu nảy ra một kế.

Trong sân viện của Lão phu nhân.

Sương Sương vừa khóc vừa đi vào, Lão phu nhân vẫn còn chưa ngủ, nghe thấy nha hoàn báo Sương Sương tới đây khóc lóc thì vội vàng bảo người đưa nàng vào.

Sương Sương vừa nhìn thấy Lão phu nhân thì nước mắt liền giàn giụa, nàng không lại gần mà chỉ đứng ở cách đó không xa, nhìn Lão phu nhân rồi yên lặng rơi nước mắt.

Lão phu nhân nhìn thấy thế liền đau lòng, vội gọi nàng lại gần: “Cháu ngoan của tổ mẫu, cháu mau tới đây, cháu bị oan ức ở đâu?”

Bây giờ Sương Sương mới lại gần, vừa lại gần nàng liền quỳ xuống bên cạnh Lão phu nhân, khóc đến lê hoa đái vũ, yếu đuối bất lực, hoàn toàn không còn dáng vẻ cao ngạo khi đánh người lúc nãy.

Hai mắt Sương Sương đã đỏ hồng, chớp mũi ửng đỏ, nhìn đáng thương vô cùng, cho nên dù nàng còn chưa nói gì thì Lão phu nhân đã đau lòng không thôi, luôn miệng gọi cháu ngoan.

“Cháu sợ là sau này sẽ không còn được gặp tổ mẫu nữa rồi.” Sương Sương nhìn Lão phu nhân bằng đôi mắt rung rung, cả người yếu ớt như cành liễu, giống như không thể chịu nổi dù chỉ một kích.

Lão phu nhân lập tức nói: “Nói linh tinh gì đó.”

Sương Sương liên tục lắc đầu, giọt lệ chậm rãi chảy ra từ khoé mắt: “Cháu không nói bậy, vừa rồi tướng công đã đánh cháu.” Nàng giơ cổ tay mình ra.

Lão phu nhân vừa nhìn thấy, sắc mặt thoát cái thay đổi: “Đây là do Tiểu Đình đánh sao?”

Sương Sương gật đầu: “Sau khi dùng bữa xong, cháu cùng tướng công trở về Tư Thiện Viện, cháu thấy tướng công còn muốn đi nữa liền hỏi chàng đi đâu, nhưng chàng không chịu nói cho cháu biết. Cháu không nhịn được bèn đi theo, cuối cùng tìm được chàng ấy ở trong Tương Tư Các.”

Lão phu nhân liếc mắt nhìn nha hoàn của mình: “Tương Tư Các có người ở sao?”

Nha hoàn trả lời: “Nhị thiếu gia cho vị Tương cô nương kia ở tại đó.”

Lão phu nhân giận đến nổi quát to: “Quá xằng bậy.” Lại quay sang trấn an Sương Sương: “Sương Sương, cháu mau đứng lên, tổ mẫu sẽ làm chỗ dựa cho cháu, quyết không để nó bắt nạt cháu.”

Sương Sương vẫn lắc đầu: “Tổ mẫu, cháu chết chắc rồi, cháu đến Tương Tư Các thì bắt gặp tướng công và cô nương kia đang ôm ôm ấp ấp, cô nương kia còn nói cháu là thể diện của nàng ấy, cháu liền... cháu nhất thời nóng giận nên đã đánh cô nương kia mấy cái.”

Nói đến đây, Sương Sương nghẹn ngào, vẻ mặt càng thêm đáng thương: “Cháu biết xuất thân của cháu thấp hèn, không có nhà mẹ đẻ, nếu không phải được tổ mẫu yêu quý thì một thiếp thất như cháu làm gì có tư cách để nói chuyện. Vì vị Tương cô nương kia mà tướng công đánh cháu mắng cháu, cháu đều chấp nhận hết, nhưng cháu không bỏ được tổ mẫu. Tổ mẫu, xin người giúp cháu khuyên nhủ tướng công, đừng để chàng đánh chết cháu.”

Lão phu nhân nghe vậy thì càng giận dữ hơn: “Ta muốn thử xem khi ta còn ở đây thì ai dám đánh cháu. Đi, gọi Nhị thiếu gia đến đây. Đứng rồi, gọi A Vân tới trước.”

A Vân là khuê danh của Thịnh phu nhân.

Thịnh phu nhân chạy tới trước, bà nghe Lão phu nhân kể lại chuyện đã xảy ra thì sắc mặt cũng sa sầm: “Đứa nhỏ Tiểu Đình này thật sự là quá càn quấy rồi.”

Lão phu nhân rất tức giận, còn cầm cổ tay Sương Sương lên cho Thịnh phu nhân nhìn: “Con nhìn xem, tay con bé bị bóp đến hồng hồng tím tím, đây đều là do Tiểu Đình làm đấy. Ta thấy nó như vậy thì còn thành với thân làm gì nữa, vào chùa làm hoà thượng luôn đi.”

Sương Sương có chút chột dạ, bởi cổ tay là do nàng dùng phần về lên.

Thật ra nàng đến tìm Lão phu nhân chỉ vì sợ Ô Tương Đình phạt nàng mà thôi, nhưng hình như tình hình đã vượt qua sự khống chế của nàng.

Thịnh phu nhân nhìn tay Sương Sương, càng nhìn bà càng thấy tức giận.

Ô Tương Đình tới rất nhanh, hần vừa vào liền nhìn Sương Sương đầu tiên, sau đó quay sang thỉnh an Lão phu nhân và Thịnh phu nhân.

Lão phu nhân vừa thấy Ô Tương Đình liền nói: “Quý xuống!”

Sương Sương sợ hết hồn, mà Ô Tương Đình cũng thật sự quý xuống.

Sắc mặt Thịnh phu nhân cũng không hề dễ coi: “Tiểu Đình, con bắt nạt Sương Sương đúng không?”

Nhưng Ô Tương Đình lại không trả lời.

Lão phu nhân thấy vậy thì nhìn Thịnh phu nhân: “A Vân, con xem tiểu tử này!”

Thịnh phu nhân vội vàng mỉm cười trấn an Lão phu nhân: “Nương, người nghỉ ngơi đi, chuyện này cứ để con xử lý, người đừng lo lắng.” Bà cười dịu dàng với Lão phu nhân, nhưng vừa quay đầu lại liền sa sầm mặt với Ô Tương Đình, cất giọng hung dữ.

“Tiểu Đình, nương hỏi con, có phải con đã động thủ với Sương Sương hay không?”

Ô Tương Đình yên lặng, ngay sau đó gật đầu.

Thịnh phu nhân thấy vậy thì sắc mặt càng thêm tối tăm, bà cau mày nhìn Ô Tương Đình, giọng nói mang theo trách cứ: “Tiểu Đình, sao con có thể động thủ với Sương Sương cơ chứ? Con đúng là, đại ca con còn chưa bao giờ sa sầm mặt với đại tẩu con, chứ đừng nói là động thủ, ngay cả lớn tiếng cũng chưa bao giờ. Con làm chuyện này thực sự là quá đáng rồi, con phải xin lỗi Sương Sương ngay, nói xin lỗi đến khi nào Sương Sương tha thứ cho con mới thôi. Còn cả vị Tương cô nương kia nữa, ta không quan tâm con với nàng ta có mối quan hệ sâu xa thế nào, nhưng Ô gia chúng ta không phải là nơi mà người nào cũng có thể vào ở. Nếu như nàng ta thiếu bạc thì cho nàng ta ít bạc, rồi nhân lúc còn sớm hãy đưa nàng ta đi.”

Ô Tương Đình nghe Thịnh phu nhân nói vậy thì ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: “Nương.”

Thịnh phu nhân quay mặt đi: “Con đừng gọi ta là nương.”

Ô Tương Đình nghe xong thì liếc Sương Sương một cái, ánh mắt kia thật là kinh người, Sương Sương hoảng sợ co rúm người lại, mà hành động này của bọn họ vừa lúc bị Lão phu nhân bắt gặp.

“Được lắm, tiểu tử này còn dám trừng mắt với Surong Surong. A Vân, phải phạt nó, nhất định phải phạt.” Lão phu nhân tức giận nói.

Thịnh phu nhân gật đầu: “Con cũng cảm thấy vậy, nhưng mà tay Tiểu Đình đang bị thương, nung, nên phạt kiểu gì bây giờ?”

Lão phu nhân suy nghĩ một lát: “Vậy thì nhốt nó lại, nhốt đến khi nào nó biết sai mới thả ra, nhốt vào cho đến khi nó thành tâm thành ý xin lỗi Surong Surong mới thôi.”

Thịnh phu nhân nghe thế thì nở nụ cười: “Chú ý này của nung quả thật là không còn gì tốt hơn.”

Sự chú ý của Surong Surong hoàn toàn đặt lên trên người Ô Tương Đình nên căn bản không nghe thấy Lão phu nhân và Thịnh phu nhân đang nói cái gì, mãi cho đến khi nạng và Ô Tương Đình bị đẩy vào một căn phòng, nạng mới kịp phản ứng.

“Tổ mẫu, nung, sao con cũng bị nhốt lại?” Surong Surong liều mạng đập cửa.

Bên ngoài truyền tới giọng nói chứa ý cười của Thịnh phu nhân: “Vì phải phạt Tiểu Đình đến khi nào nó xin lỗi con mới thôi, nên tạm thời con phải chịu thiệt thòi một tý, con chịu khó ở cùng nó trong một gian phòng nhé.”

Surong Surong còn nghe Thịnh phu nhân nói với nha hoàn: “Khoá lại đi, nhớ là trời sáng mới được mở, cho dù Nhị thiếu gia có nói gì thì cũng không cho phép mở ra.”

Surong Surong nhất thời bưng tỉnh, đây không phải là đang phạt Ô Tương Đình, mà rõ ràng là đang muốn hoà giải hai người bọn họ, nhưng bọn họ căn bản không thể hoà giải được.

Nàng xoay người nhìn Ô Tương Đình đứng trong phòng, hấn ngọc thụ lâm phong, vẻ mặt bình tĩnh, tựa như tất cả những chuyện vừa xảy ra đều không có liên quan gì đến hấn.

Surong Surong cắn môi, định đi về phía giường, nhưng nạng vừa mới cử động thì Ô Tương Đình cũng động. Surong Surong sợ hãi nên lập tức dừng bước.

Nàng bất an nhìn Ô Tương Đình, thấy phương hướng mà Ô Tương Đình đang đến chính là về phía nàng bên này. Nàng vội vàng chạy trốn, nhưng căn phòng cũng chỉ rộng có vậy, còn có thể chạy đi đâu.

Dù Ô Tương Đình bị thương một tay thì cũng chẳng khác nào đang bắt gà con, hấn chặn Surong Surong ở bên cửa sổ.

Surong Surong thấy Ô Tương Đình bắt được mình thì nhanh chóng cúi đầu: “Ta sai rồi.”

Tốc độ nhận sai của nạng nhanh như chớp, thái độ cũng vô cùng thành khẩn.

Ô Tương Đình rũ mắt nhìn nạng, dùng bàn tay không bị thương nâng cằm nạng lên: “Sai rồi? Không phải thích nói dối lắm sao? Vết thương trên cổ tay còn vẽ như thật.”

Surong Surong rung rung mắt nhìn Ô Tương Đình, giọng nói vừa đáng thương vừa chân thành: “Lần sau ta sẽ không như vậy nữa.”

Ô Tương Đình không hề bị đáng vẽ này của nạng lừa gạt, hấn cười lạnh một tiếng: “Nàng lúc nào cũng thích giả bộ đáng thương.” Hấn cúi người xuống, kề miệng sát vào lỗ tai Surong Surong, nhỏ giọng nói.

Surong Surong nghe vậy thì lập tức đỏ bừng từ đầu đến chân.

Nàng nhìn Ô Tương Đình, cuối cùng ngoài miệng trong yếu đuối: “Lưu manh!”

Hấn đang cười nhạo chuyện nạng khóc ở Thục Kim Quật trước đây.

Ô Tương Đình nhếch môi cười một tiếng, kết hợp với gương mặt đỏ của hấn, thật sự là tà khí vô cùng.

Surong Surong nhìn thấy thì không nhịn được mà rút người lại, bây giờ nạng giống như một con thỏ nhỏ bị thợ săn bắt được, chỉ cần tắm rửa lột da là có thể ăn.

Nhưng Surong Surong lại nhớ tới dáng vẻ lạnh lùng lúc trước của Ô Tương Đình, còn vì hàng giả đó mà hung dữ với nạng nữa, tuy hấn vẫn thường hung dữ với nạng, nhưng đây là hung dữ vì chuyện khác chứ không phải vì nữ nhân khác.

“Người đừng nói mấy lời hạ lưu này với ta, nếu muốn nói thì đến chỗ Tương cô nương kia mà nói.” Surong Surong cố gắng tránh khỏi tay Tương Đình, mặt quay sang một bên.

Ô Tương Đình nghe Surong Surong nói vậy thì bật cười thành tiếng, dường như hấn đã bị Surong Surong chọc cười, còn nghiêng hấn mặt sang một bên mà cười lớn.

Surong Surong thấy hấn cười thì bối rối, nhũn mày lại, nạng tròn mắt nhìn Ô Tương Đình: “Người cười cái gì?”

Vắt vả lắm Ô Tương Đình mới không chế được nụ cười của mình, hấn quay đầu lại, trực tiếp chặn lấy bờ môi của Surong Surong.

Surong Surong bị hôn bất ngờ thì hoàn toàn ngây ngốc, đến khi nạng muốn phản kháng lại thì đã không còn kịp nữa rồi.

Nàng gần như kêu thành tiếng: “Đừng...”

Giọng nạng lập tức bị nuốt lấy.

Khốn kiếp, hấn sờ vào đầu đấy?

Sương Sương giận đến phát khóc.

Chờ đến khi Ô Trương Đình buông Sương Sương ra thì Sương Sương đã khóc thật, còn đá một cước vào chân Ô Trương Đình: “Khốn kiếp!”

Lần trước thì bỏ mặc nàng ở phòng tân hôn, sau khi trở về thì lại vì nữ nhân khác mà hung dữ với nàng, bây giờ còn tới khi dễ nàng, Ô Trương Đình là người xấu nhất trên đời.

Sương Sương lau sạch nước mắt trên mặt mình, trợn mắt nhìn Ô Trương Đình: “Ngươi đừng đụng vào ta.”

Ô Trương Đình bị đá mà cũng không hề giận, trong mắt vẫn còn chứa ý cười: “Tại sao? Rõ ràng là nàng thích, không phải mới vừa rồi...”

Sương Sương đưa tay bịt miệng Ô Trương Đình: “Ngươi im miệng!”

Ô Trương Đình rũ mắt, hàng mi dài rũ xuống, đôi mắt đào hoa kia như đang chìm trong ngày xuân, bởi vì còn vương ý cười mà trở nên lấp lánh.

Sương Sương thấy hắn không lên tiếng thì mới rút tay về, nàng đi lướt qua Ô Trương Đình: “Ta không muốn ở chung một phòng với ngươi.”

Hết chương 25.

Lời của Bê Ba: Sau khi đọc chương này cảm xúc của mọi người thế nào? Có phải theo thứ tự ban đầu thì tức ời là tức, rồi đến đoạn cuối cùng lại thấy ngọt như mía không? Đây là cảm xúc của Bê đó =))))))

Mà mọi người cứ yên tâm là Tiểu Đình không bao giờ nhận nhầm Sương Sương nhaaa. Khổ thân ảnh chung tình thế mà bị Sương Sương gán cho cái mác tiểu nhân =))))))

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Vậy thì cứ thử chờ xem ngọn núi này sẽ chứa con hổ nào

Biên tập: B3

Sương Sương muốn đi, Ô Trương Đình cũng không ngăn cản, chẳng qua Sương Sương đi đến cửa, nàng đập cửa rất lâu, còn lên tiếng gọi người, nhưng bên ngoài không có bất kỳ ai đáp lại.

Sương Sương không thể làm gì, đành nghiêng đầu nhìn Ô Trương Đình, hắn vẫn còn đứng nguyên ở chỗ cũ, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dán chặt lên người nàng.

Sương Sương trừng mắt nhìn Ô Trương Đình rồi đi về phía giường, nàng mệt lắm rồi.

Đây không phải là lần đầu tiên Sương Sương ở chung một phòng với Ô Trương Đình, thậm chí đối phương còn từng nhìn qua dáng vẻ không mặc gì của nàng nữa, nhưng dù sao thì Ô Trương Đình cũng vừa mới làm mấy chuyện hạ lưu với nàng, Sương Sương suy nghĩ một chút, cuối cùng ngay cả áo ngoài cũng không cởi, cứ thế nằm lên giường.

Có lẽ vừa mới khóc hai lần, một lần ở trước mặt Lão phu nhân, một lần là do bị Ô Trương Đình khi dễ, buổi sáng hôm nay còn bị kinh sợ, lại đánh người, Sương Sương vừa nằm liền ngủ mất.

Mãi đến khi được nha hoàn đánh thức nàng mới tỉnh dậy.

"Như phu nhân, thức dậy thôi."

Sương Sương mơ màng mở mắt ra, phát hiện là một nha hoàn lạ mặt, đầu óc của nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, còn tưởng rằng vẫn đang ở phòng mình, nên khi nhìn thấy nha hoàn lạ mặt thì hỏi: "Bích Lăng với Đan Thu đâu?"

"Thưa Như phu nhân, các nàng ở Tư Thận Viện." Nha hoàn cười khẽ một tiếng: "Nhị thiếu gia đã ra ngoài, phu nhân nên thức dậy dùng điểm tâm rồi."

Sương Sương nghe được câu này thì rất cuộc cũng tỉnh ngủ. Nàng ngồi dậy mới nhận ra áo ngoài của nàng đã bị cởi, còn được xếp ngay ngắn ở cái ghế bên cạnh. Chẳng lẽ tối hôm qua nàng tự cởi ra?

Sương Sương không nhớ gì liền không nghĩ đến nữa, chẳng qua lúc dùng điểm tâm thì thấy hơi mất mặt, Ô Trương Đình đi lúc nào nàng cũng không biết mà cứ nằm ở trên giường ngủ khò khò, không chừng nha hoàn gọi nàng dậy hôm nay cũng đang thâm cười nhạo nàng.

Dùng điểm tâm xong, Sương Sương liền gọi Liên Đại vào.

"Liên Đại, ta giao cho ngươi một nhiệm vụ, ngươi đến Trương Tư Các theo dõi vị Tướng cô nương kia cho ta, nàng làm bất cứ cái gì ngươi đều phải về bẩm báo lại với ta."

Liên Đại tuân lệnh rồi rời khỏi, chỉ là không bao lâu sau Liên Đại đã quay về.

"Sương Sương tỷ tỷ, ở bên ngoài Tương Tư Các có người canh gác, muội không vào được." Liên Đại sợ hãi nói.

Sương Sương lập tức hiểu rõ, nhất định là do Ô Tương Đình phái người đến, hẳn phái người tới canh gác Tương Tư Các, chẳng phải chính là để đề phòng nàng hay sao? Nghĩ đến đây, Sương Sương không khỏi mắng thầm Ô Tương Đình, ngay cả ngọc trai và mặt cá cũng không biết phân biệt.

Sương Sương đứng dậy: "Vậy ta sẽ tự mình đi."

Nàng gọi Bích Lăng mang theo trái cây giải khát, dẫn hai nha hoàn Bích Lăng và Đan Thu cùng đến Tương Tư Các.

Trước cửa Tương Tư Các, quả nhiên Sương Sương nhìn thấy người đứng canh gác, là hai nha hoàn.

Hai nha hoàn kia vừa nhìn thấy Sương Sương liền hành lễ.

"Nô tỳ thỉnh an Như phu nhân."

Sương Sương cười với các nàng: "Tướng cô nương có ở bên trong không? Hôm nay trước khi thiếu gia ra ngoài đã nói Tướng cô nương là một cô nương yếu đuối, ở một thân một mình nơi đất khách nên khó tránh khỏi cô đơn, chàng bảo ta khi nào rảnh rồi tới trò chuyện cho nàng ta đỡ buồn." Nàng gọi Bích Lăng mang giỏ trái cây tới: "Đây này, ta còn mang cả trái cây giải khát đến nữa."

Hai nha hoàn nghe Sương Sương nói thế thì trở mắt nhìn nhau, cuối cùng nói: "Như phu nhân, Nhị thiếu gia đã phân phó, không cho phép bất kỳ ai vào Tương Tư Các."

Sương Sương nghe vậy thì nụ cười trên mặt biến mất, nàng liếc nhìn hai nha hoàn, ngón tay thon dài trắng nõn khẽ vuốt ve ống tay áo mình: "Nhưng tướng công lại bảo ta tới bồi chuyện với Tướng cô nương, chẳng lẽ các người cho rằng lời của tướng công ta là giả sao?"

Hai nha hoàn lập tức quỳ xuống đất: "Nô tỳ không dám."

Sương Sương cười khê: "Không phải là các người không dám, mà các người quá dám ấy chứ, cái gì gọi là bất kỳ ai cũng không cho phép vào, ngay cả tổ mẫu tới cũng không cho vào hay sao?"

Hai nha hoàn luôn miệng nói không phải.

Sương Sương thấy đã đạt được mục đích thì không muốn tiếp tục dọa hai nha hoàn này nữa: "Vậy mà các người còn không mau tránh ra?"

Thế nên Sương Sương nghênh ngang đi vào Tương Tư Các, Đan Thu đi sau lưng Sương Sương, không nhận được mà nói: "Phu nhân, thiếu gia thật sự bảo phu nhân tới trò chuyện cùng Tướng cô nương sao?"

Sương Sương thân nhiên trả lời: "Dĩ nhiên là không, cho nên nếu như tới nay ta bị phạt thì các người phải nhớ can ngăn."

Cho dù có bị phạt thì nàng cũng phải đến xem cái thân xác của vị Tướng cô nương kia rốt cuộc là thân hay là quỷ.

Sương Sương vừa lên đến tầng ba liền nhìn thấy vị Tướng cô nương kia, Tướng cô nương thấy nàng thì hơi kinh ngạc, sau đó xoay người ngồi lại cho ngay ngắn.

Sương Sương tiến lên: "Tướng cô nương, hôm nay ta tới là để tạ lỗi với người, hôm qua ta quá thực lỗ mãng, đã hù dọa Tướng cô nương rồi." Nàng nghiêng người nhìn Bích Lăng, Bích Lăng lập tức mang giỏ trái cây đến.

Sương Sương giả vờ vén giỏ trái cây lên: "Ta có ý chọn ít trái cây mang tới cho Tướng cô nương ăn, hy vọng Tướng cô nương hãy nhận lấy."

Vị Tướng cô nương kia nghe thế thì mỉm cười: "Cám ơn phu nhân."

Sương Sương bảo Bích Lăng đặt giỏ trái cây lên bàn rồi sai hai nha hoàn đi xuống tầng một canh chừng, không được sự cho phép của nàng thì không được lên, sau đó nàng ngồi xuống vị trí đối diện với Tướng cô nương.

"Tướng cô nương là người kinh thành sao?"

Tướng cô nương gật đầu.

Sương Sương ồ một tiếng đầy ẩn ý: "Vậy làm sao Tướng cô nương có thể gặp được tướng công của ta nhỉ?"

Tướng cô nương nhìn Sương Sương, giọng điệu ngang ngược hơn hẳn so với khi ở trước mặt Ô Tương Đình: "Vì sao ta phải nói với người? Người cũng chỉ là một thiếp thất hèn mọn mà thôi."

Sương Sương nghe lời này thì cười to, cười xong mới nói: "Vậy Tướng cô nương đây là gì? Không danh không phận, chẳng qua chỉ được tướng công ta mang vào phủ, ngay cả phòng nhi cũng không phải, chỉ có thể coi là một con chim hoàng yến nuôi trong lồng."

Tướng cô nương nghe Sương Sương nói vậy thì sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

Sương Sương nhìn thấy bên chuyên đề tài: "Tướng cô nương là người kinh thành, nhất định sẽ rất quen thuộc với tục lệ kinh thành. Ta chưa từng tới đó nên có mấy phần tò mò, đặc biệt là khúc nhạc mà cô nương đàn ngày hôm qua, ta còn chưa được nghe bao giờ, không biết tên khúc nhạc đó là gì?"

Tướng cô nương đáp: "Không có tên."

Sương Sương ồ một tiếng, lại nói: "Nghe lời người nói hôm qua, dường như người và tướng công ta là người quen cũ. Các người một người ở Kim Lăng, một người ở kinh thành, sao có thể quen nhau?"

Tướng cô nương nhìn Sương Sương: "Cái này người có thể hỏi Trương Đình ca ca, đây là trong trường hợp huynh ấy nguyện ý nói với người."

Sương Sương rũ mắt, nghe thấy đối phương lại gọi Trương Đình ca ca thì không nhận được nữa mà vứt bỏ vẻ nguy trang trên mặt: "Nếu như người còn gọi Trương Đình ca ca thêm một lần nữa thì ta sẽ xé nát miệng người."

Trước mặt nàng mà dám nói lời ghê tởm như vậy, chính là muốn tự tìm cái chết.

Tướng cô nương sợ hết hồn, sắc mặt cũng kém đi: "Người... người nói gì?"

Sương Sương nâng mắt nhìn nàng ta, ánh mắt lộ ra mấy phần tàn ác: "Xé nát miệng người đó, Tướng cô nương."

Tướng cô nương cắn môi dưới, không lên tiếng nữa.

Sương Sương thấy uy hiếp có tác dụng thì không buồn tiếp tục vòng vo với đối phương, dù sao thì hôm qua nàng cũng mới đánh đồ hàng giả này một trận, bây giờ nha hoàn của nàng đang ở bên dưới, chỉ cần gọi một tiếng là sẽ lên đây cùng nàng đánh hàng giả này.

"Bây giờ ta hỏi người một câu, người đáp một câu." Sương Sương nói: "Sao người có thể gặp được tướng công ta?"

Có vẻ như Tướng cô nương đã thật sự bị Sương Sương hù dọa, nàng ta ngoan ngoãn hẳn lên: "Khi rời khỏi kinh thành ta gặp được Trương..." Nàng ta khựng lại, sửa miệng: "Ồ công tử, bởi vì đã từng là người quen cũ nên Ô công tử niệm tình xưa, thấy ta một thân một mình liền mang ta trở về."

"Tại sao người phải rời khỏi kinh thành?"

"Vì phụ mẫu của ta không còn nữa, ta liền rời khỏi đó."

Sương Sương càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, bất kể người này có thật sự trọng sinh vào thân thể của nàng hay không, thứ nhất, tại sao nàng ta lại muốn giả mạo mình? Thứ hai, nàng ta vừa rời khỏi kinh thành liền gặp ngay được Ô Trương Đình, thật sự quá trùng hợp. Trừ khi Ô Trương Đình vẫn luôn một mực phái người đi tìm nàng nên đúng lúc gặp phải. Nhưng tại sao nữ nhân này lại biết mẫu thuẫn trước đây giữa nàng và Ô Trương Đình?

Có quá nhiều điểm khả nghi, mặc dù nàng trọng sinh vào một hoa nương, nhưng trong đầu nàng hoàn toàn không có nửa phần ký ức của hoa nương này, vì thế dù nữ nhân này có trọng sinh đi chăng nữa thì cũng sẽ không thể có được ký ức của nàng.

Trong lòng Sương Sương mang theo nghi hoặc nhưng lại không thể hỏi thẳng vị Tướng cô nương này, nếu như nàng hỏi thẳng thì sẽ để lộ ra việc nàng biết chuyện của Công Chúa mất nước, mà một hoa nương nhỏ nhỏ của thành Kim Lăng thì làm sao biết được chuyện của Công Chúa mất nước đây?

Cục diện rơi vào bế tắc, Sương Sương liền trầm mặc.

Nhưng Tướng cô nương lại mở miệng trước.

"Thật ra khi vừa thấy người ta rất kinh ngạc, trên đời lại có người giống ta đến như vậy."

Sương Sương nhìn Tướng cô nương, đúng là cứ có cảm giác như đang soi gương, nhưng tuy rằng mặt mũi của đối phương tương tự mình, nhưng khí thế tư thái lại hoàn toàn bất đồng.

Tướng cô nương tiếp tục nói: "Có lẽ người đến tìm ta, hơn phân nửa cũng bởi lý do này, một núi không thể có hai hổ, trên đời không thể có hai người giống nhau y như đúc, người thấy có đúng hay không?"

Sương Sương nghe được câu này thì đứng phắt dậy, nhanh chóng lùi ra sau mấy bước: "Người muốn làm cái gì?"

Tướng cô nương vẫn ngồi ở chỗ cũ, thậm chí khi thấy Sương Sương đứng lên, vẻ mặt còn có mấy phần kinh ngạc: "Không phải ta muốn làm cái gì, mà chính người muốn làm gì mới đúng chứ?"

Sương Sương cau mày, nàng không hề hiểu nữ nhân này nói vậy là có ý gì.

Tướng cô nương cười khê: "Người thật sự cam tâm chỉ làm một thể thân? Làm một thiếp thất?"

Sương Sương nhìn ánh mắt bắt đầu thay đổi của Tướng cô nương, quả nhiên nữ nhân này không đơn giản như vẻ bề ngoài: "Nếu như ta cam tâm thì sao?"

Nụ cười của Tướng cô nương càng sâu: "Vậy thì cứ thử xem ngọn núi này sẽ chứa con hổ nào."

Sương Sương nhìn nàng ta, xoay người rời đi, hôm nay tới đây nàng đã khẳng định rõ là đối phương đang giả mạo mình, nhưng nàng không tài nào nghĩ ra lý do giả mạo. Chính bởi không nghĩ ra vấn đề này nên khi ngồi trên bàn ăn Sương Sương vẫn thất thần.

Đại tẩu đẩy tay Sương Sương: "Sương Sương, nương hỏi muội kia."

Sương Sương giật mình, lúc này mới nhìn Thịnh phu nhân.

Thịnh phu nhân dịu dàng nhìn nàng: "Đêm qua ngủ không ngon sao? Nhìn vành mắt con xanh lại kia." Bà quay sang giáo huấn Ô Trương Đình: "Đều là do con sai."

Đối mặt với sự khiển trách của Thịnh phu nhân, Ô Trương Đình thật không biết làm sao: "Vâng."

Thịnh phu nhân nói tiếp: "Tối nay không cho phép làm gì nữa, hai con phải ngủ im cho ta."

Bà vừa dứt lời thì mặt Sương Sương liền đỏ bừng. Chẳng qua nàng vừa mới đỏ mặt thì từ bên ngoài có một nha hoàn đi vào, cúi đầu nói gì đó bên tai Ô Trương Đình, Ô Trương Đình liền buông ngay đầu xuống.

Lão phu nhân thấy vậy thì hỏi: "Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Ô Trương Đình gật đầu: "Tổ mẫu, nương, bên kia xảy ra chút chuyện, thứ lỗi cho con không thể tiếp tục bồi hai người dùng cơm."

Lão phu nhân bèn nói: "Vậy con mau đi đi, đừng để lỡ chuyện của con."

Sương Sương nhìn nha hoàn đứng sau lưng Ô Trương Đình, nàng bất ngờ lên tiếng: "Đây không phải là nha hoàn canh gác ở Trương Tư Các sao? Tưởng cô nương xảy ra chuyện gì vậy?"

Một lời vừa nói ra, bốn bề liền trở nên yên tĩnh.

Hết chương 26.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Vì phu vẽ có đẹp không?

Biên tập: B3

Thịnh phu nhân lên tiếng trước: "Tiểu Đình, vị Tưởng cô nương kia xảy ra chuyện sao?"

Ô Trương Đình nhìn Thịnh phu nhân: "Thân thể nàng ấy không thoải mái."

Thịnh phu nhân gật đầu, nói với nha hoàn sau lưng mình: "Đi mời đại phu tới Trương Tư Các khám bệnh cho Tưởng cô nương." Rồi quay sang nói với Ô Trương Đình: "Con không cần phải đi, nàng ta là một cô nương trẻ tuổi, con đến đó không tốt."

Ô Trương Đình liền không đề cập tới chuyện phải đi nữa.

Sau khi ăn xong, Thịnh phu nhân bảo Ô Trương Đình và Sương Sương cùng nhau trở về.

Vì chuyện Ô Trương Đình muốn tới thăm Tưởng cô nương khi này mà Sương Sương có chút tức giận, nàng bèn đi mãi ở đằng trước.

Khi về tới Tư Thận Viện, Sương Sương đang muốn về phòng thì bị Ô Trương Đình gọi lại.

Ô Trương Đình bảo nàng tới thư phòng, Sương Sương nghe thế thì hơi sững sốt, sau đó nhớ lần trước hình như mình đã đốt một bức họa của Ô Trương Đình, nàng nhất thời chột dạ.

Nàng đứng ở trong sân, không muốn đi chuyên: "Ta muốn đi tắm, người đang nóng bức."

Nàng kiểm soát.

Ô Trương Đình đứng ở cửa thư phòng, nói: "Vậy tắm xong thì tới."

Hắn nói xong liền xoay người bước vào thư phòng.

Sương Sương hừ lạnh, nàng đi tắm, tắm xong thì trở về phòng, để Bích Lăng và Đan Thu canh trước cửa, nếu như Ô Trương Đình tới thì bảo nàng đã ngủ rồi.

Nàng không phải là người ngu, đến thư phòng chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ.

Sương Sương bảo Đan Thu mang đến cho nàng mấy quyển sách để đọc giết thời gian, chẳng qua truyện cổ dân gian lộ liễu hơn nhiều so với truyện ở trong cung. Khi đọc đến đoạn thư sinh trong sách đề hồ yêu lên trên bàn, cởi xiêm áo ra, Sương Sương vội vàng gấp sách lại, nhưng một lát sau, nàng lại len lén mở ra xem, thấy trong sách miêu tả hồ yêu kia rên rỉ quyến rũ khi mây mưa, nàng không khỏi cảm thấy kỳ quái, chuyện này sung sướng như vậy sao?

Sương Sương chưa từng xem qua loại sách này, mặc dù xấu hổ nhưng vẫn rất tò mò, lòng hiếu kỳ khiến nàng không nhịn được mà tiếp tục xem, vừa xem liền không dời được mắt, ngay cả khi có người vào phòng từ bao giờ nàng cũng không biết, mãi đến lúc ánh sáng bị che mất, nàng mới không vui ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu liền ngẩn người.

Ô Trương Đình đang đứng trước mặt nàng, ánh mắt nặng nề, thấy nàng đọc sách thì đưa tay đoạt lấy.

Sương Sương lập tức nóng nảy, nàng đứng dậy, muốn cướp lại sách: "Người mau trả sách cho ta."

Nhưng Ô Trương Đình ý vào dáng cao tay dài của mình, giơ tay lên cao, Sương Sương liền với cũng không với được.

Sương Sương sợ Ô Tương Đình phát hiện ra nội dung trong sách, nàng cuống quýt nói: "Người trả cho ta, tại sao người lại cướp sách của ta chứ?"

Ô Tương Đình cúi đầu nhìn nàng, đôi môi hoàn mỹ phun ra một câu: "Vì sao không thể?"

Sương Sương chỉ hận không thể cắn cho Ô Tương Đình một phát, đúng là nàng đã quên mất Ô Tương Đình vốn là tiểu nhân, hẳn mới không bao giờ cư xử như một quân tử.

Ô Tương Đình nói xong thì cầm sách muốn đi, Sương Sương đòi nào để Ô Tương Đình mang đi, nàng vội vàng đuổi theo, giọng nói mềm mòng hơn trước rất nhiều: "Người trả sách cho ta đi mà."

Vậy nhưng Ô Tương Đình vẫn đi một mạch không dừng lại, mãi cho đến khi vào tận thư phòng.

Hắn cầm sách trong tay chính là để Sương Sương phải vào theo.

Sương Sương vừa vào, Ô Tương Đình liền đóng cửa phòng lại.

Sương Sương sợ hết hồn, nhưng bây giờ việc nàng để ý hơn chính là quyển sách kia.

"Có thể đưa sách cho ta không?"

Ô Tương Đình vừa liếc mắt nhìn nàng vừa đưa tay lật sách, Sương Sương thấy vậy thì cực kỳ sốt ruột, nàng vội xông đến cướp, nhưng Ô Tương Đình đã kịp đọc rồi, Sương Sương chắc chắn là hắn đã đọc được, thậm chí còn đọc đúng đoạn mây mưa lộ liễu, nếu không ánh mắt hắn sẽ không trở nên nghiêng ngả như vậy, thậm chí còn nhìn nàng đầy kinh ngạc.

Rốt cuộc Sương Sương cũng cướp lại được sách, nhưng vẫn bị Ô Tương Đình phát hiện nên mặt nàng đỏ bừng, đang định ôm sách đi ra ngoài thì bị Ô Tương Đình ngăn lại.

Ô Tương Đình chặn đường nàng: "Trong thư phòng của ta thiếu mất một thứ, nàng có thấy đâu không?"

"Không thấy." Sương Sương đáp nhanh.

"Ta chưa nói là thứ gì."

Sương Sương nhất thời á khẩu không trả lời được, thật lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: "Đồ người vớt lung tung còn bắt ta chịu trách nhiệm sao?"

"Đây là thứ rất quan trọng với ta, không thấy đâu nên ta phải tìm cách mang nó về." Ô Tương Đình bước đến gần Sương Sương: "Nếu như không tìm được, vậy thì phải làm một cái khác, chẳng qua cần Sương Sương hỗ trợ một chút."

Sương Sương lui về sau mấy bước: "Không được, ta mới không coi cho người vẽ đâu."

Lời vừa nói ra, nàng cũng biết mình lỡ lời, trong nháy mắt hối hận không thôi.

Ô Tương Đình nhướn mày, từng bước ép sát, cuối cùng ép Sương Sương dựa lưng vào bàn đọc sách, không thể lùi được nữa.

"Đồ đâu?"

Sương Sương biết mình đã bị lộ thì dứt khoát nói thẳng: "Đốt rồi."

Ô Tương Đình cười lạnh: "Sao nàng dám đốt?"

Sương Sương chớp chớp mắt: "Tướng công vẽ người ta như thế, người ta xấu hổ muốn chết, còn không cho phép người ta đốt sao?"

Sương Sương vờ cảm động, làm như đang hiểu lầm người Ô Tương Đình vẽ là hoa nương Sương Sương, vì xấu hổ nên mới đốt bức tranh đi.

Ô Tương Đình nghe Sương Sương nói thì trầm mặc trong chốc lát, rồi hắn cười khẽ một tiếng, sau đó khẽ sát miệng nói nhỏ vào bên lỗ tai Sương Sương: "Phu nhân thấy vì phu vẽ có đẹp không?"

Không biết xấu hổ!

Sương Sương giận đến muốn đập người!

Nhưng ngoài mặt nàng cũng chỉ có thể thẹn thùng quay mặt đi.

Ô Tương Đình đưa tay nắm lấy tóc dài của Sương Sương, cất giọng thân thiện: "Nàng có nhìn thấy con dấu ở trên bức họa kia không?"

Sương Sương hơi rung mình, lắc đầu: "Con dấu gì?"

Ô Tương Đình đang thử thăm dò nàng.

Nếu như nàng thấy con dấu liền khẳng định người trong bức họa tuyệt đối không phải là hoa nương Sương Sương.

"Thôi, không thấy thì thôi." Ô Tương Đình rũ mắt nhìn Sương Sương, đôi mắt kia của hắn thật xinh đẹp, nếu như đặt trên gương mặt nữ nhân, sợ là sẽ mang đến vẻ ong bướm là lợi, dù sao thì đôi mắt đào hoa này chỉ cần hơi chuyển động là sẽ lãng lợ vô cùng. Nhưng vì đôi mắt này ở trên mặt hắn nên khiến hắn quá nữ tính, cộng thêm lòng dạ hắn cực kỳ thâm sâu, lúc nhìn người khác luôn mang theo vẻ áp bức, vậy nên ánh mắt này liền trở nên có chút hung ác.

Ồ Trương Đình chuyển đề tài: "Sách nàng vừa xem đúng là rất thú vị."

Sương Sương chối: "Ta còn chưa đọc đâu, thế nào, nội dung bên trong rất kỳ quái sao? Vậy ta không đọc nữa."

Một tiếng cười khẽ vang lên trên đỉnh đầu nàng.

"Không phải chuyện kỳ quái, là chuyện vui sướng."

Sương Sương chỉ có thể giả chết, nhìnỒ Trương Đình bằng ánh mắt vô tội: "Chuyện gì vui sướng cơ?"

Ồ Trương Đình cúi đầu nhìn nàng, Sương Sương bỗng phát hiện cả người mình bị nhấc bổng lên, sau đó được đặt lên trên bàn, sách trong tay nàng rơi trên mặt đất.

Nàng cả kinh, vì chợt nhận ra tayỒ Trương Đình căn bản không hề bị thương, nàng trợn mắt há mồm nhìnỒ Trương Đình gỡ băng vải xuống, ném sang bên cạnh.

"Người... người không bị thương?"

Ồ Trương Đình "ừ" một tiếng.

Sương Sương cau mày: "Vậy sao người phải giả vờ như bị thương?"

"Vì phải gạt một vài người." Dù Sương Sương đang ngồi trên bàn nhưngỒ Trương Đình vẫn cao hơn nàng.

Sương Sương thấyỒ Trương Đình nhìn nàng thì cảm thấy có chút sợ hãi, không nhìn được mà rút cổ lại.

Nhưng nàng lại nghĩ mình tò mò quá sợ hãi sẽ rất mất mặt, bèn nói: "Người nhìn cái gì?"

MỗiỒ Trương Đình khẽ nhếch lên, nói sang chuyện khác: "Nàng một mực gọi ta là tướng công?"

Sương Sương hơi sững sốt, nàng vẫn có chút xấu hổ khi gọiỒ Trương Đình là tướng công, nhưng thật ra không phải vì trong lòng thừa nhận mới gọi như vậy, nàng cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi, có thể đạt được mục đích thì gọi hẳn là tướng công cũng chẳng sao hết. Nếu nhưỒ Trương Đình có thể đưa nàng đến chỗ Lan Tranh, bảo nàng gọiỒ Trương Đình là cha cũng được.

"Bây giờ gọi cho ta nghe."Ồ Trương Đình nói.

Sương Sương hơi chần chừ, nàng thấy lúc này quá nguy hiểm, nàng muốn nhảy khỏi bàn, nhưng còn chưa kịp nhảy xuống thì đã bị đối phương ôm lấy.

Thân thể nàng run lên, có lẽ do hơi thở trên người đối phương hoàn toàn khác với hơi thở nữ nhân, lúc cả người nàng bị hơi thở ấy bao trùm thì vội đổi giọng, nàng sợ đối phương làm gì mình nên vội vàng gọi to: "Tướng công."

Tiếng gọi kia vừa dịu dàng vừa nũng nịu, thật là mềm mại đến tận xương tủy.

Sương Sương liếc trộmỒ Trương Đình, thấy đối phương bất động thì trong lòng hơi yên tâm: "Tướng công, ta thấy hơi mệt."

"Vẫn còn sớm mà đã mệt?" GiọngỒ Trương Đình rất nhẹ.

Sương Sương đang nóng lòng muốn thoát thân nên nói: "Ta tắm xong rồi."

Ý của nàng là tắm cũng tắm xong rồi, dĩ nhiên giờ là đến lúc đi ngủ.

Ồ Trương Đình nghe vậy, không biết là hiểu nhầm hay cố ý, cả người hẳn càng nghiêng về phía trước, đưa mũi ra ngửi, giọng nói chứa ý cười: "Đúng là đã tắm rồi, rất thơm."

Sương Sương rũ mắt, chợt phát hiện lỗ tai mình bị một thứ ấm áp chạm vào, sau đó có cái gì đó cắn tai nàng. Mặt nàng ửng đỏ, muốn giãy giụa nhưng không có chút sức lực nào.

Chỉ nói là "Phấn hương ẩm ướt ôi ngà ngọc, thân nuốt nà quần lấy mưa xuân. Tắm chung tình lang nơi nơi đọng, tròn mượt thấm ướt cả cội lòng."

Sau đây Sương Sương lại phải tắm thêm lần nữa, lúc nàng tắm,Ồ Trương Đình ngồi ngay bên cạnh vẽ tranh, thật sự vẽ lại bức tranh mỹ nhân tắm rửa.

Giọt nước thấm từ sau bình phong đến mép giường.

Hôm sau Sương Sương tỉnh lại thìỒ Trương Đình đã ra ngoài.

Lúc hai nha hoàn Bích Lăng và Đan Thu vào dọn phòng, mặt cả hai đều ửng đỏ, chẳng qua đến lúc dọn giường, Bích Lăng bỗng kêu nhỏ một tiếng, nàng ta nhìn Đan Thu ở bên cạnh, nói: "Sao lại không có gì?"

Nàng ta đang nói đến lạc hồng.

Nàng ta biết đêm tân hôn Nhị thiếu gia chưa động phòng với Như phu nhân mà đã rồi đi, chỉ là bây giờ Nhị thiếu gia đã trở lại, đêm qua cùng ngủ cùng giường, thế nào vẫn còn không có?

Đan Thu trừng mắt nhìn Bích Lăng: "Người quên xuất thân của Như phu nhân rồi sao?"

Như phu nhân là hoa nương, lúc đó Nhị thiếu gia bỏ nghìn vàng mua đêm đầu tiên của Như phu nhân, đây chính là chuyện mà cả thành đều biết.

Bấy giờ Bích Lăng mới bừng tỉnh, về mặt lúng túng: "Là ta hồ đồ."

Đan Thu lắc đầu: "Người đừng để phu nhân nghe được, cẩn thận sẽ bị phạt."

Sương Sương nào biết hai nha hoàn đang bàn luận sau lưng nàng, nàng đang ngửa cần cổ tuyết trắng, thấy dùng cả phần mà cũng không che được những dấu vết bên trên thì giận đến mức ném phấn đi.

Liên Đại vội vàng nhặt lên: "Sương Sương tỷ tỷ giận thiếu gia sao?"

Sương Sương nhìn cô bé: "Đúng vậy."

Tuy Liên Đại còn nhỏ tuổi nhưng hiểu biết nhiều: "Sương Sương tỷ tỷ đừng giận thiếu gia, bởi vì dù có thêm một nữ nhân đáng vẽ giống hệt Sương Sương tỷ tỷ nhưng thiếu gia vẫn ngủ lại chỗ của Sương Sương tỷ tỷ."

Liên Đại vừa nhắc tới Trương cô nương, ánh mắt Sương Sương liền thay đổi.

Nàng cảm thấy Ô Trương Đình rất kỳ quái, khi ở trước mặt mọi người và khi ở trước mặt nàng, cứ như là hai con người khác nhau vậy.

Chẳng lẽ hẳn thực sự cho rằng Trương cô nương là nàng nên không dám xúc phạm? Còn đối với nàng thì ngược lại, không buồn quan tâm nhiều?

Nhưng hôm qua Thịnh phu nhân không cho hẳn tới Trương Tư Các, hẳn cũng thật sự không đi, nếu như hẳn cho rằng đó là nàng, vậy tại sao lại không đi?

Sương Sương lại nhớ đến lời Ô Trương Đình từng nói trước đây.

"Nếu như không phải mơ, ta sẽ khoá nàng ở trên giường, để cho nàng không thể đi bất cứ đâu."

Bây giờ hẳn đang giam cầm Trương cô nương?

Sương Sương càng nghĩ càng không thể hiểu nổi Ô Trương Đình.

Nàng bèn dứt khoát bảo Liên Đại tới canh chừng bên ngoài Trương Tư Các, nếu như thấy Ô Trương Đình tới đó thì phải nhanh chóng trở về bẩm báo nàng.

Nhưng Liên Đại canh chừng mấy ngày liền mà cũng không thấy Ô Trương Đình đến Trương Tư Các, ngược lại đêm nào hẳn cũng bám dính lấy Sương Sương.

Sương Sương che y phục, thái độ kiên quyết: "Không được, không cời!"

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Mang giấy bút đến đây, ta phải hưu Như phu nhân

Biên tập: B3

Sương Sương cảm thấy Ô Trương Đình chính là một tên biến thái, lại muốn thu thập hình ảnh mỹ nhân tắm, đã vậy còn ở khắp mọi nơi, dù loại tư thế.

Sương Sương nào chịu, lên tiếng cự tuyệt.

Ô Trương Đình ngồi trên ghế, nghe vậy nhưng vẻ mặt cũng không đổi: "Không muốn?"

Sương Sương đứng dậy muốn đi, chỉ là mới đi được có hai bước thì cả người đã rơi vào lòng ngực người khác, Sương Sương giận đến nghiến răng, bây giờ Ô Trương Đình này cậy mang danh tướng công của nàng mà luôn bắt nạt nàng, mấy dấu vết trên cổ nàng vẫn còn chưa hết đâu.

Sương Sương ngồi trong lòng Ô Trương Đình, len lén đẩy hẳn ra, hình như Ô Trương Đình cũng cảm thấy thú vị nên không hề ngăn cản.

Đúng lúc hai người đang giằng co thì bên ngoài vang lên tiếng nha hoàn.

"Thiếu gia, người ở bên Trương Tư Các tới, nói có chuyện muốn gặp thiếu gia."

Vị Trương cô nương kia lại xảy ra chuyện gì sao?

Sương Sương nghe vậy thì cau mày.

Ô Trương Đình vỗ mông Sương Sương: "Đứng lên đi."

Sương Sương biết Ô Trương Đình muốn đến Trương Tư Các, sau khi đứng dậy nàng nói: "Tướng công, ta muốn theo người."

Ồ Trương Đình nhìn nàng, ngẫm cho phép.

Nha hoàn ở Trương Tư Các vừa nhìn thấy Ổ Trương Đình liền nói rằng Trương cô nương bị bệnh, bệnh đến mơ hồ, miệng luôn gọi tên Ổ Trương Đình.

Sương Sương đứng bên cạnh nghe, không nhận được mà nghiêng rằng kèn kẹt, vị Trương cô nương kia muốn thể hiện tình sâu nghĩa nặng thì sao lại mượn thân phận của nàng chứ, đúng là phiền chết, nhờ đâu Ổ Trương Đình thật sự cho rằng nàng thích hắn thì biết làm thế nào?

Sương Sương ở bên này vẫn còn đang phiền lòng vì Trương cô nương. Ổ Trương Đình ở bên kia đã chuẩn bị tới Trương Tư Các. Sương Sương thấy Ổ Trương Đình sắp đi thì vội vàng chạy theo.

Bọn họ vừa lên đến tầng ba của Trương Tư Các liền nghe thấy giọng Trương cô nương.

"Trương Đình ca ca... Trương Đình ca ca tới sao?" Giọng nói yếu ớt vô lực, có vẻ như là bị bệnh thật.

Sương Sương đi ở phía sau Ổ Trương Đình, đợi khi hai người đến gần mép giường, rồi cuộc nàng cũng nhìn rõ dáng vẻ của Trương cô nương.

Vừa nhìn liền sợ hết hồn, nàng ta hoàn toàn khác với mấy ngày trước, dường như Trương cô nương đã gầy đi một vòng, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn chính là một mỹ nhân ốm yếu.

Trương cô nương thấy Ổ Trương Đình thì rơi lệ, còn đưa tay ra với Ổ Trương Đình: "Trương Đình ca ca, cuối cùng thì huynh cũng tới thăm muội."

Sương Sương thấy thế thì vô cùng không vui, đến khi nhìn Ổ Trương Đình thật sự cầm tay Trương cô nương, nàng lại không biết nói gì cho phải.

"Tại sao đột nhiên lại bị bệnh nghiêm trọng như vậy?" Ổ Trương Đình nhẹ giọng hỏi.

Trương cô nương rừ mắt, một giọt lệ lăn dài: "Ta luôn mơ thấy ca ca ta, không biết huynh ấy ở kinh thành có ổn hay không?"

Sương Sương không ngờ vị Trương cô nương này đã giả mạo nàng, giờ lại còn nhận Thái Tử ca ca của nàng thành ca ca của nàng ta.

Nàng thờ hồn hèn, bước lên phía trước, trực tiếp kéo mạnh tay Ổ Trương Đình ra, thấy sắc mặt Ổ Trương Đình có vẻ không vui, Sương Sương lập tức giả bộ đáng thương.

"Trương công." Nàng dịu dàng yếu đuối gọi Ổ Trương Đình, trên mặt viết rõ chữ ghen tuông của nữ nhi thường tình.

Mặc dù vẻ ngoài giống hệt nhau nhưng Sương Sương tràn đầy sức sống hơn nhiều so với Trương cô nương ở trên giường, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều hoạt sắc sinh hương, Sương Sương giống hệt ngọn lửa, đi tới đâu bùng cháy tới đó.

Trương cô nương làm như bây giờ mới nhìn thấy Sương Sương, ánh mắt nàng ta bi thương, giống như thật sự đau lòng đến cùng tận: "Huynh tới gặp ta mà còn mang nàng theo? Nếu như huynh không thích ta thì hãy để cho ta rời đi, cần gì phải để nàng tới làm nhục ta."

Trương cô nương cố chấp ngồi dậy: "Chi bằng ta trực tiếp đi khỏi nơi này, đỡ phiền huynh chán ghét."

Hành động này của nàng ta rõ ràng là lật mềm buộc chặt, quả nhiên Ổ Trương Đình mở miệng nói: "Nàng cứ an tâm ở đây, sẽ không ai làm phiền nàng hết. Nếu nàng không thích nàng ấy xuất hiện ở trước mặt nàng, vậy ta cho nàng ấy đi là được."

Sương Sương sững sốt, liền thấy Ổ Trương Đình quay mặt lại, nhìn nàng, sau đó xoay mặt sang nói với nha hoàn ở bên cạnh: "Mang giấy bút đến đây, ta phải hưu (*) Như phu nhân."

(*) Hưu: Bỏ vợ.

Lời này vừa nói ra, bốn bề đều trở nên yên lặng, Sương Sương thật sự không ngờ Ổ Trương Đình lại có thể đối xử với nàng như vậy, nàng giận đến không nói được câu nào, cứ thế xoay người bỏ đi.

Ồ Trương Đình thích hưu thì hưu!

Lúc về đến Tư Thận Viện, nàng lại nhớ đến mấy ngày nay Ổ Trương Đình luôn thân mật với nàng, chỉ hận không lột được da mình xuống.

Sương Sương trở về phòng liền bắt tay vào thu dọn đồ đạc, hành động này khiến mấy nha hoàn hoảng sợ, Liên Đại hỏi trước: "Sương Sương tỷ tỷ, tỷ làm gì vậy?"

Giọng Sương Sương lạnh như băng: "Còn có thể làm gì? Bị đuổi ra ngoài. Bây giờ ta không thu dọn đồ đạc, chẳng lẽ còn chờ người tới đuổi đi sao?"

Liên Đại kinh hãi: "Thiếu gia muốn đuổi tỷ? Tại sao?" Cô bé dừng lại: "Chẳng lẽ là vì vị Trương cô nương kia?"

Bích Lăng ở bên cạnh khuyên ngăn Sương Sương: "Phu nhân, liệu có phải có hiểu lầm gì hay không?"

Sương Sương hừ lạnh: "Không có hiểu lầm."

Nếu như Ổ Trương Đình thích nàng thì sao có thể không nhận ra người kia là giả chứ, Sương Sương nghĩ thầm.

Tâm trạng hiện tại của Sương Sương vô cùng phức tạp, dù nàng không muốn Ổ Trương Đình nhận ra nàng, nhưng cũng tuyệt đối không muốn Ổ Trương Đình nhận nhầm.

nàng.

Nàng không thích Ô Tương Đình, nhưng khi thấy Ô Tương Đình mang tình cảm vốn dĩ chỉ dành cho mình trao cho người khác, nàng lại cảm thấy giận đến phát điên.

Vừa nghĩ đến đây, Sương Sương bỗng tỉnh táo lại, tại sao nàng phải nổi giận? Hẳn là nàng nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, Ô Tương Đình cho nàng tự do, nàng có thể đi tìm Lan Tranh rồi.

Nàng không nên tức giận.

Trong nháy mắt biểu tình của Sương Sương trở nên tốt hơn nhiều, nàng cũng không vội thu dọn đồ đạc nữa mà thông thả ngồi xuống.

Ba nha hoàn nhìn đến ngẩn ngơ, bởi đột nhiên Sương Sương lại trở nên vui vẻ sung sướng, còn bảo Bích Lăng bưng đến cho nàng một bát chè hạt sen.

Sương Sương đang đợi hưu thư, nhưng mãi mà không thấy Ô Tương Đình xuất hiện, nàng chờ đến mệt mỏi, không nhịn được nữa bèn bảo Đan Thu đi hỏi thử xem Ô Tương Đình đang ở đâu.

Một lát sau Đan Thu mới trở về: "Phu nhân, thiếu gia không có trong phủ."

Há? Đi ra ngoài rồi?

Không phải muốn hưu nàng sao?

Sương Sương không sao hiểu nổi.

"Người ra ngoài canh gác, nếu hắn trở lại thì mau báo cho ta biết."

"Vâng."

Sương Sương ngồi trong phòng chờ hưu thư của nàng, chờ đến tận khi nàng gục xuống bàn ngủ quên mất mà Ô Tương Đình vẫn chưa về.

Vẫn là Bích Lăng đánh thức Sương Sương dậy: "Phu nhân, đêm đã khuya, người lên giường nghỉ ngơi đi."

Sương Sương ngái ngủ: "Hắn vẫn chưa trở về sao?"

Bích Lăng lắc đầu: "Thiếu gia không về."

Sương Sương ngáp một cái, cuối cùng vẫn không địch lại được cơn buồn ngủ, nàng bèn leo lên giường. Trước khi ngủ nàng còn nói với Bích Lăng: "Lúc nào hắn về, nhất định phải báo ngay với ta."

Nàng phải đợi hưu thư của Ô Tương Đình.

Hừ.

Nhưng đến tận sáng hôm sau khi ngủ dậy, Sương Sương vẫn chưa đợi được hưu thư của nàng.

Lão phu nhân gọi nàng tới dùng bữa.

Khi dùng bữa, Sương Sương vốn đang muốn hỏi thì lại nhìn thấy ánh mắt hoà ái của Lão phu nhân, nàng liền không mở miệng được nữa.

Dường như Lão phu nhân hoàn toàn không biết chuyện này, bà dặn dò Sương Sương nhiều điều, hơn nữa còn chủ động nhắc đến Ô Tương Đình.

"Đứa nhỏ Tiểu Đình lại ra ngoài, cháu ở nhà sẽ không cảm thấy buồn chán chứ? Có muốn cùng Tú Oánh ra phố dạo chơi không?"

Sương Sương sùng sốt: "Cháu có thể ra phố sao?"

Lão phu nhân cười: "Đương nhiên có thể, nhưng an toàn là quan trọng nhất, Sương Sương nhà ta xinh đẹp như vậy, phải cẩn thận không lại bị người khác bắt mất."

Đại tẩu ở bên cạnh nói: "Đúng lúc hôm nay ta muốn ra ngoài mua chút phấn son, cửa hàng bên kia vừa phái người tới thông báo với ta có sản phẩm mới về, Sương Sương có muốn đi cùng ta không?"

Sương Sương ở trong phủ đã sớm buồn bức đến phát chát, bây giờ có người nguyện ý mang nàng ra ngoài, dĩ nhiên nàng muốn đi, nên nhất thời quên luôn chuyện Ô Tương Đình muốn hưu nàng.

Hai người các nàng cùng đi ra cửa, đại tẩu cố tình mang theo mấy hạ nhân biết võ công, nhưng điều khiến Sương Sương rất không vui chính là tại sao nàng lại phải che kín từ đầu đến chân chứ.

Tuy đại tẩu cũng che mặt, nhưng ít nhất là đôi mắt vẫn lộ ra bên ngoài. Còn Sương Sương thì ngay cả đôi mắt cũng bị giấu dưới lớp màn che, nhìn gì cũng phải nhìn qua một tấm màn.

Đại tẩu nói như lẽ đương nhiên: "Sương Sương xinh đẹp như vậy, chẳng may bị người ta bắt đi thì Tiểu Đình còn không hận chết ta sao."

Sương Sương nghe thấy tên Ô Trương Đình, sắc mặt lập tức khó coi: "Đừng nhắc đến hắn."

Đại tẩu đảo mắt, rồi nở nụ cười: "Sao lại không được nhắc? Hai người cãi nhau hả?"

Sương Sương lắc đầu, nhưng vì đại tẩu đối xử rất tốt với nàng nên nàng nói thật: "Hôm qua hắn tới thăm Trương cô nương, sau đó đứng trước mặt Trương cô nương nói muốn hưu ta."

Đại tẩu nghe vậy thì ánh mắt tỏ vẻ không dám tin: "Tiểu Đình nói thế thật sao?"

Sương Sương gật đầu: "Hắn sai người đi lấy giấy bút, nói là để viết hưu thư cho ta."

Đại tẩu lắc đầu: "Sương Sương, muội là thiếp thất của Tiểu Đình, nếu như đệ ấy thật sự không thích muội nữa thì cũng không cần phải viết hưu thư."

Bấy giờ Sương Sương mới kịp phản ứng, nàng không hề biết thân phận thiếp thất chính là không hề có tự do, một khi tướng công chán ghét thiếp nào thì sẽ có thể tùy ý cho người khác, thậm chí hoàn toàn có thể mua bán, căn bản vốn không cần đến hưu thư.

"Dĩ nhiên là đệ ấy đang gạt muội, về phần tại sao lại gạt thì chắc là Tiểu Đình có lý do của đệ ấy." Đại tẩu an ủi Sương Sương: "Muội yên tâm, nếu như Tiểu Đình bắt nạt muội, tổ mẫu sẽ là người đầu tiên không tha cho đệ ấy."

Đối với tình cảm mà người trong Ô gia dành cho mình, Sương Sương luôn thấy rất kỳ quái, tại sao bọn họ lại đối xử với nàng như người thân, trên đời thật sự có người tốt như vậy sao? Nhưng Lão phu nhân và Thịnh phu nhân lại không đối xử với vị Trương cô nương kia giống nàng.

Sương Sương quyết định thử thăm dò: "Đại tẩu, dù sao ta cũng chỉ là một thiếp nhỏ nhoi, tại sao mọi người lại đối xử tốt với ta như thế?"

Đại tẩu nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ, tựa như câu hỏi của nàng cực kỳ ngớ ngẩn.

"Sương Sương, Tiểu Đình thích muội, đương nhiên là chúng ta cũng thích muội rồi. Từ rất lâu trước đây đệ ấy đã nói sẽ rước nàng về nhà, cho nên người nhà chúng ta vẫn luôn chờ đợi muội."

Sương Sương ngây ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thị Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Người có đưa hưu thư cho ta hay không đây? Nàng cáu giận nói

Biên tập: B3

Đại tẩu mỉm cười với Sương Sương rồi xoay người đi trước, mặc kệ Sương Sương hỏi thêm điều gì, nàng ấy cũng không nhắc lại chủ đề này nữa, nên rốt cuộc Sương Sương chỉ có thể từ bỏ.

Đoàn người các nàng đến cửa hàng phấn son nổi tiếng nhất thành Kim Lăng, đây là cửa hàng trên danh nghĩa của Nhị thúc Ô gia, từ trước đến nay đại tẩu đều mua phấn son ở đây.

Các nàng vừa mới bước vào cửa hàng thì bà chủ liền tiến lên đón, bà chủ cửa hàng phấn son là một nữ nhân chừng ba mươi tuổi, mặt mũi thanh tú, nụ cười treo trên mặt cũng không hề khiến người ta có cảm giác con buôn.

"Đại phu nhân đã tới rồi sao?" Bà chủ nhìn Sương Sương đứng cạnh đại tẩu: "Còn đây chắc là Nhị phu nhân rồi, thiếp họ Chu, mời hai vị phu nhân lên tầng hai trước, tầng một đông người lắm miệng, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến sự yên tĩnh của hai vị phu nhân."

Đại tẩu gật đầu, vừa mang Sương Sương lên tầng vừa hỏi bà chủ Chu: "Tầng hai có ai khác không?"

"Thưa, có Hứa thiếu gia và Hứa tiểu thư." Bà chủ Chu trả lời.

Đại tẩu nghe vậy thì cười: "Tĩnh Hán lại dẫn muội muội tới mua phấn sao?" Rồi nàng ấy quay đầu nhìn Sương Sương: "Đề ta dẫn muội đến gặp hai người họ, bọn họ là biểu đệ và biểu muội của Tiểu Đình."

Hứa Tĩnh Hán và muội muội của hắn sao?

Sương Sương gật đầu.

Các nàng vừa lên đến nơi liền nghe được giọng nói của một cô nương: "Ca, huynh thấy cái này thế nào?"

Sau đó là giọng nói thờ ơ của Hứa Tĩnh Hán: "Đẹp lắm đẹp lắm, muội chọn xong chưa? Huynh còn muốn đi cưỡi ngựa nữa."

"Huynh lại còn muốn cưỡi ngựa? Mỗi tháng muội chỉ gọi huynh cùng đi mua phấn có một lần mà huynh vẫn không vui." Cô nương hừ một tiếng.

Hứa Tinh Hán không biết phải làm sao: "Rồi, một tháng mưa phần một lần, mưa y phục bốn lần, tới trà quán một lần, nghe hí khúc một lần, mấy lần đó không phải cũng vẫn là ta đi cùng muội sao?"

"Vậy huynh đừng đi nữa!"

Đại tẩu thấy hai người sắp cãi nhau thì vội vàng lên tiếng: "Tinh Hán, Linh Dung, hai người cũng ở đây hả?"

Đại tẩu vừa dứt lời liền thấy một cô nương vọt tới: "Tú Oánh biểu tẩu, lâu lắm rồi muội không gặp tẩu."

Cô nương kia hết sức rục rờ hoạt bát, thấy đại tẩu thì chạy tới nắm tay, nàng ấy chào hỏi với đại tẩu xong liền chuyển tầm mắt sang người Sương Sương: "Đây là?"

Đại tẩu giới thiệu giùm: "Đây là phu nhân của Tiểu Đình, Sương Sương." Rồi lại nói với Sương Sương: "Đây là Hứa Linh Dung, muội gọi nàng là Linh Dung được rồi, lại nói, hai muội bằng tuổi nhau đấy."

Hứa Linh Dung cười ngọt ngào với Sương Sương: "Chào Sương Sương biểu tẩu." Nàng ấy có chút hiếu kỳ nhìn Sương Sương che kín mít cả người: "Sao Sương Sương biểu tẩu lại che kín như vậy?"

Đại tẩu cười khê: "Đội khi nhìn thấy mặt nàng thì muội sẽ rõ." Nàng ấy nhìn về phía Hứa Tinh Hán đứng cách đó không xa: "Tinh Hán, đệ không tới chào hỏi sao?"

Hứa Tinh Hán chậm chạp đi tới, gãi gãi đầu: "Chào hai vị biểu tẩu."

Hứa Linh Dung nghiêng đầu làm mặt quỷ với ca ca mình rồi quay đầu nói: "Tú Oánh biểu tẩu, chúng ta không thềm nói chuyện với huynh ấy."

Hứa Tinh Hán cười bất đắc dĩ: "Thôi, thôi, quân tử không đấu với nữ nhân, mọi người cứ từ từ chọn, ta ra cửa chờ."

Đại tẩu cho mọi người lui hết, hiện tại trên tầng hai chỉ còn lại Sương Sương, đại tẩu, Hứa Linh Dung cùng với bà chủ Chu.

Sương Sương thấy trong phòng đều là nữ nhân thì mới lấy mũ che xuống. Nàng vừa đặt mũ che lên bàn, Hứa Linh Dung liền hít vào một hơi.

Đại tẩu thấy vậy thì trêu chọc: "Sao muội lại hít vào thế?"

Bà chủ Chu ở bên cạnh cũng ngây dại, nghe tiếng đại tẩu mới cười nói: "Ta đã gặp qua rất nhiều mỹ nhân, nhưng người như Nhị phu nhân thì mới thấy lần đầu, quả nhiên là phu nhân của Ô gia."

Hứa Linh Dung còn thẳng thắn hơn, ánh mắt nàng ấy sáng rực nhìn chằm chằm vào Sương Sương, khiến Sương Sương hơi khó chịu mà cau mày.

Hứa Linh Dung thấy Sương Sương cau mày thì đưa hai tay lên bụng mặt: "Mỹ nhân dù có cau mày vẫn xinh đẹp như vậy, Tú Oánh biểu tẩu, ban đầu muội cảm thấy Nhị biểu ca là người đẹp mắt nhất trên đời, bây giờ muội mới biết ánh mắt của muội quá nông cạn."

Nàng ấy nói xong còn xấu hổ nháy nháy mắt với Sương Sương: "Sương Sương biểu tẩu, muội có thể sờ tay tẩu một chút không?"

Chân mày Sương Sương cau chặt hơn, sau đó từ chối.

Đại tẩu ở bên cạnh không khách khí mà cười thành tiếng, còn Hứa Linh Dung thì ỉu xiu như cả tím phôi sương.

Lúc Sương Sương đứng chọn phần, Hứa Linh Dung vẫn một mực nhìn lên Sương Sương, cuối cùng những loại phần mà Sương Sương chọn, nàng ấy cũng mua loại giống hết.

Mãi đến tận khi Sương Sương rời khỏi, nàng ấy vẫn nhìn theo không thôi, Hứa Tinh Hán không thể nhịn được: "Người ta đã đi mất dạng từ lâu rồi, muội đừng có nhìn nữa!"

Hứa Linh Dung thờ dãi: "Ca này, nếu như huynh có thể lấy được một mỹ nhân xinh đẹp như vậy thì muội cũng không cần phải giương mắt nhìn nữa, chỉ cần nhìn tẩu từ của mình là được rồi."

Hứa Tinh Hán tròn mắt nhìn Hứa Linh Dung: "Về nhà!"

Sương Sương vừa về đến Tư Thận Viện thì Liên Đại đã chạy tới: "Sương Sương tỷ tỷ, xảy ra chuyện rồi!"

"Chuyện gì?" Sương Sương vẫn bình tĩnh, còn bảo Liên Đại ngồi xuống rồi nói.

Liên Đại lắc đầu: "Muội vừa thấy nha hoàn ở Tương Tư Các bưng một cái chậu ra, muội tò đầu nhìn thử, hoá ra là một chậu máu."

Sương Sương kinh ngạc: "Một chậu máu?"

"Đúng vậy, muội nghe nha hoàn kia nói đây là máu mà vị Tướng cô nương ở trong Tương Tư Các kia nôn ra, còn bảo đại phu đều nói Tướng cô nương không sống được lâu nữa." Liên Đại nói.

Sương Sương cảm thấy thật kỳ quái, lúc vị Tướng cô nương kia mới tới Ô gia thì rất vui sướng, còn có thể đánh đàn, nhưng tại sao mới có mấy ngày ngắn ngủi mà đã bị bệnh, đã vậy còn bệnh nặng đến mức đó. Ban đầu nàng còn tưởng vị Tướng cô nương kia cố tình giả bệnh để Ô Tương Đình đau lòng, bây giờ nhìn lại xem ra không phải.

"Thiếu gia về phủ chưa?" Sương Sương hỏi Liên Đại, Liên Đại lắc đầu.

Sương Sương hơi do dự, cuối cùng vẫn quyết định không quan tâm tới vị ở Trương Tư Các kia, nàng không muốn nhìn Trương cô nương đó, dù nàng ta có chết thì cũng không liên quan tới nàng. Nếu nàng tới đó, chẳng may nàng ta chết luôn thì không phải nàng bị liên lụy sao.

Sáng sớm năm ngày sau Ô Trương Đình mới trở về, vừa về liền tới Tư Thiện Viện.

Lúc này Sương Sương vẫn còn đang ngủ, nàng luôn ngủ rất sâu, một người sống sờ sờ vào phòng mà nàng cũng hồn nhiên không biết gì cả.

Tuy lúc ngủ hai người tướng ngủ của Sương Sương không tốt, nhưng khi ngủ một mình thì cũng không tệ lắm.

Khi ngủ nàng luôn thích lưu lại một ngọn nến, ánh nến mờ ảo chiếu lên gò má Sương Sương, dưới ánh sáng nhàn nhạt, gương mặt nàng sáng bóng như ngọc.

Đều nói ngấm mỹ nhân dưới nến sẽ có một hương vị khác. Ô Trương Đình ngồi bên giường nhìn Sương Sương một lúc lâu mới đứng dậy ra ngoài.

Chờ khi hân trở lại lần nữa, đúng lúc Sương Sương vừa thay y phục xong.

Hôm nay nàng chọn bộ váy màu vàng nhạt, bộ váy này được may theo kiểu dáng mới nhất ở thành Kim Lăng, chẳng qua cổ áo hơi rộng, có thể nhìn thấy da thịt chỗ xương quai xanh.

Sương Sương đứng trước gương đồng, đang do dự không biết có nên choàng tấm lụa mỏng lên cánh tay hay không thì Ô Trương Đình bước vào.

Nàng nghe thấy tiếng động, vừa quay đầu lại nhìn liền quay luôn trở về.

Sương Sương cực kỳ tức giận, nàng cố ý lạnh nhạt với Ô Trương Đình ở bên cạnh, mặc kệ hắn nói gì cũng không thèm nhìn hắn, chỉ hỏi Bích Lăng và Đan Thu.

"Các người cảm thấy ta nên chọn đôi hoa tai nào?"

Nàng nhìn mấy đôi hoa tai mà không biết nên chọn đôi nào.

Một bàn tay trắng nõn, khớp xương rõ ràng đưa tới, cầm đôi hoa tai đỏ mã não lên, đưa tới bên tai Sương Sươngướm thử, rồi đeo vào cho nàng.

Sương Sương nhìn Ô Trương Đình trong gương đồng đang đeo hoa tai cho nàng, vẻ mặt nàng vẫn không hề thay đổi.

Trái lại Bích Lăng và Đan Thu ở bên cạnh thấy vậy thì mặt liền đỏ bừng, sau đó hai người lặng lẽ lui ra khỏi phòng.

Hai nha hoàn vừa đi, Sương Sương bèn né sang một bên, Ô Trương Đình mới đeo được một bên hoa tai, bên còn lại vẫn chưa kịp đeo.

"Không phải tướng công nên đưa cho ta thứ gì đó sao?"

Sương Sương bỗng nói.

Ô Trương Đình lắc lắc hoa tai trong tay: "Đeo xong cái này đã."

Sương Sương trừng mắt nhìn Ô Trương Đình, đưa tay ra đoạt lại bông tai, nàng không thể không thừa nhận Ô Trương Đình cũng rất có con mắt.

Nàng tự đeo chiếc hoa tai còn lại, thấy Ô Trương Đình định bước tới thì trực tiếp nghiêng người đi ra ngoài.

Đừng tưởng rằng nàng đã quên chuyện hân làm lần trước.

Nàng đi được mấy bước liền quay đầu lại nhìn Ô Trương Đình.

Sương Sương xinh đẹp tuyệt trần, khi tức giận lại càng tươi mới hơn, nhưng nàng không hề biết điều đó, bởi khi còn ở trong cung, mỗi khi nàng tức giận thì tất cả cung nhân đều quỳ sụp xuống đất, nào có ai dám nhìn thẳng vào nàng.

Nàng thấy Ô Trương Đình chỉ nhìn mình mà không nói lời nào, trong bụng càng tức giận hơn.

"Người có đưa hủ thư cho ta hay không đây?" Nàng cau giận nói.

Ô Trương Đình nhìn Sương Sương, phun ra một câu: "Nàng lại đây thì ta cho." Lúc nói ra lời này, đôi mắt đào hoa kia lặng lẽ sầm lại.

Sương Sương nghe vậy thì nhìn Ô Trương Đình ngờ vực: "Thật sao?"

"Ừ."

Hắn là một nam nhân như Ô Trương Đình sẽ không lừa gạt nàng đâu.

Sương Sương suy nghĩ chốc lát liền chủ động đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nàng mới không muốn sinh hài tử cho Ô Tương Đình đâu

Biên tập: B3

Sương Sương đi tới trước mặt Ô Tương Đình, hất cằm nói: "Hưu thư đâu?"

Ô Tương Đình lấy từ trong tay áo ra một tờ giấy, đưa cho Sương Sương.

Sương Sương thấy hẳn thật sự lấy ra một tờ giấy thì thầm vui vẻ, mặc dù trong lòng vẫn còn một số cảm xúc không rõ ràng.

Nàng nhận lấy liền không chờ được nữa mà mở ra xem, vừa mở ra liền vội vàng gấp lại.

"Ngươi!" Sương Sương không biết lúc này mình đang tức đến đỏ mặt hay là xấu hổ đỏ mặt nữa.

Trong tờ giấy kia Ô Tương Đình vẽ một nữ nhân không mặc y phục, tuy không vẽ mặt nhưng lại viết tên nàng lên.

Ô Tương Đình nhướn mày: "Nàng gọi ta là gì?"

Sương Sương cắn môi, bất đắc dĩ gọi một tiếng tướng công.

Nàng vừa dứt lời liền bị người kéo vào trong ngực, Ô Tương Đình rũ mắt nhìn cổ áo hơi mở rộng của Sương Sương: "Y phục này quá khó nhìn."

Sương Sương vừa giãy giụa vừa nói: "Khó nhìn chỗ nào? Đây là mẫu mới nhất của năm nay đó."

Nửa nén hương sau, Sương Sương nước mắt lưng tròng thay y phục, bởi vạt áo của bộ váy vàng nhạt này quá rộng, căn bản không che được mấy dấu vết đỏ hồng mới xuất hiện kia.

Nàng thay sang một bộ đồ cao cổ, trong lòng mắng chửi Ô Tương Đình trăm nghìn lần, tiểu nhân vô sỉ, chỉ biết sàm sỡ nàng.

Nàng ra khỏi tắm bình phong, Ô Tương Đình vẫn chưa rời phòng mà đang ngồi uống trà, dường như sắc mặt của hắn càng thêm đỏ hồng hơn lúc trước.

"Lại đây." Ô Tương Đình nói với Sương Sương.

Tuy Sương Sương không tình nguyện nhưng cũng không dám trực tiếp đối nghịch với Ô Tương Đình, mặc dù bây giờ nhìn qua có vẻ như Ô Tương Đình luôn dịu dàng với nàng, nhưng dù sao hắn cũng là một người tính khí thất thường, có khi một lúc nào đó lại tìm lý do để phạt nàng cũng nên.

Sương Sương chậm chạp đi qua, vừa tới gần liền nghe Ô Tương Đình nói: "Thời tiết càng ngày càng nóng, ta đưa nàng đến phương Bắc tránh nóng."

Sương Sương hơi sững sốt: "Đi phương Bắc?"

Ô Tương Đình vuốt cằm: "Hôm nay chuẩn bị, sáng sớm ngày mai chúng ta lên đường."

Sương Sương cả kinh, giọng nói trở nên lắp ba lắp bắp: "Vậy... Tổ mẫu và mẫu thân có đi không?"

"Thân thể bọn họ không tốt, không thích hợp đi đường xa vất vả với chúng ta."

Chỉ có nàng và Ô Tương Đình đi?

Sương Sương cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không diễn tả thành lời, vì vậy nàng chỉ ngăn người nhìn hai nha hoàn Bích Lăng và Đan Thu giúp nàng thu dọn đồ đạc.

Ô Tương Đình đưa nàng đến phương Bắc nhưng không phải là phía kinh thành, hẳn định dẫn nàng đến Mạc Bắc.

Liên Đại nghe nói nàng phải tới Mạc Bắc thì hưng phấn không thôi: "Sương Sương tỷ tỷ, muội nghe nói cô ở Mạc Bắc còn cao hơn cả đầu người, còn nữa, nghe nói ở Mạc Bắc cực kỳ nhiều ngựa."

Sương Sương vốn không có hứng thú với chuyến đi này, nàng nằm nghiêng trên giường mỹ nhân, uể oải rả rời: "Mạc Bắc thì có gì hay? Ta chỉ thích những nơi phồn hoa thôi."

Nơi đó ngoài cỏ ra thì chỉ có ngựa, hơn nữa người đều sống trong lều, vạn nhất đến đêm rắn chuột chui vào lều của nàng thì sao? Sương Sương vốn luôn sống trong nhung lụa, trước đây thì ở trong cung, giờ ở tại Ô gia, không thể không thừa nhận là ở Ô gia thật sự rất thoải mái, bồn tắm ở đây không khác gì với bồn tắm của nàng trong cung, mà Ô gia cũng rất giàu, đồ dùng của nàng có khi còn tinh xảo hơn đồ trong cung, ngay cả tinh dầu tắm hiện giờ của nàng, cũng là thứ nàng chưa thấy bao giờ.

Hơn nữa hình như Ô Tương Đình muốn mang nàng đến Mạc Bắc tận hai tháng mới về, bây giờ nàng ở Ô gia, Ô Tương Đình thường xuyên ra ngoài, nàng không cần phải gặp hắn, trong lòng cũng hơi vui vẻ. Nhưng đã đến Mạc Bắc rồi, đến lúc đó thì không thể không ở cùng hắn cả ngày, nàng không thích đâu.

Vì sáng sớm mai phải lên đường nên sau khi dùng bữa tối, Lão phu nhân nắm tay Sương Sương dặn dò rất lâu.

"Đi Mạc Bắc vẫn phải ăn nhiều cơm, đừng để đói bụng. Nếu thích cái gì, muốn chơi cái gì, cháu hãy nói với Tiểu Đình, nó sẽ làm cho cháu. Còn có, tốt nhất là mang cho tổ mẫu một đứa cháu gái về, ta cùng A Văn đều sinh nam hài tử, từ lâu đã luôn mong có một đứa cháu gái." Nói đến đây, Lão phu nhân cười khoe mắt cong cong.

Sương Sương nghe vậy thì lỗ tai đỏ bừng, nàng cũng không biết phải trả lời làm sao. Bây giờ nàng với Ô Tương Đình còn chưa viên phòng nữa, sao có thể sinh hài tử chứ? Không, nàng mới không muốn sinh hài tử cho Ô Tương Đình đâu.

Lão phu nhân thấy Sương Sương xấu hổ thì cười thành tiếng: "Đứa nhỏ này đang xấu hổ kìa."

Ô Tương Đình liếc nhìn Sương Sương, Lão phu nhân thấy Ô Tương Đình nhìn Sương Sương thì cũng gọi Ô Tương Đình đến bên cạnh: "Tiểu Đình, đến Mạc Bắc, không cho phép cháu bắt nạt Sương Sương, nghe chưa?"

Ô Tương Đình gật đầu có chút bất đắc dĩ, Lão phu nhân lại nói: "Cần phải cố gắng, tổ mẫu muốn một đứa cháu gái."

"Nhờ là cháu trai thì sao?" Ô Tương Đình hỏi.

Lão phu nhân hơi do dự, trong mắt hiện lên vẻ đấu tranh, cuối cùng vẫn nói: "Thôi thì... cũng cứ sinh đi."

Sương Sương thật sự không còn biết nói gì nữa.

Ô Tương Đình nói sáng sớm khởi hành, nên khi trời vẫn còn tối đã gọi Sương Sương dậy.

Sương Sương không dậy được, căn bản không muốn cử động, Ô Tương Đình bèn mặc y phục giúp nàng.

Nàng ngồi mơ màng trong lòng Ô Tương Đình, mặt chôn vào trong ngực hắn. Ô Tương Đình kéo mặt nàng ra, vì chưa chải tóc nên nhìn qua Sương Sương không có chút sức lực nào, nàng bị Ô Tương Đình đánh thức đúng vào lúc đang ngủ sâu nhất, vừa tức vừa mệt.

Ô Tương Đình chải đầu cho nàng, nàng còn giờ tay đánh cho Ô Tương Đình hai phát.

"Không muốn, ta không muốn rời giường." Sương Sương cất giọng ngái ngủ.

Ô Tương Đình thấy vậy thì không chải đầu cho Sương Sương nữa, hắn lấy một chiếc áo choàng, bọc kín toàn thân Sương Sương rồi bế nàng ra ngoài.

Bé suốt một đường từ trong phòng ra đến xe ngựa, nha hoàn nô tài đi theo nhìn thấy thì vội vàng cúi đầu.

Ngay cả giày Sương Sương cũng không đi, chỉ xỏ mỗi tất, mà cũng là Ô Tương Đình xỏ cho.

Xe ngựa của bọn họ rất lớn, bên trong còn có cả một chiếc giường nhỏ, Sương Sương được bế lên liền ngay lập tức tìm chỗ, xoay mặt vào trong ngủ tiếp.

Chờ khi nàng tỉnh lại, bọn họ đã ra khỏi thành Kim Lăng.

Nàng mơ màng chui ra khỏi chăn, vì để tránh nóng nên trong xe ngựa đặt một tảng băng, Sương Sương cũng không cảm thấy nóng.

Nàng thò đầu ra khỏi chăn, nhìn bóng lưng nam nhân trước mặt, còn chưa kịp phân biệt thì đối phương đã lên tiếng.

"Dậy rồi sao, tới đây rửa mặt đi."

Sương Sương chớp chớp mắt, con buồn ngủ cũng vui đi phần nào.

Nàng xuống giường, nhưng phát hiện không có giày: "Giày ta đâu?"

Ô Tương Đình nghiêng mặt nhìn nàng, vẻ mặt bất đắc dĩ, Sương Sương hoàn toàn không nhớ những chuyện xảy ra vào sáng sớm hôm nay, nàng cũng không nhớ việc nàng khóc nháo âm ỉ, không cho Ô Tương Đình đi giày cho nàng, cứ đi vào là nàng lại vút. Ô Tương Đình phải nhặt giày cho nàng mấy lần.

Sương Sương lại ngồi về giường, muốn Ô Tương Đình lấy giày cho nàng: "Tướng công, ta muốn giày."

Nàng luôn là người biết co biết giãn, hơn nữa bây giờ nàng cùng Ô Tương Đình tới Mạc Bắc, nếu như dọc đường chẳng may chọc hắn tức giận thì cũng không có Lão phu nhân và Thịnh phu nhân bênh vực nàng.

Ô Tương Đình thấy Sương Sương gọi hắn là tướng công, bèn thật sự đứng dậy đi lấy giày.

Hắn đặt giày xuống trước mặt Sương Sương, Sương Sương đang định tự mình đi thì bất ngờ Ô Tương Đình ngồi xổm xuống, đi giày giúp nàng.

Một tay hắn cầm giày thêu, một tay nâng bàn chân ngọc của Sương Sương lên.

Hắn làm rất cẩn thận, tựa như đã sớm làm việc này hàng trăm nghìn lần.

Sương Sương nhìn Ô Tương Đình đi giày cho nàng, đến khi đi xong, nàng mới hoàn hồn lại.

Sương Sương rửa mặt rồi ngồi lên bàn, Ô Tương Đình đã bảo người chuẩn bị điểm tâm cho nàng, đều là món nàng thích.

Nàng vừa ăn vừa liếc trộm Ô Tương Đình bên cạnh, Ô Tương Đình đang xem sổ sách, tốc độ lật sách của hắn quá nhanh khiến Sương Sương hoài nghi không biết hắn có đọc thật hay không.

Nói đến sổ sách, Sương Sương chợt nhớ tới sổ sách mà đại tẩu mang đến cho nàng, nhưng hình như sau buổi chiều hôm ấy nàng không nhìn thấy đồng sổ sách đó nữa, thôi, dù sao nàng cũng ra ngoài rồi.

Sương Sương dùng bữa xong thì có nha hoàn tới thu dọn bát đĩa, Sương Sương thấy là nha hoàn Thanh Khi kia, nàng ta là đại nha hoàn của Ô Trương Đình, cho nên luôn mang theo bên người.

Nàng dùng bữa xong liền cảm thấy rất nhàm chán, không biết nên làm gì, số lượng sổ sách mà Ô Trương Đình phải xem rất nhiều, cũng chẳng có thời gian quan tâm đến nàng.

Nàng quay về nằm trên giường, lẩn qua lẩn lại đến phát điên, rốt cuộc vẫn không nhận được mà quần lấy Ô Trương Đình.

"Trưởng công." Nàng nhẹ giọng gọi Ô Trương Đình.

Ô Trương Đình ừ một tiếng nhưng không nhìn nàng.

Sương Sương lại gọi lần nữa.

Rốt cuộc Ô Trương Đình cũng rời mắt khỏi sổ sách, quay sang nhìn Sương Sương, khẽ nhíu mày.

Sương Sương chống cằm nhìn Ô Trương Đình: "Trưởng công, ta buồn chán."

Vì vậy Ô Trương Đình bảo nha hoàn mang một bàn cờ đến, hấn bồi Sương Sương đánh cờ, chẳng qua hấn vừa đánh cờ lại vừa xem sổ sách.

Kỹ thuật chơi cờ của Sương Sương không tốt, hạ quân tiếp theo nàng đã biết mình sắp thua rồi.

Nàng len lén liếc Ô Trương Đình, thấy tầm mắt hấn vẫn luôn đặt vào sổ sách thì thò tay ra lấy trộm một quân cờ.

Tay vừa dịch chuyển liền bị một quân cờ gõ một phát, Sương Sương bị đau vội vã rút tay về.

Nàng ngẩng đầu lên thì thấy Ô Trương Đình đang nhìn nàng chăm chú, Sương Sương chợt dạ giấu tay ra sau lưng.

Kết quả đương nhiên là Ô Trương Đình thắng, Sương Sương thua thê thảm không nỡ nhìn, nàng thấy mình thua khó coi như vậy nên không muốn đánh cờ với Ô Trương Đình nữa.

Nhưng nàng không muốn chơi cờ, cũng không ngủ được, nàng liền chạy ra bên này rót cho mình ly trà, lại chạy ra cửa sổ bên kia ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, sau khi ngắm chán thì chạy đến bên cạnh Ô Trương Đình, cầm sổ sách mà hấn chưa đọc lên xem xét.

Nàng đi tới đi lui trong xe ngựa, cuối cùng lại vẫn quay về làm phiền Ô Trương Đình.

Ô Trương Đình bắt được Sương Sương ôm vào trong ngực, đưa tay véo eo nàng, cất giọng trầm thấp: "Không được nhúc nhích."

Sương Sương ngồi trong ngực Ô Trương Đình, ngồi một hồi nàng lại không nhận được nữa mà nghiêng đầu qua, nhỏ giọng hỏi: "Cái gì vậy?"

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoá ra trong lòng Sương Sương còn có tiên lang

Biên tập: B3

Nàng ngẩng đầu liếc nhìn Ô Trương Đình, thử đưa tay ra chạm vào đồ vật cộm cộm, vật kia ở trong ngực Ô Trương Đình.

Hình như là...

Sương Sương chần chừ chốc lát, bèn dứt khoát thò tay vào lấy đồ ra, vừa nhìn thấy mới phát hiện là một cây sáo ngắn, chẳng qua đuôi cây sáo kia lại được gắn một cái tua rua. Tua rua này được bện rất xấu xí thô kệch, không xứng với cây sáo ngọc này chút nào.

Sương Sương buồn chán cầm cây sáo hỏi Ô Trương Đình: "Muốn lấy lại không?"

Nàng chỉ thuận miệng hỏi thôi, bỗng nhiên nhận ra ánh mắt Ô Trương Đình trở nên u ám, dường như hấn đã trở về dáng vẻ khi lần đầu tiên Sương Sương thấy hấn ở Thục Kim Quật.

Còn chưa đợi Sương Sương kịp phản ứng, Ô Trương Đình đã lạnh nhạt lên tiếng: "Dừng xe!"

Xe ngựa dừng lại ngay tức khắc.

Ô Trương Đình nhìn Sương Sương: "Còn chưa chịu dậy? Nàng định ngồi bao lâu?"

Về chán ghét trong mắt hấn rõ ràng như thế, không hiểu sao lại khiến Sương Sương bị tổn thương lòng tự trọng, nàng cũng đâu muốn ngồi trong ngực hấn, là chính hấn kéo nàng tới, bây giờ lại nói như nàng không biết liêm sỉ vậy.

Sương Sương lập tức ngồi dậy khỏi ngực Ô Tương Đình, mà gần như khi nàng vừa ngồi dậy, Ô Tương Đình cũng xuống khỏi xe ngựa.

Hắn đổi sang cười ngựa.

Sương Sương nhìn trộm hắn từ sau màn che, nhìn xong thì thở phì phò trào lên giường nằm.

Một lát sau, nàng lại bò dậy.

Ô Tương Đình không mang cây sáo trên bàn đi. Sương Sương đi tới, một lần nữa nhìn kỹ lại cây sáo, cái tua rua này thật sự không xứng với cây sáo này chút nào, nhưng càng nhìn, nàng càng cảm thấy dường như đã từng nhìn thấy cái tua rua này ở đâu thì phải.

Mặc dù cái tua rua này rất xấu xí, nhưng nhìn qua cũng biết chất liệu của nó không hề tầm thường, tựa như nàng đã thật sự thấy.

Bỗng biểu tình của Sương Sương thay đổi, hình như cái tua rua này là do nàng bận.

Năm nàng mười sáu tuổi, hồi đó trong ngoài cung đều lưu hành trò bận tua rua, giống như tua rua buộc chuỗi kiếm vậy, bận thứ này thật đẹp rồi buộc vào nhạc cụ của người mình thích, người đó sẽ có thể hiểu được tâm ý của mình.

Khi ấy Sương Sương cũng học theo, chẳng qua cái đầu tiên quá xấu, nàng liền bảo cung nữ đem vứt đi, còn mình thì chú tâm làm cái thứ hai thật đẹp rồi tặng cho Lan Tranh.

Sương Sương nhìn cái tua rua gắn trên cây sáo ngọc, cái tua rua xấu xí không ai buồn nhìn này thực sự là do nàng bận sao?

Nhưng tại sao Ô Tương Đình lại nhặt được?

Còn cẩn thận buộc vào đuôi cây sáo?

Đồ điên!

Ô Tương Đình đúng là một đồ điên!

Mãi đến tận tối, Ô Tương Đình cũng không lên xe ngựa, là mấy nha hoàn Bích Lăng đưa thức ăn cho Sương Sương.

Lúc ăn Sương Sương không nhịn được hỏi các nàng: “Hôm nay không vào được thành, sao vẫn có thức ăn nóng hổi vậy?”

Đan Thu cười nói: “Nhị thiếu gia mang đầu bếp đi cùng, dụng cụ nấu ăn cũng mang theo, chính vì sợ phu nhân không ăn được lương khô.”

Vì Liên Đại còn nhỏ tuổi, chưa biết tự khống chế, nên khi nhìn thấy một bàn thức ăn, cô bé không nhịn được mà nuốt nước miếng. Vì tiếng động quá lớn nên bị Sương Sương phát hiện.

Sương Sương nhìn Liên Đại: “Ngươi đi dùng bữa trước đi, ở đây không cần ngươi hầu hạ nữa.”

Liên Đại ồ một tiếng, vẫn dùng ánh mắt cực kỳ lưu luyến nhìn bàn thức ăn của Sương Sương.

Sương Sương phát hiện thấy điều bất thường, bình thường nha đầu này cũng đâu có thèm ăn đến thế.

“Sao lại thèm ăn đến nỗi chân cũng không nhấc nổi vậy?”

Lúc này Liên Đại mới bừng tỉnh, cười lấy lòng Sương Sương: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ có thể thưởng cho muội một miếng thịt thỏ không?”

Đan Thu lên tiếng mắng: “Liên Đại, đi xuống!”

Ngày thường Liên Đại đều do Đan Thu dạy dỗ, cô bé vừa thấy Đan Thu nổi giận liền nhanh chóng xuống xe, nào còn dám muốn ăn thịt thỏ của Sương Sương.

Sương Sương không thích ăn mặn cho lắm, đối với chuyện Liên Đại muốn ăn thịt thỏ của nàng, nàng cảm thấy không có vấn đề gì cả.

“Con bé muốn ăn thì cho nó ăn, Bích Lăng, mang khay thịt thỏ này cho Liên Đại.”

Bích Lăng do dự, Sương Sương nhìn nàng ta: “Đi đi.”

Từ trước đến nay nàng vốn không phải là một chủ tử hẹp hòi.

Bích Lăng không còn cách nào khác, đành bụng thịt thỏ đi xuống.

Bích Lăng vừa đi, Đan Thu bèn lên tiếng, nàng ta cúi đầu thật thấp: “Phu nhân, thịt thỏ đó là do thiếu gia tự mình săn được, hơn nữa vì không có nhiều, thiếu gia sợ phu nhân ăn không đủ no nên đã cùng ăn lương khô với chúng nô tài.” Đan Thu hơi ngừng lại: “Nô tỳ lắm mồm, xin phu nhân trách phạt.”

Sương Sương nào biết chỉ một mình nàng được ăn cơm, nàng cứ cho rằng tất cả mọi người đều được ăn. Nàng thưởng thịt thỏ cho Liên Đại, chẳng qua chỉ muốn nha đầu kia được ăn thêm nhiều thịt một chút.

Nhất thời tâm trạng của Sương Sương trở nên phức tạp, nàng cảm thấy mình hơi quá đáng, nhưng nàng cũng chỉ là vô tình, vậy mà nha hoàn Đan Thu này còn có ý trách móc nàng. Nàng đâu biết chỉ có một mình nàng được ăn, cũng đâu biết thỏ kia là do Ô Tương Đình săn được?

Sương Sương nhũn mày, muốn nói nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng buông đầu: “Người mang thức ăn xuống đi.”

Đan Thu vội quỳ xuống đất: “Cầu phu nhân tha thứ.”

Sương Sương thấy thế thì càng nổi giận hơn, bây giờ nàng đã trở thành người không biết điều, điệu bộ này của Đan Thu chẳng khác nào coi nàng là một đại ác nhân không thể dung thứ, nàng phải làm thế nào với nha hoàn vì trung thành bảo vệ chủ mà nói ra sự thật mất lòng này đây?

“Dáng vẻ này của người là gì? Ta chỉ bảo người mang thức ăn xuống.” Sương Sương bức bối: “Nếu người không muốn nghe lời ta thì hãy nói với thiếu gia của người, không muốn hầu hạ ta, qua hầu hạ hắn là được rồi đúng không?”

Bây giờ Đan Thu mới vội vàng mang thức ăn lui xuống, sau đó Bích Lăng dè dặt mang nước trà lên.

Sương Sương ngồi trước bàn dài, thấy chính nha hoàn bên người cũng tránh nàng như tránh bọ cạp. Vốn dĩ nàng cũng tự biết mình sai, nhưng tất cả mọi người đều cho rằng nàng không nên làm như vậy, Sương Sương liền nổi lên tâm lý phản nghịch.

Ồ Trương Đình hy sinh vì nàng, liên quan gì đến nàng?

Là nàng cầu xin hắn ta làm vậy sao?

Giống như trước đây, nàng cũng không bắtỒ Trương Đình phải thích nàng.

Thôi, ở đây cũng đâu có ai đau lòng vì nàng.

Tuy những nha hoàn này hầu hạ nàng, nhưng đều là người củaỒ Trương Đình, các nàng ta đều cảm thấy nàng đượcỒ Trương Đình đối xử tốt thì nàng nên cảm tạ trời đất.

Sao nàng phải làm vậy? Không phảiỒ Trương Đình cũng chỉ vì cái thân xác này của nàng hay sao?

Nếu như dáng vẻ của nàng không phải thế này, sợ làỒ Trương Đình cũng chỉ coi nàng là một hoa nương hèn hạ ti tiện nhất mà thôi.

Sương Sương càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khổ sở, nàng chỉ thường thật thà cho Liên Đại thôi mà, tại sao mọi người đều coi nàng là người xấu? Đúng vậy, nàng là người xấu, trên đời này ai mà không nói công chúa Gia Ninh là người xấu xa nhất chứ, mười tuổi nàng đã cho người đánh tàn phế đích nữ của Thừa Tướng, nàng nói với người ngoài nàng làm vậy là do không thích có người mặc cùng màu y phục với nàng. Nhưng trên thực tế, trong lúc vô tình nàng đã nghe được đích nữ của Thừa Tướng nói với nha hoàn của nàng ta.

“Ta ghét ả Gia Ninh đó muốn chết, không biết tại sao cha lại bắt ta làm thư đồng cho nàng ta. Ngoài cái dáng vẻ khá hơn một chút thì nàng ta không được cái gì cả, đúng là một người ngu ngốc, tính nết còn hư láo như vậy, người nhìn nàng ta xem, hôm qua còn cười ngửa của một vị Tướng quân.”

“Tiểu thư, đây là hoàng cung, chúng ta trở về rồi hãy nói.”

“Nàng ta đang nghỉ trưa, sao có thể nghe được? Hừ, tính cả tuổi mụ thì nàng ta đã mười tuổi rồi, vậy mà còn không biết xấu hổ đi cười ngửa của một nam nhân trưởng thành, sau khi lớn lên nhất định nàng ta sẽ giống cô cô của nàng ta, là loại nữ nhân không biết liêm sỉ.”

Khi nàng mười tuổi nghe được những lời này thì không kìm được mà giận phát điên, nàng không ngờ người tỷ tỷ luôn dịu dàng cung chiều nàng lại là người như vậy. Nàng không có tỷ muội, chỉ có một ca ca, khi Thừa Tướng cho đích nữ của mình làm thư đồng cho nàng, nàng đã thật lòng coi đối phương là tỷ tỷ, nên cái gì cũng kể với nàng ta. Vậy mà thật không ngờ người tỷ tỷ này lại chán ghét nàng như vậy, còn chửi bới cả cô cô nàng.

Sau đó nàng liền tìm lý do, cho người đánh đối phương thành tàn phế.

Nàng là một người xấu, người trong toàn thiên hạ này đều biết.

Sương Sương không quan tâm

Vì tối nay không vào được thành, bọn họ dừng lại nghỉ ngơi cạnh một dòng suối, chờ đến sáng mai lại xuất phát.

Sương Sương ở trên xe ngựa một mình, nàng không muốn đi xuống, cũng không muốn nhìn thái độ thận trọng của nha hoàn, nên nàng nằm bò ở trên bàn, nhắm chán đếm số lượng số sách. Sau đó nàng phát hiện trên xe ngựa có giấy bút, liền dứt khoát bày giấy ra bàn, chuẩn bị viết gì đó giết thời gian.

Nhưng nên viết cái gì bây giờ?

Sương Sương suy nghĩ hồi lâu, quyết định viết một bài thơ tình mà nàng mới đọc được gần đây, đúng lúc bài thơ này cũng có thể biểu đạt tâm tình của nàng.

Nàng vừa viết xong bài thơ, đột nhiên thấy ánh nến trước mắt lập lòe, rồi một bàn tay đưa ra đoạt lấy tờ giấy của nàng.

Sương Sương hơi sững sốt, ngẩng đầu lên liền phát hiện làỒ Trương Đình.

Ồ Trương Đình nhìn bài thơ, cười khê thành tiếng: “Giới cho một con chim nhạn bay đến nơi xa thăm, mới tin vào đau khổ khi biệt ly, giới cho một người thiếp nguyện làm mây trên đỉnh núi, bay vào trong giấc mộng của tiên lang.”(*) Hắn cúi đầu nhìn Sương Sương, vẻ mặt mang ý cười: “Hoá ra trong lòng Sương Sương còn có tiên lang, là họỒ ta không thức thời, bẽ gãy đôi cánh phượng hoàng của hai người, chia cắt mất đoạn tình duyên này.”

(*) *Tiên lang: người tình trong mộng.*

Sương Sương căn bản không ngờỒ Trương Đình lại đi lên.

Ồ Trương Đình nhìn nàng thật lâu, quay người muốn đi xuống. Rốt cuộc Sương Sương không nhịn được nữa mà lên tiếng gọi hắn.

“Người...”

Vì ban ngày mới mâu thuẫn nên Sương Sương không gọi nổi tiếng tướng công, nhưng lại không có cách nào gọi tên hắn.

Ồ Trương Đình hơi ngừng bước, giọng nói lạnh như băng: “Xuống tắm đi.”

Nổi xong hắn liền xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Kẻ đến đánh cướp đêm nay thật sự là thổ phỉ sao?

Biên tập: B3

Một lát sau Sương Sương mới đi xuống, vừa xuống liền nhìn thấy Bích Lăng và Đan Thu đứng bên cạnh xe ngựa, hai nha hoàn dẫn Sương Sương tới bờ suối, khoảng cách từ nơi cả đoàn nghỉ lại cho đến bờ suối có hơi xa.

Khoảng đất trống bên bờ suối được mấy tầng bình phong che kín.

Bích Lăng nói với Sương Sương: “Phu nhân, trong bình phong có thùng nước tắm, phu nhân đi vào là có thể tắm luôn.”

Vì trên người có hình xăm nên Sương Sương thường không để những nha hoàn này giúp nàng tắm rửa, chẳng qua đây là lần đầu tiên nàng tắm ở nơi núi rừng hoang vắng, nên đứng nói là đi tắm, ngay cả côi y phục cũng thấy sợ hãi.

Nàng đi một mình vào trong bình phong, hai nha hoàn liền dùng bình phong che kín cả lối vào.

Sương Sương thấy ở chính giữa đặt một thùng nước tắm, bên cạnh còn xếp y phục và đồ dưỡng da.

Sương Sương đứng cạnh thùng nước tắm hồi lâu, cởi vạt áo ra, nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng côn trùng kêu vang, nàng lại vội buộc vạt áo vào.

Nàng gần như khóc không ra nước mắt, cứ thế đứng nhìn thùng nước tắm. Bệnh sạch sẽ khiến nàng không thể không tắm, nhưng từ trước đến nay nàng chưa bao giờ cởi hết y phục ở ngoài trời. Thậm chí cứ một lúc nàng lại gọi tên Bích Lăng với Đan Thu, phải chắc chắn xem hai nha hoàn có còn ở bên ngoài hay không.

Đang lúc Sương Sương sợ không dám quyết định thì đột nhiên nàng nghe thấy hai nha hoàn bên ngoài cất tiếng gọi thiếu gia.

Một lát sau, bình phong được mở ra,Ồ Trương Đình đi vào, hắn nhìn thấy Sương Sương đang đứng cạnh thùng nước tắm thì không hề tỏ ra kinh ngạc, tựa hồ như đã đoán được Sương Sương chưa tắm.

Hắn đi tới, mặc dù sắc mặt vẫn khó nhìn như cũ, nhưng so với lúc ở trên xe ngựa thì đã tốt hơn rất nhiều.

“Tại sao chưa tắm?”

Sương Sương cắn môi, không hiểu sao có chút tủi thân.

Ồ Trương Đình nhìn Sương Sương, dường như hiểu rõ lo lắng trong lòng nàng, hắn quay người đi, bước về phía trước, cởi đai lưng của mình ra buộc lên mắt, cất cao giọng nói: “Ta đưa lưng về phía nàng, nàng không cần sợ hãi nữa.”

Sương Sương nhìn hành động củaỒ Trương Đình thì cảm thấy hơi kỳ quái, cũng đâu phải làỒ Trương Đình chưa từng giúp nàng tắm qua, vậy nhưng lần này lại chủ động làm quân tử, điều này khiến Sương Sương không hiểu nổi.

Nhưng mà dù sao nàng cũng phải giải quyết xong chuyện tắm rửa này cái đã, vừa rồiỒ Trương Đình không có ở đây, nàng căn bản không dám côi y phục, bây giờ có hắn, nàng cảm thấy an toàn hơn hắn, nếu như có người nhìn trộm nàng, hay là có rắn rết chuột bọ đến gần, nhất địnhỒ Trương Đình sẽ giải quyết hết.

Suy nghĩ này khiến Sương Sương không khỏi cả kinh, bây giờ nàng đã tin nhiệmỒ Trương Đình đến mức này rồi sao?

Nàng vội vã lắc đầu, muốn vứt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu.

Sương Sương tắm xong mới đi đến bên cạnhỒ Trương Đình, nàng nhìnỒ Trương Đình, còn đưa tay ra hươ hươ trước mặt hắn.

Hình như thật sự không nhìn thấy gì.

Hai mắtỒ Trương Đình bị đai lưng màu bạc bịt kín, chỉ lộ ra sống mũi thật cao và đôi môi đỏ mọng như cánh hoa. Làn da hắn cực trắng, Sương Sương nhất thời không phân biệt nổi rốt cuộc là đai lưng trắng hơn hay là mặt hắn trắng hơn.

Một nam nhân lại xinh đẹp như vậy, kỳ thật đúng là một tai họa, chẳng qua đại gia nghiệp củaỒ Trương Đình quá lớn, nên mới không ai dám động vào hắn.

Sương Sương trầm nghĩ, nếu như tuổi mình lớn hơn một chút, lại chưa từng được gặp Lan Tranh, khi gặp một Ô Tương Đình mỹ mạo như vậy, không biết chừng sẽ thật sự giống cô cô của mình, thu hút về làm trai lơ.

“Nàng xong chưa?” Giọng nói trầm thấp của Ô Tương Đình bỗng kéo Sương Sương bừng tỉnh khỏi cơn mê mang.

Sương Sương vội vàng nói: “Xong rồi.”

Lúc này Ô Tương Đình mới đưa tay gỡ đai lưng ra, hần liếc nhìn Sương Sương, một lần nữa thắt đai lưng lên hông, sau đó để hai nha hoàn Bích Lăng và Đan Thu đưa nàng về xe ngựa.

Sương Sương lên xe ngựa một lúc lâu, Ô Tương Đình mới lên. Lúc bước vào trong xe ngựa cả người hần mang theo hơi lạnh, đuôi tóc ẩm ướt. Có lẽ hần tắm bằng nước lạnh.

Sương Sương đã nằm ở trên giường, thấy Ô Tương Đình đi lên thì ngồi dậy, nàng nhìn Ô Tương Đình, không biết phải nói gì.

Tối nay bọn họ ngủ chung sao?

Ô Tương Đình lại không đi về phía giường mà ngồi xuống bàn, chuẩn bị xem sổ sách.

Vốn dĩ Sương Sương muốn giải thích với Ô Tương Đình về chuyện ngày hôm nay, nhưng đối phương luôn đưa lưng về phía nàng, chăm chú đọc sổ sách, căn bản không cho nàng cơ hội nói chuyện, Sương Sương chờ mãi, rồi cứ thế mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm, Sương Sương bất chợt bừng tỉnh, bởi vì bên ngoài quá ồn ào. Nàng vừa mở mắt ra liền thấy Ô Tương Đình vén màn che đi vào, Sương Sương còn chưa kịp phản ứng, đối phương đã bế nàng khỏi giường.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sương Sương nghe thấy bên ngoài có tiếng thét chói tai.

Về mặt Ô Tương Đình vẫn bình tĩnh: “Thỏ phi.”

Sương Sương á một tiếng, túm lấy ống tay áo Ô Tương Đình: “Bọn chúng có đông không?”

Ô Tương Đình không trả lời vấn đề này mà chỉ ấn vào chỗ nào đó, một tấm ván mở ra, Sương Sương nhìn tấm ván mở ra, trong lúc còn đang kinh sợ thì Ô Tương Đình đã nhét nàng vào đó, hơn nữa còn điểm huyết Sương Sương.

Sương Sương lập tức không thể nói chuyện.

Sau khi nhét Sương Sương vào, Ô Tương Đình đóng cơ quan lại.

Sương Sương nấp ở trong cơ quan, nàng nghe không rõ lắm mấy tiếng động bên ngoài, nhưng vẫn có thể nghe loáng thoáng một chút. Không lâu sau, có người leo lên chiếc xe ngựa này. Lại không biết bao lâu nữa, xe ngựa hơi lắc lư, còn có thể nghe được tiếng ngựa hí.

Sau đó Sương Sương nghe được tiếng nữ nhân khóc, hơn nữa tiếng khóc này còn có chút quen thuộc.

Lúc nàng vẫn còn chưa nhớ ra nỗi đã nghe qua tiếng khóc này ở đâu thì giọng Ô Tương Đình vang lên.

“Khóc cái gì?”

Lạnh lùng mà hung ác, thờ ơ đến cực điểm.

“Ta... sau khi ta đi cùng hần, ngài có thể giúp ta chuyện ta đã nhờ ngài không?”

Mắt Sương Sương tròn to, đây là giọng nói của Tương cô nương.

“Mặc dù ai cũng có đầu lưỡi, nhưng hình như có vài người không nên giữ đầu lưỡi lại để làm gì, người nghĩ sao?”

“Ta biết, Ô thiếu gia, nhưng van cầu ngài, nhất định phải cứu cha mẹ ta, không phải ta cố ý muốn đến gần ngài...” Tương cô nương bỗng ngừng nói, giống như bị cái gì cường ép cắt ngang.

Mà Sương Sương đã cảm thấy sau lưng rét lạnh, Ô Tương Đình đang nói chuyện gì với Tương cô nương? Cái gì gọi là không phải nàng ta cố ý đến gần hần? Ô Tương Đình đã đáp ứng chuyện gì với Tương cô nương?

Lát nữa Tương cô nương phải đi với ai?

Bao nhiêu chuyện bí ẩn nối tiếp nhau kéo đến, đúng lúc này lại có người đi lên xe ngựa, có vẻ như là không ít người.

“Ồ, trên này có một đại mỹ nhân, đại đương gia à, ngài xem, ta đoạt cô nương này về làm nàng dâu có được không?”

“Tốt, quá tốt, chỉ sợ thiếu gia đang ôm mỹ nhân không bằng lòng thôi, nói đi, có cho hay không? Không cho ta liền chém người, rồi cướp nàng đi.” Giọng của tên nam nhân này khàn khàn, nghe qua có chút kỳ quái.

“Tiền bạc đều thuộc về người, nhưng nàng thì không được.” Ô Tương Đình lên tiếng.

Sau đó là giọng Tường cô nương: “Đừng, Tường Đình ca ca, đừng để muội phải đi cùng bọn họ, muội thề, muội sẽ không giận đối với huynh nữa.”

“Ồi chào, lại còn giận đối nữa à, ta thích nhất mỹ nhân hay giận đối đó. Các huynh đệ, ra tay.” Vẫn là nam nhân giọng khàn khàn kia.

Dường như trong xe ngựa xảy ra đánh nhau, xe ngựa lắc lư dữ dội, Sương Sương ngồi trong cơ quan cũng sợ hãi, không dám cử động dù chỉ một chút. Rồi Sương Sương nghe thấy tiếng Tường cô nương kêu thét lên, nhưng lại như bị người ta bịt miệng. Không biết qua bao lâu, xe ngựa trở lại yên tĩnh, chờ khi cơ quan được mở ra một lần nữa, Sương Sương nhìn thấy Ô Tường Đình, trên mặt hắn có đầy vết thương, khoé miệng cũng chảy máu.

Sương Sương bò từ cơ quan ra ngoài, Tường cô nương không còn trên xe ngựa nữa, nàng ta bị thổ phi bắt đi rồi sao?

Ô Tường Đình bế Sương Sương về giường, xe ngựa vừa trải qua một trận đánh nên bên trong trở nên bừa bộn, ngay cả chiếc giường này cũng có vết đao chém.

Huyệt cầm của Sương Sương chưa được giải, mà tựa như Ô Tường Đình cũng không muốn giải cho nàng.

Thanh Khi mang mấy nha hoàn mà Sương Sương chưa từng thấy bao giờ lên dọn dẹp lại toàn bộ xe ngựa, Sương Sương nghe thấy Thanh Khi báo cáo với Ô Tường Đình: “Thiếu gia, những kẻ đó lấy đi của chúng ta mấy rương châu báu.”

Rõ ràng là bị đánh cướp, nhưng khi nghe xong Ô Tường Đình lại cười khề một tiếng.

“Muốn lấy thì cứ lấy đi.”

Sương Sương lại nằm xuống chiếc giường đã bị chém qua, làm sao cũng không ngủ được. Nàng không nhịn được mà nhìn sang Ô Tường Đình ở bên cạnh, Ô Tường Đình cũng không ngủ, hắn đang mở mắt nhìn đình xe ngựa, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thật ra nàng rất muốn hỏi Tường cô nương đi đâu rồi.

Nhưng có lẽ nàng đã đoán được.

Tường cô nương bị nhảm là nàng, bị thổ phi bắt đi.

Đại khái là thổ phi nghe tin Ô Tường Đình ra ngoài, còn mang theo cả một thiếp thất, cho nên không chỉ động lòng tham, mà còn nổi lòng háo sắc.

Chỉ là trước đó Tường cô nương luôn giả mạo nàng, rõ ràng Ô Tường Đình đều tin, hơn nữa khi nàng nấp ở trong cơ quan, đám thổ phi kia không tìm được thì cũng sẽ không trì hoãn quá lâu, dù sao vạn nhất có xe ngựa khác đi qua thì sẽ không tốt. Vì thế cũng hoàn toàn không cần phải để Tường cô nương thay thế nàng.

Sương Sương nhồm dậy nhìn Ô Tường Đình, hai mắt nàng trong veo lấp lánh, còn mang theo chút bối rối: “Kè đến đánh cướp đêm nay thật sự là thổ phi sao?”

Ô Tường Đình nghe vậy thì quay đầu nhìn nàng, đôi mắt đào hoa kia sâu thẳm như giếng khơi, nhìn không thấy đáy.

Hết chương 32.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Trên bả vai của hắn, có một hình xăm

Biên tập: B3

“Phải.”

Cánh môi Ô Tường Đình khẽ mấp máy, nói ra câu trả lời.

Sương Sương nghe vậy thì cau mày: “Thật sao?”

Nhưng Ô Tường Đình không để ý tới nàng nữa, cứ thế quay người đi.

Sương Sương cảm thấy Ô Tường Đình đang nói dối, nên nàng lại leo vòng sang bên kia, bám theo hỏi Ô Tường Đình: “Thật sự là thổ phi?”

Ô Tường Đình vốn đã nhắm mắt lại, nghe nàng hỏi thì khẽ nhúm mày, sau đó chậm rãi mở mắt ra.

Đôi mắt đào hoa kia của hắn giống hệt viên pha lê mà phiên bang tiến cống, lấp lánh đẹp đẽ không sao tả xiết, nhìn dưới ánh nến càng lộ ra vẻ yêu mị.

Trên mặt hắn có vết thương, giống như một món đồ sứ hảo hạng bị người ta phá vỡ, nhưng cũng chính vì thương tích kia, vẻ nữ tính của Ô Tường Đình lại giảm đi mấy phần, chỉ còn dư lại mấy phần tà khí.

“Không ngủ?”

“Ta muốn biết...”

Sương Sương còn chưa kịp nói xong thì đã bị Ô Trương Đình lật người ôm lấy.

Đột nhiên bị đối phương đụng chạm thân mật, Sương Sương không kịp đề phòng nên kêu thét một tiếng, vội vàng nói: “Ngủ ngủ ngủ!”

Sương Sương nằm ngủ trong ngực Ô Trương Đình, vốn cho rằng mình sẽ không ngủ được, nhưng không ngờ nàng ngủ say đến mức Ô Trương Đình dậy lúc nào nàng cũng không biết.

Hôm nay bọn họ nghỉ lại khách điểm trong thành.

Sương Sương phải dùng đến hai thùng nước tắm lớn để tắm rửa, sau khi tắm xong ra ngoài, Thanh Khi đi tới, trong tay cầm theo thuốc.

“Tối nay phu nhân có thể giúp thiếu gia bôi thuốc không?” Thanh Khi đặt thuốc ở trên bàn: “Từ trước đến nay thiếu gia không cho chúng nô tỳ lại gần người, nhưng hôm qua lúc giao thủ với thổ phi, trên người thiếu gia đã bị thương, nô tỳ nghĩ nếu là phu nhân, nhất định thiếu gia sẽ đồng ý bôi thuốc.”

Sương Sương nghe thấy lời này của Thanh Khi thì kinh ngạc, Ô Trương Đình không cho những nha hoàn này lại gần sao? Nàng vốn cứ tưởng Thanh Khi là nha hoàn thông phòng (*) của Ô Trương Đình, dù sao thì đại đa số nam nhân đều có. Trước khi thành thân, Thái Tử ca của nàng cũng có hai cung nữ hầu hạ bên mình. Tính tình của một trong hai người đó đặc biệt dịu dàng, ấn tượng của Sương Sương với nàng ta cũng không tệ lắm.

() Bê: Nha hoàn thông phòng là nha hoàn làm ấm giường đó, để chủ từ giải toả nhu cầu sinh lý:3*

“Bôi lên mặt đúng không?” Sương Sương hỏi.

Thanh Khi lắc đầu: “Không, trên người thiếu gia cũng có, hôm nay nô tỳ đề ý thấy thiếu gia không giống với ngày thường. Chắc chắn là trên người cũng bị thương.”

Trên người cũng có?

Thế chẳng phải đã rất nghiêm trọng rồi sao?

“Đã mời đại phu chưa?”

Sương Sương hỏi.

Thanh Khi thở dài: “Thiếu gia không đồng ý.”

Cuối cùng thuốc vẫn rơi vào tay Sương Sương.

Ô Trương Đình từ bên ngoài trở về, Sương Sương cầm thuốc đi tới bên cạnh hắn.

Vết thương trên mặt Ô Trương Đình đã tím lại, so với hôm qua thì nhìn còn nghiêm trọng hơn một chút.

“Tắm xong thì bôi thuốc đi.”

Sương Sương nhìn Ô Trương Đình, nhỏ giọng nói.

“Không cần.” Ô Trương Đình trực tiếp cự tuyệt lời đề nghị của Sương Sương, rồi cứ thế đi thẳng ra phía sau bình phong.

Không bao lâu sau, từ sau tấm bình phong liền truyền tới tiếng y phục sột soạt.

Ô Trương Đình đang cởi y phục.

Sương Sương nhìn thuốc trong tay, lại nghĩ đến ngày hôm qua nàng trốn trong cơ quan dưới gầm xe ngựa. Bất kể thế nào thì Ô Trương Đình cũng đã cứu nàng, hay là cứ giúp hắn bôi thuốc một lần đi vậy.

Nghĩ tới đây, Sương Sương vừa nói chuyện vừa đi ra phía sau tấm bình phong: “Không được, phải bôi thuốc, ta vào đây.”

Nàng vừa dứt lời liền bước vào. Mà đúng lúc này Ô Trương Đình đang cởi áo, nghe thấy tiếng động, hắn kéo một tấm áo khoác lên trên người, nghiêng mặt sang bên cạnh, giọng nói không vui: “Đi ra ngoài.”

Nhưng trước khi Ô Trương Đình kịp che kín thân thể, Sương Sương đã nhìn thấy rõ được lưng hắn, trên bả vai của hắn, có một hình xăm.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Nó được khắc lên cơ thể trắng như tuyết

Biên tập: B3

Sương Sương ngăn người.

Nguyên nhân là bởi, trên vai Ô Tương Đình được xăm tên nàng ——

“Gia Ninh.”

Hai chữ này giống như dùng dao khắc lên từng nét một, nó được khắc lên cơ thể trắng như tuyết, sinh ra tình cảm.

Thật lâu sau, Sương Sương mới phản ứng lại, nàng đặt thuốc xuống đất, nhỏ giọng nói: “Nếu người cần ta giúp thì cứ gọi ta.”

Nàng cúi đầu ra khỏi bình phong, Sương Sương không thể ngờ rằng Ô Tương Đình lại xăm tên nàng lên người, đây là ý gì? Cam nguyện làm nô lệ cho nàng sao?

Chờ đến khi Ô Tương Đình nằm xuống bên cạnh nàng, nàng nhìn đối phương, mấy lần muốn nói lại thôi.

Nàng không thể hỏi. Bởi nếu nàng hỏi, chắc chắn thân phận của nàng sẽ bại lộ.

Hôm sau, bọn họ tiếp tục lên đường, chẳng qua Sương Sương phát hiện xe ngựa trước đó đã được đổi mới, hơn nữa toàn bộ hộ vệ đi theo cũng đều thay y phục khác, từ y phục có ký hiệu của Ô gia ban đầu đổi thành y phục thông thường không có ký hiệu.

Mà Ô Tương Đình cũng dịch dung thay đổi khuôn mặt, không hiểu sao hắn lại gắn thêm một bộ râu quai nón, da thịt lộ ra ngoài y phục cũng biến thành màu ngăm đen, trên ngón tay cái còn đeo một chiếc nhẫn ngọc cực lớn.

Lúc Sương Sương mới nhìn thấy hắn còn sợ hết hồn, nàng không nhận ra đây là Ô Tương Đình, mãi đến khi đối phương đến gần gọi tên nàng, nàng mới nhận ra.

Sương Sương nhìn chằm chằm vào Ô Tương Đình, muốn đưa tay ra kéo râu của hắn, nhưng còn chưa kéo được đã bị đối phương giữ tay lại.

“Đau!” Sương Sương kêu đau, trên thực tế là để đối phương buông tay mình ra. Vậy nhưng Ô Tương Đình căn bản không mắc mưu, còn lạnh nhạt nhìn nàng.

Sương Sương đang muốn rút tay mình ra thì bị cầm càng chặt hơn, nàng đành thở dài: “Ta chỉ muốn thử xem râu này có thể gỡ ra hay không thôi mà.”

Ô Tương Đình khẽ nhú mày, buông lỏng tay Sương Sương: “Chỉ khi dùng nước thuốc mới có thể gỡ ra.”

Sương Sương tò mò: “Có thật không?”

Ô Tương Đình đáp: “Nàng có thể thử xem, nếu như không gỡ ra được thì nàng phải làm một chuyện.”

“Vậy nếu ta gỡ ra được thì sao?” Sương Sương hỏi ngược lại.

“Vậy ta sẽ làm cho nàng một chuyện.” Ô Tương Đình nhếch môi, nở nụ cười duy nhất trong suốt mấy ngày nay.

Tuy còn chưa thử sức, nhưng Sương Sương đã bắt đầu nghĩ, nàng nên bảo Ô Tương Đình làm cho nàng việc gì đây?

Đưa cho nàng chìa khóa của cái lồng chân?

Hay trực tiếp cho nàng tự do?

Ôm loại suy nghĩ này trong đầu, Sương Sương đưa tay ra trước mặt Ô Tương Đình.

Nửa nén hương sau, nàng vẫy vẫy bàn tay tê rần, trợn mắt không thể tin nổi nhìn bộ râu trên mặt Ô Tương Đình, nàng gỡ lâu như vậy mà cũng không gỡ ra nổi, thật ra nàng có dứt được mấy sợi râu, nhưng nàng nhanh chóng ghét bỏ mà ném đi.

Ô Tương Đình đã sớm đoán được kết quả, hắn lười biếng nhìn Sương Sương: “Thế nên nàng phải làm một chuyện.”

Sương Sương hơi căng thẳng: “Chuyện gì?”

Ô Tương Đình quan sát Sương Sương hết một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt của hắn khiến Sương Sương càng thêm khẩn trương. Nhưng nếu nàng đã đánh cược cùng với Ô Tương Đình thì nàng nguyện ý nhận thua.

“Xướng khúc đi.” Hắn bỗng nói.

Sương Sương trừng mắt nhìn: “Chỉ vậy thôi?”

Ô Tương Đình vuốt cằm: “Biết xướng giọng Kim Lăng không? Xướng một bài đi.”

Sương Sương đã từng học giọng Kim Lăng, tuy không được giống cho lắm.

Nàng nhìn Ô Tương Đình, cuối cùng vẫn hơi nghiêng người, đôi môi hơi hé, xướng bài tiểu khúc về người thiếu nữ nhớ tới tình lang. Thật ra nàng không có ý xướng bài này, chẳng qua khi ở Thục Kim Quật, chỉ có bài này là đứng đắn một chút, còn lời của phần lớn những khúc hát khác đều nghe không lọt tai nổi.

Bởi vì là khúc hát nhưng nhớ người tình, nên Sương Sương hát rất nhỏ, có lẽ chỉ một mình Ô Tương Đình ngồi trong xe là có thể nghe rõ. Khúc hát rất nhanh đã kết thúc, nàng quay lại nhìn Ô Tương Đình.

Hắn không hề lên tiếng, hoá ra đã nằm trên giường ngủ mất.

Sương Sương suy nghĩ chốc lát, rồi ngồi xuống bên cạnh giường, hai mắt nhìn chăm chăm vào Ô Tương Đình, bất chợt nhẹ giọng gọi: “Tướng công.”

Ô Tương Đình không phản ứng.

“Tướng công, có thể gỡ laccio chân trên chân ta không? Ta cảm thấy không thoải mái.”

Sương Sương thử thăm dò, nhưng đối phương vẫn không đáp lại, nàng không nhận được lại gọi tiếp.

“Tướng công!”

Không phản ứng.

Sương Sương hàm hừ, bỗng đột nhiên bị ôm lên giường, dường như Ô Tương Đình thật sự mệt mỏi, giọng nói có phần ngái ngủ: “Không hát nữa thì ngủ đi.”

Bất ngờ bị đối phương ôm vào trong ngực, không bao lâu sau Sương Sương bắt đầu giả vờ: “Rầu! Chọc làm đau ta!”

Nàng vẫn thích Ô Tương Đình mặt trắng không có râu hơn, Ô Tương Đình ngấm đen lại có râu này thật sự quá khó coi. (Bê: Từ bao giờ bắt đầu thấy ông đẹp rồi vậy:3:3)

Ô Tương Đình nghe vậy thì đổi tư thế, hắn chuyển sang ôm Sương Sương từ phía sau, râu không chạm vào mặt Sương Sương nữa: “Thế này được chưa?”

Sương Sương ngấm nghĩ, miễn cưỡng chấp nhận.

Xe ngựa chạy mấy ngày, Sương Sương ngồi trong xe buồn bức không chịu nổi.

Nàng muốn đi cưỡi ngựa, nàng cũng được coi như một nữ nhân lớn lên trên lưng ngựa, vậy mà bây giờ ngày nào cũng phải bị bách trong xe ngựa, thật là buồn muốn chết.

Thế nên Sương Sương thường hay nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn chán phong cảnh bên ngoài thì lại nhìn Ô Tương Đình ngồi trong xe. Hắn thì ngược lại, ngồi rất yên tĩnh, không xem sổ sách thì lại làm thơ, hầu như ngày nào cũng luôn bận rộn.

Sương Sương không hiểu, nếu như hắn đã bận rộn như vậy thì sao còn phải ra ngoài, chỉ bằng cứ ở lại Ô gia mà xem sổ sách là được rồi.

Đi được khoảng nửa tháng, đoàn người bọn họ tạm dừng lại ở Phong Thành.

Ô Tương Đình có một vụ làm ăn ở đây, mà Phong Thành cũng cách Mạc Bắc không bao xa nữa.

Mặc dù Phong Thành tên Phong Thành, nhưng thực ra ban đầu tên Phong Thành (*). Sau đó bởi vì gió càng ngày càng mạnh, dân bản xứ cũng không ở nổi nên mới đổi tên.

(*) Bê: Tên hiện tại là Phong Thành, Phong trong phong phú, giàu có, sung túc. Còn tên trước đây là Phong Thành, Phong có nghĩa là gió. Cả hai từ Phong đều phát âm là fēng.

Phong tục tập quán ở Phong Thành không giống với kinh thành và Kim Lăng, nhà cửa ở nơi này đều được xây bằng bùn đất, ngay cả sơn cũng không quét.

Sương Sương vào ở tại khách điểm có tên là Văn Lai, đây là khách điểm tốt nhất ở nơi này, nhưng nóc nhà vẫn luôn có bụi đất rơi xuống.

Vào lúc Sương Sương tắm gội, bụi đất thường xuyên rơi vào thùng nước tắm của nàng.

Còn cả những khi rơi đúng lúc nàng dùng bữa.

Nàng trợn mắt nhìn bụi rơi vào bát canh, cuối cùng không nhịn nổi nữa mà nhìn Ô Tương Đình: “Còn bao lâu nữa chúng ta mới rời khỏi nơi này?”

Nàng thật sự không thể chịu nổi nữa.

Ô Tương Đình mặt không đổi sắc, tiếp tục ăn: “Sắp rồi.”

Dù Ô Tương Đình nói hắn có vụ làm ăn cần bàn, nhưng Sương Sương cảm thấy hắn đang đợi người thì đúng hơn. Ngày nào trần nhà của khách điểm này cũng rơi bụi đất xuống, vậy mà Ô Tương Đình nhất định không chịu đổi chỗ ở, liệu có phải hắn đã hẹn gặp với ai ở khách điểm này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Đợi nhiều năm nữa khi nhan sắc nàng suy tàn, liệu hắn có

còn đối xử tốt với nàng nữa không?

Biên tập: B3

Ở lại khách điểm Vân Lai đến ngày thứ tám.

Đêm hôm đó khi Surong Surong đang ngủ say, không biết Ô Tương Đình đi đâu về, rõ ràng đang là mùa hè nhưng cả người lại mang theo một thân khí lạnh.

Hắn lên giường, ôm lấy Surong Surong, rồi cầm tay Surong Surong đưa ra ngoài rèm.

Surong Surong bị hành động này làm tỉnh ngủ, chẳng qua cả người không có chút sức lực nào, nàng tựa vào ngực Ô Tương Đình, không hiểu hắn đang làm gì. Mãi cho đến khi có một bàn tay thô ráp lạnh như băng chạm vào cổ tay nàng.

Surong Surong lập tức muốn rút tay về, nhưng bị Ô Tương Đình ngăn lại.

Ô Tương Đình giữ tay Surong Surong, không để nàng động đậy: “Đừng cử động.”

Bàn tay thô ráp kia khẽ sờ tay Surong Surong, sau đó, một giọng nói khàn đục gài nua vang lên: “Công tử có thể cho ta nói vài câu không?”

“Tiên sinh ra ngoài cửa chờ ta, ta sẽ ra sau.”

Surong Surong bị buông ra nhưng vẫn ngây ngốc nhìn Ô Tương Đình: “Đó là ai vậy?”

Ô Tương Đình nhìn nàng, trả lời ngắn gọn: “Đại phu.”

Nói xong liền xuống giường.

Đầu óc Surong Surong hoàn toàn mờ mịt, tại sao Ô Tương Đình lại để đại phu khám bệnh cho nàng?

Ô Tương Đình vừa mới ra cửa, Surong Surong cũng đi theo, nàng rón ra rón rén đi tới trước cửa, muốn nghe trộm xem Ô Tương Đình và đại phu đó nói gì, nhưng nàng đã tính sai, Ô Tương Đình và đại phu đâu có đứng nói chuyện ở ngoài cửa, nàng mờ mắt cửa nhìn ra hành lang, đến bóng dáng Ô Tương Đình cũng chẳng thấy đâu.

Rất lâu sau Ô Tương Đình mới trở về, hắn vừa về, Surong Surong liền hỏi hắn: “Tại sao ta lại cần khám đại phu?”

“Chỉ kiểm tra thân thể mà thôi, nàng không cần nghĩ quá nhiều.” Ô Tương Đình trả lời như vậy càng khiến Surong Surong cảm thấy kỳ quái, mà chuyện xảy ra ngày hôm sau lại càng kỳ quái hơn.

Vào đêm ngày hôm sau, Ô Tương Đình mang theo một mình Surong Surong lên ngựa, không mang theo bất kỳ nha hoàn hạ nhân nào.

Surong Surong ngồi phía trước Ô Tương Đình, áo choàng bên ngoài che hết hơn nửa khuôn mặt nàng, chỉ để lộ ra đôi môi đỏ thắm cùng khuôn cằm trắng nõn.

Nàng ngẩng đầu nhìn Ô Tương Đình, cuối cùng Ô Tương Đình cũng đã gỡ bộ râu quai nón kia ra, hắn và Surong Surong ăn mặc giống nhau, chỉ là áo choàng của hắn là màu xanh, còn của Surong Surong là màu trắng.

“Chúng ta cứ thế này mà tới Mạc Bắc sao?”

Surong Surong hỏi Ô Tương Đình.

“Ừ.” Ô Tương Đình nói.

Mặc dù Surong Surong muốn cưỡi ngựa, nhưng lại không quá thích việc phải cưỡi chung một con ngựa với Ô Tương Đình.

“Tại sao không đi cùng bọn họ?” Surong Surong không hiểu lắm, nàng thích có người hầu hạ hơn.

“Phiền phức.”

Chỉ có hai người Ô Tương Đình và Surong Surong cùng đi nên tốc độ đi đường nhanh hơn hẳn trước đây, chẳng qua Surong Surong cưỡi ngựa lâu thì nhất định phải nghỉ ngơi, bởi tuy đã hoàn toàn tiến vào phương Bắc, nhưng ánh mặt trời vẫn khiến nàng choáng váng cả đầu óc, hơn nữa nàng cũng không muốn mình bị phơi đến cháy đen.

Đoạn đường này bọn họ cưỡi ngựa nên hầu như khác hoàn toàn với khoảng thời gian ngồi xe ngựa trước đó, nếu như vào thành, Surong Surong còn có nước nóng để tắm rửa, có cơm nóng để ăn. Nhưng nếu không kịp vào thành, Surong Surong cũng chỉ có thể ăn thô hoang gà rừng, may là tài nấu nướng của Ô Tương Đình cũng không tệ lắm.

Chỉ riêng chuyện tắm rửa là trở thành vấn đề lớn.

Surong Surong đứng ở ven hồ, chần chừ do dự.

Nàng cắn môi, nhìn Ô Tương Đình đang ở trong hồ trực tiếp bơi tới, hắn ở trong nước, ngửa đầu nhìn Surong Surong, bọt nước làm ướt mái tóc dài của hắn, gương mặt trắng lạnh ướt sũng, đôi mắt đào hoa kia lấp lánh trong đêm tối.

Nhìn qua hán chẳng khác nào một thủy yêu. (*)

(*) *Bê: Yêu quái sống dưới nước đó.*

“Xuống đây đi.” Ô Trương Đình nhẹ giọng nói.

Sương Sương liếc mắt nước: “Liệu trong nước có rắn không?”

Ô Trương Đình nghe lời này nhưng lại mỉm cười: “Vậy thì có thêm đồ ăn rồi.”

Sương Sương hoảng sợ lắc đầu: “Tôi nay ta không tắm nữa.”

Nói xong nàng quay đầu đi, nàng mới không muốn tắm trong hồ đâu, nàng ghét nhất mấy loại rắn rết này, mà cho dù không có rắn thì cũng sẽ có côn trùng.

Sương Sương quay lại ngồi bên đống lửa mà Ô Trương Đình đã chuẩn bị từ trước. Nàng ngồi trên tấm đệm trải dưới đất, nhìn cảnh vật hoang vu xung quanh, không nhìn được mà thờ dài. Nàng đường đường là một Công Chúa, vậy mà lại lưu lạc đến mức phải ngủ ngoài trời. Thôi, Công Chúa mất nước, còn sống đã là tốt lắm rồi.

Nàng ngẩng đầu nhìn trời, nơi này có rất ít mây, cho nên những ngôi sao cũng đặc biệt sáng rõ, những ngôi sao kia giống như từng viên đá quý được khảm lên bầu trời xanh đen.

Đây là cảnh tượng mà trước đây khi còn ở trong cung nàng chưa bao giờ thấy được.

Tường xây trong cung quá cao, không thể nhìn thấy được bầu trời bên ngoài.

Một lát sau Ô Trương Đình mới ra khỏi hồ, hán khoác áo khoác, tóc đã khô một nửa. Hán trải đệm trên đất, rồi lấy đống lửa làm trung tâm rắc một vòng thuốc bột ngăn rắn chuột ra xung quanh.

Sương Sương để nguyên y phục nằm trên đệm, ngủ ở bên ngoài luôn khiến nàng cảm thấy không an toàn, nàng luôn tưởng tượng sẽ có thứ gì đó bò lên người nàng.

Nàng sợ hãi tiến sát lại gần Ô Trương Đình, so với rắn chuột thì Ô Trương Đình vẫn hơn một chút.

Dường như Ô Trương Đình cũng nhận ra nỗi sợ của Sương Sương, hán bèn nghiêng người sang, đưa tay ra ôm ngang hông nàng, hành động quá mức thành thạo của hán khiến Sương Sương không khỏi đỏ mặt.

Bây giờ nàng cũng không hiểu rốt cuộc thì mối quan hệ giữa nàng và Ô Trương Đình là gì nữa.

Nhưng nếu như bảo Sương Sương an phận làm thiếp, sống cả đời bên Ô Trương Đình, bọn họ phu thê hoà hợp thì từ tận sâu trong đáy lòng Sương Sương không hề muốn, trên lưng nàng mang theo mối thù hận, hơn nữa bây giờ Thái Tử ca ca của nàng vẫn còn đang nằm trong tay kẻ thù, cho dù Ô Trương Đình đối xử tốt với nàng nhưng sao nàng có thể vứt bỏ quốc gia của nàng? Sao có thể vứt bỏ Thái Tử ca ca? (*Bê: Quên Lan Tranh rồi nha nha nha:v*)

Huống hồ tính khí Ô Trương Đình luôn thất thường, lúc thì đối xử tốt với nàng, lúc lại quay ngoắt đi, đối xử với nàng rất tệ, nếu như cả đời phải dựa vào nam nhân này, nàng sẽ tức giận mà chết mất. Hơn nữa bây giờ Ô Trương Đình đối xử tốt với nàng, đợi nhiều năm nữa khi nhan sắc nàng suy tàn, liệu hán có còn đối xử tốt với nàng nữa hay không?

Sương Sương nhớ tới Phụ Hoàng của mình, Phụ Hoàng nàng yêu Mẫu Hậu đến vậy, nhưng ánh mắt cũng vẫn sẽ nhìn về mấy phi tử trẻ đẹp kia.

Vì phải ngủ ngoài trời nên rất lâu sau Sương Sương mới ngủ được, nhưng nàng vừa mới chợp mắt được chốc lát thì đột nhiên bị Ô Trương Đình đánh thức.

Ngủ ngoài trời, Sương Sương ngủ không hề sâu giấc.

Nàng lập tức mở mắt ra, phản ứng đầu tiên chính là có rắn đến.

Nàng rúc vào trong ngực Ô Trương Đình, cất giọng run rẩy: “Có rắn phải không? Mau đánh chết nó!”

Ô Trương Đình vỗ vỗ lên lưng Sương Sương: “Không có rắn, chỉ là một con chuột nhỏ thôi.”

Sương Sương nghe đến chuột thì cũng sợ muốn thét lên, chỉ sợ con chuột đã leo lên người nàng, nhưng mà còn chưa kịp thét lên thì đã bị Ô Trương Đình bịt miệng.

Nàng ú ớ hai tiếng, nghe Ô Trương Đình thấp giọng nói: “Ta bế nàng lên trên cây, nàng ngồi trên cây đếm đến một trăm, đếm xong ta sẽ đuổi được con chuột đi.”

Dứt lời, Ô Trương Đình liền bế Sương Sương, hán nhún mình bay lên cây.

Sương Sương bị Ô Trương Đình đặt lên cành cây to nhất. Sau khi để nàng ngồi vững lên nhánh cây, thấy Sương Sương vẫn căng thẳng nhìn mình thì Ô Trương Đình nhếch môi, đưa tay sờ đầu Sương Sương: “Đếm đến một trăm, chưa đếm xong thì không được phép nhìn xuống.”

“Tại sao?” Giọng Sương Sương run run, nàng sợ nhất là rắn chuột.

“Bởi vì nếu để con chuột phát hiện, nó sẽ trèo lên cây.” Ô Trương Đình nói.

Sương Sương nhắm ngay mắt lại.

Nàng cảm giác được Ô Tương Đình ở bên cạnh rồi đi.

Nhưng Sương Sương cũng không hề nghe lời mà thật sự đếm đến một trăm, Ô Tương Đình vừa đi khỏi, nàng liền mở mắt ra.

Ô Tương Đình coi nàng là kẻ đàn chắc, trốn chuột mà cần phải trốn trên cây sao?

Rốt cuộc thì hán đang làm gì?

Có người đang truy đuổi bọn họ sao?

Từ sau khi gặp thổ phi, tất cả đều trở nên kỳ quái. Không đúng, ngay từ hôm Ô Tương Đình rời đi sau đêm tân hôn, rồi mang vị Tướng cô nương kia trở về, tất cả mọi chuyện xung quanh nàng đều trở nên kỳ quái.

Tự nhiên Ô Tương Đình lại mang nàng đi Mạc Bắc, thật sự không hề giống để tránh nóng, mà càng giống như muốn mang nàng rời khỏi thành Kim Lăng hơn.

Tại sao phải đưa nàng ra khỏi thành Kim Lăng?

Hết chương 35.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: “Thích ta nhiều như vậy, chẳng lẽ ta đều phải thích lại sao?”

Biên tập: B3

Sương Sương không thích loại cảm giác mật mờ như bị sương mù bao quanh thế này, nàng muốn xuống xem thử, nhưng cây quá cao, nàng không xuống được.

Cũng không lâu lắm, Ô Tương Đình trở về, lúc hán bế Sương Sương xuống khỏi cành cây, dường như Sương Sương ngửi thấy trên người Ô Tương Đình có một mùi hương đặc biệt, có vẻ giống mùi máu tươi.

Tuy nhiên cực kỳ nhạt.

Sau đó Ô Tương Đình lại đi tắm thêm lần nữa, nói là bị chuột bò lên chân.

Sương Sương chỉ có thể giả ngu gạt đầu: “Vậy người đi đi.”

Nàng nghĩ thầm trong lòng, liệu có phải Ô Tương Đình vừa giết người hay không?

Ngày hôm sau hai người bọn họ vào thành, Ô Tương Đình mang Sương Sương đến một khách điểm, chờ khi Sương Sương ra khỏi khách điểm, dáng vẻ của nàng đã hoàn toàn thay đổi.

Thành trấn này cách Mạc Bắc đã rất gần, vì ở gần Mạc Bắc nên có không ít dân du mục.

Sương Sương bị cho ăn mặc như một nữ nhân chốn dè, đồng thời vì làn da nàng quá trắng, Ô Tương Đình còn bôi nước thuốc lên mặt nàng. Lúc bôi thuốc, Sương Sương giãy giụa rất lâu, nhiều lần xác định xem loại nước thuốc này có làm ảnh hưởng tới mặt nàng hay không.

“Bôi vào có thể rửa sạch không?” Sương Sương nấp trong tay Ô Tương Đình.

“Có thể, lại đây.” Ô Tương Đình nói với Sương Sương.

Sương Sương vẫn rất không yên tâm: “Sau khi rửa xong có quay về như cũ được không? Sẽ không trở nên xấu xí chứ?”

Ô Tương Đình hí mắt nhìn nàng: “Nếu xấu đi thì ta chịu trách nhiệm.”

Sương Sương bắt đầu ngồi dậy, chờ sau khi bôi nước thuốc xong, nàng nhìn mình trong gương, vẻ mặt đầy chán ghét.

Ô Tương Đình đứng sau lưng Sương Sương, hán nhìn nàng qua tấm gương, thấy nàng cực kỳ khó chịu thì lại cong khoe môi: “Bây giờ đẹp hơn nhiều.”

Sương Sương quay lại nhìn hán: “Đẹp chỗ nào? Xấu muốn chết, da đen xỉ!”

Nghiêm túc mà nói, dáng vẻ hiện giờ của Sương Sương không hề xấu xí, thậm chí còn phải nói là xinh đẹp, chỉ là so với nàng của lúc trước thì quả đúng là hơi khó nhìn hơn chút xíu.

Thế mà Ô Tương Đình vẫn còn chê không đủ, hán đưa tay chà lên hai má Sương Sương khiến hai má nàng ửng đỏ, nhìn càng thêm giống nữ nhân chốn dè.

Lần đầu tiên Sương Sương ra cửa mà không cần đeo mạng che mặt, nhưng nàng thà đeo lên còn hơn.

Bây giờ người đi đường đều nhìn nàng, chắc chắn đối phương đang cảm thấy nàng thật quá xấu xí.

Ồ Trương Đình cho Sương Sương ăn mặc theo kiểu của nữ nhân chốn đô, bản thân hắn cũng thay hình đổi dạng, chẳng qua hắn chỉ đổi y phục, bôi mặt cho đen bớt, thoát nhìn chỉ hơi đen so với trước kia.

Ngũ quanỒ Trương Đình vốn tính xảo, làn da còn trắng hơn cả nữ nhân, hơn nữa đôi mắt kia của hắn luôn mang theo vẻ quyền rũ, khiến hắn có vài phần nữ tính. Giờ đây khi hắn bôi mặt đen bớt đi, chuyển sang mặc y phục của dân du mục, trái lại liền giảm bớt vẻ nữ tính, trở nên anh tuấn lạ thường.

Hắn đi trên đường, có không ít ánh mắt của các cô nương dán lên người hắn.

Ồ Trương Đình mang ngựa đi đôi, thật sự dắt một con dê tới.

Con dê kia ước chừng khoảng mấy tháng tuổi, nhìn qua rất đáng yêu, nhưng vì Sương Sương không hề thích động vật, nên vừa thấy dê liền tránh né, còn bảoỒ Trương Đình mang nó đi.

Ồ Trương Đình dắt dê đứng tại chỗ: “Tại sao phải mang đi?”

Sương Sương bật mồm: “Không biết con dê này đã được tắm lần nào chưa, nhìn thật bẩn thỉu, trên người còn thúu như vậy, ta mới không đứng chung một chỗ với nó đâu.”

Ồ Trương Đình liếc nhìn con dê, con dê không biết Sương Sương đang chê bai nó, còn muốn đi về phía Sương Sương, nhưng lại bịỒ Trương Đình kéo chặt sợi dây.

“Nó có vẻ rất thích nàng.”

Phản ứng đầu tiên của Sương Sương chính là bác bỏ: “Thích ta nhiều như vậy, chẳng lẽ ta đều phải thích lại sao?”

Vừa nói xong, nàng liền cảm thấy mình đã nói sai rồi. Nàng liếc trộmỒ Trương Đình, may là biểu tình củaỒ Trương Đình vẫn bình thường như cũ, không có gì thay đổi.

“Vậy ta dắt nó, nó sẽ không đến gần nàng.”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Sương Sương vẫn rất cảnh giác với con dê kia, chỉ là nếu nàng cáchỒ Trương Đình quá xa,Ồ Trương Đình sẽ kéo nàng lại.

Bọn họ đi bộ ra khỏi thành, đi thêm mấy dặm nữa là sẽ thật sự đến được Mạc Bắc.

Ồ Trương Đình dắt dê đi đằng trước, Sương Sương đi ở phía sau, bị phong cảnh chưa từng thấy bao giờ thu hút hoàn toàn.

Nàng vốn chê bai nơi này là địa phương heo lánh nghèo nàn, nhưng giờ mới nhận ra Mạc Bắc rộng rãi không hề thua với kinh thành, cũng không thua kém Kim Lăng.

Kim Lăng có sông Tần Hoài, Mạc Bắc có thảo nguyên.

Nghe nói Mạc Bắc không chỉ có đồng cỏ, mà nhiều hơn nữa chính là sa mạc, Sương Sương đã từng được nghe qua lời kể của Thái Tử ca ca, chẳng qua huynh ấy cũng chưa từng đến Mạc Bắc, đó đều là những thứ đọc được từ trong sách.

Đột nhiên đằng trước vang lên tiếng vó ngựa, Sương Sương sợ hết hồn, vội vàng đi nhanh hơn, bám sát vào sau lưngỒ Trương Đình.

Tiếng vó ngựa càng ngày càng gần, Sương Sương cũng dần nhìn thấy rõ người đang tới, vừa nhìn xong, nàng liền sửng sốt, vậy mà lại là Hứa Tinh Hán.

Hứa Tinh Hán cũng ăn mặc theo lối dân du mục, từ xa giục ngựa phi tới, đợi đến khi lại gần hai ngườiỒ Trương Đình và Sương Sương mới ngừng lại.

Hắn nhảy xuống khỏi lưng ngựa, thân hình nhẹ bồng như một con chim én.

“Ca, cuối cùng thì huynh đã tới, đệ tới đây mấy ngày rồi, rượu cũng uống hết ba vò to.” Hứa Tinh Hán cười nói vớiỒ Trương Đình, ánh mắt căn bản không hề nhìn Sương Sương đang đứng sau lưngỒ Trương Đình, ngược lại chỉ chú ý đến con dê màỒ Trương Đình đang dắt.

“Woa, con dê này thật đẹp, đợi lớn hơn tý nữa mang đi làm thịt ăn, nhất định ăn rất ngon.”

Ồ Trương Đình đưa sợi dây dắt dê cho Hứa Tinh Hán: “Không thể ăn con này.”

Hứa Tinh Hán ngạc nhiên: “Tại sao?”

Sương Sương cũng muốn hỏi tại sao.

Ồ Trương Đình bình thản: “Ta đặt tên cho nó rồi, nên không được ăn.”

Miệng Hứa Tinh Hán giật giật: “Được.”

Có ngựa, tốc độ đi liền nhanh hơn hẳn, lúc này vì dễ chiều theo Sương Sương nênỒ Trương Đình luôn đi thật chậm, bây giờ hắn để Sương Sương ngồi trên ngựa, hắn dắt ngựa, Hứa Tinh Hán dắt dê, nếu như dê không chịu đi, Hứa Tinh Hán liền trực tiếp vác dê lên.

Hứa Tinh Hán nhìn Sương Sương ngồi trên ngựa, thấy nàng không hề sợ hãi, thậm chí còn sung sướng tự đắc thì không nhịn được mà nói: “Sau khi đen đi Sương Sương cô nương cũng trở nên gan dạ hơn nhĩ, ngay cả ngựa cũng dám cưỡi.”

Sương Sương cực kỳ ghét người khác nói nàng đen, giận đến mức cãi lại ngay: “Ta vốn biết cưỡi ngựa, hơn nữa ta đen do bị bôi thuốc, tắm xong là hết.”

Hứa Tinh Hán càng kinh ngạc hơn: “Sương Sương cô nương còn biết cưỡi ngựa sao?”

Sương Sương nghẹn họng.

Ồ Tương Đình cũng liếc nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ồ Tương Đình! Người mau đặt ta xuống!

Biên tập: B3

Sương Sương nhanh chóng dời mắt đi, không dám tiếp tục đối diện vớiỒ Tương Đình: “Cưỡi ngựa thì có gì khó, nhìn qua là biết.”

Hứa Tinh Hán nhìn Sương Sương bằng ánh mắt không thể tin nổi, còn thêm cả vẻ khâm phục.

Sương Sương biết mình đã để lộ ra sơ hở, dọc đường đi đều chột dạ không dám nhìnỒ Tương Đình, cũng may làỒ Tương Đình không sinh nghi.

Bọn họ đi hơn một canh giờ liền gặp người khác.

Dường như những người đó cố ý tới đón tiếp bọn họ, người cầm đầu cười một con tuấn mã màu đen, nhìn thấyỒ Tương Đình liền ngửa đầu cười to: “Ồ huynh, rốt cuộc thì huynh đã tới.”

Người nọ cao lớn, làn da ngăm đen, mà khiến Sương Sương kinh ngạc chính là hắn không hề mặc áo, chỉ mặc mỗi một cái quần. Sương Sương vội vàng cúi đầu xuống.

Ồ Tương Đình cười Cười: “Đồng La huynh.”

Nam nhân kia nghe vậy liền trực tiếp tung người nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặtỒ Tương Đình: “Huynh ăn mặc như vậy, suýt chút nữa thì ta cũng không nhận ra huynh.” Hắn đưa tay vỗ vỗ bả vaiỒ Tương Đình: “Ta cảm thấy huynh bây giờ dễ nhìn hơn một chút, càng giống với nam nhân nơi này của chúng ta.”

Ồ Tương Đình nghe vậy, không hiểu sao lại cười bất đắc dĩ: “Đồng La huynh không cần mĩa mai ta.”

Nam nhân kia cười càng lớn tiếng hơn, trên gương mặt ngăm đen, chỉ có hàm răng là nổi bật nhất.

Hắn chào hỏiỒ Tương Đình xong thì nhìn sang Sương Sương: “Vị này là?”

“Nương tử.”Ồ Tương Đình đi tới, bế Sương Sương xuống ngựa.

Sương Sương vừa xuống ngựa liền tự động đứng ra sau lưngỒ Tương Đình, nam nhân trước mắt này thật là kỳ quái, ngay cả áo cũng không mặc, thật là đòi phong bại tục.

“Quả nhiên nữ nhân chỗ các huynh cũng gầy yếu thế này, liệu thân thể nhỏ như vậy thì có thể sinh được nhi tử mập mạp không?” Nam nhân cất giọng chê bai.

Sương Sương nghe xong thì lập tức cảm thấy tức giận.

Người này không những không hiểu lễ phép, ngay cả lời nói cũng không vừa tai.

Nàng tức muốn chết, không nhịn được cãi lại: “Nữ nhân chỉ để sinh con thôi sao? Vậy thì có khác gì con dê con bò?”

Nam nhân kia hơi sững sốt, ngạc nhiên nói vớiỒ Tương Đình: “Nữ nhân của huynh có miệng lưỡi thật sắc bén, đủ dùng mảnh, giống nữ nhân trên thảo nguyên của chúng ta.”

Ồ Tương Đình cười khê: “Nàng còn nhỏ tuổi nên không hiểu chuyện, mong rằng Đồng La huynh thông cảm.”

Nam nhân kia xua tay: “Không sao, miệng lưỡi nàng sắc bén như vậy rất tốt, nếu ta vừa nói hai câu nàng đã khóc lóc thì mới khiến ta nhức đầu.” Hắn nhìn Sương Sương đứng sau lưngỒ Tương Đình, nở nụ cười: “Ta là Đồng La Luật, cô nương tên là gì?”

Sương Sương tròn mắt nhìn hắn, càng rúc sâu hơn vào sau lưngỒ Tương Đình.

Dáng vẻ của Đồng La Luật không mặc áo này thật là xấu,Ồ Tương Đình đứng bên cạnh hắn, chẳng khác nào tiên trên trời.

Đồng La Luật bị làm ngơ nhưng cũng không tức giận, tiếp tục quay sang trò chuyện vớiỒ Tương Đình.

Nghe bọn họ nói vài câu, Sương Sương liền hiểu. Lát nữa bọn họ phải tới nơi mà Đồng La Luật quản lý, tất cả đều đã chuẩn bị xong cho bọn họ rồi.

Có vẻ như ở Mạc Bắc thì Đồng La Luật này là bá chủ một phương, hắn vàỒ Tương Đình vừa đi vừa trò chuyện, Sương Sương nghe thấy bọn họ đang nói đến đồ ngọc và tơ lụa,Ồ Tương Đình tới đây bàn chuyện làm ăn với Đồng La Luật sao?

Xế chiều, bọn họ tới được bộ lạc của Đồng La Luật, toàn bộ người trong bộ lạc đều ra nghênh đón bọn họ.

Sương Sương chưa bao giờ nhìn thấy nhiều nam nhân không mặc áo như vậy, nàng bị dọa sợ đến mức phải trốn ra sau lưng Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình nghiêng mặt nhìn Sương Sương, rồi đưa tay ra nắm lấy tay nàng.

Sương Sương kinh ngạc nhìn Ô Tương Đình, nhưng hắn đã quay đi, nàng cúi xuống nhìn bàn tay mình đang được Ô Tương Đình nắm lấy, lần đầu tiên không giấy gựa.

Bọn họ được đưa tới một cái lều lớn, còn có thêm một tiểu nha đầu được phân tới hầu hạ Sương Sương, tiểu nha đầu kia tên là Đồng La Phưởng, chẳng qua tiếng Hán của cô bé không tốt lắm, cứ lặp ba lặp báp, Sương Sương phải nghe mấy lần mới hiểu.

Đồng La Phưởng còn nhỏ tuổi, nhưng thoạt nhìn cũng đen không khác gì Đồng La Luật kia.

Đồng La Phưởng lấy nước nóng tới cho Sương Sương, còn mang theo cả y phục sạch, y phục kia cũng là y phục của nữ nhân chốn dè.

Ô Tương Đình và Hứa Tinh Hán đi tham gia yến hội, quy củ của nơi này là nữ nhân không được phép tham gia yến hội, vậy nên Sương Sương không đi.

“Phu nhân, tẩm.” Đồng La Phưởng ngưng ngưng nói với Sương Sương.

“Người đi ra ngoài đi, canh ngoài cửa là được rồi, ta không cần người hầu hạ.”

Đồng La Phưởng chớp chớp mắt, không di chuyển, cô bé vô lễ nói: “Ta... ta phải giúp... phu nhân chà lưng.” Cô bé lấy ra một miếng vải không biết làm bằng chất liệu gì, nhìn hết sức thô ráp xù xì.

Sương Sương vừa nhìn lập tức đổi sắc mặt, vội nói: “Không cần, ta không cần người chà lưng, người ra ngoài là được rồi.”

Đồng La Phưởng ồ một tiếng, đặt đồ xuống, rồi nói với Sương Sương: “Đồ... của Ô lão bản.” Cô bé chỉ một cái hộp được đặt bên trên y phục.

Sương Sương đi tới mở cái hộp ra, phát hiện có một chai nhỏ, nàng mở chai ra nhìn thử, bên trong đựng một loại nước thuốc.

Chắc đây là loại thuốc dùng để rửa nước thuốc đen trên người nàng.

Sương Sương đổ một ít ra, xoa xoa lên tay mình, quả nhiên trắng lên.

Nàng liền đổ một nửa vào thùng nước.

Đồng La Phưởng thấy Sương Sương bôi một ít thuốc lên tay thì da tay trở nên trắng nõn, cô bé kinh ngạc tròn to hai mắt.

“Thứ này... có thể làm trắng?”

Sương Sương nhìn Đồng La Phưởng, không chút do dự mà đã kích đối phương: “Người thì không thể.”

Vậy nhưng Đồng La Phưởng lại thờ phào nhẹ nhõm: “May quá.”

Sương Sương: “Hả?”

Sau khi tắm xong Sương Sương mới biết nơi này coi đen mới đẹp, nữ nhân càng đen càng mập, bọn họ liền thấy càng xinh đẹp.

Đồng La Phưởng nhìn Sương Sương sau khi tắm xong thì ánh mắt hiện lên vẻ thông cảm.

Lần đầu tiên Sương Sương nhận được ánh mắt thông cảm từ người khác, nàng có chút sùng sốt, nghe Đồng La Phưởng nói qua thăm nỡ ở nơi này, nàng không biết nên nói gì cho phải.

Sương Sương quay trở về màu da vốn có, cử thể trở nên hoàn toàn khác biệt với nơi này, cũng may vẫn còn một người trắng không khác gì nàng —— Ô Tương Đình.

Sương Sương nghe Đồng La Phưởng nói mới biết, hầu như cứ khoảng hai năm Ô Tương Đình sẽ tới đây một lần, ngày thường vẫn đều thư từ qua lại.

Ô Tương Đình làm ăn qua lại với gia tộc Đồng La, Ô Tương Đình mang đến nơi này đồ dùng hàng ngày, vải vóc, đồ trang sức các loại, còn Đồng La cho Ô Tương Đình lương thực và ngựa.

Rốt cuộc thì Sương Sương đã hiểu tại sao Ô gia lại là phú khả địch quốc, ngay cả Mạc Bắc mà bọn họ cũng làm ăn buôn bán nữa là.

Lần đầu tiên Sương Sương được ăn đồ ăn của dân du mục, đồ ăn của nơi này không phải đồ ăn bình thường, mà là cả tạng thịt trâu hoặc thịt dê. Vì sợ Sương Sương ăn không quen, người nấu ăn đã cố tình cắt nhỏ ra cho Sương Sương, khi ăn bọn họ cũng không cần dùng đũa, đều dùng tay cầm.

Nhưng cũng may là cứ một vài năm Ô Tương Đình lại tới đây một lần, nên người Đồng La cũng ít nhiều biết được thói quen của người Hán, còn chuẩn bị đũa cho Sương Sương.

Sương Sương cầm đũa gấp một miếng thịt, ăn vào miếng mới nhận ra tuy đồ ăn ở đây nhìn qua không đẹp mắt, nhưng ăn lại rất ngon, hoàn toàn không giống với những món ăn nàng đã từng ăn, hơn nữa thịt này còn cực kỳ tươi ngọt.

Vì ăn ngon nên Sương Sương ăn một hơi hết sạch cả khay thịt, Đồng La Phưởng ở bên cạnh thấy Sương Sương ăn xong thì vỗ tay.

“Phu nhân đúng là...” Đồng La Phưởng ngẫm nghĩ: “Ăn quá nhiều!”

Giọng nói tán thưởng, nhưng nghe lời này lại khiến người ta hơi...

Sương Sương buông đĩa xuống, cũng cảm thấy hơi kinh ngạc vì nàng lại có thể ăn hết sạch.

Đồng La Phưởng dọn khay đĩa, bưng ra bên ngoài.

Lúc này trời đã tối, bên ngoài lều của Sương Sương có một cái bàn lớn, hình như cái bàn này được dùng để nằm, Đồng La Phưởng bảo Sương Sương có thể nằm trên bàn ngắm sao trời. Cô bé mang về cho Sương Sương rất nhiều trái cây, đều là những trái cây mà Sương Sương chưa ăn bao giờ.

Sương Sương ngồi trên cái bàn lớn, hai chân đung đưa, nữ nhân nơi này không đi tất mà chỉ đi giày, nhưng Sương Sương là người Hán, thói quen không bỏ được, nên nàng vẫn đi tất mà mình mang tới.

Buổi tối ở Mạc Bắc rất mát mẻ, gió thổi qua người, còn có thể ngửi được mùi cỏ xanh.

Cách đó không xa truyền đến tiếng hát, là giọng hát của nam nhân, chẳng qua Sương Sương nghe không hiểu họ đang hát gì.

Đồng La Phưởng nói, trời sinh gia tộc Đồng La đã biết ca hát nhảy múa, nam nhân cũng vậy, hơn nữa bọn họ biết dùng tiếng hát của mình để gây ấn tượng với người mình yêu.

Chuyện chung thân đại sự ở nơi này cũng khác hoàn toàn với người Hán, nơi này của bọn họ, nếu người không thích người bạn đời hiện tại, chỉ cần người bạn đời đồng ý, cả hai có thể tách ra, không cần cái gì gọi là thư hoà ly (*) cả.

(*) *Bê: Đơn ly hôn =))))*

Nữ nhân cũng không cần lo lắng sau khi rời khỏi người bạn đời trước đây thì không tìm được người kế tiếp, bởi đêm đầu tiên sau khi nàng ta chia tay bạn đời, toàn bộ nam nhân độc thân trong tộc sẽ đứng bên ngoài lều của nàng ta hát tình ca thâu đêm, nàng ta có thể tùy tiện chọn một người đi vào, thậm chí chọn hẳn mấy người cũng được.

Sương Sương nghe được loại phong tục này thì sợ đến nhe răng nhếch miệng.

Tộc Đồng La không coi trọng trinh tiết. Theo quan niệm của bọn họ thì bọn họ chỉ cần vui sướng.

Miền sao vui sướng, không làm bị thương đến người khác, người muốn làm gì cũng được.

Mãi tới đêm khuya Ô Tương Đình mới trở về, lúc hán về, Sương Sương vẫn còn đang ngồi trên bàn.

Từ xa hán đã nhìn thấy Sương Sương, làn da Sương Sương trắng nõn, càng như phát sáng trong bóng đêm. Nàng vừa giống như một khối ngọc, lại vừa giống như trăng sáng trên bầu trời.

Ô Tương Đình đến gần, Sương Sương liền ngửi được mùi rượu trên người hán, nàng đưa tay bịt lỗ mũi, tay còn lại đẩy hán ra: “Mùi rượu trên người người quá nồng, người đã uống bao nhiêu?”

Ô Tương Đình nhắm mắt lại, giọng nói cũng mang theo men say: “Ba vò? Năm vò? Ta không nhớ rõ.”

Sương Sương không ngờ Ô Tương Đình lại uống nhiều như vậy: “Người nhanh đi tắm đi, hơi muốn chết.”

Ô Tương Đình mở mắt ra, đôi mắt đào hoa hơi rũ xuống, dường như cả bầu trời sao đều rơi vào trong mắt hán.

“Lát nữa.” Hán nhẹ giọng nói, rồi đột nhiên vác Sương Sương dậy.

Sương Sương hoảng sợ hét to, vì đây là lần đầu tiên nàng bị người ta vác lên trên vai.

Nàng không ngừng đánh Ô Tương Đình: “Người buông ta ra! Ô Tương Đình! Người điên rồi hả!”

Ô Tương Đình vác Sương Sương ra ngoài, dọc đường còn gặp người trong tộc Đồng La, nhưng những người đó đều vui vẻ nhìn theo bọn họ, điều này khiến Sương Sương phải đưa tay che mặt không dám nhìn ai.

“Ô Tương Đình! Người mau đặt ta xuống!” Sương Sương vừa che mặt vừa hét Ô Tương Đình: “Nếu người không thả ta xuống thì ta... thì ta...”

“Thì nàng làm gì?” Giọng nói Ô Tương Đình mang theo ý cười.

Sương Sương nghe vậy càng tức giận hơn, nàng há to miệng cắn xuống.

Nàng làm việc mà trước đây luôn muốn nhưng chưa làm được.

Hết chương 37.

Lời của Bê Ba: Chương này lắm “lần đầu tiên” của Sương Sương quá.

Chương 38: Chỉ có nàng, mới có thể lấy lòng ta, cũng chỉ có nàng, mới có thể chà đạp ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Biên tập: B3

Sương Sương gắng sức nhòem dậy, cắn thẳng vào bả vai Ô Tương Đình, nàng cắn thật mạnh, vừa mới cắn xong, liền nghe được tiếng hít hà của Ô Tương Đình.

Sau đó, một bàn tay hạ xuống cặp mông mềm mại của Sương Sương.

Lúc bàn tay hạ xuống lần đầu tiên, Sương Sương vẫn hơi ngỡ ngàng, đến khi Ô Tương Đình đánh đến cái thứ hai, Sương Sương vội vàng há mồm ra, đưa tay ra che mông mình: “Không được đánh! Không được đánh!”

Nhưng Ô Tương Đình lại trực tiếp gỡ tay Sương Sương ra, tiếp tục đánh thêm mấy cái nữa, mặc dù dùng lực không mạnh, nhưng Sương Sương cảm thấy mình hoàn toàn bị làm nhục, giận đến trào nước mắt, giọng nói mang theo tiếng nức nở: “Ô Tương Đình khốn kiếp nhà người!”

“Gọi ta là gì?” Ô Tương Đình ngừng đánh, nhưng lại bóp một cái.

Chỉ trong nháy mắt đó lông tơ trên toàn thân Sương Sương dựng đứng, nàng vận vẹo thân thể, muốn giãy xuống khỏi vai Ô Tương Đình, vậy mà Ô Tương Đình chẳng khác nào một quái vật, rõ ràng mang theo gương mặt nữ nhân, nhưng sức lực lại quá lớn, chỉ cần một tay là có thể vác được Sương Sương, còn có thể kiềm chế động tác phản kháng của nàng.

Sương Sương không biết Ô Tương Đình muốn đi đâu, nhưng nàng thấy bọn họ đang cách khu lều vải càng ngày càng xa.

Ô Tương Đình đang muốn mang nàng đi vút sao?

Sau đó đưa nàng cho sói ăn?

“Ô Tương Đình, người thả ta xuống! Nếu không cả đời này ta không thèm để ý đến người nữa!” Sương Sương đe dọa Ô Tương Đình, nàng luôn là người nói được làm được.

Ô Tương Đình nghe vậy nhưng lại cười khẽ, không hề coi lời uy hiếp của Sương Sương ra gì.

Mà lúc này, Sương Sương đã hoàn toàn không còn nhìn thấy ánh sáng từ khu lều vải nữa.

Chỉ có các ngôi sao trên bầu trời đồng hành với bọn họ.

Rốt cuộc Ô Tương Đình cũng dừng lại. Sương Sương vừa được đặt xuống, liền đi tới đá cho Ô Tương Đình một cước, đã xong nàng lập tức xoay người bỏ chạy, chẳng qua vừa chạy được mấy bước nàng lại tự động trở về, bởi vì quá tối, nàng căn bản không biết phân biệt phương hướng.

Nơi này là đồng cỏ, không giống với Kim Lăng, ở Kim Lăng còn có nhà cửa để cho nàng phân biệt phương hướng.

“Người mau đưa ta về.” Sương Sương âm ức nói với Ô Tương Đình, nàng đã tắm rồi, vậy mà bây giờ cả người dính một thân mùi rượu của Ô Tương Đình, thật là thú vị muốn chết, nàng phải về tắm thêm lần nữa.

Ô Tương Đình không nói lời nào, mà cứ thế cời y phục, Sương Sương hoảng sợ vội quay người đi.

“Người cời y phục làm gì?” Sương Sương vừa giận vừa xấu hổ, cảm thấy Ô Tương Đình tới nơi này, giống như biến thành một người khác.

Giọng nói của Ô Tương Đình trong bóng đêm nghe hết sức dịu dàng, còn mang theo vẻ say rượu: “Tắm.”

Bọn họ dừng lại trước một cái hồ, Ô Tương Đình muốn tắm ở hồ này sao? Nhưng tại sao phải mang nàng tới?

Vì sợ nhìn thấy thứ không nên nhìn, Sương Sương không dám quay đầu lại: “Người muốn tắm thì đi mà tắm, mang ta tới làm gì?”

Nàng vừa dứt lời, ngang hông liền xuất hiện một đôi tay, giọng nói của Ô Tương Đình vang lên trên đỉnh đầu nàng: “Bởi vì phải tắm uyên ương.”

Mặt Sương Sương liền đỏ bừng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng Ô Tương Đình lưu manh, nhưng vẫn bị Ô Tương Đình cời áo ngoài, ôm vào trong nước.

Hồ ở Mạc Bắc không giống với hồ ở những nơi khác, nước hồ ở nơi này đặc biệt trong suốt, ánh trăng và sao trời soi bóng trên mặt hồ, bầu trời với đồng cỏ như hoà vào làm một, cả thế gian bao la rộng lớn như chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ, không có bất kỳ âm thanh nào khác, chỉ có tiếng gió thổi qua bụi cỏ.

Sương Sương chưa từng xuống hồ, vì sợ nên không thể không vòng hai tay ôm lấy cổ Ô Tương Đình, tuy thân thể mảnh mai yếu đuối, nhưng cái miệng kia của Sương Sương lại không hề thua kém ai.

“Người đúng là đồ điên!” Sương Sương tức giận mắng Ô Trương Đình: “Ta muốn đi lên.”

Có lẽ Ô Trương Đình đã tẩy đi lớp dịch dung trước khi tham dự yến hội, hiện tại gương mặt hắn như phát sáng dưới ánh trăng, đôi mắt hắn giống như đá quý của thiên bang, phản chiếu lại ánh trăng tươi đẹp, sống mũi hắn giống như triền núi, cao thẳng tắp, còn đôi môi của hắn, chính là cánh hoa rực rỡ nhất trên đời này.

Hắn xinh đẹp như vậy, nhưng đồng thời cũng mạnh mẽ như vậy.

Đôi mắt giống như sao trời của hắn rũ mắt nhìn trắng sáng.

Thiếu nữ trước mặt xinh đẹp diễm lệ, nàng không phải là người bước ra từ bức họa, cũng không phải một tiên nữ trên trời sẽ biến mất bất cứ lúc nào, từng cử chỉ của nàng, tất cả đều làm rung động lòng người, nàng sống động, nàng tươi mới, nàng là trắng sáng, là vàng trắng sáng chỉ thuộc về hắn.

Cách hắn gần như vậy, nhưng cũng có lúc xa không thể với tới.

Ô Trương Đình cười khê, dùng miệng ngăn chặn bờ môi đang mấp máy người của trắng sáng.

Lúc được buông ra, Sương Sương đã thờ hồng hộc, nàng tròn mắt nhìn Ô Trương Đình bằng đôi mắt sưng nước, nhưng đối phương lại không có liên si, cứ nhìn nàng chăm chăm.

Môi hắn hé mở, gọi lên một cái tên: “A Ninh.”

Cả người Sương Sương lập tức cứng đờ, nhưng rất nhanh sau đó nàng đã kịp phản ứng, hỏi ngược lại Ô Trương Đình: “A Ninh là ai? Đây không phải lần đầu tiên thấy người nhắc tới.”

Ô Trương Đình dịu dàng nhìn nàng: “A Ninh là nàng.”

Nội tâm Sương Sương đã hỗn loạn, nàng vô cùng sợ hãi, nhưng nàng lại nghĩ tới việc tối nay Ô Trương Đình đã uống rất nhiều rượu, nhất định là hắn đang say, cho nên mới gọi nàng là A Ninh.

“Ta không phải là A Ninh.” Sương Sương bác bỏ.

Ô Trương Đình lắc đầu: “Chính là nàng.” Hắn cúi đầu xuống, kề sát vào bên tai Sương Sương, giọng nói như tiếng nhạc chảy vào trong tai nàng: “Ta sẽ không bao giờ nhận sai nàng. Chỉ có nàng, mới có thể lấy lòng ta, cũng chỉ có nàng, mới có thể chà đạp ta.”

Trong nháy mắt kia chân tay Sương Sương lạnh như băng, nhưng Ô Trương Đình nói xong lời này, lại không chờ nàng trả lời, mà cứ thế hôn nàng.

Hắn giống như gió đêm, bao phủ khắp người Sương Sương.

Ánh trăng đêm nay như nước.

Sương Sương cũng vậy.

Hôm sau, khi tỉnh lại Sương Sương đã thấy mình đang ở trong lều, thật ra nàng không hề nhớ đêm qua trở về kiểu gì, nàng chỉ nhớ Ô Trương Đình đặt nàng vào bụi cỏ bên hồ, sau đó...

Sương Sương bịt kín mắt, không dám nghĩ lại nữa, Ô Trương Đình đúng là một tên đại lưu manh, lại... lại làm vậy với nàng. Thủ đoạn của hắn còn... còn gian xảo hơn nhiều so với những thứ nàng được học Thục Kim Quyết.

Mặc dù hắn cũng không thật sự đi đến bước kia, nhưng vẫn thật là quá đáng. Cũng may là hắn không thật sự làm gì nàng, nếu không nàng sẽ cực kỳ hận hắn.

Sương Sương vén tấm chăn đang đắp trên thân thể ra, nhìn thấy trên bắp chân đều là dấu vết, nàng lại vội vàng đắp vào.

Nàng than nhỏ một tiếng, nằm trở về giường, bây giờ dường như thân thể này không phải là của nàng nữa, ngay cả chân nàng cũng...

Nàng vẫn nhớ cái cảm giác dưới lòng bàn chân.

Một lần nữa Sương Sương bịt kín mắt mình, hôm qua là tại Ô Trương Đình dụ dỗ nàng, không phải là lỗi của nàng.

Cũng còn tạm vì sau đó Ô Trương Đình không gọi nàng là A Ninh nữa mà đã gọi nàng là Sương Sương, có lẽ do uống say nên nói mớ.

Sương Sương nghĩ chắc Ô Trương Đình không phát hiện ra đâu, bởi ai mà có thể nghĩ đến chuyện chết đi sống lại cơ chứ. Nếu không phải chính Sương Sương tự mình trải qua, nàng cũng sẽ không tin trên đời sẽ xảy ra loại chuyện này.

Sương Sương nằm trong lều yên ả không lâu thì Đồng La Phưởng tới, cô bé đứng bên ngoài gọi Sương Sương bằng tiếng Hán sứt sẹo của mình.

Cô bé bung nước rửa mặt, còn mang theo cả đồ ăn sáng đến cho Sương Sương.

Sương Sương đáp lại, nhanh chóng bò dậy, chẳng qua lúc mặc y phục, suýt chút nữa nàng đã cắn rách môi mình.

Được sự cho phép của Sương Sương, Đồng La Phưởng đi vào, đặt nước lên bàn, rồi lại quay ra bung đồ ăn sáng, đồ ăn sáng của bọn họ là bánh bột mì. (*)

(*) Bê: Loại bánh bột mì này là kiểu hoà bột mì với nước, cho đường hoặc muối vào rồi rán thành miếng. Bê cũng hay ăn kiểu này, giờ nghĩ thêm ghê.

Lúc Sương Sương rửa mặt, Đồng La Phưởng bỗng nói: “Phu nhân cùng... ông chủ Ô thật... ân ái”

Suýt chút nữa Sương Sương đã ngã xuống, nàng nghiêng đầu nhìn Đồng La Phưởng, chỉ thấy cô bé du mục cười ngọt ngào: “Ngày hôm qua... chúng ta đều nhìn thấy.”

Mặt Sương Sương thoát cái trắng bệch: “Các người nhìn thấy cái gì?”

“Ông chủ Ô vác... phu nhân.” Đồng La Phưởng nói.

Sương Sương nghe vậy mới thở phào nhẹ nhõm, nàng còn đang tưởng rằng chuyện bọn họ làm ở ven hồ bị nhìn thấy.

Nàng vắt khăn lau mặt, nhưng lại nghe Đồng La Phưởng nói tiếp.

“Ồ Mạc Bắc, đây là nam nhân... đang tỏ ý cầu hoan với nữ nhân. Không ngờ người... Hán cũng sẽ như vậy.”

Khăn trong tay Sương Sương rơi tòm vào chậu nước.

Vậy tức là tất cả mọi người đều đã biết ngày hôm qua bọn họ làm cái gì?

Sương Sương giận đến phát khóc, nàng giận cá chém thớt trùng mắt với Đồng La Phưởng, rồi cứ thế đi thẳng ra khỏi lều, nàng muốn đi giết Ô Tương Đình.

Ra ngoài, Sương Sương không thấy Ô Tương Đình đâu, ngược lại nhìn thấy không ít dân du mục, bọn họ đều đang bận rộn làm công việc buổi sáng.

Đồng La Phưởng cũng ra khỏi lều, cô bé hết sức khó hiểu trước phản ứng của Sương Sương, bởi vì với người Mạc Bắc bọn họ thì loại chuyện này quá bình thường, hơn nữa bọn họ còn chúc phúc cho đôi phu thê kia, hy vọng bọn họ có thể được thần mặt trăng chiếu cố, sẽ ở bên nhau thật lâu thật lâu.

“Phu nhân, đồ ăn sáng... vẫn chưa ăn.” Đồng La Phưởng nhỏ giọng nói.

Sương Sương nghiêng đầu nhìn Đồng La Phưởng: “Người biết Ô Tương Đình ở đâu không?”

“Ông chủ Ô? Ngài ấy đi... chăn dê rồi.”

“Hả?” Sương Sương ngăn người.

Mới sáng sớm cái tên kia đã đi chăn dê? Đừng nói là con dê hán mua lúc trước đấy nhé.

Chờ khi Sương Sương tìm được Ô Tương Đình, nhận ra đúng là hán đang chăn con dê hán mua kia.

Hán nhàn nhã đi đằng sau con dê, con dê dừng lại ăn cỏ, hán cũng không thúc giục.

Sương Sương đến gần mới phát hiện Ô Tương Đình đeo trên cổ con dê kia một tấm biển nhỏ.

Trên biển được viết hai chữ bằng bút lông.

“Tiểu Gia.”

Hán lại đặt tên cho một con dê là “Tiểu Gia.”

Tuy Sương Sương hơi bất mãn, nhưng lại không thể để lộ ra. Vốn dĩ nàng còn đang muốn tính sổ với Ô Tương Đình mà.

“Ô Tương Đình!”

Sương Sương không ngừng gọi tên Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình liếc nhìn Sương Sương, dường như tâm trạng vẫn rất tốt, thậm chí còn đưa tay sờ đầu dê: “Sao nàng lại tới đây?”

Sương Sương thấy Ô Tương Đình sờ dê, con dê kia lại bần như vậy, nàng vội kéo tay Ô Tương Đình ra: “Người đừng có sờ nó, bản muốn chết.”

“Cũng đâu có bắt nàng sờ, vậy mà nàng còn quản chuyện ta sờ hay không sờ Tiểu Gia nữa?” Ô Tương Đình nói, trong mắt ánh lên vẻ trêu chọc.

Sương Sương tròn mắt nhìn hán: “Vậy thì người đừng có sờ ta nữa.”

Vừa dứt lời, Sương Sương liền hối hận cắn môi.

Hết chương 38.

Bánh bột mì nè:

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 39: Điều Sương Sương mong muốn không phải là cưng chiều

Biên tập: B3

Ồ Tương Đình nghe vậy thì cười khê: “Đừng đồ hết cho ta, đem qua chính nàng khiến ta...”

Sương Sương vội vàng bịt kín miệngỒ Tương Đình lại, nàng bị những lời này củaỒ Tương Đình chọc cho mặt mũi đỏ bừng, nàng là cô nương gia, nào có thể chịu được những lời nói đáng xấu hổ này: “Không cho phép người nói bừa, ta mới không có.”

Đôi mắt đào hoa củaỒ Tương Đình rũ xuống, chớp chớp, Sương Sương liền cảm nhận được hơi nóng ầm trong lòng bàn tay. Nàng lập tức thu tay lại, trợn mắt nhìnỒ Tương Đình.

“Đồng La Phương nói với ta, hành động vác ta của người ngày hôm qua là... cái ý đó, có thật không?” Sương Sương nhớ tới chuyện chính khiến nàng phải đến tìmỒ Tương Đình.

“Cái ý đó là cái gì?”Ồ Tương Đình giả ngu làm Sương Sương tức muốn chết, nàng hằm hằm nhìnỒ Tương Đình, chỉ hận không thể lột da mặt hắn xuống, xem rốt cuộc thì da mặt hắn dày bao nhiêu.

“Chính là cái đó.” Sương Sương do dự hồi lâu, cắn răng nói ra hai từ xấu hổ kia: “Cầu. Hoan.”

Ồ Tương Đình ồ một tiếng, vô tội nói: “Hoá ra là vậy, ta lại không biết, cảm ơn Sương Sương đã nói cho vi phu.”

Vô sỉ!

Sương Sương không nhận được đá choỒ Tương Đình một cước, đá xong thì bỏ chạy, tuyệt đối không thể đểỒ Tương Đình bắt được nàng.

Sương Sương trở lại trong lều, bấy giờ mới tiếp tục rửa mặt.

Nàng ăn xong đồ ăn sáng mà Đồng La Phương mang tới, nhưng sau đấy cũng không biết nên làm cái gì.

Nàng bèn hỏi thử Đồng La Phương xem nơi này có sách không, Đồng La Phương ngẫm nghĩ một lát rồi chạy ra khỏi lều, khi quay lại trong tay cầm một quyển sách.

Sương Sương vừa nhìn liền phát hiện đây là quyển sách nhận mặt chữ khi nàng còn bé, nhất thời không còn hứng thú.

Chắc sách này là của Đồng La Phưởng dùng để học chữ Hán.

“Ta đã đọc sách này từ lâu rồi, có gì khác không?” Sương Sương hỏi cô bé.

Đồng La Phưởng lắc đầu: “Cái này là... ông chủ Ô mang tới.”

Ô Trương Đình còn bán sách cho bọn họ? Đúng là gian thương.

Vì ở trong lều vải quá nhàm chán, Sương Sương liền bảo Đồng La Phưởng dẫn đường, đưa nàng đi khắp nơi.

Tộc Đồng La đóng ở nơi rất rộng lớn, nhưng Đồng La Phưởng nói với Sương Sương, thật ra thì cách đó không xa cũng có một bộ tộc, chẳng qua bộ tộc đó có quan hệ không tốt với bọn họ, bởi vì từ đời tổ tiên đã luôn chiến đấu với nhau.

Từ sau khi Đồng La Luật thống trị, mâu thuẫn giữa hai bộ tộc mới được giảm bớt.

Lần mâu thuẫn gần nhất đã là ba năm trước.

“Các người chiến đấu vì chuyện gì? Cướp đất đai sao?” Sương Sương có chút hiếu kỳ.

Đồng La Phưởng lắc đầu: “Không phải, vì nữ nhân.”

Sương Sương sùng sốt: “Nữ nhân?”

Đồng La Phưởng gật đầu, vẻ mặt trầm tư lớn trước tuổi: “Cái bộ tộc A Bố Tư đó... rất ít nữ nhân. Chúng ta có nữ nhân, cho nên bọn họ tới cướp của chúng ta.”

Vậy mà lại vì chuyện này.

Sương Sương nghe mà cau mày.

“A Bố Tư rất tàn bạo, bọn họ đối xử với nữ nhân, rất xấu rất xấu.” Đồng La Phưởng lập đi lập lại từ rất xấu.

Sương Sương thấy đáng về Đồng La Phưởng sợ hãi thì an ủi cô bé: “Không phải những năm gần đây có rất ít xung đột sao? Không sao đâu.”

Đồng La Phưởng cười ngọt ngào với Sương Sương: “Ừ.”

Hai người các nàng đi một vòng lớn, mãi gần trưa mới trở về.

Lần đầu tiên Sương Sương thấy tự do như vậy, còn tự do hơn khi nàng còn ở kinh thành, không có ai phải hành lễ với nàng, cũng không có ai nhìn thấy vẻ đẹp của nàng thì nhìn nàng chăm chăm nữa. Ở nơi này, nàng chính là một người bình thường, đây cũng chính là điều khiến Sương Sương rất hài lòng.

Trên đường trở về, Sương Sương nhìn thấy Hứa Tinh Hán. Hứa Tinh Hán đang đứng chung một chỗ với một cô nương chân dê, cười nói nghiêng ngả.

Dường như cô nương chân dê đó vô cùng hứng thú với kiếm của Hứa Tinh Hán, hẳn còn lấy ra cho cô nương đó chơi, thậm chí còn múa một bài.

Sương Sương nhìn thấy toàn bộ cảnh này, ánh mắt tò về chế bai.

Vậy nên Sương Sương cố tình đi vòng qua Hứa Tinh Hán, định đi vòng qua phía khác để trở về, không ngờ Hứa Tinh Hán tinh mắt, nhanh chóng nhìn thấy nàng.

“Sương Sương cô nương.”

Hứa Tinh Hán gọi to.

Đồng La Phưởng nhìn theo tiếng gọi, còn kéo ống tay áo Sương Sương, làm Sương Sương có muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được.

Nàng xoay người nhìn Hứa Tinh Hán: “Có chuyện gì?”

Từ sau cái lần Hứa Tinh Hán không để nàng đuổi theo người giống Lan Tranh, nàng liền không thích Hứa Tinh Hán, cảm thấy tuy thiếu niên này có cái vỏ ngoài tạm được, nhưng mũi mép quá tròn trịa, miệng nam mô bụng bồ dao găm, là hạng người có lòng dạ thâm trầm khó lường.

Hứa Tinh Hán thu kiếm vào bên hông, đi về phía Sương Sương. Nhìn thấy Đồng La Phưởng ở bên cạnh Sương Sương thì lấy kẹo từ trong tay áo ra: “Đây là kẹo ở Kim Lăng, muội có muốn ăn không?”

Hành động này của hắn đã ngay lập tức mua chuộc được tiểu nha đầu Đồng La Phưởng này, cô bé cười híp mắt đứng sang một bên ăn kẹo.

“Sương Sương cô nương, mặc dù ở Mạc Bắc này cũng coi như an toàn, nhưng cô nương vẫn nên ít đi lại thì tốt hơn, đây không phải là Kim Lăng, nếu cô nương xảy ra chuyện gì, biểu ca của ta cũng sẽ không dễ dàng tìm được cô.”

Hứa Tinh Hán không nói ra lời này thì không sao, hắn vừa nói ra liền khiến Sương Sương nhớ lại lần chạy trốn lần trước của nàng, cả chuyện bị đè ra sau sân khấu để xăm mình, trong nháy mắt tâm trạng nàng liền trở nên không tốt, không buồn nhìn Hứa Tinh Hán nữa mà cứ thể xoay người muốn đi.

Hứa Tinh Hán ở đằng sau than thở: “Ta đây cũng vì muốn tốt cho cô nương thôi mà.”

Sương Sương đứng lại, quay người lại nhìn Hứa Tinh Hán: “Chờ khi nào người có bản lĩnh vượt qua biểu ca của người, khi ấy hãy nói với ta những lời này.”

Nói xong nàng đi thật, không hề quay đầu lại nữa.

Trò về lầu vai thì phát hiện thấy Ô Tương Đình đã ở trong, hần ngồi trước bàn, thấy Sương Sương về thì nhướn mày: “Sao vẫn còn tức giận?”

Sương Sương không để ý tới Ô Tương Đình, đi đến ngồi xuống đầu giường bên kia.

Ô Tương Đình đành phải đứng dậy đi đến gần Sương Sương, thấy vẻ mặt nàng không vui, hần liền đưa tay ra nhéo mặt nàng: “Đánh thì cũng đánh ta rồi, cũng đã đi ra ngoài giải sầu, con giận nên tiêu tan rồi mới phải.”

Sương Sương tránh khỏi tay Ô Tương Đình: “Người đừng có đồ ta như đồ thú cưng nữa.”

“Ta coi nàng là thú cưng bao giờ?” Ô Tương Đình hỏi ngược lại.

Sương Sương hừ lạnh: “Chính là bây giờ, lúc vui thì đồ dành ta, lúc không vui thì bỏ mặc ta, còn xăm cả hình xăm nô lệ lên người ta, người không coi ta là thú cưng thì là cái gì?”

Nàng nói câu này xong thì ngồi chờ Ô Tương Đình phản bác lại, nhưng mãi không thấy Ô Tương Đình lên tiếng, nàng bèn ngẩng đầu lên nhìn Ô Tương Đình, chợt phát hiện ánh mắt đối phương đã trầm xuống.

Nàng ngẩn người, lại nghe Ô Tương Đình nói: “Nàng cho rằng đó là hình xăm nô lệ?”

Giọng hần lạnh như băng, dường như đã quay trở về bộ dáng lúc trước.

Sương Sương chớp mắt, không biết mình lại chạm phải vảy ngược nào của Ô Tương Đình. Nàng quyết định thật nhanh, chỉ chớp chớp mắt, cắn môi, nước mắt liền cứ thế chảy ra, cất giọng nức nở: “Người xem, hiện tại tâm tình người không tốt lại hung dữ với ta luôn, có phải người còn muốn phạt ta nữa không?”

Hành động này khiến Ô Tương Đình sợ hết hồn, hần nghĩ kiểu gì cũng không ngờ được Sương Sương vừa nói khóc liền khóc ngay.

“Không cho phép khóc.” Ô Tương Đình cau mày.

Sương Sương nghe vậy nhưng khóc càng thương tâm hơn, thậm chí còn nhào vào chân: “Đêm qua người khi dễ ta, giờ lại còn mắng ta. Đến khóc ta cũng không được khóc, thú cưng còn có quyền được khóc, nhưng ta thì không có.”

Ô Tương Đình yên lặng phút chốc, giọng nói hoà hoãn: “Đừng khóc, ta không hung dữ với nàng nữa.”

Sương Sương không để ý tới hần, tiếp tục chôn mặt vào trong chân, Ô Tương Đình bất đắc dĩ thở dài, ngồi xuống mép giường, cố gắng lắm mới moi được Sương Sương ra khỏi chân, thấy nàng khóc đến hai mắt đỏ hồng thì không biết làm sao.

Nước mắt của Sương Sương kéo đến vừa nhanh vừa nhiều, tự nàng không muốn ngừng lại thì kiểu gì nước mắt cũng không ngừng được.

Ô Tương Đình lau sạch nước mắt trên mặt nàng, thấy ngay sau đó mắt nàng lại sưng nước, chỉ có thể dịu giọng dỗ dành: “Ta sai rồi, đừng khóc nữa.”

Sương Sương tròn mắt nhìn hần, đúng là lệ nóng mảy nhân, giận hờn mà quyến rũ.

Ô Tương Đình ôm Sương Sương vào lòng dỗ thật lâu mới khiến Sương Sương ngừng khóc.

Nàng khóc rất lâu, xả ra hết những tức giận dồn nén gần đây, nhưng khóc xong thì cả người nàng như mất hết sức lực, chỉ đành yếu ớt dựa vào trong lòng Ô Tương Đình.

Thân thể hiện tại này của nàng quá yếu ớt.

Ô Tương Đình vuốt mái tóc đen dài của Sương Sương, Sương Sương bất mãn hừ một tiếng, Ô Tương Đình liền bỏ tay ra.

Sương Sương ngẩng đầu lên nhìn Ô Tương Đình, rồi lại cúi đầu xuống.

Trong lòng nàng đang thầm tính toán xem rốt cuộc thì Ô Tương Đình có thể dung túng nàng đến mức nào, nàng đá hần, cắn hần, hần cũng chỉ trừng phạt qua loa, thậm chí còn cười nữa. Vừa rồi nàng chọc hần đen mặt, chỉ cần khóc một lát, tình hình liền đảo ngược, Ô Tương Đình thành người phải nói lời xin lỗi.

Nhưng tất cả những sự dung túng này của Ô Tương Đình cũng chỉ là cưng chiều.

Điều Sương Sương mong muốn không phải là cưng chiều.

Nếu như nàng chỉ là một thiếp thất, nhận được sự cưng chiều của tướng công mình như vậy, đó chính là món quà tốt nhất của thiếp thất nàng. Nhưng nàng không cam lòng làm một thiếp thất của Ô Tương Đình.

Bây giờ hần coi nàng là vật sở hữu chứ không phải một người bình thường.

Sương Sương rử mắt, cảm thấy mí mắt mình thật đau.

Nàng nắm tay Ô Tương Đình lắc lắc: “Đau mắt.”

Ô Tương Đình cúi đầu xuống, cẩn thận nhìn kỹ Sương Sương, thấy mí mắt nàng đỏ rực, hơn nữa sắc mặt cũng trắng nhợt. Hắn đặt nàng xuống giường: “Ta đi tìm đại phu, nàng chờ một chút.”

Sương Sương nghe Ô Tương Đình nói muốn tìm đại phu thì vội gọi hắn lại: “Không cần đi, mắt mắt lắm.”

Vì khóc quá nhiều mà tìm đại phu, thật sự là quá mất mặt.

Ô Tương Đình hơi chần chừ, cuối cùng nói: “Không tìm thì không tìm, nhưng ta bảo người nấu thuốc bổ thân thể, nàng không được phép không uống.”

Sương Sương không ngờ mình còn phải uống thuốc, đợi khi Ô Tương Đình bưng thuốc đến, nàng đã rúc vào góc giường: “Ta không muốn uống.”

Nhưng thái độ của Ô Tương Đình rất kiên quyết, mặc kệ Sương Sương ậm ỉ thế nào, cũng vẫn nhất định dứt cho Sương Sương.

Sương Sương bị đắng không chịu được, không phải nàng chưa từng uống thuốc, chẳng qua chưa từng uống thuốc nào đắng như thế. Uống xong, dường như vị đắng vẫn còn đọng lại trong khoang miệng.

Sương Sương nhất thời hối hận khi tự nhiên mình lại khóc, thậm chí còn nghĩ không biết đây có phải là cách Ô Tương Đình trừng phạt nàng hay không.

“Mắt còn đau nữa không?” Ô Tương Đình hỏi.

Sương Sương lắc đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài lều vang lên giọng của Hứa Tinh Hán.

“Ca, người tới rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 43: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nàng là nữ nhân của đương gia Ô gia hiện tại, Ô Tương Đình

Biên tập: B3

Sương Sương cúi thấp đầu, làm theo lời Lễ Thiên đi đổ nước dọn bàn.

Nhưng lúc nàng nhìn thấy khay thức ăn để trên bàn thì hơi sững sốt, bởi vì có một đĩa đồ ăn không hề bị động tới, bên cạnh còn đặt một cốc nước.

Nàng liếc nhìn nam nhân nằm trên giường, người nọ nhắm hai mắt lại, không biết đã ngủ chưa.

Sương Sương liếm môi, cuối cùng vẫn ăn đĩa đồ ăn đó, sau khi ăn xong, nàng dọn dẹp rồi mới lấy từ trong tủ ra một tấm thảm, trải xuống đất làm giường.

Từ trước tới giờ Sương Sương chưa từng làm những việc này, tuy trước đó đã cùng Ô Tương Đình ngủ ở ngoài trời, nhưng mọi việc đều do Ô Tương Đình làm.

Nàng trải hai lớp thảm xuống đất rồi mới miễn cưỡng nằm xuống, còn một tấm thảm, Sương Sương dùng để đắp lên người.

Nàng nằm cuộn tròn trên đất, không sao ngủ được.

Quá khó chịu, nàng muốn ngủ trên giường mềm mại chứ không phải là sàn nhà cứng lạnh như thế này.

Sương Sương nhắm chặt hai mắt, muốn ép mình đi ngủ, dù sao cũng không biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết qua bao lâu, Sương Sương bỗng nghe thấy một tiếng thét chói tai.

Là tiếng thét của một cô bé.

Sau đó là tiếng cười của nam nhân vang lên cùng với tiếng khóc của cô bé.

Âm thanh kia truyền thẳng vào trong tai Sương Sương.

Nàng không nhận được mở mắt ra, âm thanh kia rõ ràng như vậy, chính là từ bên ngoài vọng vào.

Nàng ngồi dậy, nghiêng đầu nhìn người nằm trên giường, Lễ Thiên vẫn nằm im, không hề nhúc nhích chút nào, giống như hoàn toàn không nghe thấy gì cả.

“Dù nửa đêm có nghe được tiếng động gì thì cũng không cần ra ngoài.”

Sương Sương nhớ tới những lời mà Lễ Thiên nói với nàng trước khi đi ngủ, đại khái hẳn đã sớm biết sẽ có nhưng âm thanh này, có lẽ đây không phải là lần đầu tiên những âm thanh này vang lên vào đêm khuya.

Sương Sương cắn môi, vòng tay ôm lấy chân mình, nước mắt cứ thế chảy ra.

Từ khi bị bắt trói đến nơi này, nàng mới thấy rõ được sự bất lực vô năng của mình.

Khi ở Thước Kim Quật, nàng là một hoa nương được Đỗ Nương coi trọng, nên nàng ta rất chiều chuộng nàng. Sau này gặp được Ô Tương Đình, tuy đôi khi hấn đối xử hơi tệ với nàng, nhưng đa phần cũng đều nghe theo nàng.

Còn bây giờ thì nàng không có gì cả, nàng chỉ có thể yếu ớt trốn ở chỗ này, vui mừng vì về ngoài cửa mình không được người A Bố Tư yêu thích, nếu không có khi người đang khóc bên ngoài lúc này chính là nàng.

Sương Sương lau nước mắt, âm thanh bên ngoài càng ngày càng lớn, nàng đưa tay bịt chặt tai, một lần nữa nằm xuống, làm như không nghe thấy gì.

Cả một đêm này Sương Sương không ngủ.

Hôm sau khi Lễ Thiên rời giường, hấn liếc nhìn Sương Sương vẫn còn nằm ỏ trên đất thì lạnh mắt nhìn một hồi, sau đó mới đến bên cạnh tủ, đưa tay tìm kiếm một lúc, rồi lấy ra một bộ y phục.

Lễ Thiên đi tới bên cạnh Sương Sương, dùng chân đá khẽ vào người nàng: “Dậy đi.”

Hấn nhét y phục trong tay vào người Sương Sương: “Thay y phục.”

Sương Sương ngồi dậy, nàng nhìn bộ y phục Lễ Thiên đưa cho nàng, đây là một bộ y phục màu trắng, là y phục của nam nhân.

“Tại sao phải thay?” Sương Sương nhìn hấn.

Lễ Thiên nhếch miệng: “Người người bốc ra mùi hôi, người không ngủ thấy sao? Lát nữa sẽ có người đưa người đi tắm, người thay sang bộ này.”

Lần đầu tiên Sương Sương bị người ta chê hôi, nàng lập tức nâng tay lên ngửi thử, rồi bĩu môi không vui, vốn dĩ đâu có hôi, vẫn còn thơm lắm.

Nàng đứng lên, Lễ Thiên bảo nàng cắt thấm vào trong ngăn kéo. Nàng vừa làm xong thì bên ngoài lều đã có người tới.

Là nữ nhân.

Sương Sương chưa từng thấy nàng ta, chắc đây là người A Bố Tư.

Nữ nhân kia nói gì đó với Lễ Thiên, Lễ Thiên gật đầu, nói với Sương Sương: “Người đi cùng nàng, nàng sẽ mang người đi tắm rửa, tắm xong thì nhanh chóng trở lại, lát nữa còn phải làm việc.”

Sương Sương bị người ta coi như nha hoàn, nhưng nàng chỉ có thể ôm y phục gật đầu, rồi đi cùng nữ nhân kia.

Nữ nhân kia mang Sương Sương đến một căn lều lớn, bên trong lều có rất nhiều nữ nhân đang đứng, Sương Sương còn thấy được mấy người Đồng La Phưởng, chỉ là trên mặt các nàng ấy đều ít nhiều có vết thương.

Nhưng các nàng ấy nhìn thấy Sương Sương thì lại không hề phản ứng gì.

Sương Sương nhìn kỹ lại, xung quanh các nàng có mấy nữ nhân, dường như mấy nữ nhân kia ở đó để giám sát các nàng.

Có lẽ căn lều vải này là nơi để nữ nhân tập trung tắm rửa, trước mặt mỗi người đều có một cái xô, trên thành xô vắt khăn lông.

Rất nhiều nữ nhân đã cởi hết y phục, bắt đầu lau rửa.

Sương Sương chưa từng nhìn thấy nhiều người không mặc y phục đến vậy, mặt nàng đỏ ửng, cứ đứng nguyên tại chỗ mà không dám cời đồ.

Nữ nhân mang Sương Sương tới đây đang đứng bên cạnh nàng, nàng ta đã cởi hết, thấy Sương Sương còn bất động thì nói câu gì đó với Sương Sương. Sương Sương nghe không hiểu, chỉ có thể lắc đầu, có vẻ như đã khiến nữ nhân kia nóng nảy, nàng ta bèn đưa tay ra véo mấy cái lên tay Sương Sương.

Không ngờ sức lực của nữ nhân kia lớn như vậy, Sương Sương bị đau đến đỏ cả mắt, nàng rung rung nước mắt liên tục nói: “Ta tắm! Ta Tắm!”

Chẳng biết nữ nhân kia nghe có hiểu không, dù sao cũng thu tay về, nhưng hai mắt vẫn nhìn Sương Sương chằm chằm.

Sương Sương chưa bao giờ gặp phải loại chuyện này, lúc cởi y phục, nước mắt nàng đã rơi lã chã, lúc tắm rửa chỉ cảm thấy nhục nhã mà thôi.

Nàng bị buộc cởi hết y phục, đứng lau rửa giống như một nô lệ hèn mọn nhất.

Sương Sương nhanh chóng tắm xong, nàng vốn muốn mặc lại y phục trước đó, nhưng nữ nhân vừa mới đánh nàng đã ngăn lại, chỉ chỉ vào y phục của Lễ Thiên, tỏ ý bảo Sương Sương thay.

Sương Sương cắn môi, chỉ đành mặc y phục của Lễ Thiên vào, y phục này của hấn chỉ là một tấm áo khoác, ngay cả quần cũng không có, may là quá dài nên vẫn có thể che kín chân Sương Sương, nhưng nàng vẫn vô cùng không quen.

Nàng quan sát, nhận thấy nàng và mấy người Đồng La Phưởng đều mặc y phục của nam nhân, xem ra những người này không cho phép các nàng mặc y phục trước đây.

Sương Sương ra khỏi căn lều lớn dưới sự giám sát của nữ nhân kia.

Quay trở về lều của Lễ Thiên, Sương Sương sợ hết hồn vì trong lều ngoại trừ Lễ Thiên ra còn có tên nam nhân đã bắt nàng tới đây ngày hôm qua.

Tên nam nhân kia chú ý tới Sương Sương, hần ta nở nụ cười, chẳng qua nụ cười đó nhìn thế nào cũng thấy hung ác, Sương Sương hoảng sợ đến nỗi không dám cử động.

Lễ Thiên liếc nhìn Sương Sương: “Lại đây quỳ bên cạnh ta. Nhanh lên một chút!”

Sương Sương nhìn tên nam nhân hung ác đó, từ từ đi đến bên cạnh Lễ Thiên, nghe lời quỳ xuống bên cạnh hần.

“Nô lệ này của ngươi vẫn nghe lời chứ?”

“Dĩ nhiên, đồ mà thủ lĩnh thưởng cho ta luôn là đồ tốt nhất.” Lễ Thiên trả lời.

Tên thủ lĩnh cười ha ha, hần ta bung rượu trên bàn rồi bắt chọt đưa đến trước mặt Sương Sương.

Sương Sương nhìn hần không hiểu, trong mắt còn mang theo nỗi sợ hãi.

“Bảo nàng ta uống.” Thủ lĩnh nhìn Sương Sương, nhưng lời là nói với Lễ Thiên.

Lễ Thiên rũ mắt: “Thủ lĩnh, nàng không biết uống rượu.”

Thủ lĩnh nhướn mày: “Nữ nhân Hán tộc cũng không biết uống rượu? Không đúng, chẳng phải nữ nhân trước đó của ngươi rất biết uống rượu sao?” Hần ta bỗng dừng lại, nở nụ cười ngượng ngùng: “Quân sư, thật xin lỗi, ta không nên nhắc đến nữ nhân kia của ngươi.”

Biểu tình của Lễ Thiên không thay đổi: “Cùng lắm cũng chỉ là một nữ nhân phản bội ta, sao ta có thể để ở trong lòng.”

Thủ lĩnh đưa tay ra vỗ vỗ bả vai Lễ Thiên: “Ngươi nghĩ như vậy rất đúng, ta vốn luôn cảm thấy hối hận vì đã giết nàng ta, nhưng ta lại nghĩ, nữ nhân trong thiên hạ này đâu có thiếu? Một nữ nhân phản bội ngươi thì nên giết chết.”

Mặc dù Sương Sương nghe không hiểu những lời bọn họ nói, nhưng nàng phát hiện thấy bàn tay đang đặt trên đầu gối Lễ Thiên lạnh lẽo nắm chặt.

“Thủ lĩnh nói đúng.” Lễ Thiên đáp.

Thủ lĩnh cười rồi nhìn về phía Sương Sương, hần ta cảm thấy nữ nhân trước mắt này quả thực giống như con thỏ nhỏ, mà không, hần ta không thể ví nàng là thỏ được, nàng càng giống như một con mèo hoang còn chưa trưởng thành hơn, tuy nhìn qua có vẻ nhu nhược, nhưng thực ra lại mang theo vẻ kiêu ngạo, cứ như nếu có người mạo phạm nàng, nàng sẽ dùng móng vuốt trực tiếp tấn công đối phương.

Quả là thú vị.

Vậy nhưng thú vị là một chuyện, còn nữ nhân Hán tộc đúng là quá yếu, không chịu nổi giày vò. Đưa nàng cho Lễ Thiên, cũng coi như để trấn an vị quân sư này của hần.

“Nàng không biết ngôn ngữ nơi này, sao nàng lại tới Mạc Bắc?” Thủ lĩnh bung một món ăn trên bàn đưa cho Sương Sương, còn ra hiệu bảo nàng ăn.

Sương Sương cau mày, chỉ thấy nam nhân trước mặt rõ ràng là một con sói hoang, thế mà còn muốn giả vờ làm người tốt, thật khiến người ta muốn nôn mửa.

Lễ Thiên nhẹ giọng nói: “Thủ lĩnh đã từng nghe qua Ô gia thành Kim Lăng chưa? Nàng là nữ nhân của đương gia Ô gia hiện tại, Ô Tương Đình.”

Thủ lĩnh vừa nghe, biểu tình liền cứng lại, một lát sau, hần hít một ngụm khí lạnh: “Con mẹ nó, sao lại đoạt phải nữ nhân của Ô Tương Đình chứ, hần đang ở Đồng La ư? Tại sao một chút tin tức cũng không có.” Ánh mắt của hần khi nhìn Sương Sương nhất thời trở nên cô quái: “Làm sao bây giờ? Hay là giết đi, như vậy thì Ô Tương Đình sẽ không biết gì, mà dù có biết thì cũng sẽ không có chứng cứ.”

Sương Sương nhận thấy ánh mắt tên thủ lĩnh nhìn nàng có sát ý lộ lên, không nhìn được mà co rụt người lại.

Lễ Thiên lắc đầu: “Không được giết. Nếu như muốn giết, vậy thì sẽ phải giết toàn bộ nữ nhân mà thủ lĩnh cướp từ tộc Đồng La về, nếu không Ô Tương Đình vẫn sẽ biết là chúng ta bắt.”

Tên thủ lĩnh hung tợn đập tay xuống bàn: “Đáng chết, nên làm gì bây giờ? Ta đã bỏ ra nhiều công sức như vậy.”

“Trong hôm nay Ô Tương Đình sẽ có thể tìm đến nơi này, thủ lĩnh cần phải nghĩ biện pháp tốt nhất để ứng phó với hần.” Lễ Thiên nhàn nhạt nói.

Thủ lĩnh kinh ngạc: “Hôm nay đã có thể tìm được? Không phải quân sư ngươi đã bày trận pháp khiến người Đồng La không tìm được đường đi sao?”

“Tộc Đồng La không tìm được, nhưng Ô Tương Đình có thể, hống chi trên người nữ nhân này có cổ trùng của Ô Tương Đình, cổ trùng này sẽ khiến Ô Tương Đình tìm được nàng dù có cách xa bao nhiêu đi chăng nữa.” Lễ Thiên quay đầu, ánh mắt rơi vào cổ chân trái của Sương Sương.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 47: Với cái đầu óc này của ngươi, không hiểu sao Ô Tương Đình lại vừa ý ngươi cho được?

Biên tập: B3

“Cổ trùng? Đó là thứ gì?” Tên thủ lĩnh chưa từng nghe qua thứ này, lại còn có thể tà môn đến nỗi cách xa bao nhiêu cũng có thể tìm được?

Lễ Thiên lạnh nhạt: “Cổ trùng trên người nàng là cổ mẫu tử, hơn phân nửa của nàng đây là cổ mẫu, còn trên người Ô Tương Đình là cổ tử, cổ tử sẽ cảm ứng được phương hướng của cổ mẫu, cho nên kiểu gì Ô Tương Đình cũng sẽ tìm được nàng.”

“Vây... không có cách nào giết được loại cổ trùng đó hay sao?” Tên thủ lĩnh chưa bao giờ biết trên đời còn có loài này, hần cau mày, ánh mắt nhìn Sương Sương trở nên hung ác hơn rất nhiều: “Nên làm gì bây giờ? Nữ nhân này ở đây thật là khó giải quyết.”

“Sao thủ lĩnh không thử làm một cuộc giao dịch với Ô Tương Đình?” Lễ Thiên ngược mắt lên nhìn thủ lĩnh, nhấc tay rót cho tên thủ lĩnh một chén rượu: “Ô Tương Đình làm ăn với Đồng La Luật, chẳng lẽ thủ lĩnh nhìn mà không thấy đó mất?”

Ánh mắt tên thủ lĩnh nhìn Lễ Thiên dần dần thay đổi: “Ý của ngươi là dùng nữ nhân này để uy hiếp Ô Tương Đình?”

“Không.” Lễ Thiên lắc đầu: “Ô Tương Đình là ai chứ, sao hần có thể để người khác uy hiếp mình được. Trên người nữ nhân này có cổ trùng, chứng tỏ đối với Ô Tương Đình mà nói thì nàng chính là một người cực kỳ quan trọng. Thủ lĩnh không ngại thì, đợi sau khi Ô Tương Đình tới, thủ lĩnh tự mình mang nữ nhân này đến cho Ô Tương Đình, đồng thời đưa ra lời thỉnh cầu làm ăn. Ô Tương Đình thấy nữ nhân này ở chỗ chúng ta mà không bị tổn hại chút nào, còn Đồng La Luật bảo vệ không chu toàn mới khiến nữ nhân này bị trời đi, so sánh như vậy, thủ lĩnh mới là người thích hợp để làm ăn với hần, không phải sao?”

Tên thủ lĩnh trầm ngâm chốc lát: “Đúng là lời này của ngươi có mấy phần đạo lý, nhưng Ô Tương Đình mà lại dễ dàng đồng ý làm ăn với chúng ta như vậy?”

Lễ Thiên nhếch môi: “Hiện giờ tân triều vừa mới thành lập, gia nghiệp của Ô gia rộng lớn, sớm đã là cái gai trong mắt Tần Đế, năm nay việc làm ăn của Ô Tương Đình đã căng kéo dài về phương Bắc, sợ là đang có những tính toán khác. Ô Tương Đình muốn bảo vệ Ô gia, chỉ có mỗi tiền bạc thôi là không đủ, hần cần phải có quân đội riêng của mình, một đội quân có thể chống lại quân đội của triều đình. Trong thiên hạ, có nơi nào không phải là đất của vua. Chỉ có riêng Mạc Bắc là không thuộc sự quản chế của triều đình, cho nên những năm gần đây quan hệ của Ô Tương Đình với Mạc Bắc càng ngày càng trở nên chặt chẽ. Tuy Đồng La Luật nọ là người có đầu óc, nhưng lại không đủ dũng khí, mà thủ lĩnh hữu dũng hữu mưu, chẳng qua chỉ thiếu một cơ hội gặp mặt với Ô Tương Đình mà thôi. Người A Bố Tư chúng ta thân thể cường tráng, chúng ta có ngựa, có vũ khí, Ô Tương Đình không có lý nào bỏ qua chúng ta.”

Tên thủ lĩnh nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười thoải mái: “Quân sư, ngươi đúng là phúc tinh của bộ tộc chúng ta, nếu như chúng ta có thể hợp tác với Ô Tương Đình thì ta sẽ tuyệt đối không bạc đãi ngươi.” Hần ta chuyển tầm mắt sang Sương Sương: “Không ngờ là đêm đó ta đã đoạt được một bảo bối.”

Tên thủ lĩnh cất tiếng nói ra phía ngoài lều: “Người đâu.”

Sương Sương hoàn toàn không biết bọn họ đang nói gì, chỉ nghe tên thủ lĩnh này hướng ra bên ngoài gọi một tiếng, lập tức có hai tên nam nhân từ bên ngoài tiến vào.

Hình như tên thủ lĩnh không hài lòng, nghiêm mặt xoa tay, lại nói gì đó, hai tên nam nhân liền đi ra ngoài, đổi lại là hai nữ nhân đi vào.

Sau đó Sương Sương bị hai nữ nhân kia xách dậy, các nàng ta đưa nàng đến một căn lều vải, trong căn lều này không có ai cả.

Sương Sương vừa được thả ra thì nhanh chóng lùi về sau hai bước: “Các ngươi đưa ta tới đây làm gì?”

Đáng tiếc là hai nữ nhân kia không hiểu lời nàng nói.

Sương Sương cảm thấy không ổn lắm, không biết Lễ Thiên nói gì với tên người xấu đó mà bây giờ nàng bị vớt đến đây, chẳng lẽ đây chính là lều của tên người xấu đó? Hần sẽ không ức hiếp nàng chứ?

Nàng ngẩng đầu lên quan sát tình huống trong lều, căn lều vải này sang trọng hơn lều của Lễ Thiên quá nhiều, mặt đất đều trải da chó sói, trong lều còn đặt một cái giá treo đầy binh khí.

Mặt Sương Sương thoát cái trắng bệch, xong rồi, nhất định là tên người xấu đó vừa ý nàng.

Lúc Sương Sương còn đang suy nghĩ bậy bạ thì tên thủ lĩnh tươi cười bước vào.

Hần ta có ý nhường lều của mình cho Sương Sương, chính vì sợ Sương Sương ở những căn lều khác không thoải mái, vạn nhất nàng nói xấu hần ta với Ô Tương Đình thì không hay lắm.

Thủ lĩnh chỉ vào một mình, còn mang theo một đồng đồ ăn.

Sương Sương nhìn tên thủ lĩnh hí hóp cười nhìn nàng, lại nhìn một bàn ăn ở trước mặt, càng thêm khẳng định suy đoán của mình.

Quả nhiên là tên xấu xa này vừa ý nàng, muốn dùng chút đồ ăn lừa gạt nàng rồi ức hiếp nàng đây mà.

Sương Sương nghĩ tới đây liền bật khóc.

Tên thủ lĩnh vốn muốn mời Sương Sương ăn để nàng vui vẻ, nào ngờ mỹ nhân trước mắt lại không những không vui mà còn khóc đến thương tâm, hần ta nhất thời luống cuống: “Phu nhân, ngươi đừng khóc, ta đâu có bắt nạt ngươi, là... là đêm hôm đó ta có hơi thô lỗ, nhưng về những chuyện khác thì ta cũng đâu có bạc đãi phu nhân.”

Sương Sương nghe không hiểu lời hần nói, thấy hần còn đưa tay ra thì vội vàng trốn thật xa: “Cút, ngươi đừng có động vào ta! Nếu như ngươi dám, nhất định ta sẽ giết ngươi, ta giết cừu tộc nhà ngươi!”

Hai người ông nói gà bà nói vịt, cuối cùng tên thủ lĩnh vỗ trán, quay đầu đi ra ngoài.

Một lát sau, hần dẫn Lễ Thiên vào.

Lễ Thiên vừa bước vào liền nhìn thấy Sương Sương cầm đao rúc ở trong góc, trong mắt hần thoáng hiện lên vẻ chế giễu: “Người buông đao xuống đi, với chút sức lực của người thì muốn cầm đao để chém người, hay là muốn dùng để tự cắt chân mình?”

Sương Sương cắn môi, không cử động.

Tên thủ lĩnh sốt ruột: “Người mau nói với Ô phu nhân về tâm lòng của chúng ta đi, nhất định là nàng đang hiểu lầm.”

Lễ Thiên gật đầu với thủ lĩnh, rồi quay sang nói với Sương Sương: “Người buông đao xuống, không ai muốn làm tổn thương người cả.”

“Người nói dối, không làm hại ta thì tại sao phải dẫn ta tới căn lều này? Căn lều này có phải của hần ta không?” Sương Sương giơ ngón tay chỉ vào tên thủ lĩnh, nhưng vì bỏ một tay ra, tay còn lại cầm đao thật sự là quá mất sức, đao này đến một nam nhân bình thường cầm còn khó chứ đừng nói đến người còn yếu ớt hơn cả nữ nhân bình thường như Sương Sương, nàng cầm đao nghiêng nghiêng ngã ngã, mắt thấy như sắp rơi.

Tên thủ lĩnh hít một hơi lạnh: “Đao! Đao! Đao!”

Lễ Thiên cau mày, vội vã vọt tới giành lại đao trong tay Sương Sương.

Sương Sương thấy đao bị cướp mất thì lập tức trở nên yên tĩnh, Lễ Thiên vẫn cau mày như cũ, hần sầm mặt nhìn Sương Sương, ném cây đao xuống đất: “Người nghĩ là người cầm đao thì hần không làm gì được người sao? Trong tình huống không có thực lực, người yếu cầm vũ khí chỉ là để cho người khác dùng vũ khí đó tấn công ngược lại chính mình thôi. Với cái đầu óc này của người, không hiểu sao Ô Tương Đình lại vào ý người cho được?”

Sương Sương hơi sững sốt, rồi nàng phản ứng lại ngay: “Có phải tướng công ta đã tìm tới không?”

Lúc này nàng liền cáo mượn oai hùm: “Các người nhanh thả ta ra, nếu không tướng công ta mà đến thì các người một người cũng đừng mong có thể trốn thoát.” Thậm chí nàng còn ngạo mạn hướng về phía Lễ Thiên: “Còn người nữa, rõ ràng là biết tướng công ta, vậy mà hôm qua còn giả vờ như không biết, hừ.”

Lễ Thiên bật cười: “Người là ngu xuẩn thật hay đang giả ngu vậy? Người uy hiếp chúng ta, không sợ chúng ta giết phắt người đi sao, cứ như vậy liền chết cũng không có chứng cứ.”

Sương Sương cũng cười: “Không sợ.”

Nàng dứt khoát ngồi xuống bàn: “Nhất định vừa rồi các người đã bàn luận về chuyện của ta, nếu muốn giết ta thì đã không cần phải đưa ta đến nơi này, huống hồ giết ta thì mới khiến tướng công ta thật sự nổi giận. Hần là các người đang muốn dụ dỗ ta, khiến cho ta vui vẻ, như vậy thì ta mới có thể nói giúp các người vài lời tốt đẹp.”

Sương Sương nói xong, tầm mắt chuyển sang tên thủ lĩnh, quả nhiên tên xấu xa này vừa thấy nàng nhìn hần thì ngay tức khắc nở nụ cười, thái độ khác hoàn toàn lúc trước.

“Xem ra người cũng có chút đầu óc.” Lễ Thiên khen, nhưng giọng nói vô cùng châm chọc: “Chẳng qua chỉ một chút đầu óc như vậy vẫn còn chưa đủ.”

Sương Sương chưa từng bị ai hết lần này đến lần khác châm chọc chỉ số thông minh của nàng như thế, không nhịn được trợn mắt nhìn hần.

Nhưng Lễ Thiên không nhìn nàng nữa, chỉ nói: “Người cứ ở đây đi.”

Hần nói xong thì nói gì đó với thủ lĩnh, rồi cả hai cùng đi ra ngoài, chỉ để lại một mình Sương Sương ở trong lều.

Sương Sương nhìn xuống một bàn thức ăn, rốt cuộc vẫn đưa tay ra, dù sao bọn họ hạ độc chết nàng thì cũng không khác gì cầm vũ khí giết nàng, sao còn phải lãng phí chứ.

Sương Sương ăn xong thì đi tới chỗ cửa lều, nàng vừa vén màn lên liền đối diện với một đôi mắt, nàng vội buông màn xuống, bên ngoài vẫn có người giám sát để ngăn ngừa nàng chạy trốn.

Sương Sương không còn cách nào khác, đành quay trở về ngồi xuống.

Không biết bao lâu trôi qua, Sương Sương bỗng nghe được tiếng động lạ ở bên ngoài, nàng đứng bật dậy, nhưng chưa kịp đi tới cửa lều thì màn che đã bị vén lên.

Sương Sương vừa nhìn thấy rõ người tới thì hai mắt sáng rực, rồi chạy thẳng đến.

Nàng xông thẳng vào trong lòng đối phương, đối phương cũng thuận thế đưa tay ra ôm lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Quả thực mấy ngày này Sương Sương quá bám Ô Tương Đình

Sương Sương vui mặt vào trong lòng đối phương, rõ ràng mới chỉ bị bắt đi chưa đến hai ngày nhưng nàng đã cảm thấy như lâu lắm rồi không được thấy đối phương.

Giọng Ô Tương Đình vang lên từ trên đỉnh đầu nàng, hần vuốt tóc nàng: “Không sao rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Nói xong, hần liền cởi áo ngoài của mình ra khoác lên người Sương Sương, lúc hần buộc vạt áo lại cho nàng, Sương Sương thấy ánh mắt lúc này của Ô Tương Đình thật là đáng sợ.

Đôi môi đỏ mọng của hần mím chặt, gương mặt xinh đẹp âm u thâm trầm, giống như mưa bão trút xuống.

Đôi mắt đào hoa không phẳng lặng như hồ nước mà che giấu sát khí mãnh liệt.

Hần cúi đầu nhìn xuống chân Sương Sương, cái áo ngoài này không thể che kín hết chân nàng, da thịt nơi mắt cá chân nàng vẫn lộ ra. Cũng may Sương Sương không phải là nữ nhân tà chết để bảo vệ trinh tiết, nếu không khi bị nam nhân khác nhìn thấy da thịt nơi mắt cá chân thì đã tự sát rồi.

Sương Sương bị bắt cóc tới nơi này, ngủ không dám ngủ, ăn không dám ăn, còn phải làm việc nữa, không biết mắt cá chân nàng quẹt vào đâu mà bị xước một vết máu dài, chính nàng vì tinh thần quá căng thẳng nên không hề phát hiện ra, trái lại Ô Tương Đình đã chú ý tới.

Hần cúi người, lấy một chiếc khăn tay ra khỏi ngực, buộc vào chỗ bị thương của Sương Sương.

Sương Sương nhìn thấy động tác của Ô Tương Đình thì rũ mắt: “Ta không sao, chỉ là vết thương nhẹ thôi mà.”

Chẳng biết từ bao giờ, một Sương Sương luôn luôn kêu ngao lại có thể nói ra những lời này, từ trước đến giờ nàng chỉ luôn phóng đại nỗi oan ức của mình, luôn biến vết thương từ nhẹ thành nặng nề. Nhưng hôm nay, nhìn thấy Ô Tương Đình tức giận như vậy, nàng không muốn để đối phương thêm không vui.

Ô Tương Đình đứng dậy, bế ngang Sương Sương lên: “Về rồi hãy nói.”

Hần bế Sương Sương ra khỏi lều vải, thậm chí còn để Sương Sương vui mặt vào trong ngực hần, không để nàng lộ mặt ra cho mọi người nhìn thấy.

Ô Tương Đình trực tiếp bế Sương Sương lên ngựa, bây giờ Sương Sương mới nhìn ra xung quanh.

Thủ lĩnh A Bô Tư đang đứng nhìn họ cách đó không xa, còn Lễ Thiên thì không biết ở nơi nào.

“Tướng công, mấy người Đồng La Phướng cũng bị bắt tới.” Sương Sương ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói với Ô Tương Đình.

Ô Tương Đình ừ một tiếng, rồi giật dây cương.

Sương Sương nhìn thử, thấy Ô Tương Đình chỉ mang theo mấy chục người tới, nàng thấy Hứa Tinh Hân đang cười ngựa phía sau bọn họ.

Sương Sương đối mặt với ánh mắt của Hứa Tinh Hân, hôm nay hần không cười nữa, gương mặt tuấn tú cực kỳ thúi.

Ô Tương Đình giục ngựa, dẫn đầu mang Sương Sương rời đi.

Hứa Tinh Hân theo sát phía sau, Sương Sương thấy Ô Tương Đình không mang theo mấy người Đồng La Phướng thì hỏi: “Chúng ta không cứu những cô nương kia sao?”

“Cứu, nhưng không phải bây giờ.”

Ô Tương Đình ôm chặt Sương Sương.

Ô Tương Đình không ở lại Mạc Bắc nữa, hần đưa Sương Sương rời khỏi đây. Còn Hứa Tinh Hân ở lại, dường như Ô Tương Đình đã giao cho hần làm chuyện gì đó.

“Ca, huynh yên tâm, nhất định đệ sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thoả.”

Ô Tương Đình gạt đầu, xoay người lại.

Sương Sương đang đứng chờ hần bên cạnh xe ngựa, dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng thật sự khác xa so với trước đây.

Lại nói, quả thực mấy ngày này Sương Sương quá bám Ô Tương Đình.

Từ sau khi được Ô Tương Đình cứu ra khỏi bộ tộc A Bô Tư, nàng như chỉ hận không thể dính được vào người Ô Tương Đình.

Nếu như Ô Tương Đình không có ở trước mặt nàng, nàng phải tìm hần cho bằng được. Khi chỉ còn hai người, biểu hiện của nàng càng rõ hơn.

Ngày đầu tiên sau khi vừa được cứu ra, Sương Sương cứ quấn chặt lấy Ô Tương Đình.

Từ cười ngựa đổi thành ngồi xe ngựa, lúc chỉ có hai người trong xe, nàng chủ động ngồi vào trong lòng Ô Tương Đình, đúng là kiểu ở bên ngoài bị uất ức, giờ về nhà tìm người lớn làm nũng.

Ô Tương Đình ôm Sương Sương, ban đầu hần cũng hơi kinh ngạc khi thấy phản ứng khác thường của nàng, sau khi kinh ngạc hần cảm thấy hơn phân nửa là do Sương Sương ở đó bị hành hạ, nên sắc mặt càng trở nên khó coi.

“Bọn chúng ức hiếp nàng sao?” Ô Trương Đình như rặn từng chữ một qua kẽ răng.

Sương Sương chôn mặt vào ngực Ô Trương Đình, thấy hần hỏi như vậy, nàng mới nghiêm túc suy nghĩ. Ăn thức ăn thừa, tắm nước lạnh, còn đánh nàng, bắt nàng ngủ dưới đất.

Sương Sương lập tức gật đầu.

Nhất thời nàng thấy cánh tay đang ôm nàng xiết chặt: “Đau!”

Ô Trương Đình nhích môi, nửa ngày mới nói: “Ức hiếp nàng ra sao?”

Sương Sương hai năm rưỡi kể hết sạch, khi nói đến chuyện bị đánh, nàng còn vén ống tay áo mình lên cho Ô Trương Đình nhìn, trên cánh tay trắng như tuyết là mấy vết thâm tím: “Bọn họ véo tay ta.”

Ô Trương Đình sờ vào: “Còn đau không?”

Sương Sương gật đầu, rồi lại lắc: “Không chạm vào thì không đau.”

Nàng vừa nói xong, Ô Trương Đình liền rút tay về, mắt hần sầm lại, giống như ẩn chứa gió bão, Sương Sương vừa nhìn thấy đã giật mình.

Nàng vội vàng buông tay áo xuống: “Thật ra cũng không phải chuyện gì to tát.”

Ô Trương Đình nhìn nàng chăm chú, Sương Sương bị hần nhìn thì chợt nhớ tới chuyện khác, nàng vùng vẫy muốn tránh ra khỏi ngực Ô Trương Đình.

Ô Trương Đình cau mày, không chịu buông tay: “Sao vậy?”

Mặt Sương Sương đỏ rực: “Ta... ta...”

Hôm nay nàng chỉ dùng nước lạnh lau người, đầu cũng chưa gội, Ô Trương Đình ôm nàng như vậy, liệu có thể ngửi thấy mùi trên người nàng không? Mặc dù nàng cảm thấy mình vẫn còn rất thơm.

Ô Trương Đình không biết suy nghĩ của Sương Sương, còn tưởng rằng trên người nàng có vết thương: “Thân thể nàng không thoải mái sao?”

Sương Sương lắc đầu, nàng quả thực không biết phải nói sao với Ô Trương Đình.

Khi thấy chân mày Ô Trương Đình nhíu càng ngày càng chặt, rốt cuộc Sương Sương cũng nặn ra một câu: “Ta muốn tắm.”

Nàng nhìn Ô Trương Đình bằng ánh mắt tủi thân: “Chàng chớ ôm ta.”

Ban đầu Ô Trương Đình hơi sừng sốt, sau đó thì chuyển thành bất đắc dĩ.

Ô Trương Đình vốn tưởng rằng Sương Sương chỉ bám hần một ngày thôi, nhưng không ngờ là, mấy ngày kế tiếp nàng giống như đã biến thành người khác.

Chỉ cần khi có hai người với nhau, Ô Trương Đình đều phải ôm nàng, lúc ngủ cũng không được buông ra.

Lúc nàng tắm thì phải ngồi chờ ở bên ngoài bình phong, lúc hần xem sổ sách, nàng cũng phải ngồi vào trong lòng hần.

Ngay cả lúc nàng nghỉ trưa, Ô Trương Đình cũng phải đưa tay ra cho nàng nắm, tựa như phải như vậy nàng mới có cảm giác an toàn.

Từ khi nước mắt nhà tan, tuy Sương Sương luôn một thân một mình, nhưng cũng may là Ô Trương Đình đón nàng về.

Đến khi bị A Bố Tư bắt đi, nàng mới ý thức được sự yếu ớt của mình, lần này coi như nàng may mắn, nếu không chắc chắn nàng sẽ bị những kẻ đó ức hiếp, hơn nữa nếu như không có Ô Trương Đình, có thể cả đời này nàng cũng không thể rời khỏi nơi đó.

Người A Bố Tư chính là một nửa dã thú, bọn chúng không nói đạo lý, chỉ dựa vào sức mạnh.

Sương Sương hé mắt ra, nhìn thấy Ô Trương Đình đang ở bên cạnh, nàng mới an tâm hơn một chút.

Thật ra đêm hôm đó nàng cũng không nghe lời Lễ Thiên, nàng lên vén một góc nhỏ màn che lên, nhìn ra bên ngoài. Một cái liếc mắt kia, đã cho nàng thấy âm ty địa ngục.

Nàng hoảng sợ đến không dám hô hấp, nhanh chóng buông màn xuống, sau đó cắn chặt hàm răng.

Nàng nhìn thấy A Lâm, cô nương nói muốn tỏ tình với nam nhân mà mình thích kia. Nàng ấy đang thống khổ thét chói tai, mà những tên nam nhân ở xung quanh nàng ấy lại cười.

Đột nhiên mi tâm Sương Sương bị xoa nhẹ, giọng Ô Trương Đình vang lên bên tai nàng, giọng nói trầm thấp mang theo chút dịu dàng.

“Sao ngủ mà vẫn còn cau mày?”

Sương Sương yên lặng hồi lâu mới nói: “Người A Bố Tư sao rồi?”

“Chết rồi.” Ô Tương Đình trả lời bình thản, cứ như đang bàn xem tối nay ăn món gì.

Vậy thì tốt.

Sương Sương cũng đoán ra, dựa vào tính tình của Ô Tương Đình thì, hẳn sẽ không để cho những kẻ súc sinh kia được sống.

Lần đó khi nàng trò chuyện với Đồng La Phương, có hỏi tại sao tộc A Bố Tư lại muốn cướp nữ nhân của tộc Đồng La, chân tướng tàn khốc khiến Sương Sương không thoát nên lời.

Hoá ra A Bố Tư vốn không hề thiếu nữ nhân, sau đó, lão thủ lĩnh chết, thủ lĩnh mới lên, tên thủ lĩnh đó cho rằng nữ nhân và người già đều là đồ vô dụng, mà nữ nhân không thể sinh con lại càng vô dụng hơn, cho nên vốn là chế độ một phu một thê, nay bị tên thủ lĩnh mới đó cưỡng ép đổi thành một thê nhiều phu.

Một nữ nhân đồng thời có mấy phu quân, mục đích chiếm thê tử của những tên phu quân kia chỉ là để cho nàng ta sinh nhiều con, bọn chúng không quan tâm hài tử là của ai, chỉ cần sinh ra có năng lực lao động là được.

Nếu như một nữ nhân chậm chạp không mang thai được, bọn chúng sẽ bán những nữ nhân này đến nơi khác làm nô lệ hèn mọn nhất. Nếu người già trong bộ tộc không muốn bị đuổi ra ngoài thì phải cống nộp tất cả tài sản của mình, nếu như bọn họ có nữ nhi, thì sẽ phải đưa nữ nhi của mình ra để cộng thê. (*)

(*) *Bê: Làm vợ chung.*

Một bộ tộc như vậy, đúng là không nên tiếp tục tồn tại.

Sương Sương nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Nếu như chàng biết nàng là Gia Ninh mà không phải Sương Sương

Biên tập: B3

Một tháng sau, Sương Sương và Ô Tương Đình về đến Kim Lăng.

Vừa xuống xe ngựa, Sương Sương liền nghe thấy giọng của đại tẩu.

“Tổ mẫu, mẫu thân, hai người nhìn kia, không phải người đã về rồi sao.”

Sau đó là giọng của lão phu nhân: “Sương Sương, Tiểu Đình, mau đến đây với tổ mẫu.”

Sương Sương nhìn thử, phát hiện lão phu nhân và mấy người Thịnh phu nhân đang đứng ở cổng chờ bọn họ, Ô Tương Đình đứng bên cạnh Sương Sương, nhẹ giọng nói: “Đi thôi, về nhà nào.”

Sương Sương không kim được mà hơi sững sốt, nhưng nàng chỉ mỉm cười, rồi đi theo Ô Tương Đình.

Vừa đứng trước mặt lão phu nhân, mặt Sương Sương liền bị xoa xoa, trong mắt lão phu nhân đều là đau lòng: “Sao lại gầy thành như vậy? Không phải nói tới đó chơi hay sao, giờ lại gầy đi thế này?” Lão phu nhân nói xong thì quay sang tròng mắt với Ô Tương Đình: “Cháu chăm sóc Sương Sương kiểu gì vậy hả?”

Khi bọn họ khởi hành là mùa hè, bây giờ đã bước sang mùa thu, điều khiến Sương Sương thấy vui vẻ chính là, hình như nàng đã cao hơn một chút, đỉnh đầu nàng cách cằm Ô Tương Đình càng lúc càng gần.

Thịnh phu nhân ở bên cạnh giảng hoà: “Thôi, để bọn nhỏ đi vào trước đã, đi đường cũng cực khổ rồi.”

Sau khi vào phủ, Sương Sương đi tắm rửa thay y phục trước, rồi mới tới viện của lão phu nhân.

Trong bữa cơm, lão phu nhân cố ý kéo Sương Sương đến ngồi cạnh, nhìn chăm chăm bắt Sương Sương ăn thật nhiều.

Sương Sương quả thực không ăn thêm được nữa, cuối cùng còn bịt miệng muốn ói.

Lão phu nhân thấy đáng về muốn ói của Sương Sương thì lại tỏ vẻ vui mừng: “Sương Sương, cháu buồn nôn hả?”

Bà lập tức bảo nha hoàn bên cạnh: “Nhanh, đi gọi đại phu.”

Sương Sương vội lắc đầu: “Tổ mẫu, cháu không sao, không cần mời đại phu, chỉ là cháu ăn nhiều quá thôi.”

Lão phu nhân nắm tay Sương Sương, vẻ mặt hiền hoà: “Không có gì, gọi đại phu tới khám qua cũng được, đi đường khổ cực như vậy, vạn nhất có chỗ nào khó chịu thì sao, Tiểu Đình, cháu thấy có đúng hay không?”

Lão phu nhân nhìn Ô Trương Đình, mà Ô Trương Đình chỉ thung thảng buông đũa xuống: “Cháu thấy không cần phải khám”

Lão phu nhân ôi chao một tiếng: “Cháu đứa nhỏ này sao lại không biết đau lòng cho nương tử của mình chứ? Ta bảo khám là phải khám”

Đại phu đến, Sương Sương ngồi sau bình phong để đại phu bắt mạch cho nàng, một lát sau đại phu nói Sương Sương chỉ là khí huyết không đủ, chứ không còn gì bất thường.

Lão phu nhân có vẻ không hài lòng với ý kiến này: “Vừa rồi con bé còn buồn nôn, nguyên nhân là gì?”

“Do ăn quá nhanh, thức ăn tích lũy trong dạ dày không kịp tiêu hoá nên mới vậy. Lát nữa Như phu nhân đi tản bộ trong sân một hồi, tình hình sẽ được cải thiện.” Đại phu đáp.

Sương Sương ở sau bình phong lúng túng cúi đầu, ăn nhiều đến mức phải mời đại phu, chắc cũng chỉ có một mình nàng.

Nàng lại ngẩng đầu lên nhìn Ô Trương Đình ở bên cạnh, đối phương đang nghe lời đại phu nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Sương Sương kéo ống tay áo Ô Trương Đình, hần liền cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt đào hoa hiện lên ý cười: “Lát nữa ta sẽ bồi nàng đi dạo trong hậu viện, có rất nhiều hoa mới nở.”

Khoẻ miệng Sương Sương cũng cong lên, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Lão phu nhân thấy đại phu nói vậy thì thở dài, bà nhìn về phía bình phong: “Tiểu Đình thật quá vô dụng.”

Thịnh phu nhân không nhịn được lắc đầu cười: “Nương, loại chuyện này sao có thể gấp.”

“Sao ta không gấp cho được?” Lão phu nhân lại thở dài: “Tiểu Hà với Tú Oánh bên kia không có phản ứng gì, tất nhiên ta muốn Tiểu Đình với Sương Sương bên này nhanh nhanh một chút rồi, ta đã lớn tuổi, còn không biết sống thêm được mấy năm”

Thịnh phu nhân cắt ngang lời lão phu nhân: “Nương, sao có thể nói vậy, nương sống lâu trăm tuổi, nương còn phải đợi hài tử của Tiểu Hà với Tiểu Đình đi học, lớn lên thành người, rồi thành gia lập thất nữa.”

Lão phu nhân vỗ vỗ tay Thịnh phu nhân: “Thôi, không nói những chuyện này nữa, bọn nhỏ về nhà, ta phải thật phấn khởi mới phải.”

Ô Trương Đình đưa Sương Sương rời khỏi viện của lão phu nhân, hần cho nha hoàn lui hết, chỉ mang một mình Sương Sương tới hậu viện của Ô gia.

Hậu viện của Ô gia cực kỳ rộng lớn, Ô Trương Đình dẫn Sương Sương đi giữa con đường hoa, mặt trăng chiếu sáng trên đỉnh đầu, ánh trăng trong như nước.

Tay trái Ô Trương Đình cầm đèn lồng, tay phải dắt Sương Sương.

Sương Sương đi theo Ô Trương Đình suốt đoạn đường, nàng nhìn vườn hoa rực rỡ xung quanh, bỗng nhiên lên tiếng: “Vấn đề ta hỏi chàng lần trước, chàng còn chưa trả lời ta đâu đấy.”

Ô Trương Đình đưa tay gạt cành cây ra, sợ cành cây quệt phải Sương Sương: “Vấn đề gì?”

Sương Sương rũ mắt, vành tai trắng nõn hơi ửng hồng: “Chính là... ta hỏi chàng có thú thê hay không, hôm đó chàng chỉ hỏi suy nghĩ của ta, vậy còn suy nghĩ của chàng là gì?”

Lời nàng đã nói ra, nhưng mãi vẫn không nghe được câu trả lời.

Trống ngực Sương Sương không khỏi đập rộn, nàng bất chợt dừng bước, hồi lâu sau mới cắn môi, quay lại nhìn Ô Trương Đình, nhưng phát hiện đối phương đang nhìn nàng.

Dưới ánh trăng, gương mặt Ô Trương Đình càng thêm tinh xảo, trước đây Sương Sương chán ghét gương mặt nữ tính này, rốt cuộc bây giờ nàng mới hiểu, tại sao toàn bộ nữ nhân ở thành Kim Lăng đều ái mộ Ô Trương Đình.

“Chàng nói đi.” Sương Sương khẽ đẩy Ô Trương Đình, thật ra trong lòng nàng đang rất căng thẳng, nàng sợ đây chẳng qua chỉ là mơ tưởng của một mình nàng.

Ô Trương Đình bất lấy tay Sương Sương, cánh môi khẽ nhếch: “Nói gì?”

Sương Sương nhướn mày: “Chàng biết rõ mà, ta vừa nói xong đó.”

Ô Trương Đình thả đèn lồng trong tay xuống, giọng hần trầm thấp ái muội, tựa như mang theo hơi lạnh của mùa thu: “Ta sẽ không thú thê.”

Nụ cười trên môi Sương Sương còn chưa kịp nở rộ thì đã bị người nuốt lấy.

Y phục ma sát, nảy sinh xuân tình.

Thật lâu sau, Sương Sương mới tìm lại được giọng nói của mình: “Không được, sẽ có người nhìn thấy.”

Ô Trương Đình khàn giọng: “Sẽ không có ai đến cả.”

Sương Sương đỏ mặt lắc đầu: “Không.” Nàng hơi do dự: “Ta... Chúng ta về phòng đi.”

Ồ Trương Đình hơi sững sờ, sau đó trực tiếp bế ngang Sương Sương lên, Sương Sương hoảng sợ kêu một tiếng.

Trong vườn hoa tĩnh lặng, tiếng kêu kinh hãi của nàng thật sự vang dội, nàng vội vã bịt miệng, cuối cùng còn đánh hai cái vào bả vaiỒ Trương Đình: “Chàng làm ta sợ.”

Đánh xong nàng lại vòng tay ôm cổỒ Trương Đình, chủ động dựa vào người đối phương: “Tiểu Đình, mau dẫn ta về phòng.”

Ồ Trương Đình liếc Sương Sương: “Nàng gọi ta là gì?”

Sương Sương bị hấn liếc nhưng hoàn toàn không sợ, trái lại còn cười hi hi hôn chụt lên máỒ Trương Đình: “Tướng công, ta muốn về phòng.”

Ồ Trương Đình chỉ bế Sương Sương một đoạn, còn lại để cho nàng tự đi, Sương Sương cũng thầm biết nguyên nhân,Ồ Trương Đình là đương gia củaỒ gia, không nên để cho nha hoàn hạ nhân nhìn thấy hành động này.

Bọn họ trở lại Tư Thiện Viện, Sương Sương nói vớiỒ Trương Đình: “Tướng công, chàng đến thư phòng đọc sách trước đi.”

Nói xong nàng liền về phòng trước.

Vừa vào phòng, nàng đã gọi Bích Lăng với Đan Thu tìm y phục cho nàng.

“Bích Lăng, Đan Thu, nhanh lên, lấy y phục đẹp nhất của ta ra đây.”

Sương Sương ngồi xuống trước gương trang điểm, nàng cẩn thận quan sát mình trong gương, suy nghĩ một chút, lại lấy lá son ra, khẽ nháp. Son này của nàng được làm từ cánh hoa hồng, bên trong bỏ thêm chút đường, cho nên bây giờ tô lên sẽ cảm thấy ngọt ngào.

Đều nói nữ nhân rơi vào bê tình là nữ nhân xinh đẹp nhất, Sương Sương nhìn mình ở trong gương mà cũng không khỏi ngẩn ngơ.

Dù không cười nhưng tình ý vẫn tràn ngập trong mắt, giống như được nước mưa gột rửa.

Gò má nàng đỏ thắm, giống như được phủ lên lớp phấn thật dày. Mây đen da tuyết, mái tóc dài xoã trên đầu vai.

Bích Lăng đi tới, nhìn thấy thì thốt lên trầm trồ: “Phu nhân, hôm nay người thật là xinh đẹp.”

Sương Sương chớp chớp mắt, mỹ nhân trong gương cũng chớp mắt, nàng nghiêng đầu nhìn Bích Lăng: “Đẹp thật sao?”

Bích Lăng cười gât đầu: “Nô tỳ chưa từng gặp qua người nào đẹp hơn phu nhân.”

Sương Sương cong mắt cười, hài lòng quay đầu lại. Nàng mỉm cười dịu dàng với mình ở trong gương, nhưng cười được một nửa, nụ cười của nàng chợt đông cứng.

Sao nàng lại có thể quên, bây giờ nàng là Sương Sương xuất thân từ một hoa nương, chứ không phải là Gia Ninh.

Ồ Trương Đình đối xử tốt với nàng, bởi vì nàng là hoa nương Sương Sương ư? Nếu như chàng biết nàng là Gia Ninh mà không phải Sương Sương, chàng sẽ đối xử với nàng ra sao?

Bích Lăng không biết suy nghĩ trong lòng Sương Sương, nàng ta cầm một chiếc váy màu hồng cánh sen: “Đa phu nhân trắng, mặc màu hồng này là đẹp nhất.”

Đan Thu cũng cầm một bộ y phục, trong tay nàng ta là một chiếc váy màu xanh lá: “Phu nhân mặc màu xanh lá cũng cực đẹp.”

Sương Sương đứng dậy, nàng nhìn y phục mà hai nha hoàn đang cầm trong tay, gương mặt vừa rồi vẫn còn mỉm cười giờ không cười được nữa, nàng đi vòng qua hai nha hoàn: “Không cần, y phục nào cũng không dùng.”

Bích Lăng và Đan Thu đều sững sờ, rõ ràng vừa rồi lúc vào phòng phu nhân vẫn còn cao hứng như vậy, từ trong đáy lòng các nàng cũng cảm thấy vui vẻ, bởi trước đó mỗi khi thiếu gia gặp phu nhân, bầu không khí luôn căng thẳng, phu nhân cũng rất ít cười chứ đừng nói tới đáng vẻ vừa rồi. Tại sao chỉ trong một cái chớp mắt ngăn ngừ, phu nhân lại mất hứng chứ?

“Phu nhân, là do nô tỳ tìm y phục quá chậm sao? Hay là nô tỳ nói sai điều gì?”

Sương Sương lắc đầu: “Không liên quan đến các ngươi, các ngươi ra ngoài đi.”

Nàng nghĩ xong rồi, nàng muốn thẳng thắn nói chuyện của mình vớiỒ Trương Đình, mặc kệ hậu quả ra sao.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lúc này đôi mắt đào hoa luôn mang theo tình ý kia tối tăm

đáng sợ, tràn đầy thù hận với nàng

Biên tập: B3

Khi Ô Tương Đình vào phòng, Sương Sương ngồi trên giường nhìn hấn, ánh mắt nàng sáng rực như vì sao trên bầu trời, trong đôi mắt kia có quá nhiều cảm xúc.

Ô Tương Đình lại gần: “Nghe mấy người Bích Lăng nói nàng không vui. Sao vậy?”

Bàn tay trong tay áo Sương Sương khẽ động, nàng cắn môi dưới: “Chàng đứng xa một chút, ta có chuyện muốn nói với chàng.”

“Chuyện gì mà cần ta phải đứng xa mới có thể nói?” Ô Tương Đình hỏi.

Sương Sương lắc đầu, nhất định muốn Ô Tương Đình đứng xa ra.

Ô Tương Đình không còn cách nào khác đành làm theo, Sương Sương hơi chán chừ, nhưng vẫn ngại không đủ: “Chàng phải quay người, đưa lưng về phía ta.”

Chờ khi đối phương thật sự làm xong, trong lòng Sương Sương cũng không thấy thoải mái hơn là bao, nàng nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao lớn của đối phương, rót cuộc mở miệng.

“Ta muốn thẳng thắn với chàng một chuyện.”

Sương Sương hơi nghẹn lại, lông mi khẽ run, nàng cúi đầu xuống nhìn tay mình, đôi tay này vừa trắng vừa mềm, không có dù chỉ một chút thương tích nào, ai mà có thể nghĩ đến chuyện nàng lại là người đã từng chết qua một lần cơ chứ.

“Ta không phải là Sương Sương, Ô Tương Đình, thật ra ta là...” Sương Sương nặn ra một nụ cười, một lần nữa ngẩng đầu lên: “Ta là Gia Ninh, Ô Tương Đình.”

Ô Tương Đình không nhúc nhích, giống như không hề nghe thấy gì.

Bóng dáng hấn ẩn một nửa vào đêm tối.

Sương Sương nhìn hấn, nhẹ giọng nói: “Ta cứ nghĩ ta đã chết rồi, ta uống rượu độc, nhưng ta lại tỉnh lại ở Thục Kim Quật, ta cho rằng chàng hận ta, nên không dám thẳng thắn với chàng. Nhưng bây giờ, ta vẫn muốn nói rõ cho chàng biết.”

Năm đó vì chán ghét tình yêu của Ô Tương Đình mà Sương Sương đã bày ra rất nhiều trò đùa dai, tuy vậy, một trong số đó lại không hề mang tính chất đùa dai, nàng đã thành công ép Ô Tương Đình rời khỏi kinh thành.

Ngày hôm đó, Sương Sương vẫn còn nhớ hôm đó trời mưa rất lớn, nàng bảo cung nữ thân cận của mình đưa tin cho Ô Tương Đình, mời hấn đến gặp mặt tại một cung điện bỏ trống.

Ô Tương Đình che ô tời, nước mưa dính ướt ống tay áo hấn, trên gương mặt xinh đẹp còn đọng giọt nước.

Khi nhìn thấy Sương Sương, hấn lộ ra ý cười, giọng nói mang theo vẻ vui mừng khó che giấu: “Công Chúa, nàng hẹn ta tới đây, không biết là có chuyện gì?”

Thật ra thì trong lòng Sương Sương rất bất an vì những chuyện sắp xảy ra phía sau, nhưng nàng vẫn nói với Ô Tương Đình: “Người thật sự ái mộ Bồn cung?”

Ô Tương Đình sững sốt, tựa hồ không ngờ rằng Sương Sương sẽ nói thẳng ra như vậy, mặc dù Ô Tương Đình thời niên thiếu đã có chút âm trầm, nhưng vẫn còn chưa biết che giấu cảm xúc như bây giờ. Hấn kinh ngạc, nhưng Sương Sương vẫn có thể nhìn ra được nỗi xấu hổ trên mặt hấn.

Ô Tương Đình nhẹ nhàng gạt đầu, dường như hấn sợ Sương Sương tức giận nên vừa gạt đầu xong liền vội vàng nói: “Nếu như Công Chúa nguyện ý gả cho ta, ta sẽ đem tất cả mọi thứ của mình cho Công Chúa.” Hấn ngừng lại, bổ sung một câu: “Cho dù cả mạng sống.”

Thời điểm đó Sương Sương không hề tin loại chuyện hoang đường này, ai mà dám bỏ cả mạng sống vì người khác cơ chứ, nên chỉ cảm thấy miệng lưỡi của Ô Tương Đình này thật giáo hoạt, đúng là kẻ dối trá.

“Bồn cung không muốn mạng của ngươi.” Sương Sương cười cười: “Nếu như ngươi muốn cưới ta, vậy thì cũng phải chứng minh quyết tâm của ngươi chứ nhì.”

Ô Tương Đình nhìn nàng: “Chứng minh thế nào?”

Sương Sương chỉ xuống mặt bàn: “Ngươi lấy miếng vải trên bàn này che mắt lại, trong nửa canh giờ kế tiếp, bất kể Bồn cung làm gì, ngươi cũng không được phát ra bất kỳ âm thanh nào. Nếu như ngươi phát ra tiếng thì ngươi không được phép ái mộ Bồn cung nữa, ngươi phải rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt Bồn cung. Ngươi có thể làm được không?”

Ô Tương Đình nghiêng đầu, hấn nhìn mảnh vải trên mặt bàn, gần như không hề do dự mà cầm lên, trước khi che mắt lại hấn hỏi Sương Sương một vấn đề.

“Nếu như ta làm được thì sao?”

Sương Sương chính là muốn cố tình chình hấn, nên thuận miệng nói: “Thì Bồn cung liền gả cho ngươi.”

Ô Tương Đình che mắt lại, thậm chí khoé môi còn khẽ cong, hấn tự tin nói: “Ta sẽ tuyệt đối không phát ra âm thanh nào.”

Sương Sương le lưỡi với Ô Tương Đình, rồi xoay người, phát tay về phía cây cột trong cung điện, người vẫn luôn ẩn nấp sau cột chậm rãi đi ra.

Nàng vốn muốn nhờ Lan Tranh tới giúp mình trừng trị Ô Trương Đình, nhưng Lan Tranh nói nàng cần quấy nên cự tuyệt, thế nên Sương Sương đã tìm một người khác.

Người này tên là Tống Hàm Nghĩa, là một trong những thư đồng của Thái Tử ca ca, cũng coi như là nhân vật ngông cuồng số một trong thái học viện. Bình thường hắn ta rất thích dính lấy Sương Sương, cho nên khi Sương Sương tới tìm hắn ta, hắn ta hoàn toàn không từ chối, thậm chí còn đưa ra đề nghị với Sương Sương, ngay cả phương pháp đề trị Ô Trương Đình cũng là do hắn ta nghĩ.

Tống Hàm Nghĩa đi ra liền nháy mắt với Sương Sương, trong tay hắn ta cầm một cây roi, Sương Sương gật đầu một cái, Tống Hàm Nghĩa liền đi tới trước mặt Ô Trương Đình.

“Ô Trương Đình, ngươi nhớ kỹ, chỉ cần phát ra âm thanh hoặc gỡ vải che mắt xuống là ngươi thua cuộc.” Sương Sương sợ Ô Trương Đình phát hiện, còn cố ý nhấn mạnh một lần.

Tống Hàm Nghĩa nghiêng đầu cười với Sương Sương, rồi cầm roi quát về phía Ô Trương Đình, chẳng qua ngay roi đầu tiên, đã quát thẳng vào mặt.

Sương Sương sợ hết hồn, một roi roi xuống, từ đuôi lông mày cho đến tận cằm Ô Trương Đình đã chảy máu, giống như một tờ giấy trắng như tuyết, đột nhiên bị người ta phá huỷ.

Ô Trương Đình mím chặt môi, đôi môi vốn đỏ thắm lập tức trắng bệch.

Sương Sương không nhìn được mà đi tới kéo tay Tống Hàm Nghĩa, nàng không hề muốn hủy dung Ô Trương Đình, huống chi nếu Phụ Hoàng biết nàng hủy dung Ô Trương Đình thì nhất định sẽ đánh nàng.

Tống Hàm Nghĩa gật đầu lia lịa, dùng ánh mắt nói với Sương Sương rằng vừa rồi chỉ là sai sót của hắn ta, Sương Sương tròn mắt trừng Tống Hàm Nghĩa rồi mới đứng dịch sang một bên.

Một roi nữa đi xuống, Tống Hàm Nghĩa quát vào ngực Ô Trương Đình, vạt áo hắn bị một roi kia làm rách.

Sương Sương cau mày, nhưng cũng không tiến lên ngăn cản.

Tống Hàm Nghĩa nhếch môi cười, liền tiếp vạt mấy roi lên ngực Ô Trương Đình, lúc này trán Ô Trương Đình đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tống Hàm Nghĩa đi ra sau lưng Ô Trương Đình, hắn ta hạ một roi xuống thắt lưng của Ô Trương Đình, sau đó cùng một vị trí quát ít nhất mười roi trở lên, Sương Sương đứng nhìn thấy hết thấy còn không chịu được mà phải che mắt lại.

Nàng cảm thấy quả thực Tống Hàm Nghĩa có hơi quá đáng, nhưng tại sao Ô Trương Đình lại không phát ra dù chỉ một tiếng?

Tống Hàm Nghĩa cũng không ngờ Ô Trương Đình có thể chống đỡ lâu như vậy, hắn ta không khỏi nhíu mày, sắc mặt không thay đổi mà đứng dậy.

Hắn ta nhìn Ô Trương Đình còn thẳng lưng thì nâng một chân lên, hung hãn đá mạnh vào khoeo chân Ô Trương Đình, Ô Trương Đình bị đá bất ngờ, trọng tâm không vững nên cứ thế quỵ xuống đất.

Hắn cắn răng, mồ hôi đã bắt đầu chảy dọc theo gương mặt trắng lạnh.

Thật lâu sau, hắn mới lấy tay chống đất muốn bò dậy, nhưng Tống Hàm Nghĩa đã giơ chân đạp mạnh lên tay hắn.

Tống Hàm Nghĩa vừa hung hãn nghiền mấy cái, vừa quát thêm mấy roi lên người Ô Trương Đình.

Sương Sương ở bên cạnh nghe thấy tiếng roi quát lên da thịt thì tim đập thành thịch, nhưng nàng cũng chỉ xoay người đi.

Cuối cùng Tống Hàm Nghĩa cũng mệt mỏi, hắn ta nhìn Ô Trương Đình đang quỳ dưới đất, thầm cười lạnh một tiếng. Hắn ta suy nghĩ giây lát, cứ như vậy, nói không chừng Ô Trương Đình sẽ thật sự chống đỡ nổi nửa canh giờ. Đánh lâu như thế mà đến hừ cũng không hừ lấy một tiếng.

Tống Hàm Nghĩa quay đầu nhìn bóng lưng Sương Sương, hắn ta ném roi xuống đất, đi về phía nàng: “Công Chúa, ta mệt lắm rồi, không đánh nổi nữa.”

Sương Sương vội vã quay người lại, nàng tròn mắt nhìn Tống Hàm Nghĩa, rõ ràng đã bảo hắn ta không được để lộ rằng hắn ta ở đây, vậy mà lại dám đổi ý.

Tống Hàm Nghĩa giang tay tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Tên tiện dân này không chịu nhận thua, ta đâu có cách nào, dù sao Công Chúa cũng chỉ đùa bốn lần thôi mà, chỉ có mỗi lần này là thật, sao không biết dùng đầu óc suy nghĩ một chút, Công Chúa mà có thể gả cho hắn ư? Đúng là cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga. Lại nói, Công Chúa không thấy hắn thật sự có suy nghĩ đó sao? Lâu như vậy mà cũng không lên tiếng, sợ là còn đang nằm mơ nghĩ mình sắp được làm Phò Mã đây, cũng không tự biết nhìn lại xuất thân của mình, hừ.”

Hắn ta thấy Sương Sương không nói lời nào, còn tròn mắt trừng hắn ta thì nói tiếp: “Công Chúa, chẳng lẽ người thật sự muốn gả cho hắn?”

Sương Sương sắp bị Tống Hàm Nghĩa làm cho tức chết rồi: “Bỏ cung mới không thêm gả!”

Rốt cuộc Ô Trương Đình đang quỳ dưới đất ở không xa cũng cử động, hắn dùng bàn tay không bị thương tháo vải che mắt ra.

Hắn lão đạo đứng dậy, vết thương toét máu trên mặt hắn hoà cùng với mồ hôi, nhỏ xuống vạt áo.

Ô Trương Đình không nhìn Tống Hàm Nghĩa, cũng không hề nhìn Sương Sương, hắn chỉ yên lặng quay người đi.

Tống Hàm Nghĩa mắt thấy tất cả cất tiếng cười lạnh: “Giờ vẫn còn già bộ cái gì, quá mất mặt, Công Chúa, người nhìn bộ dạng này của hắn có giống một con chó không cơ chứ?”

Ô Trương Đình dừng chân, hắn chậm rãi nghiêng đầu nhìn bọn họ.

Ánh mắt kia, thật khiến cho Surong Surong rét lạnh cả người.

Lúc này đôi mắt đào hoa luôn mang theo tình ý kia tối tăm đáng sợ, tràn đầy thù hận với nàng.

Khi đó, đối với những người đang trong thời kỳ thiếu niên bọn họ, còn hành động nào ác độc hơn việc chà đạp lên lòng tự trọng của người khác?

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Nàng là vị Công Chúa cuối cùng của Khương Quốc, vĩnh viễn là như vậy

Biên tập: B3

Sau ngày hôm đó, Ô Trương Đình không còn xuất hiện trước mặt Surong Surong nữa.

Surong Surong trở về mà mấy đêm liền không ngủ ngon giấc, nhiều lần nàng bật dậy giữa đêm, mỗi lần tỉnh dậy đều vì mơ thấy ánh mắt kia của Ô Trương Đình.

Đôi mắt đào hoa mang theo một phần mỉa hoặc kia không hề có ý cười mà từ từ chảy máu, trong mắt đều là hận thù với nàng.

Vào ngày thứ năm sau khi bị dọa sợ tỉnh dậy, rốt cuộc Surong Surong không nhịn được nữa, nàng mặc áo, cầm đèn lồng chạy đi tìm Thái Tử. Nàng chạy trong hành lang dài dõ thẫm, mưa ở bên ngoài hắt vào vạt áo của nàng.

Cung nữ phía sau luôn miệng kêu lên: “Công Chúa, Công Chúa, người chậm một chút, cẩn thận té ngã.”

Surong Surong hoàn toàn không nghe thấy, nàng chạy đến Đông Cung, nơi ở của Thái Tử.

Nô tài đứng ngoài cửa nhìn thấy nàng thì sửng sốt: “Công Chúa, sao người lại tới đây vào giờ này?”

Surong Surong vẫn còn thờ hồn hển, vất vả lắm nàng mới khôi phục lại hô hấp, nói nhanh: “Mở cửa, Bồn cung muốn gặp Thái Tử.”

Thái Tử được cung nhân thông báo rằng Surong Surong tới, Thái Tử luôn luôn cung chiêu Surong Surong nên ngay một lời than phiền cũng không có, lập tức rời giường. Chẳng qua trắc phi trên giường không nhịn được mà nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Gia Ninh cũng thật là, canh giờ này mà còn tới tìm chàng, mấy ngày nay chàng đã phải bận rộn nhiều chuyện triều chính, mãi mới ngủ được một giấc thì muội ấy lại tới.”

Thái Tử liếc nhìn trắc phi trên giường: “A Ninh là thân muội muội của cô.”

Một lời này đã thể hiện rõ ý tứ của hắn, trắc phi vội vàng cười lấy lòng: “Thần thiếp không có ý gì khác.”

Thái Tử liền xoay người đi ra ngoài, trắc phi bị bỏ lại tức giận đấm giường, nhưng cũng chỉ uống công.

Thái Tử đi đến chính điện, thấy Surong Surong đang ngồi co ro trên ghế thì không khỏi sửng sốt, bèn nhanh chóng tiến lên.

Surong Surong không chải tóc, hai tay nàng ôm chân, áo khoác đỏ rũ xuống đất, đối lập với màu sắc tươi sáng của áo khoác chính là gương mặt tái nhợt của nàng.

“A Ninh, muội sao vậy?” Thái Tử đi tới trước mặt Surong Surong, ngồi xổm xuống.

Hắn ngẩng đầu nhìn Surong Surong, ánh mắt tràn ngập đau lòng: “Ai bắt nạt muội? Nói cho hoàng huynh biết, hoàng huynh giúp A Ninh.”

Surong Surong vừa đối diện với ánh mắt của Thái Tử thì nước mắt liền rơi xuống, nàng ôm lấy hắn: “Thái Tử ca ca, muội gặp ác mộng.”

Thái Tử nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm, hắn đưa tay xoa đầu Surong Surong: “Không sao đâu, chỉ là mơ ngủ thôi, A Ninh đừng sợ.”

Surong Surong lắc đầu, nước mắt tiếp tục chảy ra: “Không phải mơ, là thật sự đã xảy ra.” Nàng suy nghĩ một chút, vẫn kể lại mọi chuyện hai năm rưỡi.

Thái Tử nghe xong ngọn nguồn thì nhú mày: “Tổng Hàm Nghĩa thật sự độc ác như vậy?”

Surong Surong lắc đầu, nàng đã khóc đến là người: “Thái Tử ca ca, không phải, người độc ác là muội.”

Là nàng chủ động đi tìm Tổng Hàm Nghĩa, nàng nói với Tổng Hàm Nghĩa muốn chinh cho Ô Trương Đình một trận, để hắn không dám nảy sinh tình cảm không nên có nữa.

Thái Tử thở dài, hắn đưa tay lau sạch nước mắt cho Surong Surong: “A Ninh, đừng khóc nữa, A Ninh không độc ác, chuyện này là chúng ta làm sai, để hoàng huynh đưa A Ninh tới cửa Ô phủ tạ lỗi.”

Surong Surong rũ mắt, nước mắt vẫn còn đọng lại trên bờ mi. Nàng suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Muội không muốn tạ lỗi.”

Thái Từ nhéo gò má trắng phấn của Sương Sương: “Không đi tạ lỗi thì sao hần có thể biết được tâm ý của muội? Muội vừa khóc đến là cả người rồi.”

Sương Sương cậy mạnh: “Muội chỉ gặp ác mộng thôi, bây giờ hần ghét muội thì không còn gì có thể tốt hơn.”

“Mạnh miệng.” Thái Từ khề nói: “Có ai hiểu tính tình của A Ninh hơn hoàng huynh chứ, thôi được rồi, nếu A Ninh không muốn tạ lỗi, vậy thì cứ giao chuyện này cho hoàng huynh, hoàng huynh sẽ giúp A Ninh.”

Sương Sương nhận được câu trả lời này mới do dự gật đầu.

Thái Từ mỉm cười: “Năm đó A Ninh cũng như vậy, ôm hoàng huynh khóc cả đêm, nhưng ban ngày khi bị Phụ Hoàng phạt quỳ thì vẫn còn mạnh miệng, muội đúng là.”

Sương Sương hừ một tiếng, nhảy xuống khỏi ghế: “Muội phải về ngủ đây.” Nàng nhìn sắc trời bên ngoài, giọng nói có chút hà hê: “Đáng tiếc là Thái Từ ca ca không thể ngủ nữa.”

Thái Từ bật cười đứng dậy, hần nhìn Sương Sương nói: “A Ninh có muốn cùng dùng điểm tâm với hoàng huynh không?”

Sương Sương trực tiếp từ chối.

Nàng hải lòng trở về ngủ, chẳng qua không ngờ tới khi nàng ngủ dậy, Ô Tương Đình đã rời khỏi kinh thành.

Đến lúc gặp lại, nàng đã không còn là Gia Ninh, mà hần cũng không còn là Ô Tương Đình của trước đây nữa.

Ô Tương Đình chậm chạp không nhúc nhích, Sương Sương ở trên giường không nhịn được, nàng bước xuống giường: “Ô Tương Đình, nếu chàng muốn đuổi ta đi hoặc làm gì khác, ta đều có thể chấp nhận, nhưng chàng có thể đừng phốt lò ta được không?”

Nàng cắn môi, tầm mắt đã bắt đầu mơ hồ, khi thấy Ô Tương Đình nhấc chân lên muốn đi ra ngoài, rốt cục nàng đã không giữ được bình tĩnh mà xông lên trước, từ đằng sau ôm lấy hần: “Ô Tương Đình, chàng đừng đi!”

Nàng dán mặt lên lưng đối phương, thật ra trong lòng đã vô cùng cuống quýt. Tuy nàng nói không sợ đối phương đuổi nàng đi, nhưng trên thực tế là nàng vô cùng sợ.

Sương Sương chưa bao giờ hèn mọn như vậy, nàng khao khát đối phương có thể tha thứ cho mình, thế nhưng lại cảm thấy đối phương sẽ không tha thứ.

Thân thể Ô Tương Đình khẽ động, sau đó hần giro tay lên, gỡ đôi tay đang ôm lấy hần của Sương Sương ra.

Trong giây phút tay bị gỡ ra kia, Sương Sương liền khóc thành tiếng. Nàng thút tha thút thít, yên lặng thu tay về. Nàng nâng tay lau nước mắt, lại cảm thấy mình thật mất mặt, nên dứt khoát xoay người sang chỗ khác.

Nhưng khi nàng lau nước mắt, vẫn không hề nghe được tiếng mở cửa.

Sương Sương thấy hơi kỳ quái, nàng nghiêng đầu nhìn lại, chợt phát hiện thấy Ô Tương Đình đang nhìn nàng.

Biểu tình của hần rất bình tĩnh, giọng nói cũng rất trầm ổn: “Nàng nói nàng là Gia Ninh?”

Sương Sương chậm rãi gật đầu, nàng dè dặt nhìn sắc mặt đối phương.

Ô Tương Đình yên lặng trong tích tắc, rồi chỉ “Ừ” một tiếng.

Sương Sương hơi sững sờ: “Chàng...”

Hai mắt nàng mở to, trong mắt đều là nỗi bất an, qua đáy mắt nàng, Ô Tương Đình có thể nhìn thấy được hình bóng mình.

Hần đưa tay ra sờ lên mắt Sương Sương, khoé mắt nàng vẫn còn vương giọt lệ, hần lau sạch nước mắt cho nàng: “Nàng có biết khi nàng nói với ta những lời này, nó sẽ có ý nghĩa thế nào không?” Hần thấy Sương Sương vẫn ngơ ngác nhìn hần thì hơi lên giọng: “Nếu như ta đưa nàng cho Tần Đế, nàng có hận ta không?”

Lông mi Sương Sương khẽ run, nàng hơi rụt người lại, nhưng rất nhanh sau đó đã bị Ô Tương Đình bắt lấy bả vai.

Ô Tương Đình không cho nàng tránh: “Sợ? Vậy tại sao phải nói cho ta biết chuyện nàng là Gia Ninh?”

Sương Sương cắn răng, thật ra mặt nàng đã tái nhợt, nếu như nàng rơi vào trong tay Tần Đế thì nhất định sẽ phải sống không bằng chết, nhưng mà...

“Ta không muốn lừa dối chàng, ta không muốn chàng coi ta là người khác. Ta chính là Gia Ninh, bất kể bao lâu trôi qua, bất kể ta đã chết đi mấy lần, ta vẫn đều là Gia Ninh.”

Nàng là vị Công Chúa cuối cùng của Khương Quốc, vĩnh viễn là như vậy.

Nếu như người yêu nàng không yêu nàng trọn vẹn, nàng sẽ không cần loại tình yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Lan Tranh tới

Biên tập: B3

Sương Sương đã rất hoảng sợ, nhưng nàng vẫn cựa mạnh nói: “Chàng có thể đưa ta cho Tân Đế, hần sẽ trọng thưởng chàng, biết đâu như vậy thì ta lại được gặp hoàng huynh của ta.”

Ô Tương Đình nhìn nàng, ánh mắt có chút khó lường. Hồi lâu sau, hần nhéo cằm Sương Sương: “Lời tôi nay đừng nhắc lại nữa.”

Sương Sương nhìn hần khó hiểu, nhưng ngay giây kế tiếp đã bị Ô Tương Đình bế lên.

Ô Tương Đình bế Sương Sương đến bên giường, hần tự mình cởi giày cho Sương Sương, lại nhìn sâu vào mắt nàng.

Thật ra Sương Sương vừa mới khóc, mí mắt đỏ bừng, nhìn qua đặc biệt đáng yêu.

Nàng túm ống tay áo Ô Tương Đình: “Rốt cuộc ý chàng là gì?”

Là tiếp nhận nàng sao?

Ô Tương Đình rũ mắt: “Nàng còn nhớ Tống Hàm Nghĩa kia không?”

Dĩ nhiên là Sương Sương nhớ, trước đây chính là nàng với Tống Hàm Nghĩa cùng đánh Ô Tương Đình mà.

“Ta đã giết hần.” Ô Tương Đình thân nhiên nói ra lời khiến người ta rét lạnh.

Sương Sương ngây dại, từ từ buông lỏng bàn tay đang túm ống tay áo Ô Tương Đình.

Thích Ô Tương Đình vẫn thật là đáng sợ, hay là nàng từ bỏ đi?

Nhưng Ô Tương Đình lại chủ động nắm lấy tay Sương Sương, hần cường ép nàng cùng hần đan mười ngón tay vào nhau, nhẹ giọng nói: “Cho nên nàng phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy.”

“Ta sẽ như thế nào?” Sương Sương tái mặt.

Ô Tương Đình tự cởi đai lưng của mình ra: “Trả lại cho nàng một khoản.”

Sương Sương hiểu ý của hần, nàng nhìn đai lưng trong tay Ô Tương Đình, co rúm người lại. Ô Tương Đình đang muốn làm giống như trước đây nàng đối xử với hần, dùng roi đánh nàng.

Sương Sương ngấm nghĩ một chút, càng nghĩ càng thấy sợ, nàng cắn môi, cuối cùng chỉ nói: “Ta hối hận rồi, chàng coi như chưa từng nghe thấy những lời ta nói tối nay đi.”

Ô Tương Đình nghe vậy thì nhếch môi cười, ánh mắt mang theo mấy phần chế giễu: “Không phải mới vừa rồi vẫn còn nói không sợ sao?”

Vừa rồi nàng đâu có biết Ô Tương Đình lại muốn đòi nợ, muốn đánh trả nàng.

“Ta... ta... ta không muốn.” Sương Sương nhớ đến đống thương tích trên người Ô Tương Đình trước đây, nếu như trả từng cái một về trên người nàng thì, khẳng định chưa được một nửa là nàng đã chết thẳng căng rồi.

Mắt Sương Sương lại đỏ lên, nhưng Ô Tương Đình đã kịp trùm đai lưng của hần lên che mắt nàng, còn trối tay Sương Sương ra sau lưng, dùng đai lưng của chính nàng để trói.

“Không cho phép khóc, nếu khóc thì sẽ đánh mạnh hơn.”

Giọng Ô Tương Đình lạnh như băng.

Sương Sương nằm trên giường, môi đã trắng bệch, đai lưng của Ô Tương Đình màu xanh, càng làm tôn lên làn da tuyết trắng của nàng.

Nàng không nhìn thấy gì, chỉ có thể dùng tai nghe ngóng, dường như Ô Tương Đình đã rời khỏi phòng, không lâu sau, hần quay trở lại.

Sương Sương nghe thấy tiếng bước chân cách nàng càng ngày càng gần, nội tâm cũng ngày càng khẩn trương.

“Ô Tương Đình, chàng... chàng nhẹ một chút.” Sương Sương giả vờ tội nghiệp.

Giọng nói của Ô Tương Đình vang lên bên cạnh nàng: “Sẽ.”

Hần vừa dứt lời, Sương Sương liền nghe được tiếng roi vút trên mặt đất, thanh thủy vang vọng, nàng có thể tưởng tượng được Ô Tương Đình đã dùng bao nhiêu sức mạnh, roi kia như đang muốn xé đôi đất trời vậy.

Nàng muốn khóc, nhưng nàng lại không thể khóc, bây giờ nàng thật sự hối hận, nếu sớm biết như thế này thì nàng đã không nói sự thật cho Ô Tương Đình, nàng cũng không cần thích Ô Tương Đình nữa.

Thật là quá đáng, lại còn muốn đánh nàng, tuy trước đây quả thực là nàng không đúng, nhưng mà... nhưng mà vẫn cảm thấy thật tội thân, có lẽ là do đối phương là Ô Tương Đình chăng.

Sương Sương hy vọng đối phương sẽ cung chiêu nàng, yêu thương nàng cả đời, sao có thể ngờ sau khi đối phương biết thân phận thật của nàng thì lại muốn đánh nàng cơ chứ.

“Sẽ đau, kiên nhẫn một chút.” Giọng Ô Tương Đình lại vang lên.

Sương Sương nghe được câu này thì rụt người lại, nhưng chiếc roi mà nàng đang thấp thòm chờ đợi không hề roi xuống người nàng, nàng đợi hồi lâu, không khỏi hơi sững sốt. Vừa mới mở miệng ra muốn nói thì đã bị hôn lên.

Sương Sương ngẩn người, chờ khi nàng kịp phản ứng, đai lưng bị mất đã bị cởi xuống.

Mặt Ô Tương Đình ở gần đến mức nàng không cần phải đưa tay ra cũng có thể chạm được.

Sương Sương đã hiểu ý của đối phương, nàng chậm rãi nở nụ cười, muốn ôm lấy đối phương, nhưng lại phát hiện ra tay mình vẫn còn bị trói, nàng nói: “Ô Tương Đình, tay ta vẫn còn bị trói.”

“Gọi ta là gì?” Ô Tương Đình cúi đầu hôn Sương Sương, mặt Sương Sương đã đỏ đến không thể đỏ hơn, nàng khẽ cắn môi dưới: “Tướng công, giúp ta cởi ra đi.”

Ô Tương Đình rũ mắt nhìn Sương Sương, vòng tay ra sau lưng cởi trói cho nàng.

Lông mi của Ô Tương Đình rất dài, lúc hất rũ mắt xuống, lông mi khẽ rung, giống như một con bướm đen nhánh đang muốn giương cánh bay đi. Cánh bướm hạ xuống thế giới khiến cho người ta mê mết.

Sương Sương nhìn vào mắt đối phương, không khỏi nghĩ thầm, tại sao năm đó nàng lại không nhận ra Ô Tương Đình đẹp đến như vậy? Mà chỉ chê bai tướng mạo hán nữ tính.

Bây giờ nàng không thể không thừa nhận, Ô Tương Đình là nam nhân đẹp nhất thế gian này.

Mà nam nhân đẹp như vậy lại thuộc về nàng.

Nghĩ tới đây, hai tay vừa được tự do của Sương Sương liền ôm lấy cổ Ô Tương Đình, nàng nhìn đối phương bằng ánh mắt sáng rực, không hề chớp mắt dù chỉ một cái: “Chàng tha thứ cho ta sao?”

Ô Tương Đình hít một hơi: “Không hề.”

Sương Sương méo mào: “Tại sao?”

“Ta còn muốn khoá nàng ở trên giường, để nàng không thể đi đâu hết.” Ô Tương Đình nhẹ giọng nói.

Sương Sương chớp chớp mắt, nàng suy nghĩ chốc lát, chủ động tiến sát lại gần bên tai Ô Tương Đình: “Khoá lên giường để làm gì đây? Để sinh tiểu hài tử sao?”

Ô Tương Đình không ngờ Sương Sương lại lớn gan như vậy, kinh ngạc nhìn Sương Sương.

Nhưng mà Sương Sương vẫn luôn như thế, nàng chán ghét ai rõ ràng bao nhiêu thì khi thích ai sẽ lớn gan bấy nhiêu, nàng chưa bao giờ kiểm chế tình cảm của mình, thích là thích, ghét là ghét. Nhất là sau khi đã chết qua một lần, nàng lại càng cảm thấy như vậy.

Sau khi ý thức được mình đã thích Ô Tương Đình, mặc dù ban đầu thấy phiền não, nhưng phiền não xong, nàng liền thân nhiên đón nhận.

Đòi người phải làm những chuyện khiến cho mình vui sướng, thế mới đúng.

Đòi người ngăn như vậy, tại sao phải khiến cho bản thân mình không thoải mái?

Nhưng làm Sương Sương không nghĩ tới chính là, Ô Tương Đình lại sắm vai quân tử, hán tử chối không chạm vào nàng, Sương Sương chủ động dán lên người hán tử cũng vô ích.

Hán tử giống như một vị thần tiên thanh tâm quả dục, kiểu gì cũng không bị Sương Sương cám dỗ.

Sương Sương ngăn ra, thầm nghĩ chẳng lẽ mị lực của mình không đủ?

Mà không chạm vào cũng thôi đi, đã vậy cứ cách ba đến năm ngày lại bắt nàng uống thuốc.

Sương Sương cảm thấy cứ như đã từng uống thuốc này ở đâu rồi, nàng nhũn mày không muốn uống, nhưng Ô Tương Đình tâm địa sắt đá, không cho phép Sương Sương bỏ lại dù chỉ một ngụm.

Sương Sương uống xong thì chỉ thấy một vị đắng ngắt từ cổ họng xuống tận dạ dày, nàng uống thêm cả hai ly nước cũng không hết.

Ô Tương Đình bảo nha hoàn bưng bát thuốc lui xuống, Sương Sương vội gọi nha hoàn kia lại: “Phòng bếp có mứt táo không?”

“Không được ăn.” Ô Tương Đình trực tiếp chặt đứt mơ ước hão huyền của Sương Sương.

Sương Sương không ngờ là uống thuốc xong mà ngay cả mứt táo cũng không được ăn, nàng tức giận: “Chàng thật là quá đáng, chàng ép ta uống thuốc, thân thể ta đâu có bệnh gì, Ô Tương Đình, ta ghét chàng!”

Nói xong liền đứng dậy muốn đi, nhưng lại bị đối phương kéo một cái, cứ thế ngồi xuống đùi đối phương.

Nha hoàn bên cạnh vội vã lui ra ngoài, còn tốt bụng đóng cửa lại.

“Tức giận sao?” Ô Tương Đình hỏi Sương Sương.

Sương Sương xụ mặt, vô cùng nghiêm túc gặt đầu, còn đưa tay đẩy Ô Tương Đình đi: “Chàng đừng có ôm ta, ta tức giận.”

Ô Tương Đình ồ một tiếng: “Vậy tối nay không ngủ chung nữa.” Nói xong, hắn liền buông tay, còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Sương Sương: “Sao vẫn chưa chịu dậy?”

Sương Sương hơi sững sốt, sau đó vội chủ động ôm lấy Ô Tương Đình: “Không chịu, muốn ngủ chung.”

Từ sau khi bị bắt cóc, ban đêm không có ai ngủ cùng là nàng không ngủ được.

Nàng thấy Ô Tương Đình không cử động bèn dứt khoát gục đầu vào cổ đối phương: “Tướng công, chúng ta phải ngủ chung.”

Rốt cuộc Ô Tương Đình như không nhận được nữa mà bật cười, hắn sờ đầu Sương Sương: “Được, ngủ chung. Nhưng mà, bây giờ nàng phải đứng dậy, ta phải tới thư phòng.”

Dù Sương Sương đã thắng thần thân phận của mình với Ô Tương Đình, nhưng thời gian Ô Tương Đình có thể dành cho nàng vẫn quá ít, bởi hắn quá bận rộn, phần lớn thời gian ở trong phủ đều phải xem sổ sách.

Cũng may là trong thư phòng của Ô Tương Đình có một vách ngăn, bên trong kê một chiếc giường, vốn được Ô Tương Đình dùng để nghỉ trưa, bây giờ đã bị Sương Sương chiếm đoạt. Nàng thích coi tắt, nằm ở trên giường, vừa ăn luôn miếng vừa đọc sách, có lúc mệt quá ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh dậy, tắt đã được đi, trên người còn được đắp chăn.

Ngày thu chậm rãi trôi qua, Sương Sương nhìn đám mây lơ lửng bên ngoài, ngẫm nghĩ chốc lát, bèn xỏ giày thêu bước xuống giường, chạy ra gian ngoài.

Ô Tương Đình nghe thấy động tĩnh thì quay lại nhìn nàng, sau đó giang tay ra đón Sương Sương.

“Sao vậy?” Ô Tương Đình hỏi nàng.

Sương Sương chỉ lắc đầu.

Nàng biết tại sao Ô Tương Đình không để nàng nhắc lại chuyện đêm đó mà chỉ coi nàng là Sương Sương, nguyên nhân chính là vì nếu Tần Đế biết nàng còn sống, nhất định sẽ tới bắt nàng, nói không chừng Ô gia cũng sẽ phải chịu liên lụy.

Nhưng nàng không có cách nào quên được thân phận của mình, cũng không thể quên được chuyện Thái Tử ca ca vẫn còn ở kinh thành.

Tại sao nàng có thể ở nơi này hưởng phúc, mà Thái Tử ca ca lại bị giam giữ?

Thế nhưng nàng phải cầu Ô Tương Đình giúp nàng cứu hoàng huynh sao?

Không được, hắn chỉ là một thương nhân, làm sao có thể cứu?

Sương Sương ngẩng đầu lên, rồi khỏi lồng ngực đối phương: “Ta đói, ta muốn đi ăn gì đó, chàng cứ tiếp tục ở đây xem sổ sách đi, ta không bồi chàng nữa.”

Nàng xoay người rời đi, chẳng qua vừa ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt nàng liền biến mất. Nàng gơ tay lên xoa mặt mình, muốn sống vui vẻ, thực sự quá khó khăn.

Sương Sương trở về phòng, nàng cảm thấy tóc mình hơi rối, liền ngồi xuống trước gương chỉnh trang lại.

Mở hộp lấy lược ra, lại phát hiện lược để lên một tờ giấy.

Nàng ôi chao một tiếng, cầm tờ giấy kia lên.

Sao lại có giấy ở chỗ này?

Sương Sương mở tờ giấy ra, khi nhìn thấy rõ nội dung bên trên, biểu tình nàng cứng lại.

Trên tờ giấy chỉ vẽ duy nhất một con dê mền nhỏ.

Nàng cực kỳ quen thuộc với con dê mền nhỏ này, trước đây khi ở trong cung, lúc nào Lan Tranh đưa giấy cho cung nhân nhắn nàng ra ngoài chơi, hắn đều vẽ một con dê mền nhỏ, như vậy thì nàng sẽ đến chờ Lan Tranh ở chỗ cũ.

Lan Tranh tới sao?

Sương Sương vội vàng vò tờ giấy thành một cục, nàng nhìn trước nhìn sau, trong phòng chỉ có mỗi mình nàng, không có nha hoàn nào cả.

Làm sao tờ giấy này có thể ở đây?

Sao Lan Tranh biết nàng ở chỗ này?

Sương Sương không nghĩ ra, nàng cẩn thận kiểm tra lại những cái hộp khác trên bàn trang điểm, không có giấy, chỉ có duy nhất tờ trong tay nàng này.

Tìm Sương Sương đập rất nhanh, nàng do dự hồi lâu, cuối cùng xé nhỏ tờ giấy, vùi vào đất trong chậu hoa.

Vì tay dính đất nên Sương Sương muốn ra khỏi phòng rửa sạch, vừa đi ra, liền gặp được Liên Đại.

Mấy tháng gần đây Liên Đại cao hơn rất nhiều, cũng đã có thêm mấy phần duyên dáng yêu kiều của thiếu nữ.

“Sương Sương tỷ tỷ.” Liên Đại cười ngọt ngào với Sương Sương: “Muội hái được rất nhiều hoa quế, ngày mốt sẽ có bánh hoa quế ăn.”

Sương Sương thấy Liên Đại thì giấu tay ra sau lưng: “Bánh hoa quế sao? Chắc là ăn sẽ ngon lắm.”

Liên Đại gật đầu, lại hỏi: “Sương Sương tỷ tỷ muốn ra ngoài ư?”

Sương Sương ồ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Liên Đại mà hỏi ngược lại: “Liên Đại, hôm nay người có thấy ai vào phòng ta không?”

Liên Đại nghiêng đầu suy nghĩ: “Có Bích Lăng tỷ tỷ và Đan Thu tỷ tỷ vào, hai tỷ ấy dọn phòng cho Sương Sương tỷ tỷ, còn... muội không nhìn thấy ai nữa. Mất đồ sao? Sương Sương tỷ tỷ, muội không có lấy!”

Liên Đại ở Ổ phủ rất vui vẻ, tuy ở đây phải học quy củ, nhưng các chủ tử đều là người rất tốt, không giống ở Thục Kim Quật. Hơn nữa ở Ổ phủ, nếu như được Sương Sương tỷ tỷ thương, sau này sẽ còn tìm cho cô bé một người tốt nữa. Cho nên, khi thấy phòng Sương Sương bị mất đồ, Liên Đại lập tức phải sạch chính mình.

“Không mất đồ, chẳng qua ta thấy bàn trang điểm của ta hơi lộn xộn.” Sương Sương nhìn về mặt của Liên Đại, cảm thấy đối phương không hề nói dối: “Người đi đi, không sao đâu.”

Sương Sương đi rửa tay, chỉ là cả ngày tâm trạng nàng thấp thòm không yên, chính vì tờ giấy kia.

Lúc dùng bữa ở trong viện của lão phu nhân, nàng cũng ngẩng người, lão phu nhân gọi mấy câu mà nàng cũng không nghe thấy, Ổ Tương Đình khẽ vỗ nàng một cái, nàng mới phản ứng lại.

“Đứa nhỏ này, dạo gần đây mệt mỏi há.” Lão phu nhân không hề nổi giận mà chỉ nói: “Ta thấy sắp đến trung thu rồi, trung thu hàng năm chúng ta đều tới chùa Thanh Sơn cầu phúc, cầu phúc cho sang năm tới gia đình chúng ta vẫn đoàn viên một nhà.”

Thịnh phu nhân cũng nói: “Mấy ngày trước chủ trì chùa Thanh Sơn có viết thư tới, nói năm nay hoa trên núi nở đặc biệt đẹp, mời chúng ta tới ngắm.”

Sương Sương nhìn Ổ Tương Đình bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Tướng công, chàng đi không?”

Ổ Tương Đình giúp Sương Sương bóc vỏ tôm, đặt vào trong bát nàng: “Ta có việc, nàng đi cùng tổ mẫu với nương đi.”

Lão phu nhân thấy Ổ Tương Đình nói vậy thì nói: “Không được, năm nay các cháu đều phải đi, Tiểu Hà Tiểu Đình cũng phải đi, không đứa nào được phép trốn.”

Ổ Thái Hà có chút bất đắc dĩ: “Tổ mẫu, cháu còn chưa đọc xong sách đâu.”

“Đầu xuân sang năm mới thi, cháu gấp cái gì? Chỉ cần một hai ngày là cháu có thể thi đỗ Trạng Nguyên chắc?” Lão phu nhân giận dỗi tôn tử của mình: “Còn nữa, Tiểu Đình cũng vậy, cháu nghĩ xem sổ sách mấy ngày thì việc làm ăn của nhà ta sẽ sụp đổ sao? Ta thấy ngày nào Sương Sương cũng buồn bực trong phủ, cháu còn không chịu đưa con bé ra ngoài một chút.”

Sương Sương vô cùng đồng tình gật đầu, vừa mới gật đầu, chân đã bị người bấm một cái.

Nàng bắt gặp ánh mắt của Ổ Tương Đình.

Sương Sương không cam lòng yếu thế, bèn bấm trở lại, nàng còn cố tình mò tới bóp đùi trong của Ổ Tương Đình, véo vào chỗ da thịt mỏng nhất của hắn.

Lão phu nhân tự đưa ra quyết định: “Tôm lại là cả nhà ta đều phải đi, một người cũng không cho phép không đi.”

Dùng bữa tối xong, Sương Sương cùng Ổ Tương Đình ra khỏi viện của lão phu nhân, Ổ Thái Hà và đại tẩu đi ở đằng trước, chỉ là, Sương Sương chợt thấy đại tẩu dừng lại, sau đó Ổ Thái Hà ngồi xổm xuống cống đại tẩu trở về.

Nàng nhìn đến ngờ ngẩn, vội kéo ống tay áo Ổ Tương Đình: “Chàng nhìn kia.”

Ổ Tương Đình liếc nhìn qua, không có hứng thú thu hồi tầm mắt: “Thế nào?”

“Thật không ngờ đại ca chừng chặc như vậy mà lại có một mặt khác.” Sương Sương nhìn Ổ Tương Đình, Ổ Tương Đình cũng nhìn nàng: “Nàng cũng muốn cống về?”

Sương Sương ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn lắc đầu, vừa rồi nàng ăn nhiều, Ổ Tương Đình liên tục gấp đồ ăn cho nàng, làm hại lần nào nàng ăn cũng nhiều quá, nàng sợ nàng sắp béo đến nơi rồi, vẫn nên tản bộ về là hơn.

Hôm nay Ổ Tương Đình không cần xem sổ sách nên cùng Sương Sương về phòng.

Sương Sương tắm xong thì hần cũng tắm xong, đã sớm nằm lên giường, chỉ là vẫn còn đọc sách.

Sương Sương đi tới mép giường, nhìn xuống quyển sách Ô Tương Đình đang đọc, là binh thư.

“Chàng xem binh thư làm gì?” Sương Sương hỏi hần, một thương nhân như Ô Tương Đình sao lại đọc binh thư?

Ô Tương Đình thấy Sương Sương đến thì khép sách lại, đặt sang bên cạnh: “Nhàm chán nên nhìn thử thôi.” Nói xong, hần ôm Sương Sương lên.

Sương Sương lên giường thì chui vào trong chăn, bình thường nàng sẽ cố tình bám vào người Ô Tương Đình, nhưng hôm nay trong lòng có vướng bận, lúc này nàng không có tâm trạng nào, nên cứ thế chui thẳng vào chăn.

Ô Tương Đình xuống giường thổi tắt nến, rồi mới lại quay lên giường.

Hần ôm lấy Sương Sương từ đằng sau, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Hôm nay nàng có gì đó không đúng lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?”

Cả người Sương Sương cứng đờ, nàng không ngờ Ô Tương Đình lại dễ dàng nhìn thấu nàng như vậy.

Nàng mím môi, tìm một cái cớ: “Sắp đến tháng, trong lòng thấy không thoải mái.”

Quả nhiên vừa nói xong, Ô Tương Đình liền không nói gì nữa, chẳng qua cả đêm luôn đặt tay lên bụng nàng.

Mấy ngày liền Sương Sương đều ngồi chờ xem trong bàn trang điểm có xuất hiện tờ giấy nào nữa hay không, nhưng cũng không hề thấy.

Nàng đã nói bóng gió xa gần thử dò xét Bích Lăng và Đan Thu, biểu hiện của cả hai nhà hoàn đều không có gì lạ.

Chẳng lẽ chỉ là ngoài ý muốn?

Nhưng cũng không hần, không thể nào có chuyện vô duyên vô cớ trên bàn trang điểm của nàng lại nhiều thêm một tờ giấy, mà nàng có thể khẳng định con đề mèn trên tờ giấy này, tuyệt đối là do Lan Tranh vẽ ra.

Sáng sớm ngày trung thu hôm đó, đại gia đình Ô gia cùng ra ngoài.

Bốn nữ quyền ngồi xe ngựa, Ô Tương Đình và Ô Thái Hà cười ngựa.

Lão phu nhân và Thịnh phu nhân vừa lên xe liền thảo luận xem bao giờ đại tẩu và Sương Sương có thể mang thai, xem ra đại tẩu đã sớm biết sẽ thế này, nên không chút hoang mang: “Con và chàng vẫn vậy, tổ mẫu và nương cũng biết rồi đó, chàng luôn cứng nhắc, chuyện này có sót ruột cũng không thể gấp được.”

Nàng ấy vừa nói xong, tầm mắt của lão phu nhân và Thịnh phu nhân cùng chuyển sang Sương Sương, Sương Sương nhất thời khản trương, cái chuyện mang thai hay không mang thai này, không phải nàng tính là được, chủ yếu là do đến tận bây giờ nàng và Ô Tương Đình còn chưa có viên phòng, vậy thì sao có thể mang thai chứ?

“Con... con còn nhỏ.” Sương Sương nặn ra một câu.

Lão phu nhân thờ dãi: “Thế này thì đến bao giờ ta mới có thể ôm cháu chứ?”

Thịnh phu nhân an ủi lão phu nhân: “Nương, sớm muộn sẽ có mà.”

“Hôm nay đến cầu phúc phải cầu thêm cái này, tốt nhất là cả Tử Oánh và Sương Sương đều cùng nhau có thai, thế thì đúng là song hỷ lâm môn.” Lão phu nhân nói.

Đến chân núi của chùa Thanh Sơn, Sương Sương thấy có lẽ không chỉ mỗi người của Ô gia lên núi cầu phúc.

Đại tẩu vén màn xe nhìn ra ngoài: “Năm nay người tới còn đông hơn năm ngoái nữa.”

Thịnh phu nhân nói: “Lát nữa hai con nhớ đeo mạng che mặt, ở đây nhiều người, miễn cho gặp phải chuyện rắc rối.”

Nhất là gương mặt đỏ của Sương Sương, đến đâu cũng đều quá bắt mắt.

Đến cổng chùa Thanh Sơn, mọi người mới xuống xe ngựa.

Ô Tương Đình dắt Sương Sương xuống xe, hần nhỏ giọng nói: “Lát nữa ta tới gặp chủ trì, nàng đi cùng với đại tẩu, đừng đi lung tung.”

Sương Sương ậm ừ, nàng nhìn thử xung quanh, hôm nay thật là đông người, nữ quyền cũng không hề ít, nhưng đều là của những gia đình phú quý.

Trong đó số nữ quyền trẻ tuổi cũng rất nhiều, các nàng ta đều đang chú ý tới Ô Tương Đình.

Ở thành Kim Lăng, Ô Tương Đình là một nhân vật nổi danh, là người trong mộng của nhiều thiếu nữ khuê các, ngày hôm đó khi Ô Tương Đình nạp thiếp, không biết đã làm tan vỡ trái tim của bao nhiêu thiếu nữ, thậm chí ngay đêm hôm đó còn có người nhảy sông Tân Hoài, cũng may là được cứu lên.

Các nàng ta nhìn thấy Ô Tương Đình, dĩ nhiên cũng sẽ thấy Sương Sương đứng bên cạnh hẳn, chẳng qua Sương Sương đã sớm đeo mạng che mặt, khiến cho người khác không thể nhìn rõ mặt nàng.

Sau khi Ô Tương Đình cùng Ô Thái Hà rời đi, Sương Sương liền theo mấy người lão phu nhân đi vào trong miếu bái Phật.

Sương Sương quý xuồng đất theo mọi người, đưa tay lắc hộp xăm, chỉ thấy trên lá xăm kia viết: “Mọi việc tam tư phượng là mỹ, an khi thù cừu mạc tâm si.” (Bê: Mọi chuyện sẽ tốt đẹp, nếu an phận thủ thường.)

Sương Sương hơi sững sốt, đại tẩu bên kia cũng lắc được một lá xăm: “Sương Sương, chúng ta đi giải xăm đi.”

Sương Sương nắm lá xăm của mình: “Được.”

Nơi ngồi giải xăm có hai vị đại sư, Sương Sương thấy đằng sau cũng có một dãy đang xếp hàng, bèn dứt khoát chia ra với đại tẩu, mỗi người xếp một hàng, như vậy thì sẽ nhanh hơn một chút.

Thật ra nàng không tin mấy thứ này, bởi quốc sư xem mạng cho nàng còn không chính xác, chứ đừng nói đến mấy hoà thượng.

Khi đến lượt, Sương Sương liền ngồi xuống, đưa lá xăm trong tay ra.

Hoà thượng kia ước chừng hơn bốn mươi tuổi, hẳn quan sát lá xăm đó, rồi ngẩng đầu lên nhìn Sương Sương, cất tiếng hỏi: “Phu nhân là phu nhân của Ô gia?”

Sương Sương ngạc nhiên: “Sao người biết?”

Hoà thượng cười thần bí: “Phong thái cả người của phu nhân khiến bản tăng vừa nhìn liền nhận ra.” Nửa câu sau, âm lượng giọng nói hẳn giảm xuống: “Có người bảo ta đưa cho phu nhân một tờ giấy, nói rằng chỉ cần phu nhân nhìn là sẽ biết ngay.”

Hắn đưa lại lá xăm cho Sương Sương, Sương Sương đón lấy, nhận thấy bên dưới lá xăm kia đã có nhiều thêm một tờ giấy.

Nàng nắm chặt lá xăm, biểu tình có chút căng thẳng: “Người kia đang ở đây sao?”

Hoà thượng đáp lại: “Không chỗ nào người đó không có mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Hấn phá huỷ nàng, rồi một lần nữa nhào nặn lại nàng

Biên tập: B3

Sương Sương nghe được câu này liền sững sốt, khi nàng đang muốn hỏi tiếp thì hoà thượng đã mời Sương Sương đứng lên: “Phu nhân, lá xăm của người bản tăng đã giải xong, người có thể rời đi.”

Sương Sương không còn cách nào khác đành lén giấu tờ giấy vào lòng bàn tay, đứng dậy khỏi ghế.

Đại tẩu bên kia vẫn còn đang giải xăm, Sương Sương liếc mắt nhìn, liền len lén đứng ra phía sau cây cột ở đại điện, nàng mò tờ giấy trong tay ra nhìn thử, phát hiện trên tờ giấy không chỉ vẽ một con dế mèn nhỏ như lần trước, mà bên trên còn viết chữ.

Sương Sương nhận ra đây là chữ của Lan Tranh, nàng chỉ cần liếc qua là biết đây thật sự là do Lan Tranh viết.

Hắn chỉ viết mấy chữ: “Hãy chờ đợi, đừng sốt ruột.”

Lan Tranh thật sự tìm tới, hẳn còn mua chuộc được hoà thượng ở chùa Thanh Sơn, hẳn muốn dẫn nàng rời khỏi thành Kim Lăng, nhưng mà...

Sương Sương nghĩ tới Ô Tương Đình.

Nếu vào mấy tháng trước, Lan Tranh gửi thư cho nàng, nàng sẽ đi cùng hắn mà không chút do dự, nhưng bây giờ nàng đã thích Ô Tương Đình, nàng đã không thể đi cùng hắn.

Sương Sương gấp tờ giấy lại, thu vào trong tay áo.

Không chỗ nào không có mặt?

Sương Sương ngẫm nghĩ một chút, nghĩ rằng rất có thể Lan Tranh đang ở ngay tại Kim Lăng, thậm chí...

Sương Sương nhìn ra xung quanh, liệu hắn có đang ở chùa Thanh Sơn này không? Có khi còn đang đứng nhìn nàng ngay tại đại điện này?

“Sương Sương, sao muội lại đứng ở đây?” Đại tẩu thấy Sương Sương đứng ở sau cây cột: “Muội giải xăm xong rồi chứ? Chúng ta đi tìm tổ mẫu và nương đi.”

Sương Sương thấy đại tẩu tới, không thể làm gì khác là thu hồi tâm tư, gật đầu: “Chúng ta đi thôi.”

Đại tẩu cùng Sương Sương ra khỏi đại điện: “Lá xăm của ta hôm nay không tốt lắm, Sương Sương muội thì sao?”

“Bình thường thôi.” Xăm kia của Sương Sương không được giải, nàng đành phải thuận miệng trả lời.

Khi dùng cơm xong, Ô Trương Đình và Ô Thái Hà cùng trở lại.

Chùa Thanh Sơn còn chuẩn bị phòng cho bọn họ, để bọn họ nghỉ ngơi một chút.

Chỉ là dù sao cũng đang ở đất Phật nên nam nữ sẽ nghỉ ngơi ở hai khu khác nhau, nam khách ở tiền viện, nữ khách ở hậu viện.

Sương Sương và đại tẩu nghỉ chung một phòng.

Đây là lần đầu tiên Sương Sương nằm chung một giường với nữ nhân khác, ngược lại đại tẩu rất tự nhiên: “Muội muốn nằm trong hay nằm ngoài? Ta thế nào cũng được.”

“Muội nằm ngoài đi.” Sương Sương gỡ mạng che mặt xuống đưa cho Bích Lăng ở bên cạnh, Đan Thu giúp Sương Sương cởi áo ngoài, lại chuẩn bị khăn lông để Sương Sương lau mặt lau tay.

Nằm nghỉ trưa nhưng Sương Sương cũng không ngủ được, bởi trong lòng nàng đang có chuyện.

Một lát sau, thấy đại tẩu đã ngủ say, nàng liền lẳng lặng xuống giường.

Sương Sương mặc áo ngoài vào, yên lặng mở cửa, nhưng vừa mở cửa ra lại nhìn thấy hai nha hoàn đang ngồi bên ngoài.

“Phu nhân, sao người đã thức dậy rồi?” Bích Lăng vội vàng đứng lên.

Sương Sương đưa tay ra đặt trên môi, khẽ nuốt một tiếng, đem cửa đóng lại: “Ta không ngủ được, muốn đi dạo một vòng. Bích Lăng, người cùng đi với ta đi.”

Bích Lăng gật đầu.

Sương Sương mang Bích Lăng ra khỏi hậu viện, lúc này chùa Thanh Sơn rất yên ắng, Bích Lăng đi theo sau lưng Sương Sương, không dám cách quá xa.

“Bích Lăng, người đã tới chùa Thanh Sơn bao giờ chưa?”

Bích Lăng lắc đầu: “Những năm trước nô tỳ đều ở lại trong phủ, đây cũng là lần đầu tiên tới.”

Sương Sương ngẫm nghĩ: “Năm nào Ô gia cũng tới sao?”

“Hàng năm vào tết trung thu, lão phu nhân đều tới chùa Thanh Sơn cầu phúc. Có lúc Đại thiếu gia và thiếu gia sẽ đi cùng, nhưng đa phần đều không đi.”

Như vậy là Lan Tranh đã sớm biết bọn họ sẽ đến chùa Thanh Sơn, cho nên mới mua chuộc hoà thượng của chùa Thanh Sơn từ trước.

Sương Sương đi quanh, lại đi tới trước căn miếu đã rút lá xăm trước đó, nàng suy nghĩ chốc lát liền một lần nữa bước vào trong đại điện, lúc này trong điện có một tiểu hoà thượng đang quét dọn.

Tiểu hoà thượng thấy Sương Sương thì cả kinh, vội vã cúi đầu xuống: “A di đà phật, sao nữ thí chủ lại tới nơi này?”

Bấy giờ Sương Sương mới ý thức được rằng mình không đeo mạng che mặt, nhưng đối phương chỉ là một tiểu hoà thượng, chắc cũng không quan trọng.

“Hôm nay vị đại sư giải xăm ở miếu này của các người tên là gì?”

Tiểu hoà thượng vui đầu càng thấp hơn: “Đó là Giới Sân sư thúc và Giới Nộ sư thúc của chùa ta.”

“Bây giờ bọn họ đang ở đâu?” Sương Sương hỏi tiếp.

Tiểu hoà thượng mỉm cười: “Hai vị sư thúc đang ở trong tầng phòng.”

Ồ tầng phòng?

Nếu như nàng quá đường đột, nhất định Ô Trương Đình sẽ phát hiện ra điều bất thường. Chuyện Lan Tranh tới đây, nàng không hề muốn nói cho Ô Trương Đình biết.

Sương Sương đành phải rời khỏi đại điện.

Lúc nàng trở về, đại tẩu cũng vừa tỉnh dậy.

Đại tẩu ngồi trên giường, kinh ngạc nhìn Sương Sương: “Sao lại đi ra ngoài?”

Sương Sương kiểm soát nói mình không ngủ được nên đi ra ngoài dạo.

Buổi chiều, bọn họ nghe phương trượng tụng kinh xong thì ngồi lên xe ngựa trở về Ô gia.

Trung thu nên Ô gia tổ chức một bữa yến hội, cả tứ phòng cùng dùng bữa với nhau.

Sương Sương là nữ quyến, nên ngồi cùng bàn với nữ quyến trẻ tuổi, đại tẩu dẫn nàng đi giới thiệu với nữ quyến của những phòng khác, nhưng quả thật là quá nhiều người, Sương Sương nhìn vị này liền quên mất vị trước đó.

Ô Tương Đình có ba vị đường muội, trong đó có hai vị đã có hôn ước, còn một vị ít tuổi hơn thì chưa.

Vị kia nhìn thấy Sương Sương liền chủ động tiến đến ngồi cạnh nàng: “Sương Sương đường tẩu, ta ngưỡng mộ ngươi đã lâu.”

Sương Sương cười cười nhìn nàng ta, vị đường muội kia thấy vậy liền nói: “Nghe nói biểu ca ta dùng nghìn vàng để mua ngươi, có đúng không?”

Nàng ta vừa nói xong, những người bên cạnh đều cau mày, tí tí của nàng ta lên tiếng mắng: “Tiểu Mộ!”

Tiểu Mộ cười với Sương Sương: “Sương Sương đường tẩu, ta thật là tò mò, ngươi có thể nói cho ta biết không?”

Sương Sương không hiểu tại sao vị đường muội này lại có địch ý với nàng như vậy, nhưng chắc chỉ có thể là vì Ô Tương Đình.

“Đúng thế.” Sương Sương thẳng thắn thừa nhận, thậm chí còn bồi thêm một câu: “Đại khái là lớn hơn số sinh lễ mà tương lai ngươi nhận được rất nhiều.”

Đại tẩu ở bên cạnh bật cười thành tiếng.

Mặt Tiểu Mộ lập tức đỏ lên, nàng ta hừ một tiếng, đứng phắt dậy đi sang bên cạnh.

Lời của Sương Sương thực sự rất độc, nhưng lại khiến cho người ta không thể nào phân bác, bởi dù sao thì năm nghìn lượng vàng mà Ô Tương Đình bỏ ra quả thật đủ để mua cả một toà thành.

Sau khi tan hội, Sương Sương về phòng trước, Ô Tương Đình còn bị kéo đi uống rượu tiếp.

Nàng tắm xong vào phòng, nhưng lại phát hiện một tờ giấy, không, lần này không phải chỉ một tờ giấy, mà là cả một phong thư, đặt ngay dưới gối nàng.

Sương Sương mở lá thư này ra, nội dung trong thư khiến nàng cứng đờ.

Cổ họng nàng căng lên, bàn tay nắm lá thư run rẩy như sắp đánh rơi tờ giấy xuống.

Trong thư này nói Ô Tương Đình chính là người đưa nàng vào Thục Kim Quật, nói rằng trên đời này vốn không hề có người nào tên là Sương Sương.

Làm sao có thể?

Sương Sương bước chân trần xuống giường, nàng chạy đến trước gương đồng, cẩn thận nhìn kỹ lại gương mặt mình.

Mặc dù nàng cảm thấy chuyện chết đi mà sống lại thực sự rất hoang đường, đã vậy thân thể này còn giống nàng như đúc, nhưng nàng đã tin, không chỉ vì người xung quanh đều gọi nàng là Sương Sương, mà còn vì nàng đã uống rượu độc, uống loại rượu độc đó thì chắc chắn phải chết. Nàng đã tận mắt nhìn Mẫu Hậu nàng chết đi, sao có thể?

Sao có thể?!

Móng tay Sương Sương bám chặt vào lòng bàn tay.

Trong thư còn nói, để chiếm được nàng mà Ô Tương Đình đã hợp tác với Tần Đế, thậm chí Tần Đế có thể lật đổ Khương Quốc, hơn phân nửa đều nhờ vào công lao của Ô Tương Đình.

Bởi vì vào trận đánh cuối cùng của Tần Đế với Khương Quốc, vốn dĩ phía Tần Đế đã không còn lương thực cho quân binh, nhưng đã được Ô Tương Đình âm thầm chi viện. Đây cũng chính là lý do tại sao mà sau khi Tần Đế lên ngôi, quốc khố trống rỗng, Tần Đế tăng thuế của tất cả các nơi, mà duy chỉ có thành Kim Lăng phồn hoa nhất là không hề tăng lên.

Sương Sương cúi đầu xuống, nàng nhớ lại cuộc sống của nàng khi ở Thục Kim Quật.

Đúng là rất trùng hợp, nàng vừa vận dụng phải Ô Tương Đình, sau đó Ô Tương Đình chuộc thân cho nàng, nàng trở thành tiểu thiếp của hắn, tất cả đều hoàn mỹ như vậy.

Hết thảy mọi chuyện đều là kế hoạch của Ô Tương Đình sao?

Đều là vì để chiếm được nàng?

Nước mắt chảy dài từ hốc mắt Sương Sương.

Nàng không muốn tin!

Nhưng tại sao trên đời lại có thể có chuyện trùng hợp như vậy?

Thế nên, sau khi nàng thắng thán thừa nhận thân phận của mình, Ô Tương Đình lại không hề kinh ngạc, chính vì hắn căn bản vẫn biết nàng là Gia Ninh, hắn luôn đứng nhìn nàng diễn trò, nhìn nàng nức cười giả vờ làm một hoa nương?

Nếu như tất cả những chuyện này đều nằm trong kế hoạch của hắn, vậy chuyện nàng bị bắt cóc cũng vậy sao?

Nếu không tại sao đêm hôm đó khi nàng bị bắt cóc, đúng dịp đó hắn lại không ở cùng nàng?

Hắn để người ta bắt cóc nàng, sau đó làm anh hùng cứu mỹ nhân, như vậy sẽ thu phục được trái tim nàng.

Sương Sương càng nghĩ càng đau khổ, gần như không tài nào đứng vững.

Nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, cho nên người nàng thích lừa gạt nàng, để chiếm được nàng mà đã bày ra một bàn cờ lớn như vậy, hắn giúp Tân Đế giết Phụ Hoàng, Mẫu Hậu của nàng, hắn ném nàng vào thanh lâu, để nàng từ một người đứng trên vạn người trở thành người đứng dưới chân vạn người.

Hắn phá hủy nàng, rồi một lần nữa nhào nặn lại nàng.

Thật là vĩ đại biết bao nhiêu!

Sương Sương nâng tay lên lau sạch nước mắt trên mặt, nàng đứng dậy, nhìn mình trong gương, chỉ cảm thấy thật quá nức cười.

Khó trách người trong Ô gia lại tốt với nàng như vậy, một tiểu thiếp mà còn được cả nhà yêu thích, đúng là quá kỳ quái!

Sương Sương nhìn chiếc vòng ngọc đeo trên tay trái của nàng, Thịnh phu nhân vừa gấp nàng đã cho nàng vòng ngọc, tại sao lại đưa một đồ vật quan trọng như thế cho một tiểu thiếp chứ? Còn chẳng phải vì bọn họ đều đã biết thân phận của nàng rồi hay sao.

Bọn họ biết nàng là Công Chúa, cho nên mới đối xử tốt với nàng, một thương nhân lại có thể lấy Công Chúa của một nước, đó là điều vinh hạnh biết bao nhiêu?

Ha ha, một thương nhân lại nạp Công Chúa của một nước làm thiếp, cả nhà bọn họ cùng xúm lại lừa gạt nàng, nàng còn cho là mình may mắn, gặp được toàn người tốt? Nàng còn khóc lóc cầu xin Ô Tương Đình tha thứ cho sai lầm tuổi trẻ của nàng?

Rốt cuộc ai mới là người sai đây?

Là nàng hay là Ô Tương Đình?

Sương Sương nhếch miệng, nở nụ cười xinh đẹp vô cùng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: “Tướng công, chàng đối xử với ta thật tốt.”

Biên tập: B3

“Thiếu gia.”

Sương Sương bỗng nghe thấy tiếng Bích Lăng gọi Ô Tương Đình ở bên ngoài, thân thể nàng run lên, vội vàng chạy tới mép giường, nàng nhìn lá thư nằm trên giường, mà lúc này tiếng động đã đến sát cửa.

Nàng hoảng hốt nhét bừa lá thư vào dưới đệm giường.

Bây giờ nàng không có dũng khí ngẩng bài với Ô Tương Đình, Lan Tranh không có lý do gì để lừa gạt nàng cả, bọn họ cùng nhau lớn lên, loại tình cảm này không phải cứ muốn là có thể biến mất được. Còn Ô Tương Đình, rốt cuộc thì tình yêu của hắn đối với nàng là cái dạng gì?

Nếu như thật sự giống như lời trong thư thì đó chỉ là vì muốn ích kỷ chiếm làm của riêng thôi sao?

Cửa bị đẩy ra, Sương Sương xoay người ngồi lên giường.

Lúc Ô Tương Đình đi vào giữa phòng, trên mặt nàng vẫn còn vương nước mắt, chân nàng cũng chưa đi tất.

Tối nay Ô Tương Đình uống rượu, nhìn cách ăn mặc của hắn thì hắn đã tắm ở chỗ khác rồi mới về, vì hắn biết Sương Sương không thích ngửi mùi rượu.

Sương Sương thấy đối phương thì nhanh chóng nâng tay lên lau nước mắt, nhưng động tác vẫn quá mức rõ ràng.

Ô Tương Đình đi tới bên cạnh nàng, nâng cằm nàng lên, cất giọng dịu dàng: “Tại sao lại khóc?”

Sương Sương nghiêng mặt đi: “Không sao.”

“Nói dối.” Ô Tương Đình ngồi xuống cạnh Sương Sương, hắn thấy nàng không đi tất thì nâng chân nàng đặt lên đùi mình: “Sao đến tất cũng không đi?”

Sương Sương rút chân về, nàng dứt khoát bỏ vào trong giường, đưa lưng về phía Ô Tương Đình: “Ta không sao.”

Hiện tại nàng quả thực không biết phải đối mặt với hắn kiểu gì, nàng chỉ sợ sự thật đúng như những lời trong thư viết, nếu như vậy thì nam nhân bên cạnh nàng đây thật sự quá đáng sợ.

Ô Trương Đình sau lưng nàng nhẹ giọng nói: “Nếu như vì chuyện của Tiểu Mộ thì ta sẽ bảo Nhị thúc dạy dỗ lại muội ấy.”

Sương Sương cắn môi, Ô Trương Đình cũng lên giường, hắn từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy Sương Sương.

Dường như hắn hơi mệt mỏi, còn gục đầu vào bà vai Sương Sương.

Đúng là hắn rất mệt, hắn coi như là đương gia của Ô gia, nên có quá nhiều việc bận rộn. Sau khi từ Mạc Bắc trở về, hắn chưa từng có một ngày nghỉ thật sự.

“Hay nàng trách ta quá bận rộn?” Ô Trương Đình hôn lên gò má Sương Sương: “Ta hứa với nàng, sau này sẽ cố gắng dành nhiều thời gian cho nàng hơn.”

Trong nháy mắt khi bị Ô Trương Đình ôm lấy, cả người Sương Sương cứng đờ, nàng cố nhịn xúc động muốn giãy ra khỏi ngực đối phương: “Không phải ta buồn vì chuyện này.”

“Vậy thì?”

“Ta nghĩ, ta được ở đây hưởng phúc, nhưng Thái Tử ca ca của ta lại đang phải làm tù nhân ở kinh thành, ngày lễ tốt đẹp như thế này mà huynh ấy lại bị giam giữ.” Sương Sương nghiêng đầu nhìn về phía Ô Trương Đình: “Tướng công, chàng có cách nào cứu huynh ấy ra không?”

Sương Sương muốn thử thăm dò Ô Trương Đình, nàng muốn biết liệu Ô Trương Đình có thật sự có mối quan hệ với Tần Đế hay không.

Một thương nhân sẽ tuyệt đối không có cách nào cứu được Thái Tử tiền triều, trừ phi hắn và Tần Đế có mối quan hệ lợi ích, nhưng Ô Trương Đình đã nói.

“Năm nay ta đã chuẩn bị cạnh tranh làm hoàng thương (*), có lẽ đến khi ấy có thể nói mấy câu. Tần triều vừa thành lập, trong hai năm tới khả năng cứu được ca ca của nàng là rất thấp, nhưng khoảng năm mười năm nữa, may ra là có thể.”

() Bê: Hoàng thương là thương nhân được độc quyền cung cấp hàng hoá cho vua chúa.*

Ô Trương Đình nói xong liền phát hiện Sương Sương ngưng nhìn hắn, hắn mím môi, đưa tay vuốt mi tâm nàng: “Nàng thấy quá chậm sao?” Hắn rũ mắt suy tư chốc lát: “Nếu như muốn nhanh thì chỉ cần hai, ba năm. Chàng qua sẽ phải bỏ ra tương đối nhiều.”

Theo tình hình của Ô gia bây giờ, vốn dĩ không cần phải đi cạnh tranh làm hoàng thương, bởi sau khi làm hoàng thương thì lợi nhuận hàng năm sẽ bị triều đình thu mất ba phần. Ô gia vốn không cần triều đình nâng đỡ, cho nên nếu như Ô gia làm hoàng thương, thì chính là đang trực tiếp dâng bạc lên miệng triều đình.

Sương Sương thấy trong mắt đối phương nổi lên tia máu, môi nàng khẽ run lên: “Tướng công, chàng đối xử với ta thật tốt.”

Ô Trương Đình nhìn Sương Sương, vẻ mặt nghiêm túc: “Chỉ cần nàng ở bên ta là được rồi.”

Nàng nặn ra một nụ cười, nhưng không biết nói gì.

Có vẻ như Ô Trương Đình cũng không phát hiện ra sự bất thường của nàng, hắn cảm chán đáp cho nàng: “Qua trung thu là thời tiết chuyển lạnh rồi, đừng để bị nhiễm lạnh.”

“Ừm” Sương Sương cúi đầu xuống.

Suốt một đêm này, Sương Sương không hề ngủ. Hôm sau khi Ô Trương Đình thức dậy, nàng mới nhắm mắt vào gối và ngủ.

“Thiếu gia, kiệu đã chuẩn bị xong” Mỗi buổi sáng Thanh Khi đều sẽ tới hầu hạ Ô Trương Đình rửa mặt, hôm nay hắn phải tới cửa hàng.

“Ừ.” Ô Trương Đình liếc nhìn Sương Sương nằm trên giường, đề thấp thanh âm: “Ngươi bảo mấy người Bích Lăng vào muộn một chút.”

“Vâng.”

Sương Sương quyết định cứ tra cho rõ đã rồi mới nói sau, nói không chừng lá thư này cũng không phải là do Lan Tranh viết.

Ngày hôm sau, Sương Sương gọi Liên Đại vào phòng, Liên Đại không biết Sương Sương gọi mình vào phòng làm gì, còn nói rằng bánh hoa quế đã làm xong, hỏi Sương Sương có muốn nếm thử hay không.

“Liên Đại, ngươi vào Thục Kim Quật từ bao giờ?” Sương Sương hỏi cô bé.

Liên Đại ngẫm nghĩ: “Khi muội được sáu tuổi, cha muội bán muội vào.”

“Vậy ngươi... trước đây ở Thục Kim Quật đã từng nhìn thấy ta chưa?”

Liên Đại kinh ngạc nhìn Sương Sương: “Sương Sương tỷ tỷ, tỷ lớn lên ở Thục Kim Quật mà, tỷ quên rồi ư?”

Nàng lớn lên ở Thục Kim Quật?

Nói cách khác, thân thể hiện tại này thật sự là của hoa nương Sương Sương?

“Người vừa vào Thước Kim Quật liền thấy ta sao?” Sương Sương lại hỏi tiếp.

Liên Đại gật đầu: “Đúng vậy, năm mười sáu tuổi vào Thước Kim Quật, Sương Sương tỷ tỷ đã ở đó rồi.”

Phải không?

Sương Sương không hỏi được gì từ chỗ Liên Đại bên này, nhưng trong lòng nàng vẫn đang suy nghĩ, có chỗ nào đó rất mâu thuẫn.

Lan Tranh viết thư cho nàng, tất nhiên là đã chắc chắn rằng nàng là Gia Ninh, bằng không sao hắn có thể khẳng định một hoa nương lại là Công Chúa mắt nước chứ? Chỉ có thể nói là chính hắn đã rõ chân tướng sự tình.

Còn về thân phận thật của Sương Sương, từ khi nàng sống lại cho đến nay mới chỉ nói cho một mình Ô Tương Đình biết, Ô Tương Đình không thể nào đi nói cho Lan Tranh, rồi lại để Lan Tranh phá hỏng hình tượng của hắn ở trong lòng nàng được.

Tại sao Lan Tranh lại chắc chắn như thế?

Có lẽ vì hắn đã biết nàng chính là nàng, trên đời này căn bản không hề có người nào là hoa nương Sương Sương cả, nên hắn mới chắc chắn nàng chính là Gia Ninh. Chuyện đã chết rồi còn sống lại này vốn không tồn tại.

Nhưng Liên Đại lại nói năm sáu tuổi bị bán vào Thước Kim Quật đã nhìn thấy nàng, tại sao lại như vậy?

Sương Sương nhíu mày, sao Ô Tương Đình lại mua tiểu nha đầu Liên Đại này, còn nữa, nếu như nàng không hề chết đi sống lại, tức là nhất định Đỗ Nương kia cũng biết thân phận của nàng. Còn những hoa nương khác thì sao?

Sương Sương càng nghĩ càng rối loạn, chỉ cảm thấy sau khi tỉnh lại ở thành Kim Lăng này, nàng đã rơi vào một cái bẫy. Tất cả mọi người xung quanh đều đang lừa gạt nàng. Nhưng một bàn cờ lớn như vậy, Ô Tương Đình có thể làm được không?

Có thể.

Nếu như Thước Kim Quật là gia sản của hắn, vậy thì hoa nương bên trong đều phải nghe theo sự phân phó của hắn, bọn họ có thể liên kết lại, cùng nhau lừa gạt nàng, khiến nàng tin rằng nàng chính là hoa nương Sương Sương.

Từ đó về sau những người nàng gặp đều có liên quan tới Ô Tương Đình, bọn họ nói với nàng rằng nàng chính là hoa nương Sương Sương, nên nàng đã tin.

Nhưng nàng cũng không tìm được chứng cứ nào chứng minh rằng nàng chưa chết.

Còn nữa, tại sao vết bớt trên người nàng lại biến mất?

Nàng muốn trực tiếp hỏi thẳng Lan Tranh những chuyện này. Lan Tranh viết thư cho nàng, hắn là hắn đang ở ngay tại Kim Lăng, chắc là hắn sẽ sớm xuất hiện ở trước mặt nàng thôi.

Hai ngày sau trung thu, Thịnh phu nhân mời một gánh hát ở bên ngoài về biểu diễn, gánh hát này từ nơi khác tới. Vừa tới Kim Lăng được mấy ngày mà đã cực kỳ nổi danh.

Thịnh phu nhân nghe danh của gánh hát này, bà muốn cho trong phủ náo nhiệt thêm một chút nên đã mời về, chẳng qua lúc gánh hát vừa vào phủ thì chuyện làm ăn của Ô gia lại gặp chút chuyện, vốn dĩ Ô Tương Đình đang chuẩn bị xem hát, nhưng lại đành phải ra cửa hàng xử lý công việc.

Sương Sương ngồi bên cạnh Thịnh phu nhân, mấy ngày hôm nay, vì chuyện lá thư này mà tâm trạng nàng luôn thấp thòm không yên, đối với gánh hát, nàng cũng không có bao nhiêu hứng thú.

Nàng ngồi một hồi, chợt nghe được đào kép trên sân khấu đọc một bài thơ, nàng không nhận được mà ngẩng đầu lên.

Bài thơ kia nàng đã từng nghe qua, năm đó khi rời khỏi cung, Lan Tranh đã tự mình đọc cho nàng nghe.

“Nhớ ý trung nhân, tình nồng nhớ nhưng vô hạn, không biết biểu đạt làm sao.” (**)

(**) *Bê: Câu thơ trích trong bài thơ Thanh Ngọc Án của nhà thơ Âu Dương Tu.*

Sương Sương lẳng lặng ngồi thẳng người, nàng nhìn kỹ gương mặt của từng đào kép một, nàng không nhận ra ai cả, nhưng bài thơ này... nàng yên lặng đứng lên, Bích Lăng liền đi theo sau: “Phu nhân?”

Sương Sương cười cười: “Diễn xướng thật thú vị, ta muốn ra sau sân khấu gánh hát xem thử một chút, người đi cùng với ta đi.”

Nếu như nàng đi một mình ra sau sân khấu thì quá mức lộ liễu, vẫn nên mang nha hoàn theo cùng thì tốt hơn.

Bích Lăng hơi sững sốt, nhưng cũng không nói gì.

Sương Sương đi thẳng ra phía sau sân khấu gặp chủ gánh hát.

Chủ gánh hát thấy Sương Sương liền nói: “Sao phu nhân lại tới đây?”

“Bầu gánh, vừa rồi ta thấy có một người hát đặc biệt hay, ta muốn nhờ nàng ấy dạy ta một đoạn ngắn, để ta về hát cho tổ mẫu nghe.”

Chủ gánh hát ồ một tiếng: “Đó là vị nào vậy? Phu nhân có còn nhớ không?”

Sương Sương bày ra dáng vẻ khó xử, sau đó thờ dãi: “Ta nghĩ mãi không ra, nếu nhìn tận mặt là nhất định ta có thể nhớ được.”

Chủ gánh hát vội nói: “Vậy để ta đưa phu nhân vào phòng nghỉ nhìn thử xem sao.”

“Cám ơn bầu gánh.” Sương Sương bước hai bước, bỗng dừng lại nói với Bích Lăng: “Bích Lăng, người đứng cạnh ở đây, nếu như tổ mẫu nhờ người tìm ta thì người phải giúp ta che giấu sự ngạc nhiên này.”

Sương Sương đi vào phòng nghỉ, chủ gánh hát gọi toàn bộ đào kép trong gánh hát tới, Sương Sương nhìn kỹ, trong đó cũng không có Lan Tranh.

“Phu nhân, người đã tìm được chưa?” Chủ gánh hát hỏi.

Về mặt Sương Sương hơi khó coi: “Tất cả người đều ở đây sao?”

“À, còn một người nữa đang tẩy trang, vì mới tẩy được một nửa, sợ làm phu nhân sợ nên ta không gọi hẳn tới.”

Sương Sương giật nảy mình: “Người gọi hẳn ra đây, ta muốn gặp một lần.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: A Ninh, quên hẳn đi

Biên tập: B3

Chủ gánh hát đáp lời, đi vào một căn phòng. Chỉ chốc lát sau, hẳn mang theo một người ra ngoài.

Khi nhìn thấy rõ người kia, bàn tay trong tay áo Sương Sương liền nắm chặt. Lông mi nàng khẽ run rẩy, ánh mắt đã có chút dao động.

Đứng ở sau lưng chủ gánh hát là một thanh niên cao gầy, một nửa gương mặt của hắn vẫn còn trang điểm loè loẹt, nửa gương mặt còn lại đã được tẩy trang kia, chính là gương mặt mà nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Dù trang điểm nhưng gương mặt vẫn nho nhã tuấn tú như cũ, mày kiếm ở trên đôi mắt dịu dàng như nước.

Nếu như nói Ô Tương Đình là hoa hồng điểm lệ, thì Lan Tranh chính là hoa lê, hẳn có loại khí chất có một không hai trên đời, tướng mạo của hắn giống như được họa sỹ vẽ từng nét từng nét thật tỉ mỉ, không ai có thể nhận nhầm, hẳn là một thể gia tử điển hình.

Vào giây phút nhìn thấy Lan Tranh, Sương Sương đã thất thố, có thể nói rằng đối với nàng, tầm quan trọng của Lan Tranh vượt xa rất nhiều người. Nàng và Lan Tranh cùng nhau lớn lên, thời niên thiếu cùng ước hẹn cho tương lai. Hôm đó ở cửa cung, lúc nhìn Lan Tranh cười ngửa rồi đi, nàng khóc đến thảm thiết, mà Lan Tranh đã cười ngửa đi xa bỗng phóng ngựa quay trở lại.

(Bê: để giải thích là Lan Tranh đi đầu mà Sương Sương khóc, thì Lan Tranh là thể tử con của Vương gia, Vương gia phải về đất phong ở Tây Nam nên Lan Tranh phải theo cùng. Đó cũng chính là lý do mà khi Khương Quốc bị lật đổ Lan Tranh không về kịp. Và đã để Sương Sương rơi vào tay Tiểu Đình tiểu nhân =))))))

Chàng thiếu niên tươi sáng cười ngửa quay về, chỉ vì muốn nói với thanh mai của mình một câu.

“A Ninh, nhất định ta sẽ cưới nàng!”

Đó là lời nói khác thường nhất trong những câu mà Lan Tranh từng nói với nàng, câu nói này khiến Sương Sương đang khóc trở nên bối rối, ngay cả khóc cũng quên mất. Mà chỉ nấc một cái.

Chờ khi Lan Tranh đỏ mặt rồi đi, nàng vẫn chưa kịp phản ứng lại.

Thái Tử đứng bên cạnh không nhịn được mà lắc đầu liên tục: “Tên tiểu tử thái Lan Tranh này thật sự trưởng thành rồi, xem ra đều đã quên hồi bé bị đánh thế nào.”

Khi còn bé Lan Tranh rất thích dính lấy Sương Sương, khi đó Thái Tử rất không ưa cái tên nhóc hay dính lấy muội muội của mình, nhưng Lan Tranh càng bị ngăn cản lại càng hăng, rốt cuộc đã thành công trở thành nam nhân mà Sương Sương thích nhất.

Khi một lần nữa gặp lại, nàng đã không còn là nàng thuở ban đầu nữa.

Những lời trước đây dường như cũng đã thành công đã trảng.

Sương Sương không biết những người xung quanh đã biến mất từ bao giờ, chờ khi Lan Tranh ôm lấy nàng, nàng mới phản ứng lại.

“Lan Tranh, chàng... chàng buông ta ra.” Sương Sương đưa tay muốn đẩy Lan Tranh ra, nhưng Lan Tranh lại không chịu buông: “A Ninh, cuối cùng ta cũng tìm được nàng. Ta vốn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại nàng nữa, nàng hãy theo ta đi, ta đã chuẩn bị xong xuôi rồi, hôm nay Ô Tương Đình sẽ không về phủ được.”

Sương Sương nghe thấy tên Ô Tương Đình thì càng dùng thêm sức đẩy Lan Tranh: “Chàng buông ra trước đã, ta có chuyện hỏi chàng.”

Lan Tranh nghe lời buông lỏng.

Sương Sương sắp xếp lại suy nghĩ, mới hỏi: “Chàng nói ta bị Ô Tương Đình đưa ra khỏi cung, rồi ném vào thanh lâu, chàng có chứng cứ gì không?”

Lan Tranh khẽ nhủ mảy: “A Ninh, nàng không tin ta sao?”

“Không, chẳng qua ta...” Sương Sương nói được một nửa, nhưng không biết nên nói tiếp như thế nào.

Lan Tranh nhìn nàng, giống như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng: “Nàng thích Ô Tương Đình rồi ư?”

Sương Sương trầm mặc, không hề phản bác lại.

Lan Tranh như đã sớm đoán được, nên hẳn cũng không quá kinh ngạc: “A Ninh, bây giờ nàng thích chỉ là con người giả tạo của hắn, nàng căn bản không hiểu bản chất thật của Ô Tương Đình, hắn đã lừa nàng. Nếu như nàng hỏi ta có chứng cứ gì không, thì sau khi nghe tin nàng chết, ta đã đến nơi mà người ta nói rằng nàng được mai táng, người nằm trong quan tài là cung nữ thiếp thân của nàng. Mặc dù gương mặt nàng ta đã bị phá hủy, nhưng nàng đã từng nói với ta rằng, vì bảo vệ nàng mà cung nữ thiếp thân của nàng đã bị bỏng ở bắp chân. Ta lại âm thầm tìm gặp cung nhân còn ở lại cung vào ngày nàng tuần táng, ngày đó có người chính mắt nhìn thấy một chiếc xe ngựa đi ra khỏi cửa cung, Tân Đế hoàn toàn không ngăn cản.”

“Vậy nhưng... điều đó cũng không thể chứng minh đây là do Ô Tương Đình làm.”

Lan Tranh lấy từ trong ống tay áo ra một tờ giấy: “Nhìn cái này rồi nàng sẽ tin.”

Sương Sương nhận lấy tờ giấy kia, sau khi đọc xong, nước mắt nàng không kiềm được nữa mà chảy ra.

Lan Tranh bước lên, yên lặng dùng khăn tay lau nước mắt cho Sương Sương: “A Ninh, không sao, chỉ là một kẻ lừa gạt mà thôi, nàng đừng quá khổ sở.”

Tờ giấy này là khế đất của Thục Kim Quật, bên trên viết rõ ràng tên của Ô Tương Đình.

Hoá ra người nàng thích thật sự là người đã ném nàng vào thanh lâu.

Sắc mặt Sương Sương tái nhợt, lúc này nội tâm nàng giống như một cây đào treo lơ lửng trên đỉnh đầu suốt mấy ngày, đến thời khắc này đã rơi xuống.

Nàng đau khổ, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Thì ra nàng không hề nợ Ô Tương Đình.

“Lan Tranh, ta muốn rời khỏi đây.”

Nàng không muốn nhìn thấy Ô Tương Đình nữa, bất kể đi đến đâu, chỉ cần không có Ô Tương Đình là được rồi.

Lan Tranh nói xong chuyện chính, chủ gánh hát vừa mới rời đi đột nhiên xuất hiện: “Chủ tử, không xong rồi, Ô Tương Đình trở về.”

Lan Tranh nhủ mảy, hẳn suy nghĩ một chút, lấy từ trong tay áo ra một cái bình đưa cho Sương Sương: “A Ninh, tối nay nàng tìm cơ hội đổ thứ này vào trong nước rồi cho hắn uống. Sau đó nàng đi một mình ra cổng sau của Ô gia, ta sẽ nghĩ cách đưa nàng đi. Ngay tối nay chúng ta sẽ rời khỏi Kim Lăng.”

Sương Sương nhận lấy chiếc bình, gật đầu rồi xoay người đi ra ngoài.

Bích Lăng vẫn còn đứng cánh ở chỗ cũ, nhìn thấy Sương Sương thì vội vàng nghênh đón.

“Phu nhân.”

Sương Sương giấu chiếc bình vào trong ống tay áo, biểu tình nàng vẫn được coi như bình tĩnh: “Không tìm thấy cô nương kia, thôi, chúng ta về xem hát tiếp đi.”

Lúc Sương Sương ngồi về chỗ, Thịnh phu nhân quay lại nhìn nàng, ánh mắt dịu dàng: “Bối mấy người già chúng ta xem hát nhằm chán lắm đúng không? Ta bảo Tiểu Đình mấy lần rồi, bảo nó dành thời gian ở bên con nhiều hơn, nhưng mà con yên tâm, Tiểu Đình cũng chuẩn bị bỏ một vài mục làm ăn, vẫn còn Tiểu Hà nữa, có thể đỡ dần phần nào, sao có thể để đệ đệ mình một mình mãi được.”

Sương Sương nghe Thịnh phu nhân nói xong thì không biết nói gì cho phải, mà Thịnh phu nhân lại mỉm cười vỗ vỗ mu bàn tay Sương Sương, bà còn nghiêng mặt qua nói: “Trước đây ta luôn nghĩ không biết Tiểu Đình sẽ thích kiểu cô nương như thế nào, nhưng sau khi thấy con thì đã biết, nó luôn giấu kín suy nghĩ trong lòng, từ nhỏ đã như vậy rồi. Ta cũng chưa từng thấy nó để ý tới chuyện gì, phảng phất như nó không thèm để ý đến những người khác. Khoảng thời gian này mới là khoảng thời gian nó ở nhà lâu nhất, còn bình thường nó luôn chạy từ Nam ra Bắc, hỏi nó tại sao phải làm khổ mình, nó cũng không nói. Nó giống như con diều, trước đây không có ai giữ dây, rốt cuộc bây giờ đã có rồi.” Bà lại cười nhìn Sương Sương: “Giao nó cho con, ta cũng thấy yên lòng.”

Sương Sương nặn ra một nụ cười, trên thực tế nàng đã khổ sở đến không tài nào chịu nổi.

Nàng cảm thấy tất cả những chuyện này giống như một giấc mộng, nàng rơi từ trên mây xuống, có người kéo nàng ra khỏi vũng bùn, đối xử tốt với nàng, trân trọng nàng, cứ thế, không biết từ bao giờ nàng đã giao trái tim của mình ra, còn tự nhủ ánh mắt của mình không hề sai.

Mà tất cả những điều này, đã sắp phải tỉnh lại theo giấc mộng.

Quả nhiên không lâu sau Ô Tương Đình trở về, mà cũng đúng lúc biểu diễn khúc hát cuối cùng.

Ô Tương Đình ngồi xuống bên cạnh Sương Sương, cùng nàng nghe xong vở diễn.

Vở diễn kết thúc, Ô Tương Đình cùng Sương Sương quay về Tư Thận Viện, đi được nửa đường Sương Sương bỗng dừng lại.

Ô Tương Đình cũng dừng lại, hần quay đầu lại nhìn Sương Sương: “Sao vậy?”

Sương Sương đưa tay ra với Ô Tương Đình, ánh mắt trong suốt: “Tướng công, ta đau chân.”

Ô Tương Đình nghe vậy, không nói hai lời liền bế Sương Sương lên, nẩy nha hoàn sau lưng không nhịn được mà cười trộm.

Sương Sương dựa đầu vào ngực Ô Tương Đình.

Về đến phòng, nàng nhất định không muốn rời khỏi Ô Tương Đình, nàng vẫn ôm hần thật chặt, giống như là ôm vào khúc gỗ cứu mạng.

Ô Tương Đình cũng để mặc Sương Sương ôm, hần sờ đầu nàng: “Thân thể không thoải mái sao?”

Sương Sương chôn mặt vào hõm cổ của Ô Tương Đình, khẽ lắc đầu.

Nàng một mực ôm chặt Ô Tương Đình cho đến tận khi hần đi tắm.

Bấy giờ Sương Sương mới lấy bình thuốc trong ống tay áo ra, nàng hít sâu mấy lần mới có đủ dũng khí đổ vào bình trà.

Đến khi Ô Tương Đình trở lại, nàng liền rót cho hần một ly nước.

“Tướng công, uống ly nước đi.” Nàng đưa nước tới bên miệng Ô Tương Đình, hần không hề do dự mà cứ thế uống cạn.

Sương Sương thấy hần uống xong, mới cố gắng cười một cái: “Ta đi tắm, tướng công chờ ta ngủ chung nhé.”

Lúc đi ra gian ngoài nàng còn có ý quay đầu lại, Ô Tương Đình ngồi ở mép giường, thấy nàng quay đầu thì cong khoé môi: “Muốn ta đi với nàng?”

“A, không cần. Bấy giờ ta không sợ nữa.” Sương Sương nói rồi nhanh chóng xoay người đi ra ngoài.

Sương Sương sợ thuốc không có tác dụng nhanh như vậy nên thật sự đi tắm, khi nàng tắm xong trở vào, Ô Tương Đình đã nằm trên giường ngủ say.

Nàng ngồi bên giường nhìn gương mặt say ngủ của đối phương hồi lâu, mới cầm một chiếc áo choàng đi ra ngoài.

Nha hoàn đã bị nàng đuổi hết về nghỉ ngơi, nhưng nàng vẫn rất căng thẳng, chỉ sợ gặp phải hạ nhân của Ô gia.

Thật là may mắn khi nàng không đụng phải ai cả.

Khi nàng đi đến cổng sau của Ô phủ, lại thấy ở nơi đó không có một bóng người nào.

Sương Sương đứng tại chỗ chờ trong khoảng một nén hương, nội tâm càng ngày càng bất an, đúng lúc này đột nhiên cánh cổng vang lên tiếng động.

Tầm mắt Sương Sương nhất thời bị hấp dẫn.

Sau đó nàng liền thấy cổng sau được mở ra từ bên ngoài, có mấy người đứng ngoài cổng, người đứng đầu tiên là Lan Tranh.

Lan Tranh nhìn thấy Sương Sương liền lập tức đi tới, hần nắm cổ tay Sương Sương, kéo nàng ra ngoài: “Nhanh lên, dù ta đã lên sai người thả thuốc mê xuống giếng, nhưng thuốc bị nước làm loãng, chỉ sợ không chống đỡ được bao lâu.”

Bê ngoài cổng có ngựa, Sương Sương biết cưỡi ngựa nên tự mình chọn một con ngựa, rồi trực tiếp ngồi lên.

Bọn họ phóng ngựa chạy như điên suốt quãng đường, khi đến cổng thành, giờ này cổng thành đã sớm đóng lại, nhưng Lan Tranh đánh ngựa đi lên trước, móc một cái lệnh bài từ trong ngực ra: “Mở cửa!”

Binh lính giữ cổng nhìn kỹ, phát hiện đây là lệnh bài của thái thú thành Kim Lăng thì rít rít nhường đường, mở cổng thành ra cho cả đoàn người đi.

Lan Tranh đã chuẩn bị thuyền ở bến tàu ngoài thành, vì để tránh việc Ô Tương Đình ngồi thuyền đuổi theo mà hần còn cố tình cho người phá hỏng toàn bộ thuyền đậu tại bến, dĩ nhiên là, cũng đã bồi thường số tiền tương ứng.

Sương Sương theo Lan Tranh lên thuyền, nhưng tim vẫn đập rất nhanh, trong lòng nàng vô cùng bất an.

Nàng đứng ở đầu thuyền, nhìn về thành Kim Lăng đang cách nàng ngày một xa.

Bỗng nhiên nàng nghe được tiếng vó ngựa, tiếng vó ngựa kia tiến đến càng ngày càng gần, chờ khi Sương Sương nhìn thấy rõ người ngồi trên lưng ngựa.

Vậy mà lại là Ô Trương Đình!

Ô Trương Đình cười ngửa đuổi theo.

Lan Tranh cũng chú ý tới, hần cau mày nhìn, mà lúc này bọn họ đã cách bờ một khoảng khá xa.

Ô Trương Đình dừng ngựa ở bến tàu, thuyền cũng ngày càng xa bờ, Sương Sương đã không còn nhìn thấy rõ mặt mũi của đối phương nữa.

Lan Tranh đi tới bên cạnh nàng: “A Ninh, quên hần đi.” (truyenfull & sstruyen, quên Bê đi.!~)

Cuối cùng Ô Trương Đình ở trên bờ không nhìn được nữa, máu từ trong miệng chảy tràn ra khoé môi, hần nâng tay lên chùi vết máu trên miệng.

Đôi mắt hần chìm trong đêm tối, đôi môi đỏ mọng vì dính máu tươi mà tăng thêm một phần tươi đẹp ma mị, gương mặt tinh xảo nữ tính dần dần trở nên khủng bố.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Trên đời này, Lan Tranh mới là nam nhân xứng đôi với nàng nhất

Biên tập: B3

Chạy trốn khỏi Ô gia vào nửa đêm đã là chuyện của ba ngày trước, thuyền cũng đã xuôi dòng được ba ngày.

Có lẽ lúc này không nên gọi Gia Ninh là Sương Sương nữa, trong ba ngày này nàng luôn một mực ở trong phòng của mình, không hề bước ra ngoài, thức ăn cũng đều do Lan Tranh tự mình đưa qua, rồi ngồi đợi cho nàng ăn xong.

Sang đến ngày thứ tư, Gia Ninh bỗng từ trên giường ngồi dậy, chạy vọt ra khỏi phòng: “Lan Tranh, Lan Tranh.”

Lan Tranh vốn đang đứng trên mạn thuyền, nghe được tiếng Gia Ninh thì nhanh chóng đi tới: “A Ninh, sao vậy?”

Gia Ninh suy nghĩ chốc lát, dứt khoát dắt tay Lan Tranh vào trong phòng nàng.

Lan Tranh không hiểu lắm, khi thấy Gia Ninh lôi hần vào trong phòng, còn lập tức đóng cửa, biểu tình của hần nhất thời cứng lại, vẻ mặt có chút hốt hoảng, dường như còn mang theo nỗi xấu hổ không tên: “A Ninh, có chuyện gì không?”

Gia Ninh không phát hiện ra sự khác thường của Lan Tranh, nàng vội vàng ngồi xuống giường, cuốn ống quần của mình lên, dọa cho Lan Tranh sợ hết hồn.

Hần mấp máy môi, cuối cùng tiến lên giữ tay Gia Ninh lại: “A... A Ninh, thế này hơi nóng vội!”

“Muộn rồi.” Nàng nằm ba ngày mới nhớ ra cái lắc chân trên cổ chân trái, nàng cảm thấy cái lắc chân này chính là thứ khiến Ô Trương Đình tìm được nàng mấy lần liền.

Sau khi Gia Ninh kể lại sự tình cho Lan Tranh nghe, vẻ mặt hần cũng trở nên ngưng trọng.

Gia Ninh cuốn ống quần bên trái của mình lên, chỉ thấy trên cổ chân nhỏ nhắn trắng như tuyết là một cái lắc chân hình hoa thược được màu đen.

Lan Tranh nhìn Gia Ninh: “A Ninh, ta có thể nhìn thử không?”

Gia Ninh gạt đầu, nàng và Lan Tranh cùng nhau lớn lên, nàng cũng không phải là người quá đề tâm đến những chuyện này.

Nhận được sự đồng ý của Gia Ninh, Lan Tranh mới đưa tay ra sờ vào cổ chân nàng, hần cẩn thận kiểm tra, phát hiện trên lắc chân này có một ổ khoá nhỏ xíu, nhưng bọn họ không có chìa khoá.

Hần ngẫm nghĩ, rồi rút một con dao găm từ giày ống ra.

Lúc hần rút dao găm, còn nhẹ giọng nói với Gia Ninh: “A Ninh đừng sợ.”

Gia Ninh không nhìn được mà đá thẳng vào ngực Lan Tranh: “Chàng đang đồ ta như đồ dành nữ nhân khác sao?”

Thật ra thì khi còn bé, lá gan của nàng lớn hơn của Lan Tranh.

Khi còn bé nàng cảm sâu dọa hần, còn dọa làm hần khóc lên, đó cũng là lần đầu tiên Lan Tranh không để ý tới Gia Ninh suốt mấy ngày liền, nhưng cuối cùng hần vẫn phải lúng túng chạy đến nói chuyện với Gia Ninh, bởi hần phát hiện rằng dù hần không đến tìm Gia Ninh chơi thì Gia Ninh vẫn còn có thể chơi với những tiểu nam hài khác.

Cho nên, khi Gia Ninh và Lan Tranh ở chung với nhau, trên căn bản đều là Gia Ninh làm chủ, nắm giữ Lan Tranh trong tay.

Lan Tranh bị đá một cước, nhưng không có lấy một chút tức giận, thậm chí khoé miệng còn vương ý cười: “Nàng đúng là không thay đổi chút nào, vẫn dữ dằn như vậy.”

Gia Ninh mỉm môi, thu chân về: “Dĩ nhiên là ta không thay đổi rồi.”

Nàng đã quyết tâm quên hết những ngày tháng qua, quên Ô Tương Đình, quên đi một bản thân hèn yếu phải đi tìm cảm giác an toàn từ người khác.

Lan Tranh thấy vẻ mặt Gia Ninh chợt trở nên cô đơn, hần bèn cố ý cười nói: “Nàng còn nhớ lần đầu tiên nàng cười ngựa không? Ta còn không cười giới bằng nàng, Ngô tướng quân thì một mực khen ngợi nàng, nói nàng không hổ danh là cháu gái của Bình Vũ đại tướng quân.”

Đương nhiên là nàng nhớ, nàng còn nhớ con ngựa kia có tên là Hồng Ngọc, một con ngựa nhỏ xinh đẹp ngoan ngoãn.

“Không biết Hồng Ngọc có còn sống không nhỉ?” Gia Ninh thấp giọng: “Có lẽ đã chết rồi.”

Hắn là cung điện mà nàng ở cũng đã nghênh đón chủ nhân mới.

Lan Tranh không ngờ mình còn khiến Gia Ninh khổ sở hơn, ánh mắt hần tràn đầy lo âu: “A Ninh.”

“Được rồi, không nghĩ đến những chuyện kia nữa, đằng nào thì ta cũng phải trở về, ta sẽ đuổi Tân Đế kia khỏi ngôi vị đó, đó không phải long ý của hần, đó là của hoàng huynh ta.” Gia Ninh trở nên chăm chú, nàng rũ mi, nhìn thiếu niên tuổi trẻ ngồi xổm trước mặt: “Chàng sẽ giúp ta chứ, Lan Tranh?”

Lan Tranh cười cung chiêu: “Tất nhiên là ta sẽ giúp nàng rồi, ta không giúp nàng thì ai giúp nàng.”

Gia Ninh nghe được câu này mới hết buồn mà mỉm cười, một lần nữa nâng chân trái lên: “Chàng nhanh nhìn thử cho ta xem có thể cỡi được cái này không.”

“Được được được, Công Chúa điện hạ của ta, nàng chờ một chút.”

Nhưng Lan Tranh thử thật lâu, còn làm đỏ cả cổ chân Gia Ninh, vậy mà vẫn không tài nào cắt đứt được lác chân.

Chân mày hần càng nhăn càng chặt: “Loại sắt này có gì đó rất khác thường.”

“Vậy làm sao bây giờ?” Gia Ninh nghĩ rằng nếu như nàng vẫn đeo thứ này, kiểu gì Ô Tương Đình cũng sẽ tìm được nàng.

Lúc đó... nàng bỏ thuốc Ô Tương Đình, còn chạy trốn, mặc dù do hần lừa gạt nàng trước, nhưng dựa theo tính tình của hần thì, cũng không biết sẽ làm ra chuyện gì để trả thù nàng.

Nàng có chút oán hận Phụ Hoàng của mình, tại sao năm đó lại cho gọi phụ tử Ô gia vào kinh chứ, nếu như Ô Tương Đình không vào kinh, bọn họ sẽ không gặp mặt, những chuyện như bây giờ cũng sẽ không xảy ra.

Lan Tranh trầm ngâm, hần ngược mắt nhìn Gia Ninh: “Nếu không thì cắt chân vậy?”

Vừa dứt lời, mặt hần liền bị một cái gối đập vào, giọng nói tức đến hộc máu của Gia Ninh vang lên bên cạnh: “Lan Tranh, ta cảnh cáo chàng, chàng không được phép trêu chọc ta, không buồn cười một chút nào.”

Lan Tranh bật cười lấy gối xuống, hần miễn cưỡng mỉm môi không cười nữa: “Được, không đùa nàng nữa, ta sẽ phái người tới Thục Kim Quật và Ô gia, xem có thể tìm chìa khóa hay không. Đồng thời khi về đến nhà ta, ta sẽ tìm cho nàng những thợ thủ công giỏi nhất. Nếu Ô Tương Đình không biết điều mà đuổi theo, ta sẽ mang hần ra làm thức ăn cho cá, được không?”

Gia Ninh nhú mày, nàng hơi do dự: “Cho cá ăn có chút... Để hần không đuổi kịp là được.”

“A Ninh, nàng không thể mềm lòng với hần.” Lan Tranh nhìn thấu suy nghĩ của Gia Ninh, không nhịn được nói.

Gia Ninh rút chân về, nàng không muốn nhắc đến vấn đề này: “Được rồi, ta đã biết, chàng đi đi.”

Lan Tranh đứng dậy, hần xoay người, đi được hai bước thì dừng lại: “A Ninh, nàng đã buồn bực ngồi trong phòng suốt ba ngày rồi.”

Công Chúa Gia Ninh của trước đây không thể ngồi yên trong phòng, nàng thích náo nhiệt, thích cái cảm giác được mọi người vây quanh.

Lần này gặp lại, hần cảm thấy trên người đối phương có gì đó đã thay đổi. Gia Ninh của hần bỗng thích khốc hơn, không còn quyết đoán, nàng giống như một đứa trẻ bị buộc phải lớn lên. Vì chưa kịp chuẩn bị đón nhận tất cả những chuyện này nên gương mặt nàng đã vương nỗi ưu sầu không nên có.

Gia Ninh chớp mắt, nàng thả ống quần xuống, quay lại ngồi vào chiếc giường bên cửa sổ: “Ta không muốn ra ngoài, ngoài đó cũng chỉ thấy mỗi mặt sông, chẳng có gì khác nhau.” Nàng nói tiếp: “Còn bao lâu nữa mới đến Tây Nam?”

“Nếu như nhanh thì có thể đến trước mùa đông.”

Gia Ninh muốn gặp cha của Lan Tranh, khuyên ông ấy xuất binh giúp nàng.

Gia Ninh không muốn ra khỏi phòng. Lan Tranh đành phải cầm bàn cờ vào tìm Gia Ninh, tài nghệ đánh cờ của Gia Ninh không cao, hạ cờ xuống lại do dự nhặt lên, nếu là Ô Tương Đình thì đã sớm đánh vào tay nàng rồi, nhưng ở trước mặt Lan Tranh, nàng liền không mấy may quan tâm, không hề lén lút đi chuyển quân cờ mà trái lại nàng còn ngang nhiên chơi xấu.

“Quân này, vừa rồi ta đặt sai vị trí.” Nàng nói đến hợp tình hợp lý.

Lan Tranh liếc nhìn: “Có phải nàng vốn muốn đặt ở chỗ này không?” Hần cầm quân cờ của Gia Ninh lên đặt sang vị trí khác, Gia Ninh nhìn kỹ, phát hiện vị trí này còn tốt hơn so với vị trí nàng muốn đặt, nên lập tức gạt đầu.

Lan Tranh luôn nuông chiều Gia Ninh một cách vô điều kiện, chỉ cần không vi phạm vào nguyên tắc của hắn.

Nên kỳ thật tài nghệ đánh cờ của Gia Ninh kém đến mức này, một phần là do Lan Tranh nuông chiều. Phần còn lại là do hoàng huynh của Gia Ninh, hắn cũng nuông chiều Gia Ninh hết cỡ, luôn mặc kệ năng thu cờ.

Hồi lâu sau, Gia Ninh không muốn chơi tiếp nữa, không có ý nghĩa. Nàng ném quân cờ vào hộp: “Không thích, lâu như vậy rồi mà vẫn chưa phân thắng bại.”

“Tài chơi cờ của ta quá kém, đừng nóng giận.” Lan Tranh vội dủ dũi.

Gia Ninh nhìn hắn: “Sao chàng không nổi câu vậy? Ta thu cờ về chàng không tức giận sao?”

Lan Tranh cảm thấy vấn đề này căn bản không có gì cả, hắn cười cười: “Nếu như là người khác thu cờ, có lẽ ta sẽ tức giận, nhưng vì là nàng nên ta không có lý do gì để tức giận cả. Cùng nàng đánh cờ, ta đã rất vui vẻ rồi.”

Gia Ninh nhìn Lan Tranh bằng ánh mắt chán ghét: “Chàng nói chuyện càng ngày càng buồn nôn, chàng thành thật khai báo đi, có phải ở Tây Nam chàng đã thích cô nương nào rồi đúng không? Chàng nói sớm cho ta biết, tránh cho đến khi đó ta phải chịu lúng túng.”

Lan Tranh tựa hồ bất đắc dĩ, hắn thở dài, dứt khoát không tranh chấp với nàng nữa, chỉ yên lặng thu toàn bộ quân cờ vào.

Vào đêm trước khi vào mùa đông, rốt cuộc thì bọn họ cũng xuống thuyền, chẳng qua vẫn còn chưa đến được lãnh thổ của Lan Tranh, bọn họ chỉ chuyển từ đường thủy sang đường bộ mà thôi.

Khiến Gia Ninh hơi phiền chính là, Lan Tranh và Ô Tương Đình có chút giống nhau quá mức, cả hai người đều muốn bọc nàng lại thật kín, chỉ hận che giấu đến một sợi tóc cũng không lọt được ra ngoài.

Lan Tranh sắp xếp cho Gia Ninh một nha hoàn hầu hạ, nha hoàn kia tên là Tích Linh, lớn hơn Gia Ninh hai tuổi, hình như trước đây nàng ta hầu hạ Lan Tranh, bây giờ bị phái tới hầu hạ Gia Ninh.

Trong khoảng thời gian này, Ô Tương Đình cũng không có đuổi theo, điều này khiến Gia Ninh thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời trong lòng cũng có những cảm xúc phức tạp khác, nàng nghĩ, có phải Ô Tương Đình đã buông tha cho nàng rồi hay không? Suy đoán này khiến nàng vừa vui vẻ cũng vừa mất mát.

Tuy nàng đã tự cảnh cáo chính mình hãy coi thời gian chung sống với đối phương như một giấc mộng, nhưng trên thực tế lại không dễ dàng làm được.

Dù Lan Tranh luôn tìm mọi cách để khiến nàng vui vẻ, nhưng nàng vẫn không kìm được mà nghĩ tới Ô Tương Đình.

Gia Ninh thở dài.

Nàng không thể nhớ hắn nữa, nhất định nàng phải quên hắn, lần sau gặp mặt, nếu như hắn giúp Tân Đế làm việc, vậy thì bọn họ chính là kẻ thù của nhau, nàng sẽ không mềm lòng với Ô Tương Đình.

Lan Tranh không ngại khi nàng đã từng làm thiếp của Ô Tương Đình, mình cũng nên thay đổi tính nết, nàng vốn không hề ghét Lan Tranh, hắn hiểu nàng, quen thuộc với nàng, biết mọi vui giận của nàng. Trên đời này, Lan Tranh mới là nam nhân xứng đôi với nàng nhất.

Ngày hôm ấy khi tiến vào lãnh thổ của Lan Tranh, tuyết đầu mùa đã rơi xuống.

Gia Ninh ngồi trong cỗ xe ngựa to lớn, trên người mặc áo ngoài màu đỏ, mạng che mặt che kín gương mặt nàng.

Lan Tranh cùng đồng hành với nàng.

Khi vào thành, toàn bộ binh lính canh cổng đều quỳ xuống.

“Cung nghênh Lan thế tử trở về.”

Gia Ninh theo Lan Tranh vào thành, vừa vào đến nơi, nàng liền nói với Lan Tranh rằng nàng muốn tới gặp cha của hắn trước. Nhưng Lan Tranh lại muốn nàng nghỉ ngơi.

“A Ninh, một đường thuyền xe vất vả, nàng cũng mệt mỏi rồi, ta đã cho người chuẩn bị xong phủ đệ cho nàng, nàng nghỉ ngơi cho khỏe trước đã, sau đó ta sẽ sắp xếp để nàng và Phụ Vương ta gặp mặt.”

“Phủ đệ?” Gia Ninh nhíu mày: “Ta không được ở trong phủ của chàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 57: “Lan Tranh, nếu chàng lừa gạt ta, nhất định ta sẽ hận

chàng.”

Biên tập: B3

“A Ninh, nhà ta người đông lắm miệng, ta sợ đến lúc đó bọn họ lại làm ảnh hưởng đến sự yên tĩnh của nàng.” Lan Tranh vội vàng giải thích, hình như hẳn sợ Gia Ninh tức giận nên ánh mắt còn mang theo vẻ cầu khẩn.

Gia Ninh biết Lan Tranh có nhiều đệ đệ muội muội, vì ngoài chính thê ra thì cha của Lan Tranh còn có mười mấy vị thiếp thất, Lan Tranh là đích trưởng tử, mà phía sau hẳn có rất nhiều đệ đệ muội muội. Nàng cũng không biết có chính xác bao nhiêu người, nhưng ngay cả mẫu thân Lan Tranh cũng sinh đến bốn, năm hài tử.

Nàng cẩn thận suy nghĩ, chỉ có thể nói: “Vậy cứ tạm thời như thế đi, nhưng chàng nhớ sắp xếp cho ta và Phụ Vương chàng gặp mặt càng sớm càng tốt.”

Vì nàng mà Lan Tranh chuẩn bị phủ đệ rất lớn, hơn nữa cũng có rất nhiều hạ nhân.

Lan Tranh để Tích Linh ở bên cạnh nàng làm nha hoàn thiếp thân.

Nhưng Gia Ninh không có hứng thú xem phủ đệ lớn hay nhỏ, không quan tâm phòng nàng rộng bằng căn nào, bên trong trang hoàng hoa lệ ra sao, nàng chỉ muốn sớm được gặp cha của Lan Tranh, sau đó hỏi xem ông ấy có thể giúp nàng hay không.

Dù sao thì năm đó Phụ Hoàng của nàng cũng có ân với cha Lan Tranh, lãnh thổ của cha Lan Tranh vốn không được rộng lớn như thế này, là Phụ Hoàng nàng tự mình cắt thêm một vùng đất rộng lớn của mình rồi cấp cho cha Lan Tranh.

Thậm chí thiếu thời, cha Lan Tranh cũng là bạn thân của Phụ Hoàng nàng, khi Phụ Hoàng nàng vẫn còn là Hoàng Tử, hai người còn cùng nhau xông pha chiến trường.

Lan Tranh đưa Gia Ninh về nghỉ ngơi xong thì chuẩn bị hồi phủ, trước khi đi hẳn còn an ủi nàng: “A Ninh, nàng đừng lo lắng, ta sẽ nhanh chóng sắp xếp. Người trong phủ này đều do ta tự mình lựa chọn, nếu nàng có gì không hài lòng thì cứ nói thẳng với Tích Linh.”

“Ta có thể xuất phủ không?”

Lan Tranh nghe được câu hỏi này thì vẻ mặt trở nên khó xử: “A Ninh, tướng mạo của nàng quá mức nổi bật, mặc dù đang ở lãnh thổ của Phụ Vương ta, nhưng nếu có người xấu, ta sợ...”

Gia Ninh không muốn nghe tiếp nữa, nàng quay mặt sang chỗ khác, hai mắt đã chuyển sang âm trầm: “Ta biết rồi, chàng nhanh đi nói chuyện với Phụ Vương chàng đi.”

“Nàng đừng giận, ta sẽ đi ngay bây giờ.” Lan Tranh để lại những lời này rồi mới rời đi.

Mùa đông ở Tây Nam cũng không giá rét như ở kinh thành, chẳng qua Gia Ninh không quen với cái rét ẩm ướt ở Tây Nam. Nàng ngồi ở trong phòng mà thấy cả người ẩm ướt, Tích Linh đốt chậu than nhưng nàng vẫn cảm thấy lạnh.

Lạnh lẽo thế này cũng không muốn ra cửa, chỉ có thể ngồi trên giường đắp chăn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cây cối ở nơi này không giống với kinh thành, khi vào mùa đông, cây cối ở kinh thành chỉ còn trơ lại cành, mà ở nơi này, dù đến mùa đông nhưng cây cối vẫn xanh um tươi tốt như thường, bông tuyết rơi lên tán cây, giống như hoa lê nở trên cành.

Tích Linh đi từ bên ngoài vào, thấy Gia Ninh vẫn ngồi bên cửa sổ thì mỉm cười đi tới: “Cô nương, hôm nay gió lớn, cẩn thận bị nhiễm lạnh.” Nàng ta cố ý cầm một túi nước nóng đưa cho Gia Ninh.

Gia Ninh nhận lấy, bỏ túi nước nóng đã nguội sang một bên: “Bao giờ thế từ nhà người tới? Hẳn nói sao?”

Từ sau hôm đó khi Lan Tranh rời đi, suốt ba ngày liền không thấy tới, nàng sắp không còn kiên nhẫn ngồi đây chờ nữa rồi.

“Hôm nay thế từ sẽ tới, trước đó đã có người báo tin.” Tích Linh cầm túi nước nguội lên: “Cô nương, hay là ta đóng cửa sổ lại nhé, vạn nhất cô nương bị lạnh thì thế từ sẽ đau lòng.”

Gió từ ngoài cửa sổ thổi vào trong nhà, bông tuyết xoay một vòng rồi rơi xuống người Gia Ninh.

Từ sau khi rời khỏi thành Kim Lăng, sắc mặt của nàng vẫn luôn rất trắng, mày đen môi đỏ chính là màu sắc duy nhất trên gương mặt nàng.

Gia Ninh nghe thấy lời của Tích Linh thì nói: “Nếu như hẳn đau lòng ta thì đã nên sớm xuất hiện rồi, có lẽ hẳn chỉ đang lừa gạt ta thôi.”

Đợi ba ngày, đến mặt Lan Tranh cũng không thấy đâu, nội tâm Gia Ninh đã sớm rối loạn, nàng suy đoán không biết có phải cha Lan Tranh không muốn giúp nàng hay không.

Tích Linh nghe vậy thì trực tiếp quỳ xuống đất, biểu tình nàng ta hốt hoảng: “Cô nương đừng nóng giận, là nô tỳ nói sai.”

“Người đứng lên.” Gia Ninh nhíu mày, nàng không thích nha hoàn này, tuy bên ngoài Tích Linh này luôn một mực tỏ ra cung kính với nàng, nhưng lại luôn lừa gạt nàng, chỉ biết nói tốt cho thể tử của nàng ta. Nếu như nàng hơi tò vò không vui, nàng ta liền lập tức quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, cứ như nàng là một người xấu xa tội ác tày trời vậy, khiến Gia Ninh hết sức tức giận: “Đi ra ngoài đi.”

Đến đêm, tuyết cũng ngừng, rớt cuộc Lan Tranh đã tới.

Lúc tới trong tay hắn còn cầm một chiếc hộp gỗ đen bóng, vừa đi vừa nói: “A Ninh, nàng xem ta mang cho nàng cái gì này.”

Vào phòng, hắn liền nhìn thấy Gia Ninh đang đứng ở giữa phòng.

Gia Ninh mặc một thân xiêm áo thủy hồng, bên ngoài khoác áo lông cáo màu trắng, một nửa mái tóc dài xoã tung trước ngực, dưới ánh nến, gương mặt đó càng thêm rực rỡ.

Nàng cực kỳ giống một con chim hoàng yến xinh đẹp, được nuôi lớn trong lồng son. Dù bây giờ đã bay ra khỏi lồng, nhưng khi mọi người nhìn thấy nàng, vẫn sẽ cảm thấy nàng thích hợp ở trong lồng son hoa lệ hơn. Dùng châu báu tới chài chuốt bộ lông xinh đẹp của nàng, dùng vàng ròng cho nàng làm đồ chơi.

Lan Tranh hơi khựng lại, mặc dù bọn họ cùng nhau lớn lên, nhưng Gia Ninh của hiện tại càng thêm xinh đẹp hơn nhiều so với thời niên thiếu, giống như một đoá hoa mẫu đơn quốc sắc thiên hương, từ nụ hoa mới chớm nay bung nở hoàn toàn.

Nếu chỉ nói đẹp thôi thì chưa đủ, phong thái cao quý trên người Gia Ninh chính là thứ mà người ngoài không thể nào bắt chước được, nàng vốn dĩ chính là cô nương gia tôn quý nhất thiên hạ, cho dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn, vẻ cao ngạo trên gương mặt nàng cũng không hề giảm bớt, thậm chí còn thêm lửa cho vẻ đẹp của nàng.

Gia Ninh là lửa, còn phần lớn cô nương trên thế gian này đều là nước.

Lửa sẽ làm bị thương người nào muốn tiến lại gần.

“A Ninh.” Lan Tranh thấy vẻ mặt Gia Ninh không hề thay đổi, giọng điệu của hắn liền trở nên cẩn thận: “Trời chuyển lạnh rồi, ta tìm cho nàng một khối noãn ngọc, đeo noãn ngọc này trên cổ thì sẽ không thấy lạnh nữa.”

(*) *Bê: Noãn ngọc: Ngọc sườn ảm.*

Hắn đi tới, mở hộp ra cho Gia Ninh nhìn, chỉ thấy bên trong hộp có một khối ngọc màu đỏ đang lẳng lẳng nằm yên, Gia Ninh nhàn nhạt liếc mắt, rồi lập tức thu hồi.

Lan Tranh thấy Gia Ninh không có hứng thú bèn đặt cái hộp lên trên bàn: “A Ninh, hôm kia ta cùng Phụ Vương đi săn bắn, ta vốn muốn tìm một cơ hội thích hợp để nói với ông, nhưng không ngờ sau buổi đi săn Phụ Vương ta đã bị nhiễm phong hàn, đến giường cũng không dậy nổi. Cho nên bây giờ ta mới có cơ hội đến thăm nàng, lát nữa ta còn phải về hầu bệnh.”

“Phụ Vương chàng bị bệnh?” Gia Ninh nghe vậy mới nghiêng đầu nhìn về phía Lan Tranh, nàng cắn môi dưới: “Bệnh tình có nghiêm trọng không?”

Lan Tranh thở dài: “Ta cũng không biết, nhưng ta tin nhất định Phụ Vương ta sẽ sớm khỏi. Khi nào bệnh tình của ông khá hơn một chút, ta sẽ mang nàng tới gặp. A Ninh, nàng yên tâm, ta sẽ không bỏ mặc nàng.”

Gia Ninh nghe được câu này, ánh mắt không nhịn được đỏ lên, hiện giờ trong khắp thiên hạ này, nàng chỉ còn lại mỗi mình Lan Tranh. Hoành huynh nàng bị vây hãm trong nhà tù mà nàng không thể làm gì. Nàng dần dần ý thức được sự vô dụng của bản thân, hoá ra bỏ đi thân phận Công Chúa, nàng không còn lại bất cứ cái gì, vừa vô dụng lại ngu xuẩn.

“Lan Tranh, nếu chàng lừa gạt ta, nhất định ta sẽ hận chàng.” Gia Ninh cắn môi nhìn Lan Tranh, tất cả mọi người trên đời này đều có thể lừa gạt nàng, nhưng Lan Tranh thì không.

Lan Tranh hơi ngần ngại, nhưng rất nhanh sau đó, hắn nở nụ cười: “Sao ta có thể gạt nàng chứ.”

Gia Ninh nghe lời hắn nói, mới miễn cưỡng lộ ra chút ý cười.

Lan Tranh vội vàng lấy noãn ngọc từ trong hộp ra: “A Ninh, để ta giúp nàng đeo lên, ta đã cố ý bảo thợ thủ công khắc tên nàng lên trên.”

Gia Ninh suy nghĩ chốc lát, vẫn đưa tay ra: “Để ta tự đeo.”

Lan Tranh cũng không cưỡng cầu, hắn đặt noãn ngọc vào lòng bàn tay Gia Ninh: “Hai ngày nữa ta sẽ đưa thợ thủ công đến, thử xem có thể tháo lắc chân trên chân nàng ra không.”

“Hai ngày nữa? Ngày mai chàng không đến sao?”

“A Ninh, Phụ Vương ta bệnh nặng, ta cần ở bên cạnh trông nom, tuy ta có nhiều đệ đệ muội muội, nhưng tuổi bọn họ còn quá nhỏ, người làm huynh trưởng như ta không khỏi phải gánh trách nhiệm nhiều hơn.”

Gia Ninh yên lặng nhìn đối phương: “Ta hiểu.”

Lan Tranh cùng nàng trò chuyện một hồi liền rời đi, trước khi đi hắn đứng ở cửa rất lâu: “A Ninh, nàng ngủ đi, ta đi đây.”

Hắn vừa dứt lời thì có một túi nước nóng được nhét vào tay hắn: “Đi đường cẩn thận.”

Lúc này tuyết lại rơi, Lan Tranh cười ngửa tới, không biết ngựa có bị trượt chân hay không.

Lan Tranh phát hiện túi nước nóng trong tay hắn còn mơ hồ toả ra mùi hương, là mùi hương trên người Gia Ninh. Túi nước nóng này được nàng cầm trong tay nên cũng dính mùi hương trên người nàng.

Hắn cúi đầu cười một tiếng, khi ngẩng đầu lên thì hai mắt như sáng rực: “Ta biết rồi.”

Gia Ninh thấy hấn cười có mấy phần ngốc nghếch thì không biết nói gì cho phải, nàng đẩy Lan Tranh: “Đi đi, đừng ngăn người ở đây nữa, Tích Linh sẽ đưa chàng đi, ta không tiễn chàng.”

Lan Tranh nói hai ngày sau sẽ tới, nhưng qua hai ngày vẫn không thấy hấn đâu.

Hôm đó Gia Ninh đứng trước cửa sổ, Tích Linh khuyên Gia Ninh: “Cô nương, thế từ vừa mới báo tin, nói rằng có chuyện làm tri hoãn, sợ là phải mấy ngày nữa mới tới được.”

Mấy ngày nay tuyết rơi nhiều, sắc mặt Gia Ninh cũng sắp trở nên cùng màu với tuyết ở bên ngoài rồi. Nàng lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, một lát sau, nàng đưa tay đóng cửa sổ lại.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: “Sương Sương cô nương, thật là trùng hợp.”

Biên tập: B3

Tuyết bên ngoài rơi càng ngày càng nhiều, lư hương trong phòng là do Tích Linh đốt, mùi thơm coi như tươi mát trong lành.

Gia Ninh ngồi trong phòng, bưng một ly trà nóng trong tay, nàng rũ mắt, nhìn thấy lá trà dập dềnh trên ly trà, giống như một chiếc thuyền lá, chẳng qua cuối cùng thuyền lá cũng phải chìm vào đáy nước.

“Phụ Vương chàng khỏi bệnh chưa?” Nàng nhẹ giọng hỏi, có lẽ là ban đêm ngủ không ngon nên khoé mắt Gia Ninh hơi đỏ.

Lan Tranh ngồi ở đối diện Gia Ninh, trên mặt mang theo nụ cười âm áp: “A Ninh, nàng đừng giận ta, mấy ngày nữa là ta có thể đưa nàng đi gặp Phụ Vương ta rồi. Ta đã nói với ông, ông rất vui khi nàng đến gặp. Đứng rồi, còn có Mẫu Phi của ta nữa, trước đây bà chưa từng gặp nàng, bây giờ đặc biệt muốn gặp, bà muốn...” Về mặt hấn có mấy phần xấu hổ: “Bà muốn gặp nàng dâu tương lai của mình.”

Nắp trà đựng phải ly trà, phát ra tiếng vang thanh thúy.

Gia Ninh nâng mắt lên nhìn thanh niên ở trước mặt, đối với nàng mà nói thì người này vốn rất quen thuộc, nhưng dường như ngay lúc này đây, nàng phát hiện ra mình không còn thấy quen thuộc chút nào.

“Chàng muốn thú ta?”

Lan Tranh không hề do dự mà gật đầu: “Năm đó lời ta nói trước khi ta rời khỏi kinh thành cũng không phải là lời nói đùa.”

“Nhưng ta đã từng làm thiếp thất của Ô Tương Đình, chàng không ngại sao?” Gia Ninh nhìn thẳng vào mắt Lan Tranh.

Lan Tranh vội lắc đầu: “A Ninh, là do người kia lừa gạt nàng, nếu như không có hấn thì chúng ta đã sớm thành hôn rồi. Nhưng hiện tại vẫn chưa muộn, ta đã quyết định, chờ khi nàng ra mắt Phụ Vương ta xong, ta sẽ chính thức nghênh thú nàng.”

Gia Ninh đặt ly trà lên bàn, giọng nói có hơi tức giận: “Chàng muốn ta gả cho chàng, ta dùng danh nghĩa gì để gả cho chàng đây? Dùng thân phận Công Chúa mất nước, hay là chàng cũng định làm giống Ô Tương Đình, muốn ta mạo danh làm người khác?” Nói đến đây, rốt cuộc nàng không nhận được nữa, nàng đứng bật dậy khỏi chỗ ngồi: “Ta sẽ không gả cho chàng, trừ phi chàng cứu hoàng huynh của ta ra.”

Lan Tranh cũng đứng lên, hấn định kéo tay Gia Ninh, nhưng nàng tránh được.

Nàng ngẩng mặt nhìn hấn, ánh mắt vừa uất ức vừa tức giận: “Lan Tranh, nếu chàng không giúp ta thì hãy nói thẳng, ta không cầu xin chàng.”

“A Ninh, sao ta có thể không giúp nàng được cơ chứ?” Lan Tranh tiến lên một bước, dùng sức kéo Gia Ninh vào trong ngực, cất giọng dịu dàng: “Ta và nàng cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ nàng không tin vào tình cảm giữa chúng ta sao?”

Gia Ninh giãy giụa nhưng vẫn không thể đẩy được đối phương ra, nàng cực kỳ tức giận: “Chàng buông ta ra!”

Lan Tranh thở dài, hấn chậm rãi buông Gia Ninh ra, nhưng vừa buông tay thì chợt thấy thân thể đối phương cứ thế mềm nhũn mà ngã xuống.

“A Ninh!” Hấn vội vã đưa tay đỡ lấy thân thể nàng.

Gia Ninh vừa tỉnh lại liền nhìn thấy Lan Tranh, hai mắt hấn đỏ bừng, gương mặt lún phún râu, đáng vẻ chật vật lúc này của hấn nào có chút phong độ của công tử thế gia.

Hấn thấy nàng tỉnh dậy thì nói: “A Ninh, thân thể nàng có khó chịu ở chỗ nào không?”

Nàng suy nghĩ chốc lát, chậm rãi lắc đầu: “Ta ngất đi sao? Ngất trong bao lâu?”

“Nàng ngủ suốt ba ngày rồi.” Lan Tranh nắm lấy bàn tay Gia Ninh, trong mắt tràn ngập nỗi tự trách: “Đều tại ta, ta không nên làm nàng tức giận.”

Hắn thấy Gia Ninh không nói lời nào thì giọng nói trở nên khàn khàn: “A Ninh, nàng đừng nóng giận, chờ thân thể nàng tốt hơn, chúng ta liền tới gặp Phụ Vương ta, ta... ta sẽ không nói lung tung nữa. Khi nào nàng muốn gả cho ta cũng được, ta không ép nàng, được không?”

Gia Ninh nghe xong thì chuyển tầm mắt sang liếc hắn: “Chàng sẽ không lừa ta chứ?”

Lan Tranh lắc đầu liên tục: “Tuyệt đối không.”

Lan Tranh mời đại phu cho nàng, đại phu nói nàng nhất thời tức giận nên mới ngất đi.

Đại phu kia kê cho Gia Ninh rất nhiều thuốc, khi nàng vừa uống vào liền cứ thế cau mày, nhưng nàng thực sự muốn nhanh khoẻ lên, dù sao thì lời của Lan Tranh cũng không bằng quyết định của Phụ Vương hắn, chỉ khi nào nàng gặp được cha của Lan Tranh, khi ấy mới biết nàng có thể mượn binh hay không.

Nàng vừa bệnh chính là hơn nửa tháng trời, trong nửa tháng này, trái lại ngày nào Lan Tranh cũng tới, chờ khi nàng ngủ rồi mới lặng lẽ rời đi.

Mỗi ngày hắn đều trông nom Gia Ninh uống thuốc, để nàng giải sầu hắn còn mang đến cho nàng những món đồ chơi tinh xảo hoặc những câu đố chữ.

Chờ khi nàng hoàn toàn khỏi bệnh, cuối cùng Lan Tranh cũng mang nàng đến gặp Phụ Vương hắn.

Hôm đó Lan Tranh tới đón Gia Ninh, hắn sợ nàng ra ngoài cửa bị lạnh nên còn cố ý mang từ phủ của mình theo một tấm áo choàng lông chó sói thật dày.

Lan Tranh vừa giúp Gia Ninh mặc vào vừa nói: “Con chó sói trắng này là do ta bắt được, lúc ấy ta cố tình bắn vào mắt để muốn dành làm áo cho A Ninh của ta mặc, bây giờ nhìn lại quả nhiên rất đẹp.”

Gia Ninh khẽ đá cho hắn một cước: “Ai là A Ninh của chàng, không cho phép nói bậy.”

Lan Tranh nhin cười: “Phải phải phải, là ta nói bậy nói bạ.”

Hắn nâng tay đội mũ cho Gia Ninh, trên vành mũ kia được gắn một vòng lông chó sói, càng làm tôn lên ngũ quan tinh xảo cùng làn da trắng như tuyết của nàng.

Uống những thứ thuốc kia vào, mấy ngày nay gương mặt của nàng cũng coi như có chút huyết sắc.

Bên ngoài gió tuyết lớn, Lan Tranh tự mình che ô cho Gia Ninh, khi lên xe ngựa, hắn còn muốn để Gia Ninh giẫm lên đùi hắn, nhưng đã bị Gia Ninh từ chối. Mặt nàng ửng đỏ: “Một thế tử như chàng mà ta có thể giẫm vào đùi lên ngựa sao? Tránh ra.”

Nàng bám vào tay Lan Tranh, sau đó hơi dùng sức, tự mình bước lên.

Lan Tranh thấy Gia Ninh vào xe ngựa xong thì cũng bước lên theo.

Xe ngựa chạy suốt nửa canh giờ mới ngừng lại.

Gia Ninh vừa xuống xe liền phát hiện ở cổng Vương phủ chỉ có thị vệ đứng canh gác.

Những thị vệ kia thấy xe ngựa thì quỳ xuống: “Cung nghênh thế tử hồi phủ.”

Lan Tranh đứng bên cạnh Gia Ninh, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Gia Ninh gật đầu.

Sau khi vào phủ, Gia Ninh nhận ra phủ đệ của Lan Vương cực kỳ rộng lớn, gần như có thể ngang với hoàng cung.

Dù đã vào phủ rồi nhưng bọn họ vẫn phải ngồi kiệu.

Gia Ninh vén rèm nhìn ra bên ngoài, càng nhìn càng thấy kinh ngạc, ngoại trừ cổng phủ ra thì Vương phủ này vô cùng giống với hoàng cung, từ cây cột đá màu trắng cho đến cầu thang chín bậc, thậm chí cả núi giả cũng giống hệt. Nếu không phải nàng biết nàng đang ở đâu thì nàng đã cho rằng mình trở về hoàng cung.

Chỉ có một thứ không giống đó là, bên trên những kiến trúc này không hề được điêu khắc hình rồng.

Kiệu mềm dừng lại, Gia Ninh không chờ Lan Tranh tới đỡ đã tự mình vén màn kiệu đi ra ngoài.

Nàng thấy cỗ kiệu dừng trước một cung điện, cung điện kia có tên là cung Trường Niên.

Ngoài cửa cung còn có hai người ăn mặc theo kiểu thái giám đang đứng.

“A Ninh, đi thôi.” Giọng Lan Tranh vang lên bên tai, bây giờ nàng mới kịp phản ứng mà đi lên phía trước.

Cung điện này rất giống với thư phòng mà Phụ Hoàng nàng hay ngồi phê tấu chương, nàng nhớ khi còn bé nàng luôn thích tới đó chơi, còn làm rối tung đồng tấu chương

của Phụ Hoàng, thậm chí còn len lén dùng bút phê tấu chương. Tất nhiên là sau đó nàng bị phát hiện, rồi bị Phụ Hoàng phạt quỳ.

Nếu như không phải có Mẫu Hậu ngăn cản, sợ là còn có thể bị đánh nữa.

Gia Ninh thu lại tâm tư, bước lên thêm đá của cung điện.

Vừa tới cửa cung, hai người đứng ở cửa liền quỳ xuống, giọng nói chới tai: “Nô tài bái kiến thế tử, chủ tử chờ thế tử đã lâu.”

Là thái giám.

Nàng theo Lan Tranh bước vào trong cung điện, đi về phía trước mấy bước, rốt cuộc cũng nhìn thấy người ngồi ở thượng vị.

Nam nhân ngồi bên trên ước chừng bốn mươi tuổi, tướng mạo vô cùng tương tự với Lan Tranh, ông nhìn thấy Gia Ninh thì đứng dậy, giọng nói kích động: “A Ninh, rốt cuộc thì con đã tới, đã cao bằng ngân này rồi.”

Gia Ninh mỉm cười, mắt không kim được mà đỏ lên: “Thúc phụ.”

Khi còn nhỏ nàng vẫn gọi cha của Lan Tranh là thúc phụ.

Lan phụ đi tới trước mặt Gia Ninh, có chút thẫn thức: “Hải tử, còn sống là tốt rồi, con không biết khi Tranh nhi nói cho ta biết con còn sống, ta đã cao hứng biết bao nhiêu đâu. Ta nghĩ, rốt cuộc thì ta đã có thể giúp Phụ Hoàng con lưu lại một hải tử, giữ lại huyết mạch.”

Nước mắt Gia Ninh đã rơi khỏi hốc mắt: “Thúc phụ, con cứ cho rằng mình sẽ không còn được gặp lại thúc phụ nữa.”

“Ôi, không khóc không khóc.” Trên mặt Lan phụ đều là đau lòng, sau đó trừng mắt về phía Lan Tranh: “Con nhìn con xem, làm chuyện rồi tung cả lên, A Ninh đến đây mà sao con không nói ngay với ta?”

Mắng Lan Tranh xong, ông lại nhìn Gia Ninh: “A Ninh, chúng ta ngồi xuống trò chuyện, có được hay không?”

Gia Ninh ngồi xuống ghế, còn Lan phụ quay trở về thượng vị, ông nhìn Gia Ninh, nở nụ cười hiền hoà: “A Ninh, lần này con tới thì phải ở Tây Nam này của chúng ta chơi thật lâu, để Tranh nhi dẫn con đi, ta sẽ cho nó nghỉ, để nó dành cả ngày phụng bồi con.”

Gia Ninh hơi sững sốt, nàng cười: “Con cũng rất muốn ở lại đây chơi, có khi nơi này còn tốt hơn cả kinh thành nữa.”

Lan phụ cười ha ha: “Sao Tây Nam có thể hơn kinh thành được, nơi này của chúng ta cũng chỉ là một nơi chật hẹp thôi.”

“Thúc phụ không cần khiêm tốn, vừa rồi con ngồi kiệu đến đây, cho dù là con, khi nhìn thấy diện tích của Lan phủ thì cũng hoa cả mắt.” Gia Ninh cười nói: “Nghĩ đến khi nào tuyết ngừng rơi, còn còn muốn dạo một vòng quanh đây, không biết thúc phụ có thời gian hay không.”

“Đương nhiên là có thời gian rồi, chỉ sợ A Ninh không muốn trò chuyện với lão già như ta, vẫn là mấy người trẻ tuổi các con đi chơi cùng nhau thì hơn. Đúng rồi, Tranh nhi còn có mấy muội muội, trong đó có mấy đứa tuổi tác cũng xấp xỉ A Ninh, cũng có thể trò chuyện đôi câu. Đến lúc đó khi phủ mở hội ngắm hoa, các con chơi đồ đèn cũng không tệ.”

Gia Ninh gật đầu, nàng hơi do dự, nhưng vẫn mở miệng nói: “Thúc phụ, thật ra lần này con tới là có chuyện muốn nhờ.”

“Ừ? Chuyện gì?” Nụ cười của Lan phụ không thay đổi.

Nàng nhìn đối phương, thật ra trong lòng vô cùng thấp thòm: “Bây giờ hoàng huynh của con vẫn đang phải chịu sự khống chế của Tần Đế, con hy vọng thúc phụ có thể cho con mượn binh. Theo như con được biết thì hiện nay trong triều của Tần Đế có không ít bề tôi của Phụ Hoàng con trước đây, nhất là còn có cả mấy vị tướng quân là thủ hạ của ngoại công con, chỉ vì hoàng huynh con đang bị giam cầm mà bọn họ không thể làm gì khác ngoài bán mạng cho Tần Đế. Nếu bọn họ biết con còn sống, lại biết con được thúc phụ ủng hộ thì nhất định sẽ bỏ Tần Đế để phục dựng lại Khương Quốc.”

Sau khi nàng nói xong những lời này, nụ cười của Lan phụ dần dần nhạt đi, ông nhìn Gia Ninh, một lát sau thì thở dài một hơi: “A Ninh, không phải thúc phụ không giúp con, mà do trong tay thúc phụ không có đủ binh.”

Nội tâm Gia Ninh nhất thời lạnh xuống.

Nàng nhìn nam nhân ngồi trên thượng vị, dần dần cũng hiểu thế nào gọi là nhân tình ấm lạnh.

Năm đó Phụ Hoàng nàng không để ý đến sự phản đối của quần thần, vẫn kiên quyết khuếch trương lãnh thổ cho Lan phụ, thậm chí còn điều động hơn nửa ngân lượng trong quốc khố khi thấy nơi này phải chịu thiên tai suốt mấy năm liền, nếu không nhờ Phụ Hoàng nàng, sợ rằng tất cả dân chúng dưới tay ông đã sớm biến thành vong hồn sau thiên tai.

Hôm nay, nàng muốn mượn quân đội của đối phương, vậy mà lại bị kéo léo từ chối.

Lúc Gia Ninh rời khỏi cung Trường Ninh, về mặt có chút hoảng hốt, Lan Tranh đi theo sát phía sau nàng: “A Ninh, ta sẽ khuyên Phụ Vương ta, chẳng qua bây giờ binh lực của Phụ Vương ta không đủ, chờ thêm hai, ba năm nữa trưng binh thì tuyệt đối sẽ đủ.”

Nàng không muốn nghe Lan Tranh nói, nàng chỉ sợ mở miệng ra là sẽ không nhận được mà hung dữ với đối phương.

Đúng lúc này, nàng lại nghe được một tiếng nói quen thuộc.

“Thế tử gia.”

Gia Ninh xoay người nhìn theo nơi phát ra tiếng nói, vừa nhìn liền ngây ngẩn.

Lan Tranh ở bên cạnh như đã nổi giận: “Ai bảo ngươi đi ra đây? Quay về!”

Bụng nữ nhân kia nhô lên, tựa hồ đã mang thai mấy tháng, nhưng khiến Gia Ninh kinh ngạc không phải điều này, mà chính là gương mặt của đối phương lại giống nàng như đúc.

“Tuồng cô nương?” Gia Ninh nhíu mày.

Đối phương sợ hãi yếu ớt nhìn Lan Tranh, rồi mới chuyển tầm mắt nhìn về phía nàng, trong mắt có vẻ ngạc nhiên mừng rỡ: “Sương Sương cô nương, thật là trùng hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Nàng chớp chớp mắt, trên lông mi cũng vương giọt máu

Biên tập: B3

Chỉ trong nháy mắt kia, dường như Gia Ninh đã hiểu ra chút gì đó, nàng đã hiểu tại sao người thanh niên cùng lớn lên với nàng này lại không để nàng vào ở trong phủ đệ của hần.

Nàng quay đầu nhìn Lan Tranh, vẻ mặt coi như bình tĩnh: “Chàng có gì muốn nói không?”

Biểu tình Lan Tranh có vẻ lo lắng: “A Ninh, ta...”

Chẳng qua lời còn chưa nói hết, vị Tuồng cô nương kia đã tới bên cạnh Lan Tranh, đưa tay ra ôm lấy tay Lan Tranh: “Thế từ gia, hôm nay bảo bảo trong bụng đặc biệt không ngoan, thiếp luôn cảm thấy buồn nôn.”

Lan Tranh nghe vậy thì cau mày, nhưng hần cũng không hề gỡ tay Tuồng cô nương ra.

Gia Ninh còn có gì không hiểu nữa, nàng cắn răng, xoay người trực tiếp rời đi.

Đi được một đoạn thì Lan Tranh đuổi theo, hần kéo Gia Ninh lại: “A Ninh, nàng đừng nóng giận, nàng nghe ta giải thích đã.”

“Giải thích cái gì? Giải thích là chàng có nàng ta rồi mà còn thể thốt rằng muốn thú ta sao?” Gia Ninh nhìn thanh niên tuấn mỹ ở trước mặt, nàng thật sự không ngờ rằng hoá ra người cùng lớn lên với nàng, giờ đây cũng khiến nàng cảm thấy xa lạ đến vậy.

Thậm chí nàng còn nghĩ, nếu như Khương Quốc không sụp đổ, liệu Lan Tranh có dám lừa gạt nàng như vậy không? Hần không dám.

Nhưng bây giờ hần dám, hần dám gạt nàng tới Tây Nam, nuôi nàng ở một nơi khác để thực hiện giấc mộng Nga Hoàng Nữ Anh (*) của mình, tiếc là nàng không hề hần được như ý nguyện.

() Bê: Nga Hoàng và Nữ Anh là hai chị em ruột, con gái Vua Nghiêu trong thời kỳ Tam Hoàng Ngũ Đế của Trung Quốc cổ xưa. Hai chị em được gả chung cho một chồng là Vua Thuấn. Hai chị em một người làm chính thất còn một người làm thiếp, nhưng không bao giờ cãi vã mà luôn đoàn kết, cùng san sẻ công việc tề gia trị quốc giúp đỡ chồng.*

“Nếu chàng còn để ý đến phần nửa tình nghĩa của chúng ta thì hãy buông tay ra.” Nàng gằn từng chữ một qua kẽ răng, nàng chỉ sợ mình quá mức thất thố.

Tất cả đều do nàng ngu xuẩn.

Không thể oán người khác.

Lan Tranh mấp máy môi, ánh sáng trong mắt hần dần tắt đi, bàn tay kéo lấy Gia Ninh chậm rãi buông lỏng.

Gia Ninh không hề quay đầu lại mà cứ thế bước đi.

Nàng đi khoảng hơn một canh giờ mới ra đến cổng Lan phủ, nàng biết Lan Tranh vẫn luôn đi theo sau lưng nàng, nhưng từ đầu đến cuối nàng không hề quay lại.

Khi về được tới phủ đệ mà Lan Tranh chuẩn bị cho nàng, giày nàng đã ướt sũng, sắc mặt cũng bị cồng đến tái xanh.

Tích Linh vội vàng cầm mấy tấm chăn đắp lên người Gia Ninh, trong chăn còn nhét thêm mấy túi chườm nóng, sau đó đi bưng trà nóng tới cho Gia Ninh uống.

Gia Ninh từ chối trà nóng mà Tích Linh chuẩn bị, nàng cắn chặt hàm răng vẫn còn đang va vào nhau: “Tích Linh, có rượu không? Ta muốn uống rượu.”

Tích Linh gật đầu, rồi xoay người đi ra ngoài. Một lát sau nàng ta cầm rượu tới, vốn đang chuẩn bị rót rượu vào ly đưa cho Gia Ninh thì Gia Ninh lại muốn nàng ta đưa cả bầu rượu tới.

Gia Ninh vừa cầm lấy bầu rượu liền trực tiếp đổ vào miệng khiến Tích Linh sợ hết hồn: “Cô nương, thế này...”

Gia Ninh bất ngờ bị sặc, nằng cúi người xuống, mặt đỏ bừng, nước mắt cũng trào ra.

Nằng dùng tay chùi miệng, tiếp tục uống rượu.

Uống rượu xong, Gia Ninh đã hoàn toàn say, nằng ngã lên giường, đôi mắt xinh đẹp cứ mở to nhìn lên đỉnh giường.

Hình như nằng mơ hồ ngủ mất, gió tuyết ngoài trời cũng dần xa.

Ở trong mộng, nằng vẫn cảm thấy lạnh, cho nên không nhận được mà co rúm cả người lại.

Nằng không biết nằng ngủ bao lâu, khi tỉnh dậy lại nhìn thấy Lan Tranh.

Lan Tranh thấy nằng tỉnh thì trong mắt hiện lên vẻ vui mừng: “A Ninh, rốt cuộc nằng cũng tỉnh lại rồi, nằng đã ngủ rất lâu.”

Gia Ninh chớp chớp mắt, nằng gắng sức chống thân thể ngồi dậy, Lan Tranh muốn đỡ nằng, nhưng bị ánh mắt của nằng chặn lại.

Nằng đi về phía cửa sổ bên kia, nhìn ánh sáng bên ngoài cửa sổ, có lẽ đang là xế chiều.

“Chàng muốn nói gì với ta?” Gia Ninh bình tĩnh nhìn đối phương.

Trên mặt Lan Tranh thoáng qua vẻ thống khổ, hần mấp máy môi, cuối cùng cúi đầu xuống.

Một tiếng cười khê phát ra từ miệng Gia Ninh.

Vì mới tỉnh dậy sau say rượu nên mặt nằng vẫn còn ửng đỏ, hai mắt giống như được ngâm qua vò rượu.

“Chờ khi tuyết ngừng rơi, ta sẽ rời khỏi nơi này. Lan Tranh, chúng ta cứ vậy mà từ biệt đi.” Gia Ninh nhếch môi: “Chàng không cần áy náy, ta cũng đã từng làm tiểu thiếp của người khác, còn làm hoa nương trong thanh lâu nữa, chàng không nợ ta, không cần phải vì lời thề thuở thiếu niên mà bắt buộc phải thú ta.”

Quảng thời gian khi còn ở kinh thành, từ bây giờ nằng sẽ quên, nằng sẽ không nhớ người đã từng trao cho nằng một đoá hoa lê, trên hoa lê kia còn đọng sương sớm. Nằng sẽ không nhớ cái hà bao đầu tiên mình thuê được đưa cho ai nữa, trên hà bao kia được thuê một con hổ, bởi vì người nào đó cảm tình hổ. Nằng cũng sẽ không nhớ tới hôm sinh nhật mười sáu tuổi trời đổ mưa to, nằng cùng một thiếu niên tuần tú đứng tránh mưa ở dưới mái hiên cung điện.

“Lan Tranh, tại sao không đi vào? Mưa làm ướt hết váy của ta rồi.”

“Chờ một chút, A Ninh, nằng nhìn kia.”

Nằng nhìn theo hướng ngón tay mà đối phương chỉ nhưng không thấy gì cả, mà gò má lại bị thứ gì chạm vào.

Nằng hơi sùng sốt, sau đó chỉ cần môi, không dám quay đầu lại.

“A Ninh, có thể không đi được không?” Lan Tranh ngẩng đầu nhìn nằng, ánh mắt hơi đỏ: “Ta không muốn bao biện cho chính bản thân mình, nhưng từ trước tới nay, tâm ý của ta với nằng chưa bao giờ thay đổi.”

Gia Ninh nhàn nhạt đáp: “Chàng nói xong chưa? Xong rồi thì đi đi.”

Thân thể Lan Tranh cứng lại, hồi lâu sau, hần mới đứng lên, hần đi được mấy bước thì xoay người lại: “Nằng muốn ở lại đây bao lâu cũng được, nếu như nằng không muốn gặp ta thì ta cũng sẽ không tới quấy rầy nằng. Còn nếu như nằng bằng lòng gặp ta, nằng hãy nói với Tích Linh, ta sẽ tới ngay lập tức.”

Nói xong lời này, hần cố gắng nặn ra một nụ cười: “Nằng hãy nhớ tự chăm sóc mình.”

Gia Ninh không nhìn hần nữa, nằng xoay mặt đi.

Lan Tranh rời đi không bao lâu thì có một vị khách không mời mà đến.

Tướng cô nương ngồi trên ghế, nha hoàn của nằng ta cố ý lấy một chiếc gối mềm vì sợ nằng ta dựa vào không thoải mái.

Tướng cô nương nhìn Gia Ninh ở đối diện, rồi bảo nha hoàn của nằng ta đi ra ngoài.

“Sương Sương cô nương, không ngờ là ta còn có thể gặp người ở chỗ này.” Miệng nằng ta vương ý cười: “Ta còn tưởng rằng Ô Tương Đình sẽ không thả người đi chứ.”

Gia Ninh nghe thấy tên Ô Tương Đình thì vẻ mặt hơi thay đổi, nằng nhìn sang Tích Linh đứng bên cạnh: “Người ra ngoài đi.”

Sau khi Tích Linh rời khỏi, Tướng cô nương liền khê thờ dãi: “Hai chúng ta như thế này có được gọi là quá có duyên phận không?”

“Có duyên?” Gia Ninh cười lạnh: “Người nghĩ là có duyên sao?”

Tướng cô nương không đổi sắc mặt, nằng ta nâng tay lên sờ gương mặt mình: “Thật ra ta phải cảm ơn người, gương mặt này của người dùng rất tốt. Vốn dĩ ta không giống như thế này, nhưng có người biến ta thành người, rồi bảo ta đi quyến rũ Ô Tương Đình. Tiếc là nam nhân Ô Tương Đình kia mắt mù không ăn, ta cời sạch đứng

trước mặt hắn, vậy mà hắn không có dù chỉ một chút phản ứng, trái lại còn hạ giọng ta.” Nàng ta cười khẽ: “Nhưng cũng may là Lan Tranh không giống hắn, thật ra thì người không nên trách Lan Tranh, là Ô Trương Đình cố ý để Lan Tranh bắt ta đi. Ngày đó khi người núp ở dưới gầm xe ngựa, thật ra thì thổ phỉ tới chính là tình lang mà người luôn tâm tâm niệm niệm, người không biết đúng không?”

Gia Ninh ngăn người, nàng nhìn nữ nhân trước mắt có dáng vẻ giống nàng như đúc này, hàm răng lặng lẽ cắn chặt.

“Sau đó, ta đã cùng hắn tới Tây Nam. Ban đầu hắn không nhận ra ta không phải là người, nên đã thật sự nâng ta trong lòng bàn tay, vốn dĩ ta không muốn nghiêm túc, nhưng từ trước tới nay chưa có ai đối xử tốt với ta như vậy.” Trương cô nương cười cười: “Cho nên khi hắn nhận ra ta không phải là người, hắn liền muốn đuổi ta đi. Sao ta có thể đồng ý, vì thế ta đã nói với hắn rằng, có thể cùng ta ăn cơm uống rượu một bữa cuối cùng, coi như để tiễn ta hay không. Đêm đó hắn uống say, luôn một mực gọi tên người. Ta cố ý tạo ra dấu vết trên người mình, còn tự dùng tay phá trinh. Không ngờ là sau khi tỉnh dậy, hắn lại thật sự nghĩ rằng hắn đã đụng vào ta, nên nói rằng sẽ chịu trách nhiệm.”

Nói đến đây, Trương cô nương không nhịn được mà vỗ tay cười to: “Người nói xem, tại sao trên đời này lại có thể có loại nam nhân ngu xuẩn như thế. Nhưng hắn đại đột như thế thì càng tốt, ta bèn nổi lên lòng tham, dựa vào đâu mà người có thể được cả hai người bọn họ cùng thích? Cũng nên chia cho ta một người chứ, dù sao thì bây giờ đáng về của ta cũng giống hệt người cơ mà. Đứng rồi, ta nói rằng ta không muốn nhớ lại những chuyện trước kia nữa, cũng không muốn dùng lại tên cũ, người đoán xem hắn đặt tên cho ta là gì? Tư Ninh, ha ha, Tư Ninh, cái tên này có ý nghĩa không, hắn còn gọi ta là Ninh nhi. Hắn quả ngu xuẩn, một người kiêu ngạo giống như người thì sao có thể cam tâm gả chung một chồng với ta kia chứ?”

Nàng ta chuyển tầm mắt xuống bụng: “Bây giờ hài tử này đã được bốn tháng rồi, thật ra ta cũng không muốn nói nhiều với người như vậy, nhưng ta nghĩ ta nên tích phúc cho hài tử trong bụng ta.”

Vừa rồi Tích Linh có để lại một cây kéo ở đây, bởi nàng ta phát hiện có sợi chỉ thò ra trên mép gối, liền cầm kéo tới, chẳng qua còn chưa kịp cắt thì Trương cô nương đã tới, nàng ta liền đặt cây kéo ở lại.

Bàn tay Gia Ninh từ từ mò tới chỗ cây kéo, nàng không thể dễ dàng tha thứ khi có người chỉ vào mặt nàng, đoạt đi những thứ thuộc về nàng, đã vậy còn dám điều võ dương oai với nàng. Cho dù người khác có muốn, thì cũng chỉ có thể lấy được thứ mà nàng không cần.

“Trương cô nương, ai ra lệnh cho người tới quấy rầy Ô Trương Đình?” Gia Ninh đứng lên, nàng chậm rãi tiến lại gần Trương cô nương.

Trương cô nương vẫn còn đang sờ bụng mình, giọng điệu không tốt lắm: “Chuyện này ta không thể nói với người, dù sao thì hiện tại ta cũng không có quan hệ gì với người đo. Nếu như người muốn biết, vậy thì đến mà hỏi thẳng Ô Trương Đình đi, chỉ là, hắn có muốn nói với người hay không lại là một chuyện.”

Nàng ta vừa mới dứt lời, liền thét lên một tiếng chói tai.

Gia Ninh ấn chặt lấy nàng ta, cây kéo ở tay phải rạch một đường thẳng tắp từ giữa trán nàng ta đi xuống.

Máu lập tức bắn tung toé khắp mặt Gia Ninh, nàng chớp chớp mắt, trên lông mi cũng vương giọt máu.

Rõ ràng là một gương mặt kiều diễm mỹ miều, hoa dung nguyệt mạo, nhưng lúc này nhìn lại dữ tợn đến vậy.

“Người biết không? Ta thật sự rất căm ghét người.”

Gia Ninh nói từng chữ một, nàng nhếch một bên khoé môi, nở một nụ cười hết sức ngậy thơ

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Thiếu

Nguồn cài pass cắt nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Thiếu

Nguồn cài pass cập nhật sau

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Nghe nói chuyện của Ổ gia là do bị người ta âm thầm tố cáo

Biên tập: B3

Gia Ninh nghe thấy lời bọn họ nói thì sững sốt, nàng bèn không để ý gì nữa, trực tiếp đuổi theo, chẳng qua nàng vẫn chưa đến gần được hai vị công tử kia thì đã bị nó bộc của bọn họ cản lại: “Ngươi làm gì đó?”

Động tĩnh phía sau bị hai vị công tử chú ý tới, bọn họ nghiêng đầu nhìn, phát hiện là một người mang mũ rơm, bọn họ nhìn thoáng qua, tuy là mặc nam trang, nhưng dáng vóc thân hình của người này thiên về nữ tính nhiều hơn.

Xem ra là một vị cô nương đóng giả nam.

Một vị công tử hỏi thẳng: “Cô nương có chuyện gì vậy?”

“Ổ gia thành Kim Lăng mà ngươi vừa nói là Ổ gia nào?”

Vị công tử nghe được câu hỏi này thì cười: “Thành Kim Lăng còn có Ổ gia thứ hai sao?”

“Vậy bọn họ... đã xảy ra chuyện gì?”

Vị công tử còn lại kéo vị công tử kia, vẻ mặt có chút cảnh giác: “Cô nương, cô nương hỏi thăm chuyện này để làm gì?”

Gia Ninh nhất thời hốt hoảng, chỉ có thể bịa ra một lời nói dối sứt sẹo: “Vì cô cô của ta làm việc tại Ổ gia, ta nghe các người nhắc đến Ổ gia thành Kim Lăng nên mới muốn biết chuyện gì đã xảy ra, ta sợ cô cô gặp chuyện.”

Tâm tư của vị công tử lên tiếng đầu tiên kia không kín đáo bằng vị công tử còn lại, hắn nghe Gia Ninh nói vậy thì gật đầu liên tục: “Ồ, hoá ra là như vậy, cô nương không

cần quá lo lắng đâu, chỉ là toàn bộ nam nhân của Ô gia bị bắt tới kinh thành thôi, mấy ngày trước Ô Trương Đình vừa bị dẫn qua cổng thành, nghe nói hôm đó hai bên đường đông chật người, ai cũng muốn tới nhìn xem đương gia của Ô gia thành Kim Lăng có đáng vẻ như thế nào.”

“Xuân Lâm, cẩn thận lời nói!” Vị công tử còn lại không chịu nổi vị công tử Xuân Lâm này: “Đừng bàn luận lung tung.”

Xuân Lâm không để ý lắm: “Không sao đâu, vị cô nương này đang lo lắng cho cô cô của nàng mà, ta chỉ trấn an nàng đôi câu, sao có thể nói là bàn luận? Từ Tuấn, huynh suy nghĩ nhiều quá rồi.”

Gia Ninh đã sớm bị lời nói của đối phương làm cho kinh sợ, Ô Trương Đình bị bắt tới kinh thành ư? Vậy thì những lời mà hắn nói với nàng ngày đó, là để cố ý đuổi nàng đi sao? Hay chỉ là trùng hợp?

“Cô nương, cô nương còn việc gì không?” Xuân Lâm nói với Gia Ninh.

Gia Ninh nhìn đối phương: “Công tử có thể đưa ta vào thành không? Giấy thông quan trên người ta bị rơi mất rồi, ta đang muốn tới kinh thành nhờ vả đại bá của ta.”

Xuân Lâm ngẫm nghĩ một lát, cũng không đồng ý luôn mà hỏi: “Vì sao cô nương lại ăn mặc thế này?”

“Bởi vì nô bộc của ta ăn trộm bạc rồi bỏ trốn, một mình ta đi đường quả thực có chút sợ hãi, thế nên ta mới cải trang thành nam nhân. Thật ra thì giấy thông quan của ta cũng bị tên nô bộc nhấc tằm kia cầm đi, hẳn sợ ta vào kinh sẽ tố cáo với đại bá.”

“Ồ, thì ra là như vậy, một cô nương yếu đuối đúng là nên làm thế để bảo vệ mình.” Xuân Lâm mỉm cười: “Vậy cô nương theo ta cùng vào đi.”

Từ Tuấn ở bên cạnh đã không buồn lên tiếng nữa, hẳn thờ dài, dẫn người đi trước.

Gia Ninh không ngờ là có thể thật sự cùng bọn họ vào thành, nàng liên tục nói lời tạ ơn.

Vị Xuân Lâm công tử kia thấy thế thì ngăn người: “Không sao, chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi. Lát nữa cô nương hãy theo sau ta là có thể đi vào.”

Có vẻ như gia thế của hai vị công tử kia không hề tầm thường, Gia Ninh theo bọn họ đi vào, quả nhiên là không bị ngăn cản.

Vừa vào thành, Gia Ninh sợ vị công tử còn lại hoài nghi nên nàng lập tức cáo từ.

Nàng muốn tới tìm thuộc hạ của ngoại công nàng ngày trước, chẳng qua nàng không thể cứ như vậy mà đi.

Gia Ninh tìm một gian khách điểm để dừng chân, lại đi ra ngoài mua thêm mấy bộ y phục, nam nữ đủ cả.

Trước lúc rời đi, nàng đã cố tình cầm theo không ít bạc. Lúc Nguyên Nương đi tìm hoa tai cho nàng, tiền bạc đều để hết trong phòng, cùng lắm là chỉ khoá lại, nhưng chìa khoá kia đã sớm bị Gia Ninh lấy được.

Gia Ninh bảo tiểu nhị khách điểm lấy giấy bút cho nàng, trên tờ giấy nàng vẽ một bức hoạ chó sói, con dấu riêng của ngoại công nàng chính là hình chó sói này, người ngoài có thể không hiểu, nhưng chỉ cần thuộc hạ cũ của ngoại công nàng nhìn thấy, nhất định có thể hiểu được.

Nàng gấp tờ giấy rồi thả vào phong thư, thè lưỡi dính chặt lại.

Nàng cầm phong thư đi ra khỏi khách điểm, lúc ra cửa nàng cố ý đổi sang nữ trang, chẳng qua vẫn đội mũ rèm như cũ.

Bây giờ thuộc hạ cũ của ngoại công Gia Ninh vẫn có bảy, tám vị đang giữ chức vụ trong triều, nàng phải nghĩ rất lâu, mới quyết định được nên đưa tin cho ai.

Đó là Hình bộ tả thị lang đương nhiệm, Lỗ Bình Chiến.

Lỗ Bình Chiến được ngoại công nàng nuôi lớn, hẳn ta là cô nhi, khi ở kinh thành bán mình chôn mẩu thân đã được ngoại công nàng cứu về, cái tên Bình Chiến này cũng do ngoại công của nàng đặt, chính là hy vọng chiến tranh có thể lắng xuống.

Gia Ninh mất một thời gian mới tìm được nơi ở hiện giờ của Lỗ Bình Chiến, khi còn bé nàng đã gặp Lỗ Bình Chiến rất nhiều lần, hẳn ta là một thanh niên ít nói, ngoại công đi đâu cũng thích mang hắn ta theo, nói hẳn ta làm việc kiên định.

Sau đó ngoại công nàng qua đời, hẳn ta đòi khiêng quan tài cho bằng được.

Khi Khương Quốc bị Tân Đế tấn công, Lỗ Bình Chiến dẫn quân đánh với Tân Đế rất lâu, nhưng vì về sau quân lương dần hết, dân chúng cả thành đều đối mặt với nạn đói, Lỗ Bình Chiến mới đầu hàng.

Thật ra thì Gia Ninh không quá dám chắc đối phương có giúp mình hay không, nhưng nàng chỉ có thể thử một lần, hơn nữa bây giờ hẳn ta là người của Hình bộ, nếu Ô Trương Đình bị đưa đến kinh thành thì nhất định đang bị nhốt trong thiên lao, mà thiên lao lại do Hình bộ quản lý. Như vậy có lẽ nàng sẽ hỏi thăm được một chút.

Rõ ràng hiện tại Lỗ Bình Chiến là quan tam phẩm, nhưng nơi ở lại hết sức mộc mạc, ngay cả một nô tài giữ cổng cũng không có. Hai con sư tử đá ngoài cổng cũng dính không ít bụi bặm, nhìn qua là biết đã rất lâu rồi không được quét dọn.

Gia Ninh suy nghĩ một chút, nàng ra phố tìm một đứa bé, rồi trả thù lao một lượng để đứa bé này vui vẻ đi đưa thư.

Gia Ninh nép ở một chỗ, nhìn đứa bé cầm thư của nàng gõ cửa, đứa bé gõ một hồi, cổng liền được mở ra từ bên trong.

Người bước ra là một nam nhân trung niên, nhìn lối ăn mặc thì hẳn là hạ nhân của Lỗ phủ.

Đưa bé kia ngẩng đầu nhìn nam nhân trung niên: “Có một tỷ tỷ nhờ cháu đưa thư này.”

Cậu bé đưa thư cho nam nhân trung niên rồi cứ thế xoay người chạy đi, nam nhân trung niên nhìn phong thư trong tay, thấy bên ngoài viết tên của Lỗ đại nhân. Ông ta nhũn mày, nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn quanh khắp nơi, nhưng cũng không thấy có chỗ nào kỳ quái.

Ông ta bèn nhỏ giọng lầm bầm câu gì đó rồi mang thư đi vào.

Một lát sau, Gia Ninh nhìn thấy Lỗ Bình Chiến từ trong phủ chạy vọt ra, hiện tại cùng lắm Lỗ Bình Chiến cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, nhưng khi nhìn thấy hắn ta, Gia Ninh vẫn giật mình. Năm đó khi Lỗ Bình Chiến đầu hàng, toàn kinh thành đều lên tiếng mừng rỡ, nói hắn ta là giặc bán nước, khi ấy nàng cũng nghĩ như vậy, thậm chí còn đi tìm Mẫu Hậu, nói Lỗ Bình Chiến là một kẻ lòng lang dạ sói, sao ngoại công lại đối tốt với hắn ta như vậy.

Biểu tình của Mẫu Hậu nàng rất bi thương: “A Ninh, con còn nhỏ chưa hiểu chuyện, Lỗ tướng quân là người tốt, trong chuyện này hắn cũng không hề sai.”

“Mẫu Hậu, nhưng chúng ta sắp thua rồi.” Gia Ninh đỏ mắt: “Chúng ta đều sẽ phải chết, ngoại trừ hoàng tộc chúng ta, còn có cả những thế gia quý tộc trong kinh thành nữa, nếu như Khương Quốc mất, còn người nào có thể sống sót?”

Những thế gia quý tộc kia đều có huyết thống hoàng tộc, bởi vì tầng lớp quý tộc đều hoặc ít hoặc nhiều có liên hôn với Khương tộc.

Nếu như đám phản tặc đó thành công đánh tới kinh thành, những người đó cũng không thể sống sót.

Thực tế đã chứng minh rằng Gia Ninh không hề nói sai, những thế gia quý tộc kia, mới đầu năm vẫn còn vương giả hiển hách ở kinh thành, hiện giờ đã hoàn toàn biến mất, những thanh niên thiếu nữ quý tộc cũng không còn ai.

Thời điểm đó nàng không thể hiểu được Lỗ Bình Chiến, cũng không tha thứ được cho hắn ta, không phải đều nói tướng sĩ dù chết cũng không đầu hàng sao? Nhưng đến lúc này thì nàng đã hiểu, trong lòng Lỗ Bình Chiến thì tính mạng mọi người đều bình đẳng, hoàng tộc là người, trăm họ cũng là người, hoàng tộc muốn sống, trăm họ cũng muốn sống, chẳng qua khi đó nàng không thể tiếp nhận, Phụ Hoàng nàng là thiên tử, là nhi tử của Ông Trời, sao có thể bại được chứ?

Hôm nay nhìn Lỗ Bình Chiến giống như một người năm mươi tuổi, hai bên tóc mai đã bạc trắng. Hắn ta gấp gáp lao ra cổng, đứng ở giữa đường nhìn khắp nơi.

Gia Ninh vội vã núp vào, nàng chưa thể lộ diện, dù sao cũng đang là ban ngày, hơn nữa không biết trong phủ của Lỗ Bình Chiến có mật thám nằm vùng hay không, bởi vì trước đây Lỗ Bình Chiến là một trong những vị tướng quân trẻ tuổi lợi hại nhất, dù hắn đã đầu hàng, nhưng Tần Đế cũng chưa thể yên tâm hắn, nếu không thì tại sao lại điều hắn ta đến Hình bộ.

Nói khó nghe một chút thì Hình bộ chỉ là công cụ để Tần Đế trừng phạt người khác mà thôi, bọn họ chỉ cần dùng hình với phạm nhân, còn tội danh thì đã sớm được định xong, bọn họ chỉ cần làm sao cho những phạm nhân kia mở miệng ra nhận tội là được.

Gia Ninh xoay người rồi đi, nàng quyết định về khách điểm trước, ngày mai viết thêm một phong thư đưa cho Lỗ Bình Chiến để hẹn gặp hắn ta.

Thật ra thì chuyện này vô cùng mạo hiểm, nhưng Gia Ninh cũng không còn cách nào khác. Giờ nàng chỉ còn cái mạng này, nếu như Lỗ Bình Chiến đem chuyện của nàng ra nói với Tần Đế thì nàng cũng đã sống được lâu thêm một năm, cũng coi như không chịu thiệt.

Hôm sau, Gia Ninh lại viết một bức thư nữa, trong thư nàng viết ngày giờ và địa điểm, nàng hẹn Lỗ Bình Chiến đến gặp mặt ở một quán rượu.

Trong thời gian đợi đến giờ hẹn, tim Gia Ninh luôn đập thình thịch, nói nàng không sợ là giả, nhưng bây giờ nàng chỉ có thể đánh cược một lần.

Thấy sắp đến giờ, Gia Ninh liền ra cửa, từ sáng sớm nàng đã đặt xong phòng bao, lại kêu tiểu nhị mang vào một ít đồ ăn.

Nàng móc thuốc mê ở trong ngực mình ra, rắc vào trong thức ăn.

Nàng nghĩ xong rồi, nếu như phát hiện Lỗ Bình Chiến có gì không đúng, nàng sẽ khuyên hắn ăn chút đồ ăn, trong rượu nàng cũng bỏ thuốc, vì để an toàn, Gia Ninh còn giấu trong ống tay áo một chiếc dao găm.

Gia Ninh ngồi một hồi, cửa phòng bao liền bị gõ hai cái.

Nàng lập tức ngẩng đầu nhìn ra cửa, liền thấy có một nam nhân đi vào, nam nhân kia chính là Lỗ Bình Chiến.

Lỗ Bình Chiến vào cửa liền đưa tay đóng cửa lại, hắn ta nhìn Gia Ninh hồi lâu, tựa hồ đang xác định cô nương đeo mũ rèm này có phải Gia Ninh hay không.

Được một hồi, hắn ta quỳ sụp xuống: “Vi thần Lỗ Bình Chiến bái kiến Công Chúa điện hạ.” Giọng hắn ta có chút nghẹn ngào: “Vi thần không ngờ là Công Chúa vẫn còn sống. Khương Quốc thật sự rất may mắn.”

Gia Ninh cởi mũ rèm ra: “Lỗ tướng quân mau đứng dậy đi.”

Nhưng Lỗ Bình Chiến lắc đầu: “Vi thần không có mặt mũi nào đứng dậy, Công Chúa hãy để cho vi thần được quỳ.”

“Bỏ cung có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Lỗ tướng quân, bây giờ chỉ có Lỗ tướng quân là có thể giúp được Bồn cung, nếu như tướng quân vẫn còn canh cánh chuyện lúc trước trong lòng thì Bồn cung cũng không thể nhờ tướng quân được.”

Lỗ Bình Chiến nghe vậy mới đứng lên, khi nhìn thấy rõ mặt Gia Ninh, mắt hắn ta liền đỏ bừng.

Gia Ninh chờ Lỗ Bình Chiến bình tĩnh lại mới nói: “Bây giờ tình trạng của Thái Tử bên kia thế nào?”

Lỗ Bình Chiến nghe nàng hỏi, biểu tình liền không tốt lắm, hần ta cúi đầu xuống: “Vi thần vô năng, hiện giờ Thái Tử điện hạ vẫn đang bị giam lỏng ở trong cung, vi thần đã cài mật thám vào trong cung, nhưng đều không có cách nào tiếp cận được cung điện của Thái Tử.”

Xem ra Tần Đế vô cùng cảnh giác với hoàng huynh nàng.

Gia Ninh còn chưa lên tiếng, đã nghe thấy Lỗ Bình Chiến nói tiếp: “Lúc vi thần nghe thấy tội danh của Ô gia còn có chút không dám tin, hôm nay nhìn thấy Công Chúa, mới thật sự tin tưởng.”

Đột nhiên hần ta nhắc tới Ô gia khiến vẻ mặt Gia Ninh hơi thay đổi, bàn tay đặt trên đùi nàng lặng lẽ nắm chặt: “Ô gia? Người nói là Ô gia thành Kim Lăng?”

“Công Chúa không biết sao?” Lỗ Bình Chiến tỏ vẻ kỳ lạ: “Tuy bên ngoài nói tội của Ô gia là hối lộ, nhưng nếu chỉ là hối lộ thì cũng không đủ để bắt toàn bộ nam nhân của Ô gia, vi thần có nghe rằng tội danh thật sự chính là chứa chấp mệnh phạm tiền triều.”

“Chứa chấp mệnh phạm tiền triều?” Giọng nói Gia Ninh thay đổi, môi nàng run lên: “Người chắc chắn?”

Lỗ Bình Chiến gật đầu: “Mặc dù chuyện này do Hình bộ thượng thư tới thẩm vấn, nhưng vi thần cũng nghe ngóng được một hai, nghe nói chuyện của Ô gia là do bị người ta âm thầm tố cáo. Không phải Công Chúa vốn được Ô gia cứu sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Ô Tương Đình có phải chết trong thiên lao hay không?

Biên tập: B3

Chẳng lẽ vì chuyện này mà Ô Tương Đình mới đuổi nàng đi?

Liệu có phải đêm đó hần đã nghe phong thanh nên mới ép nàng rời khỏi Kim Lăng ngay trong đêm?

Nếu không phải nàng cố tình đến kinh thành, sợ là sẽ không tài nào biết được, Nguyên Nương không cho phép nàng tới kinh thành, cũng chính vì chuyện này sao?

Lỗ Bình Chiến nói Ô gia bị người ta tố cáo, đó là người nào? Người biết nàng còn sống, hơn nữa lại biết Ô Tương Đình cứu nàng. Trong đầu Gia Ninh hiện lên một cái tên —— Lan Tranh.

Có phải vì nàng đã phá hủy gương mặt của Tương cô nương nên hần mới đi tố cáo không?

Nói tới Tương cô nương, Gia Ninh chợt nhận ra mình đã bỏ quên một chi tiết rất quan trọng, trước đó Tương cô nương nói nàng ta bị người ta sai khiến, là ai phái nàng ta tới? Tại sao kẻ kia lại muốn đưa Tương cô nương đến chỗ của Ô Tương Đình?

Nhất định là Ô Tương Đình có biết chuyện này, nhưng nàng lại chưa kịp hỏi đối phương.

“Quả thật là Bồn cung được Ô gia cứu, Lỗ tướng quân có biết lệnh bắt này được ra từ khi nào không?”

Lỗ Bình Chiến đáp: “Bắt người vào ngày mùng một tháng giêng, lần này là đột kích, Hình bộ vừa giao lệnh bắt xuống, Kim Lăng bên kia liền động thủ.”

“Là người của triều đình tự mình tới Kim Lăng, hay là người của Thái Thú thành Kim Lăng?”

“Người của triều đình.”

Từ kinh thành đến Kim Lăng cũng phải đi mất một tháng, sợ là âm mưu này đã sớm được sắp đặt từ lâu.

“Lỗ tướng quân có cách nào giúp Bồn cung nhìn thấy Thái Tử cùng người của Ô gia không?” Gia Ninh hỏi.

Lỗ Bình Chiến nghe xong thì hơi khựng lại: “Công Chúa, vi thần nguyện ý gắng sức một lần. Mà hôm nay Công Chúa hỏi kinh, đã có dự định gì hay chưa?”

Dự định? Dự định lớn nhất của nàng chính là phục quốc.

“Bồn cung muốn kinh thành quay trở về với Khương Quốc phồn hoa.” Gia Ninh nhìn Lỗ Bình Chiến: “Tướng quân có cách nào không?”

Lỗ Bình Chiến nghe được câu này liền lập tức quỳ xuống đất, giọng hần khó nén được kích động: “Vi thần chính là đang chờ những lời này của Công Chúa, tuy hiện giờ vi thần được bổ nhiệm làm Hình bộ tả thị lang, bị Tần Đế đoạt hết binh quyền, toàn bộ binh lính dưới trướng vi thần trước đây cũng đã bị cho về quê làm ruộng, nhưng Công Chúa chỉ cần ra lệnh một tiếng, vi thần có thể vì Công Chúa mà một lần nữa triệu tập quân đội. Trong triều đình cũng có không ít bề tôi là trọng thần của Khương Quốc, trong đó cũng có mấy vị cùng chung một lòng với vi thần.”

“Xin Lỗ tướng quân nhanh đứng lên, bây giờ người mà Bồn cung có thể dựa vào chỉ có tướng quân.” Gia Ninh hơi ngừng lại: “Lan tộc thất tín bội nghĩa, mà bọn họ cũng biết ta còn sống, ta sợ sẽ có mầm tai họa.”

“Công Chúa yên tâm, nhất định vi thần sẽ bảo vệ Công Chúa thật tốt.”

Lỗ Bình Chiến bắt tay ngay vào việc mua một toà nhà ở kinh thành, vì để che giấu tai mắt người khác nên hắn ta không tự mình ra mặt, mà để cho người nhà của nó bọc trong phủ mình đi mua, tên viết trong khế đất cũng không phải là tên hắn ta.

Chuẩn bị xong nhà, Gia Ninh liền chuyển đến ở.

Lỗ Bình Chiến cấp cho Gia Ninh một nha hoàn và một lão nô.

Mỗi sáng sớm lão nô kia sẽ ra ngoài mua đồ ăn, thư của Lỗ Bình Chiến được giao ở chính nơi mà lão nô đi mua đồ ăn đó. Nếu Gia Ninh viết thư, cũng sẽ giao cho lão nô như vậy.

Mỗi ngày Lỗ Bình chiến đều báo cáo với nàng tình hình bên hắn ta, hắn ta đang bắt tay vào việc triệu tập những thuộc hạ cũ, nhưng ít nhất cũng phải mất mấy tháng, đồng thời hắn ta cũng phải liên lạc với những đại thần khác.

Bảy ngày sau, Lỗ Bình Chiến viết thư báo cho Gia Ninh một tin.

Người của Ô gia đã được thả ra khỏi thiên lao, ngoại trừ đương gia Ô gia Ô Tương Đình.

Sau khi được thả ra, nam nhân Ô gia phải lập tức quay trở về Kim Lăng, hiện tại nữ quyền Ô gia vẫn bị giam lỏng trong phủ như cũ, không cho phép ra vào, đồng thời Tân Đế phái khám sai đại thần cùng Hộ bộ thị lang điều tra kỹ sổ sách và sản nghiệp của Ô gia.

Gia Ninh đọc được tin này, nội tâm càng thêm loạn, thay vì nói Tân Đế muốn tìm được nàng, chỉ bằng nói mục đích thật sự của Tân Đế chính là Ô Tương Đình.

Lão Tân Đế thành lập tân triều chưa được một năm, trước đó còn đánh chiến, để bổ sung quốc khố đã tăng cao thuế dân khắp cả nước, mà miếng thịt béo Kim Lăng này, sao Tân Đế có thể không đồ mất cho được?

Lần này Tân Đế đang mượn cớ để quật ngã Ô Tương Đình, mang danh hối lộ, thật ra là chứa chấp mệnh phạm tiền triều, cũng chính là nàng.

Chỉ sợ nguyên nhân thực sự khiến Tân Đế ra tay chính là vì Ô gia phú khả địch quốc mà thôi.

Nhưng bây giờ ngoại trừ Ô Tương Đình, những người khác đều đã được thả ra, đây là ý gì?

Gia Ninh không tài nào nghĩ thông điểm này, nếu như Tân Đế muốn hạ thủ với Ô gia, mà giờ lại thả những nam nhân khác của Ô gia ra, thế chẳng phải sẽ tăng thêm phiền toái sao? Trừ khi lão ta không thể không thả, hoặc là đã có người cùng lão ta làm một cuộc trao đổi, vậy khả năng cao nhất người này chính là Ô Tương Đình vẫn còn ở trong thiên lao.

Lại qua bảy ngày nữa, cuối cùng Lỗ Bình Chiến mang đến một tin tốt, hắn ta lợi dụng chức quan của mình, dùng thêm chút bạc để dứt lót, rốt cuộc đã có thể nhân cơ hội đêm xuống mang Gia Ninh vào thiên lao.

Gia Ninh mặc áo quan bát phẩm, được Lỗ Bình Chiến dẫn đi vào.

Thiên lao u ám, vừa đi vào là đã có thể ngửi được mùi máu tanh nồng cùng với mùi hôi thối. Ánh sáng trong thiên lao hết sức yếu ớt, chỉ có hai ngọn đuốc treo trên vách tường.

Thềm đá dưới chân đều đã biến thành màu đen, không biết đã bao lâu rồi chưa được lau dọn.

Gia Ninh cúi đầu im lặng đi, còn có thể nhìn thấy những vết máu cũ từ năm xưa trên thềm đá.

“Đại nhân.” Một ngục tốt hành lễ với Lỗ Bình Chiến: “Tối nay ngài đích thân tới thẩm tra xử lý phạm nhân, thật là cực khổ quá.”

“Ừ, phạm nhân kia đang ở đâu? Dẫn bản quan đi xem sao.”

“Để ta dẫn đại nhân qua, đúng rồi, vị đứng sau lưng đại nhân đây là?”

Giọng Lỗ Bình Chiến rất bình tĩnh: “Đây là văn thư của Hình bộ, hắn mới được điều tới, lần này bản quan để hắn đi theo ghi chép.”

Ngục tốt gác đêm nay cũng đã nhận bạc của Lỗ Bình Chiến, Lỗ Bình Chiến nói phạm nhân kia thẩm vấn mấy lần không được, hắn ta muốn lập công nên ban đêm mới tự mình tới.

Dĩ nhiên Lỗ Bình Chiến không thể trực tiếp tra hỏi Ô Tương Đình, nhưng hắn ta có thể tra hỏi phạm nhân ở phòng giam bên cạnh.

Lỗ Bình Chiến và Gia Ninh đi theo ngục tốt dẫn đường, ngục tốt kia nhỏ giọng nói: “Chờ lát nữa khi tra hỏi, đại nhân phải chú ý tới phạm nhân ở phòng giam bên cạnh, không thể lại gần người đó.”

“Ồ? Còn có cả phạm nhân mà bản quan không thể nhìn thấy sao? Không biết là thần thánh phương nào?” Lỗ Bình chiến vờ như không biết, quả nhiên ngục tốt kia mở miệng nói: “Không phải đại nhân không thể tra hỏi, chẳng qua Thượng thư đại nhân đã có lệnh, những tiểu nhân như chúng ta không dám sai lầm.” Hắn ta nghiêng đầu nhìn Lỗ Bình Chiến, ép giọng xuống cực nhỏ: “Đại nhân không biết sao? Người mà Thượng thư đại nhân tự mình tra hỏi cũng chỉ có người đó, một khi người đó xảy ra chuyện bất trắc, những thứ ngục tốt nhỏ noi như chúng ta liền khó mà giữ được cái đầu.”

“Người người đang nói đến chính là người Ô gia thành Kim Lăng đi, Thượng thư đại nhân tự mình thẩm vấn, kết quả thế nào? Hắn đã thừa nhận việc hối lộ chưa?”

Ngục tốt nghe nói vậy thì thở dài một tiếng, mặt mũi cau lại: “Đừng nói là thừa nhận, bao nhiêu ngày trôi qua, đến xương bả vai cũng bị bẻ gãy rồi mà vẫn không thấy người kia nói một lời.”

Gia Ninh vừa nghe xong, thân thể liền không nhịn được mà lao đảo, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Dĩ nhiên là động tĩnh này đã khiến ngục tốt chú ý, nhưng Lỗ Bình Chiến vội lên tiếng mắng trước: “Lá gan có chút xú thể mà còn vào Hình bộ? Đáng về yếu ớt thì cũng thôi đi, đằng này lá gan còn có tí tẹo, xem ra bản quan phải chuyển người sang Lễ bộ mới được.”

Gia Ninh vội vàng cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi.

Lúc này Lỗ Bình Chiến mới quay sang nói với ngục tốt: “Mới tới chính là vậy đó, lá gan nhỏ xú.”

Ngục tốt cười nói: “Đại nhân không nên tức giận, đây là lần đầu tiên vị đại nhân này nghe được chuyện kiểu vậy, nên cũng khó tránh khỏi có chút không chịu nổi.”

“Hắn vẫn còn phải rèn luyện nhiều hơn. Đúng rồi, gãy xương bả vai mà vẫn còn không lên tiếng, xương cốt đúng là cứng thật. Các người đã từng nghĩ đến phương pháp khác chưa? Kéo dài lâu như vậy, chỉ sợ...”

“Đại nhân có chỗ không biết rồi, ngày nào Thượng thư đại nhân cũng đích thân tới, hình phạt cũng thay đổi theo từng ngày, nhưng vẫn không làm được gì. Thượng thư đại nhân giận dữ vô cùng.”

Vừa đi vừa nói chuyện, bọn họ đã đến nơi.

“Sao thị lang đại nhân lại tới đây?” Bọn họ vừa tới đã có hai người hành lễ.

Gia Ninh lén ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện trước cửa một phòng giam còn có hai ngục tốt khác đang đứng, mà phòng giam kia không giống với những phòng giam khác, cánh cửa được làm bằng sắt dày nặng, được khoá từ bên ngoài, nằng cân bản không thể nhìn được tình hình bên trong.

“Bản quan tới tra hỏi phạm nhân, hai người các người canh ở chỗ này cũng khổ cực, chỉ bằng ra ngoài uống chút rượu đi.” Lỗ Bình Chiến móc một túi bạc từ trong ống tay áo ra, muốn đưa cho hai ngục tốt kia, nhưng hai ngục tốt căn bản không dám nhận, vội xua tay lia lịa.

“Đa tạ ý tốt của đại nhân, tiểu nhân xin nhận tấm lòng, nhưng công việc do bên trên sai bảo, chúng ta không dám lơ là.”

Lỗ Bình Chiến cười lạnh: “Thế nào? Bản quan lo các người khổ cực, giờ lại đổ cho bản quan phải không? Chỉ mời các người đi uống chút rượu thôi mà cũng từ chối, nơi này đã có bản quan thì phạm nhân nào có thể chạy được? Các người đã quên năm đó bản quan giết bao nhiêu người trên chiến trường rồi sao?”

Lời vừa nói ra, hai tên ngục tốt nào còn dám nói gì, bọn họ nhận bạc, nhưng trước khi đi còn kiểm tra ổ khoá cẩn thận.

Ngục tốt dẫn đường cũng bị Lỗ Bình Chiến đuổi luôn.

Bọn họ vừa đi, Gia Ninh lập tức đi tới trước cửa sắt, nằng gõ lên cánh cửa, bên trong không có bất kỳ phản ứng nào.

Lỗ Bình Chiến đi đến bên cạnh nằng: “Cửa này không mở được, vừa rồi vì thần đã hỏi, chìa khoá của ổ khoá này do Thượng thư đại nhân cầm, ngục tốt không có.”

Nước mắt Gia Ninh đã sắp trào ra khoé mi, nằng cố gắng nuốt nước mắt vào trong.

Rõ ràng Ô Trương Đình là người ném nằng vào thanh lâu, còn chiếm nằng làm của riêng, giam cầm nằng, trước đó nằng còn hận hắn vô cùng, chỉ hận vì trước kia đã không giết hắn, nhưng bây giờ thấy Ô Trương Đình gặp phải tất cả những chuyện này, nằng chỉ cảm thấy khổ sở không chịu được, chỉ muốn rơi lệ, nhưng hiện tại không phải là lúc để rơi lệ.

Nằng hít mũi, hai mắt đã hoàn toàn đỏ bừng, nằng hỏi Lỗ Bình Chiến: “Hắn có thể nghe được giọng ta qua cánh cửa này không?”

“Có lẽ là có.”

Lỗ Bình Chiến vừa dứt lời, Gia Ninh liền đập cửa, vừa đập cửa vừa nhỏ giọng gọi tên Ô Trương Đình: “Ô Trương Đình, chàng nghe được thì hãy trả lời ta, ta là Gia Ninh.”

Nhưng bên trong cửa sắt vẫn yên lặng như tờ.

Lỗ Bình Chiến sợ bị ngục tốt phát hiện, không thể làm gì khác là thấp giọng khuyên nhủ Gia Ninh: “Sợ là hắn không nghe được, chúng ta không thể lưu lại quá lâu. Điện hạ, vì thần có thể hiểu được tâm tình lúc này của điện hạ, nhưng điện hạ hãy cân nhắc cho bản thân. Vì thần đã thăm tra xét bản án này rất lâu, những nam nhân khác của Ô gia có thể được thả ra, chính vì Tần Đế đã đích thân tới thiên lao một chuyến. Ô Trương Đình có thể cứu người nhà hắn ra, có lẽ hắn cũng đã có cách để tự giữ mình.”

Nhưng vạn nhất hắn chấp nhận hy sinh bản thân để cứu cả nhà thì sao?

Mặc dù Ô Trương Đình âm tình bất định, lòng dạ thâm sâu, thậm chí còn không từ thủ đoạn nào, nhưng hắn đối xử với người nhà cực kỳ tốt, điểm này Gia Ninh đã sớm nhìn ra, nếu không hẳn cũng sẽ không khổ cực chống đỡ toàn bộ Ô gia như vậy.

Huynh trưởng hắn muốn vào quan trường, hắn liền để huynh trưởng hắn đi, Hứa Tinh Hán muốn làm ăn cùng hắn, hắn liền nắm tay chỉ dạy mà không hề tránh né.

Nếu như hắn thật sự hy sinh mình, liệu Ô Trương Đình có phải chết trong thiên lao hay không?

Đúng lúc này, Gia Ninh chợt nghe được một tiếng rên vang lên sau cánh cửa sắt.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 68: Giọng nói này chính là giọng nói của Thái Tử ca ca mà nàng cực kỳ quen thuộc

Biên tập: B3

Âm thanh kia cực kỳ nặng nề, phảng phất như thứ gì đó đập mạnh vào cửa sắt, Gia Ninh vừa nghe thấy thì vội vàng dán lỗ tai lên cánh cửa, nhưng tiếc là ngoài tiếng rên ấy ra, sau đó không còn bất cứ âm thanh nào khác.

Nàng lại thử gõ lên cánh cửa, bên trong vẫn không có chút động tĩnh nào, lặng yên không một hơi thở.

Lỗ Bình Chiến khẽ nói với Gia Ninh: “Chúng ta không thể ở lại quá lâu, tránh cho bị hoài nghi.”

Không có chìa khoá, cũng không có cách nào khiến đối phương đáp lại, Gia Ninh đành phải từ bỏ.

Bây giờ nàng đang cực kỳ lo lắng cho Ô Tương Đình, nếu như Tần Đế thật sự muốn ra tay với Ô gia, sợ là Ô Tương Đình sẽ không có cơ hội được sống mà ra ngoài.

Gia Ninh muốn sớm được gặp hoàng huynh, nếu muốn phục quốc, nhất định phải cần đến hoàng huynh nàng.

Mặc dù Lỗ Bình Chiến đã gắng hết sức sắp xếp, nhưng Thái Tử bị giam ở một tẩm cung nào đó trong hoàng cung, canh phòng hết sức cẩn mật, không hề giống như thiên lao này.

Gia Ninh muốn gặp được Thái Tử, thực sự là khó khăn hơn bội phần.

Lại thêm mấy ngày nữa trôi qua, trời đã hoàn toàn vào xuân, Ô Tương Đình vẫn chưa được thả, nhưng Lỗ Bình Chiến bên kia đã âm thầm thông báo với bốn vị đại thần.

Mấy vị đại thần kia đều là lão thần của tiền triều, nhưng khi nhìn thấy Gia Ninh liền nước mắt giàn giụa, quỳ xuống đất không chịu đứng lên.

Một vị lão thần nước mắt chảy dài: “Vi thần cứ cho rằng sẽ không còn được gặp lại Công Chúa nữa, hoá ra Khương Quốc vẫn còn hy vọng.”

Gia Ninh cũng khó tránh khỏi xúc động, vội vàng đỡ mấy vị đại thần dậy: “Các ngài đều là lão thần, chuyện Bôn cung muốn làm là phục quốc, nếu như chuyện không thành, sợ là sẽ làm liên lụy đến các ngài.”

Mấy vị đại thần kia vội nói: “Công Chúa yên tâm, chúng thần nguyện cùng tiến cùng lùi với Công Chúa.”

Những đại thần này đều tỏ rõ khí phách không nhận hai chủ, chỉ vì Thái Tử vẫn còn bị giam giữ, bọn họ sợ trong triều không còn bọn họ thì Thái Tử diện hạ sẽ càng thảm hại hơn nên mới phục tùng.

Có thêm mấy vị đại thần, dường như mọi chuyện thuận lợi hơn một chút, một vị đại thần trong số đó hiện đang làm ở Lễ bộ, đúng dịp dạo gần đây trong cung đang muốn cử hành sinh thần của Hiến quý phi, ông ấy sẽ nghĩ cách đưa Gia Ninh vào cung gặp Thái Tử một lần.

Buổi sáng ngày tổ chức yến hội, Gia Ninh đã thay xong y phục, nàng ăn mặc giống như một tiểu thái giám, dưới sự sắp xếp của vị đại thần kia, nàng trà trộn vào đội ngũ nâng pháo mừng.

Nàng đi theo đội ngũ mang pháo đến Thanh Dương Cung. Đằng trước Thanh Dương Cung là một khoảng đất trống rất lớn, bắn pháo ở đây là thích hợp nhất.

Gia Ninh lớn lên ở trong cung, đối với hoàng cung này thì quen thuộc đến từng viên gạch miếng ngói.

Sau khi đặt pháo mừng xuống, vị đại thần kia liền chỉ vào một người đứng trước mặt Gia Ninh: “Ba người các ngươi đến Sở Hoa Cung mang cầu vải đến đây, trên khăn dài đang thiếu cầu vải.”

Người mà đại thần chỉ vào chính là mật thám mà ông ấy an bài, hai vị mật thám này đều là người có võ công cao cường, vạn nhất Gia Ninh bị phát hiện, bọn họ cũng có thể liều mạng bảo vệ Gia Ninh.

Đại thần vừa phân phó xong, Gia Ninh liền đi theo hai vị mật thám, đi được nửa đường, hai vị mật thám bèn dẫn Gia Ninh đi về hướng khác.

Thái Tử bị giam ở Tử Đức Cung cách Sở Hoa Cung không xa lắm, thị vệ ở nơi đó thường luân phiên thay đổi, bọn họ lợi dụng chính vào giờ đổi ca để đi vào.

Hai vị mật thám đưa Gia Ninh vào một núi giả, khi ra ngoài, trong tay bọn họ đều cầm theo hộp đựng thức ăn.

Lát nữa bọn họ sẽ đóng giả làm thái giám của Ngự thiện phòng, nói rằng Thánh Thượng cao hứng, dù sao hôm nay cũng là ngày vui, nên nhân tiện ra lệnh cho Ngự thiện phòng mang chút đồ ăn tối cho Thái Tử tiền triều.

Thời điểm thị vệ thay ca chính là lúc lơ lửng nhất, chỉ cần may mắn, bọn họ sẽ có thể đi vào.

Khi sắp đến gần Từ Đức Cung, đúng lúc hai đội thị vệ đang giao ca, hai vị mật thám quay lại gật đầu với Gia Ninh, ba người liền xách hộp đựng thức ăn đi tới.

Vừa mới đến gần cửa điện, cả ba đã bị ngăn lại.

“Kê nào?”

Vị mật thám vóc dáng cao to kia bóp méo giọng trả lời: “Hồi bẩm đại nhân, chúng nô tài là người của Ngự thiện phòng, hôm nay là sinh thần của Hiền quý phi, chúng nô tài được lệnh mang chút đồ ăn đến cho vị ở trong Từ Đức Cung này.”

Một thị vệ đi lên trước, mở hộp thức ăn trong tay họ ra nhìn, thấy bên trong đúng là thức ăn, mà nhìn đai lưng của bọn họ, xem ra quả thật là người của Ngự thiện phòng.

Bọn họ đang vội giao ca, liền nôn nóng nói: “Vào đi, đừng ở trong quá lâu, đưa thức ăn xong phải ra ngay.”

“Vâng.”

Gia Ninh nghe có thể đi vào thì suýt chút nữa tim đã vọt ra khỏi lồng ngực.

Lúc đi ngang qua thị vệ, nàng cúi mặt thật thấp, chỉ sợ đối phương nhận ra điều khác thường, may mắn là thị vệ bận giao ca nên cũng không quá chú ý.

Vào trong điện, tâm trạng Gia Ninh càng thêm căng thẳng hơn, chờ khi đi sâu vào bên trong, nàng chợt nghe được tiếng ho khan.

Tiếng ho khan đến tê tâm liệt phế, tựa như muốn ho cả phổi ra ngoài.

“Khụ khụ.”

Gia Ninh trực tiếp tăng nhanh bước chân, vượt qua hai mật thám đi lên phía trước. Khi sắp tới nơi liền nghe thấy tiếng trò chuyện.

“Tiểu Dư, hôm nay là sinh thần của Nghi Tiễn, chẳng qua hiện giờ không tới phiên cô chúc mừng nàng, đã có người ngoài chúc mừng nàng rồi.”

Giọng nói này chính là giọng nói của Thái Từ ca ca mà nàng cực kỳ quen thuộc, nhưng Nghi Tiễn trong miệng hắn chính là Thái Từ Phi mà.

Gia Ninh nhất thời dừng bước, lời này có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Nhất định nàng sẽ giết tên cầu tặc đó, đưa hoàng huynh nàng ngồi lên long ỷ

Biên tập: B3

“Điện hạ, chuyện này không thể nói ra.”

“Không thể nói? Đó là Thái Từ Phi của cô, vậy mà giờ thì sao? Thành Hiền quý phi của người khác, ha ha, thật buồn cười biết bao!”

Hộp đựng thức ăn trong tay Gia Ninh rơi xuống đất, lập tức làm kinh động đến người ở bên trong.

“Ai ở bên ngoài?” Một tên thái giám chạy tới, nhìn thấy ba người Gia Ninh thì vẻ mặt trở nên khắt trương: “Ai cho các người tiến vào?”

Gia Ninh không để ý đến tên thái giám, cứ thế đi thẳng vào, tên thái giám còn đang muốn ngăn lại nhưng liền bị hai mật thám bịt miệng kéo đi.

“Tiểu Dư, ai ở ngoài vậy?”

Gia Ninh nhìn thấy người vừa lên tiếng, người kia đối mặt với nàng, mặc một thân trường bào nho nhã, chẳng qua thân hình quá gầy gò, mái tóc dài rải rác trên đầu vai, gương mặt tái nhợt, duy chỉ có ánh mắt là còn màu sắc.

Trong giây phút nhìn thấy Gia Ninh, hai mắt người kia tròn to, hai bàn tay chợt nắm chặt lại.

Có lẽ vì kích động nên hắn lại ho khan không ngừng.

Hắn cúi người xuống, dùng tay ấn ngực mình, sắc mặt vừa rồi vẫn còn tái nhợt, nay đã đỏ bừng lên.

Gia Ninh thấy vậy thì vội đi lên trước, đưa tay vỗ lên lưng người kia: “Hoàng huynh.”

Chỉ một tiếng “Hoàng huynh” thôi mà đã khiến cả hai người cùng đỏ mặt.

Thái Từ cố gắng kìm chế, hắn ngồi dậy nắm được tay Gia Ninh, ánh mắt hoàn toàn không dám tin, bờ môi run rẩy dữ dội. Hắn muốn nói chuyện nhưng lại không thể nói ra.

Hắn nhìn Gia Ninh, vành mắt càng ngày càng đỏ, cuối cùng lời nói ra gần như hoà vào không khí.

“A Ninh?”

Nước mắt Gia Ninh đã rơi xuống, nàng đau lòng nhìn hoàng huynh của mình.

Tại sao huynh ấy có thể gầy đến như vậy? Thái Tử một nước phong nhã đứng đặc trước đây, sao bây giờ lại trở thành thế này.

“Là muối, hoàng huynh.”

Thái Tử ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào Gia Ninh: “Không phải cô đang nằm mơ chứ?”

Gia Ninh lau nước mắt, hôm nay khi tới đây, nàng cũng đã dịch dung khiến gương mặt hơi thay đổi, nhưng Thái Tử nhìn Gia Ninh lớn lên, sao có thể không nhận ra chứ.

“Hoàng huynh, muối không chết.” Gia Ninh ổn định lại tâm tình: “Hoàng huynh còn nhớ Ô gia thành Kim Lăng không, Ô Tương Đình đã cứu muối.”

Thái Tử nghe được cái tên này thì hơi ngậy người: “Ô Tương Đình? Là hấn sao?”

Hắn hơi ngừng lại, sau đó liền cau mày nói: “Muối được hấn cứu, đây chính là chuyện của một năm trước, vậy trong một năm này muối đều ở bên cạnh hấn sao?”

Gia Ninh nghe được câu này thì nhất thời có chút lúng túng, nàng cắn môi không biết trả lời ra sao, Thái Tử hít một ngụm khí lạnh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy hấn có?”

Tuy hấn chưa nói hết câu, nhưng Gia Ninh vẫn nghe hiểu.

Nàng đỏ mặt, chỉ có thể gật đầu.

Cái gật đầu này của nàng đã khiến Thái Tử giật đến không chịu được.

“Giới cho một tên Ô Tương Đình, lại dám thừa dịp người khác gặp nguy! Bây giờ hấn đang ở đâu? Cô muốn đánh chết hấn!”

“Hấn đang ở trong thiên lao.”

Một câu nói này của Gia Ninh đã khiến Thái Tử trầm mặc, hấn mím môi, ánh mắt khê thay đổi.

Gia Ninh không ngờ là ẩn tượng của hoàng huynh mình với Ô Tương Đình lại kém như vậy, nàng không thể không cố gắng giải thích: “Vì chuyện hấn cứu muối bị cầu tặc phát hiện nên mới bị nhốt vào thiên lao, mà trước khi bị bắt hấn đã phái người đưa muối đi, cho nên giờ đây mới có thể vào cung gặp hoàng huynh.”

Gia Ninh gọi Tân Đế là cầu tặc.

Thái Tử nghe vậy, vẻ mặt trở nên hơi cô đơn, nhưng rất nhanh sau đó hấn nói tiếp: “A Ninh, muối vào đây bằng cách nào?”

“Lý Vĩnh Trung đại nhân đưa muối vào.” Gia Ninh nhìn Thái Tử: “Hoàng huynh, huynh yên tâm, nhất định muối sẽ cứu huynh ra.”

Nói đến đây, Thái Tử chỉ cười khổ một tiếng: “A Ninh, dù hôm nay muối vào được Từ Đức Cung, nhưng để cứu được cô ra sẽ khó khăn biết bao chứ?”

Gia Ninh nghe được lời nói chán chường này của Thái Tử thì hơi tức giận: “Hoàng huynh, không thử một lần thì sao có thể biết? Huống chi cùng lắm là chết. Muối đã từng chết một lần rồi, giờ không sợ chết nữa, chẳng lẽ hoàng huynh sợ chết sao?”

“Không.” Thái Tử lập tức phản bác.

Gia Ninh trở nên nghiêm nghị: “Vậy là được rồi, nếu như cả hoàng huynh và muối đều không sợ chết, vậy thì tại sao lại không thử một lần? Số mệnh của Khương Quốc đang nằm ở trong tay hoàng huynh, nếu hoàng huynh nguyện ý, dù có phải liều cái mạng này muối cũng sẽ phải đưa hoàng huynh lên ngôi Hoàng Đế.”

Thái Tử kinh ngạc nhìn Gia Ninh, bị cầm tù suốt cả năm trời, không những cầm tù thể xác mà còn cầm tù cả tinh thần của hấn, biến một Thái Tử khí phách ngời ngời thành một con quỷ bệnh lao cả ngày núp ở trong cung điện.

Một năm này, hấn đã chịu đủ mọi thống khổ và hành hạ.

Hắn luôn tỉnh dậy lúc nửa đêm, hấn nghĩ, nếu như năm đó hấn chết ở ngoài cửa cung thì sẽ thế nào?

Hiện tại dân chúng sẽ cười nhạo Thái Tử vô dụng, không chỉ để quốc gia bị diệt, ngay cả Thái Tử Phi của mình cũng không giữ nổi.

Hắn chỉ có thể trở mặt nhìn Đoạn Hoàn Trinh ôm Thái Tử Phi của hấn đi, mà hấn thì bị người ta ấn trên đất.

“A Ninh, muối nói đúng, cô phải thoát lại những thứ thuộc về cô.” Ánh mắt Thái Tử trở nên kiên quyết.

Gia Ninh liên tục gật đầu, đúng lúc này hai mật thám tiến vào: “Thái Tử điện hạ, Công Chúa điện hạ, thời gian không còn sớm nữa, chúng a phải đi thôi.”

Nghe mật thám nói vậy, Gia Ninh cắn bản không muốn đi, nhưng nàng cũng biết, nếu như ở trong này quá lâu thì sẽ khiến thị vệ bên ngoài nghi ngờ.

Nàng nhìn thẳng vào Thái Tử: “Hoàng huynh, huynh phải cố sống thật tốt, muối muốn tận mắt nhìn thấy hoàng huynh ngồi lên long ý kia.”

Nói xong Gia Ninh xoay người rồi đi luôn, nàng chỉ sợ mình nhìn hoàng huynh lâu thêm một chút thì sẽ không thể rời đi được.

Hoàng huynh của nàng vốn không phải như bây giờ.

Nhất định nàng sẽ giết tên cầu tặc đó, đưa hoàng huynh nàng ngồi lên long ý, gây dựng nên một Khương Quốc phồn hoa.

Gia Ninh đi theo hai mật thám kia ra khỏi Từ Đức Cung.

Vừa ra đến cửa, thị vệ bên ngoài đã lên tiếng: “Làm gì mà ở trong đó lâu vậy?”

Một vị mật thám cung kính đáp: “Hồi bẩm đại nhân, vị kia nói điểm tâm Ngự thiện phòng mang tới ăn rất ngon, liền hỏi nô tài đây là món gì. Nô tài nhiều lời đáp mấy câu, mong đại nhân lượng thứ.”

Thị vệ kia nhướn mày nhìn ba người bọn họ, hồi lâu mới nói: “Đi đi, lần sau còn như vậy nữa thì cẩn thận chân của các người đó.”

“Vâng vâng vâng.”

Gia Ninh đi theo hai mật thám kia, nàng cúi đầu, chỉ sợ bị người nhìn thấy mặt.

Bây giờ bọn họ phải trở về Thanh Hoa Cung, sau đó chờ yến hội kết thúc, Lý Vinh Trung sẽ đưa Gia Ninh ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, Gia Ninh chỉ có thể ở Thanh Hoa Cung, Lý Vinh Trung đã cố ý chuẩn bị một gian điện trống để Gia Ninh có thể trốn vào bên trong.

Mất thấy sắp đến Thanh Hoa Cung, chợt có một đám người xuất hiện ở trước mặt, người đi đầu mặc một thân hoa phục.

Mật thám lập tức kéo Gia Ninh quỳ xuống một bên.

Gia Ninh cúi đầu, trong lòng có hơi căng thẳng.

Nàng nhìn một đôi ủng gấm bước qua mặt, rồi ngừng lại.

“Các người là người của cung nào?”

Gia Ninh nghe được một giọng nam hơi trầm, hình như đối phương bị nhiễm phong hàn nên giọng nói còn hơi khàn khàn.

Bạn đang đọc truyện *Quý Thiếp - Đông Thi Nương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.